L-au prins pe Numărul Unu în Malaysia. Pe Numărul Doi în Anglia. Și pe Numărul Trei în Kenya. I-au ucis pe toți. Eu sunt Numărul Patru. Eu sunt următorul.

Pittacus Lore

„Numărul Patru este eroul generației sale."
Michael Bay

TREI SUNT MORȚI.

EU SUNT NUMĂRUL PATRU

NEMIRA

PITTACUS LORE

EU SUNT NUMĂRUL PAT RU

Traducere din limba engleză
Ana-Veronica Mircea

Sub pseudonimul PITTACUS LORE se ascund doi scriitori: James Frey şi Jobie Hughes.

JAMES [CHRISTOPHER] FREY (n. 12 septembrie 1969 în Cleveland, Ohio) este autorul a trei bestselleruri – două volume autobiografice: *A Million Little Pieces* (2003) şi My Friend Leonard (2005), şi romanul *Bright Shiny Morning* (2008). *A Million Little Pieces* l-a transformat într-o persoană controversată după ce curioşii au descoperit că o mare parte a istorisirii sale nu e reală, fapt ce a generat un scandal de proporţii (s-a implicat şi celebra Oprah Winfrey, invitându-l să recunoască adevărul în faţa spectatorilor şi a telespectatorilor).

Adresa site-ului său este:
http://bigjimindustries.com/wordpress/

JOBIE HUGHES (n. 9 iulie 1980 în Renton, Washington) a copilărit în orăşelul Spencer din Ohio. Eu sunt Numărul Patru este deocamdată singura sa lucrare literară care a văzut lumina tiparului.

Site-ul său oficial poate fi găsit la adresa:
www.jobiehughes.com

EVENIMENTELE POVESTITE ÎN ACEASTĂ CARTE SUNT REALE.

NUMELE PERSONAJELOR ŞI ALE LOCURILOR AU FOST SCHIMBATE PENTRU A-I PROTEJA PE CEI ŞASE LORICI CARE AU RĂMAS ASCUNŞI.

GÂNDIŢI-VĂ CĂ ACESTA ESTE UN PRIM AVERTISMENT!

EXISTENŢA ALTOR CIVILIZAŢII ESTE O REALITATE!

ŞI UNELE DINTRE ELE ÎNCEARCĂ SĂ VĂ DISTRUGĂ!

CUPRINS

0

Uşa începe să vibreze. E fragilă, făcută din lăstari de bambus, legaţi laolaltă cu sfoară zdrenţuită. Vibraţia e subtilă şi încetează aproape imediat. Îşi saltă capetele să asculte, amândoi, un băiat de paisprezece ani şi un bărbat de cincizeci, despre care toată lumea crede că e tatăl celui dintâi, dar care s-a născut în apropierea altei jungle, pe o altă planetă, la sute de ani-lumină depărtare. Stau întinşi, goi până la brâu, în capetele opuse ale colibei, în paturi de campanie protejate de câte o plasă de ţânţari. Aud un trosnet îndepărtat, zgomotul pe care îl face un animal rupând o creangă dintr-un copac, dar acum sună de parcă întregul copac ar fi fost făcut fărâme.

— Ce-a fost asta? întreabă băiatul.

— Sst, vine răspunsul bărbatului.

Se aude ţârâitul insectelor, şi nimic altceva. Bărbatul îşi trece picioarele peste marginea patului când reîncepe vibraţia. Mai îndelungată, mai puternică, urmată de un alt trosnet, de data asta mai apropiat. Bărbatul se ridică şi se îndreaptă încet spre uşă. Linişte. Respiră adânc şi îşi apropie încet mâna de zăvor. Băiatul se saltă în capul oaselor.

— Nu, şopteşte bărbatul şi în clipa aceea prin uşă trece lama unei săbii, lungă şi strălucitoare, dintr-un metal care nu se găseşte pe Pământ, şi i se afundă adânc în piept.

Îi iese cu cincisprezece centimetri în afara spatelui şi e retrasă foarte repede. Bărbatul scoate un mormăit. Băiatului i se taie respiraţia.

— Fugi, spune bărbatul, cu ultima suflare.

Şi cade mort la podea.

Băiatul sare din pat şi se repede în peretele din spate.
Nu se osteneşte să deschidă uşa sau fereastra: trece liter
almente prin perete, care se despică de parcă ar fi fost de
hârtie, deşi e făcut din lemn dur, rezistent, de mahon afri
can. Se avântă în noaptea din Congo, sare peste copaci, s
printează cu o viteză de vreo nouăzeci şi cinci de kilometr
i pe oră. Văzul şi auzul lui sunt mult mai pătrunzătoare de
cât cele omeneşti. Ocoleşte copacii, sfâşie încâlceala lujer
ilor, trece peste pâraiele mici dintr-un singur salt. Paşii gr
ei din spatele lui sunt tot mai aproape, distanţa se micşor
ează cu fiecare secundă. Şi urmăritorii sunt bine înzestraţ
i. Şi au ceva cu ei. Ceva de care a auzit vorbindu-se, ceva
pe care nu şi-a închipuit c-o să-l vadă pe Pământ.

Trosnetele se apropie. Băiatul aude un muget gros, put
ernic. Ştie că, indiferent ce s-ar afla în spatele lui, prinde
viteză. Zăreşte un gol în jungla din faţă. Când ajunge acol
o, dă cu ochii de o viroagă imensă, lată de nouăzeci de m
etri şi tot atât de adâncă, adăpostind un râu. Pe malul ape
i sunt bolovani uriaşi. S-ar face zob dacă ar cădea peste e
i. Singura lui opţiune e să treacă de viroagă. Ar avea un m
ic avans şi o şansă. O şansă să-şi salveze viaţa. E o săritur
ă aproape imposibilă, chiar şi pentru el, chiar şi pentru ori
care dintre semenii lui de pe Pământ. Să se întoarcă, să c
oboare sau să încerce să lupte înseamnă moarte sigură. N
-are de ales.

În spatele lui răsună un muget asurzitor. Urmăritorii su
nt la şase sau la cel mult nouă metri. Face cinci paşi înap
oi şi o rupe la fugă – şi, chiar înainte de a ajunge pe margi
ne, se desprinde de pământ şi zboară peste viroagă. E în
aer vreme de trei sau patru secunde. Ţipă, cu braţele înti
nse înainte, aşteptându-se fie să ajungă dincolo în siguran
ţă, fie să-şi găsească sfârşitul. Atinge solul şi se rostogole
şte, oprindu-se la rădăcina unui copac uriaş. Zâmbeşte. N
u-i vine să creadă c-a reuşit, că o să supravieţuiască. Nu v
rea să fie văzut şi ştie că trebuie să se îndepărteze de ei,
aşa că se ridică. Va trebui să alerge iarăşi.

Se întoarce spre junglă. Moment în care o mână enormă îi cuprinde gâtul. E săltat de la pământ. Se zbate, loveşte cu picioarele, încearcă să se elibereze, dar ştie că e zadarnic. Ar fi trebuit să se aştepte la asta, să ştie că sunt pe ambele părţi, că, odată ce l-au descoperit, nu mai are scăpare. Mogadorianul îl ridică, astfel încât să-i poată vedea pieptul, să-i vadă amuleta agăţată de gât, o amuletă pe care n-o pot purta decât el şi cei asemenea lui. I-o smulge şi o ascunde undeva, în haina lui lungă, neagră, şi, când iese iarăşi la iveală, mâna lui strânge sabia din metal alb, strălucitor. Băiatul se uită în ochii mogadorianului, negri, adânci, larg deschişi, lipsiţi de orice emoţie, şi spune:

— Moştenirile sunt vii. Ceilalţi se vor găsi unul cu altul şi, când vor fi pregătiţi, vă vor distruge.

Mogadorianul râde, răutăcios, batjocoritor. Ridică sabia, singura armă din univers ce poate spulbera vraja care l-a protejat până azi pe băiat şi care va continua să-i protejeze pe ceilalţi. Lama ia foc, e învăluită de o flacără argintie când se înalţă către cer, de parcă ar prinde viaţă, simţindu-şi menirea şi schimonosindu-se în aşteptare. Şi cade, un arc de lumină accelerând prin întunecimea junglei, şi băiatul încă mai crede că o parte din el va supravieţui, că va reuşi să se întoarcă acasă. Închide ochii chiar înainte de lovitura sabiei. Şi apoi se termină totul.

1

La început am fost nouă. Am plecat când eram mici, ap roape prea mici ca să ne-aducem aminte.

Aproape.

Mi s-a povestit că se cutremura pământul, că lumina şi exploziile umpleau cerul. Ne aflam în acea perioadă de do uă săptămâni în care ambele luni atârnă de o parte şi de alta a orizontului. Era la vreme de sărbătoare şi exploziile au fost luate mai întâi drept focuri de artificii. Ceea ce nu erau. Era cald, lângă apă se simţea o adiere blândă. Întot deauna mi se vorbeşte despre vreme. Era cald. Vântul nu era decât o adiere. N-am înţeles niciodată ce importanţă are asta.

Cea mai vie amintire a mea din ziua aceea e înfăţişarea bunicii. Era înnebunită, era tristă. Avea lacrimi în ochi. Bu nicul stătea chiar alături de ea. Îmi amintesc cum adunau ochelarii lui lumina de pe cer. Au fost îmbrăţişări. Amândo i au rostit mai multe cuvinte. Nu-mi amintesc cuvintele ac elea. Nimic nu-mi mai bântuie mintea într-o asemenea m ăsură.

A fost nevoie de un an ca s-ajungem aici. Când am sosi t, eu aveam cinci ani. Trebuia să ne lăsăm absorbiţi de ac eastă cultură înainte de a ne întoarce pe Lorien, atunci câ nd o să poată susţine iarăşi viaţa. Noi, cei nouă, trebuia s ă ne împrăştiem, să ne descurcăm fiecare pe cont propri u. Nimeni nu ştia pentru câtă vreme. Şi încă nu ştim. Niciu nul dintre ceilalţi nu ştie unde mă aflu eu, iar eu nu ştiu u nde sunt ei, sau cum arată acum. Aşa ne protejăm, datori tă vrăjii care a fost aruncată asupra noastră la plecare, ca

re ne garantează că, atâta vreme cât suntem despărţiţi, nu putem fi ucişi decât în ordinea numerelor noastre. Vraja se rupe dacă ne adunăm.

Când unul dintre noi e găsit şi ucis, toţi cei rămaşi în viaţă se trezesc cu câte o cicatrice în jurul gleznei drepte. Iar pe glezna stângă avem cu toţii câte o altă cicatrice, copia fidelă a amuletei purtate de fiecare dintre noi, pe care am dobândit-o în timp ce se rostea vraja lorică. Cicatricele circulare sunt o altă parte a vrăjii. Un sistem de avertizare, ca să ştim care e situaţia noastră în raport cu ceilalţi, ca să ne dăm seama când urmează să vină după noi. Prima cicatrice şi-a făcut apariţia când aveam nouă ani. M-a sculat din somn, arzându-mi-se în carne. Atunci locuiam în Arizona, într-un mic orăşel de graniţă, lângă Mexic. M-am trezit ţipând în toiul nopţii, torturat de durere, privindu-mi îngrozit carnea care ardea, formând cicatricea. A fost primul semn că mogadorienii găsiseră în cele din urmă Pământul, primul semn că ne aflam în pericol. Până să-mi apară cicatricea, ajunsesem aproape să mă conving că amintirile mele nu erau reale, că tot ce-mi povestise Henri nu era adevărat. În doream să fiu un copil obişnuit, care ducea o viaţă obişnuită, dar în clipa aceea am ştiut, mai presus de orice îndoială şi nemaiavând ce să pun în discuţie, că nu era aşa. A doua zi ne-am mutat în Minnesota.

Cu a doua cicatrice m-am pomenit la doisprezece ani. Eram la şcoală, în Colorado, luam parte la un concurs de ortografie. Imediat ce a început durerea, am ştiut ce se întâmpla, ce se întâmplase cu Numărul Doi. Durerea era o adevărată tortură, dar, de data asta, suportabilă. Aş fi rămas pe scenă, dar şoseta mi-a luat foc din cauza temperaturii ridicate. Profesorul care conducea concursul m-a stropit cu un extinctor şi s-a grăbit să mă trimită la spital. Doctorul de la urgenţă mi-a văzut prima cicatrice şi a chemat poliţia. Când a sosit Henri, l-au ameninţat că-l arestează pentru maltratare de minori. Dar, fiindcă nu se afla nicidecum în apropierea mea la apariţia celei de a doua cicatrice, s-a

u văzut nevoiţi să-i dea drumul. Ne-am urcat în maşină şi am plecat, de data asta în Maine. Am lăsat în urmă tot ce aveam, cu excepţia Cufărului Loric, pe care Henri îl ia cu noi la fiecare mutare. Până atunci o făcuse de douăzeci şi unu de ori.

A treia cicatrice mi-a apărut acum o oră. Eram pe o barcă-ponton. Barca părinţilor celui mai popular copil din şcoală, pe care se gândise, fără ştirea lor, să organizeze o petrecere. Până atunci nu mai fusesem niciodată invitat la vreuna dintre petrecerile colegilor mei. Mă ţinusem întotdeauna deoparte, fiindcă ştiam că aş fi putut fi nevoit să plec în orice clipă. Dar în ultimii doi ani a fost linişte, şi Henri n-a văzut la ştiri nimic care i-ar fi putut conduce pe mogadorieni la unul dintre noi sau care ne-ar fi putut determina să intrăm în alertă din cauza prezenţei lor. Aşa că m-am împrietenit cu doi colegi şi unul dintre ei mi-a făcut cunoştinţă cu puştiul care dădea petrecerea. Ne-am întâlnit cu toţii pe doc. Acolo erau trei lăzi frigorifice, ceva muzică şi fete pe care la admirasem de la distanţă, dar cărora nu le vorbisem niciodată, deşi mi-aş fi dorit-o. Ne-am desprins de doc şi am ieşit la opt sute de metri în largul golfului Mexic. Stăteam pe marginea pontonului, cu picioarele în apă, discutând cu o fată drăguţă, cu păr închis la culoare şi ochi albaştri, pe nume Tara, când am simţit că începe. Apa din jur a dat în clocot şi partea de jos a piciorului meu a prins să strălucească în timp ce mi se întipărea cicatricea. Al treilea simbol lorien, al treilea avertisment. Tara a început să ţipe şi în jurul nostru s-a adunat tot mai multă lume. Ştiam că nu le puteam da nicio explicaţie. Şi că trebuia să plecăm imediat.

Miza era acum mai mare. Îl găsiseră pe Numărul Trei, indiferent cine o fi fost, băiat sau fată, şi Numărul Trei murise. Aşa că am liniştit-o pe Tara, am sărutat-o pe obraz, i-am spus că mă bucuram că o cunoscusem şi că speram să aibă parte de o viaţă lungă şi frumoasă. Am sărit de pe marginea bărcii şi am înotat cât de repede am putut, tot t

impul pe sub apă, cu excepţia unei singure guri de aer, pe care am luat-o pe la jumătatea drumului, până ce am aju ns la mal. Am alegat paralel cu autostrada, dar dincolo de linia copacilor, mişcându-mă la fel de repede ca oricare di ntre maşini. Când am ajuns acasă, Henri stătea în faţa gr upului de scanere radio şi de monitoare de care se folose a ca să afle ştirile din întreaga lume şi ca să fie la curent c u activitatea poliţiei din zonă. Şi-a dat seama fără să fie n evoie să spun vreun cuvânt, deşi mi-a ridicat cracul ud al pantalonilor ca să-mi vadă cicatricele.

La început am fost nouă.
Trei au dispărut, sunt morţi.
Am mai rămas şase.
Ne vânează, nu se vor opri înainte de a ne ucide pe toţ i.
Eu sunt Numărul Patru.
Ştiu că sunt următorul.

2

Stau în mijlocul aleii şi mă uit în sus, către casă. E de un roz-deschis, aproape ca glazura prăjiturilor, şi e plasată la trei metri deasupra solului, pe stâlpi de lemn. În faţă se leagănă crengile unui palmier. Digul din spate se întinde în golful Mexic, pe douăzeci de metri. Dacă locuinţa ar fi fost cu un kilometru şi jumătate mai spre sud, digul ar fi pătruns în oceanul Atlantic.

Henri iese din casă aducând ultimele cutii, dintre care unele nici măcar n-au fost desfăcute după ultima noastră mutare. Încuie uşa, apoi pune cheile în fanta pentru corespondenţă de alături. E două noaptea. Henri poartă un şort kaki şi o cămaşă polo neagră. E foarte bronzat şi figura lui nebărbierită pare deprimată. Şi el e trist fiindcă plecăm. Aruncă ultimele cutii în partea din spate a camionetei, alături de restul lucrurilor noastre.

— Asta e, zice el.

Dau din cap. Privim lung casa şi ascultăm adierea vântului printre frunzele palmierului. Eu ţin în mână o pungă cu frunze de ţelină.

— O să-mi lipsească locul ăsta, spun. Mai mult decât celelalte.

— Şi mie.

— A sosit momentul incinerării?

— Da. O faci tu sau vrei s-o fac eu?

— O fac eu.

Henri îşi scoate portofelul şi îl lasă să cadă pe pământ. Îl scot pe-al meu şi fac acelaşi lucru. El se duce la camionetă şi se întoarce cu paşapoartele noastre, cu certificatele de naştere, cu cardurile de asigurări sociale, cu carnetele

de cecuri, cu cardurile de credit şi cu cele bancare şi le aruncă jos. Toate documentele şi tot ce ţine de identităţile noastre din locul ăsta, toate false, confecţionate. Eu înşfac din camionetă mica noastră canistră cu benzină pentru urgenţe. O vărs peste teancul minuscul. Actualul meu nume e Daniel Jones. Susţin că m-am născut în California şi m-am mutat aici din cauza postului ocupat de tata, ca programator de computere. Daniel Jones e gata să dispară. Aprind un chibrit, îl las să cadă şi mormanul ia foc. Încă una dintre vieţile mele, încheiată şi ea. Stau lângă Henri şi privim flăcările, ca întotdeauna. *Pa, Daniel,* mă gândesc, *mi-a făcut plăcere să te cunosc.* După ce focul mistuie totul, Henri mă cercetează din priviri.

— Trebuie să plecăm.

— Ştiu.

— Insulele astea n-au fost niciodată un loc sigur. E prea greu să le părăseşti în grabă, prea greu să scapi de aici cu fuga. A fost o prostie din partea noastră să venim încoace.

Dau din cap. Are dreptate şi eu o ştiu. Dar tot nu mă trage inima să plec. Am venit în locul ăsta fiindcă aşa am vrut eu, iar Henri m-a lăsat pentru prima oară pe mine să decid unde mergem. Suntem aici de nouă luni şi e cea mai îndelungată perioadă de timp petrecută în acelaşi loc de când am plecat de pe Lorien. O să-mi lipsească soarele şi căldura. O să-mi lipsească şopârla geko care mă privea de pe zid în fiecare dimineaţă, în timp ce luam micul dejun. Deşi în sudul Floridei sunt literalmente milioane de astfel şopârle, jur că asta se ţine după mine până la şcoală şi pare să fie oriunde mă duc eu. O să-mi lipsească furtunile cu tunete care par să înceapă din senin, liniştea şi nemişcarea care domnesc pretutindeni în zorii zilei, cu ore înainte de apariţia rândunelelor-de-mare. Or să-mi lipsească delfinii pe care-i hrănesc uneori după apusul soarelui. O să-mi lipsească până şi mirosul de sulf al algelor putrede de pe ţărm, felul în care ne umple casa şi ne pătrunde noaptea î

n vise.

— Scapă de ţelină, eu o să te-aştept în camionetă, spune Henri. Şi gata, e timpul.

Intru în crângul din dreapta maşinii. Trei cerbi sunt deja în aşteptare. Le arunc la picioare punga cu ţelină, mă aplec şi îi mângâi pe toţi, pe rând. Mă lasă să o fac, a trecut mult timp de când nu se mai sperie. Unul îşi saltă capul şi se uită la mine. Ochii întunecaţi, lipsiţi de orice expresie, care îmi întorc privirea. Am aproape senzaţia că îmi împărtăşeşte ceva. Un tremur îmi străbate şira spinării. El lasă capul în jos şi continuă să mănânce.

— Noroc, micii mei prieteni, le urez, o iau spre camionetă şi mă urc pe locul pasagerului.

Ne uităm în oglinzile laterale, la casa noastră care pare din ce în ce mai mică, până când dispare după ce Henri intră pe şoseaua principală. E sâmbătă. Mă întreb ce s-o fi întâmplând la petrecere în lipsa mea. Ce-or fi spunând despre felul în care am plecat şi ce vor spune luni, când n-o să apar la şcoală. Aş vrea să-mi fi putut lua rămas-bun. Dintre toţi cunoscuţii mei de aici, n-o să mai revăd niciodată pe nimeni. N-o să mai stau niciodată de vorbă cu niciunul dintre ei. Iar ei nu vor şti niciodată ce sunt şi de ce am plecat. Probabil că după câteva luni, sau numai după câteva săptămâni, niciunul n-o să se mai gândească vreodată la mine.

Înainte de a intra pe autostradă, Henri opreşte să facă plinul. În timp ce manevrează pompa, încep să mă uit prin atlasul pe care-l ţine la mijlocul banchetei. Îl avem chiar de când am sosit pe planeta asta. E plin de linii trase către şi dinspre toate locurile în care am locuit vreodată. În momentul de faţă, liniile se încrucişează pe întreaga suprafaţă a Statelor Unite. Ştim că ar trebui să scăpăm de el, dar e realmente singura amintire din timpul vieţii noastre în comun pe care o avem. Oamenii obişnuiţi au fotografii, şi înregistrări video, şi jurnale; noi avem atlasul. Îl ridic, arunc o privire şi văd că Henri a tras o nouă linie, din Florida p

ână în Ohio. Când mă gândesc la Ohio, mă gândesc la vaci, la porumb şi la oameni cumsecade. Ştiu că pe plăcuţele de înmatriculare scrie INIMA TUTUROR LUCRURILOR. Habar n-am ce se înţelege prin toate lucrurile, dar presupun c-o să aflu.

Henri revine în camionetă. A cumpărat două sticle de apă minerală şi o pungă cu chipsuri. Demarează şi se îndreaptă spre U.S. 1, care o să ne ducă spre nord. Întinde mâna după atlas.

— Crezi că-n Ohio or fi fiind oameni? glumesc eu.

El chicoteşte.

— Îmi imaginez că sunt câţiva. Şi s-ar putea chiar s-avem noroc şi să găsim acolo maşini şi televizoare.

Dau din cap. Poate n-o să fie chiar atât de rău precum îmi închipui.

— Cum ţi se pare numele John Smith? îl întreb.

— Pe ăsta l-ai ales?

— Cred că da, spun. Până acum n-am mai fost niciodată nici John, nici Smith.

— Un nume mai comun decât ăsta nici că se poate găsi. Aş putea spune că sunt încântat de cunoştinţă, domnule Smith.

Zâmbesc.

— Da, cred că-mi place „John Smith”.

— O să fac actele la prima oprire.

După încă un kilometru şi jumătate nu mai suntem pe insulă, străbatem podul. Apa trece pe sub noi. E liniştită şi lumina lunii licăreşte pe valurile minuscule, aşternându-le falduri albe pe creste. În dreapta e oceanul, în stânga e golful; în esenţă, e aceeaşi apă, dar poartă două nume diferite. Simt nevoia să plâng, dar n-o fac. Nu neapărat fiindcă mă întristează plecarea din Florida, dar am obosit să tot fug, am obosit să-mi tot inventez câte un nume nou din şase în şase luni. Am obosit să tot schimb casele şi şcolile. Mă întreb dacă vom putea vreodată să ne oprim.

3

Facem o pauză ca să cumpărăm mâncare, benzină şi telefoane noi. Intrăm într-un popas pentru camioane, unde luăm chiftele şi spaghete cu brânză, unul dintre puţinele lucruri despre care Henri recunoaşte că sunt mai bune decât tot ce aveam pe Lorien. În timp ce mâncăm, confecţionează pe laptopul lui acte noi, cu noile noastre nume. O să le scoatem la imprimantă la sosire şi, din câte o să ştie toată lumea, o să fim cei care vom pretinde că suntem.

— Eşti sigur în privinţa lui John Smith? mă întreabă.

— Da.

— Te-ai născut în Tuscaloosa, Alabama.

Râd.

— Cum de ţi-a venit ideea asta?

El zâmbeşte şi arată cu o înclinare a capului către cele două femei aşezate cu câteva separeuri mai încolo. Amândouă sunt extrem de sexy. Pe tricoul uneia dintre ele scrie: O FACEM MAI BINE ÎN TUSCALOOSA.

— Şi ăsta va fi următorul loc unde-o să mergem, zice el.

— Oricât de ciudat ar suna, sper c-o să stăm mult în Ohio.

— Nu mai spune. Îţi place ideea cu Ohio?

— Îmi place ideea de a-mi face câţiva prieteni, de a merge la aceeaşi şcoală mai mult de câteva luni, de a avea poate o viaţă adevărată. Am început s-o am în Florida. A fost extraordinar, şi asta pentru prima dată de când suntem pe Pământ. M-am simţit aproape normal. Vreau să-mi găsesc un loc şi să rămân într-un loc.

Henri pare să cadă pe gânduri.

— Te-ai uitat azi la cicatricele tale?

— Nu, de ce?

— Pentru că aici nu e vorba de tine. E vorba despre supravieţuirea speciei noastre, care-a fost distrusă aproape în întregime, şi despre menţinerea ta în viaţă. De fiecare dată când moare unul dintre noi – de fiecare dată când moare unul dintre *voi,* din garzi, ni se diminuează şansele. Tu eşti Numărul Patru; eşti următorul din şir. Eşti vânat de-o întreagă specie de brute ucigaşe. Plecăm la primul semn de pericol şi n-am de gând la stau la discuţii cu tine pe tema asta.

Henri conduce pe toată durata drumului. Cu tot cu popasuri şi cu confecţionarea noilor acte, durează în jur de treizeci de ore. Eu îmi trec vremea moţăind sau concentrându-mă asupra jocurilor video. În cele mai multe devin foarte repede expert, mulţumită reflexelor mele. Cel mai îndelungat timp de care am avut nevoie ca să-l câştig pe oricare dintre ele n-a depăşit o zi. Prefer jocurile cu războaie cu extratereştri şi cu lupte în spaţiu. Îmi imaginez că m-am întors pe Lorien, că mă lupt cu mogadorienii, că îi ucid, că îi transform în cenuşă. Lui Henri i se pare bizar şi încearcă să-mi taie elanul. Spune că trebuie să trăim în lumea reală, unde războiul şi moartea sunt adevărate, nu imaginare. Termin ultimul joc şi îmi ridic privirea. M-am săturat de atâta stat în camionetă. Ceasul din bord arată 7.58. Casc, mă frec la ochi.

— Cât mai avem?

— Aproape c-am ajuns, spune Henri.

S-a întunecat, dar către vest se întrevede o strălucire palidă. Trecem pe lângă ferme cu cai şi vite, apoi pe lângă câmpii golaşe, iar dincolo de toate acestea sunt numai copaci, cât vezi cu ochii. E exact ce şi-a dorit Henri, un loc liniştit, unde să trecem neobservaţi. O dată pe săptămână răscoleşte internetul, vreme de câte şase, şapte sau opt ore, actualizând o listă de case disponibile, din întreaga ţară, care se potrivesc criteriilor sale: trebuie să fie izolate, î

n mediul rural, disponibile imediat. Mi-a spus c-a fost nev oie de patru încercări – un telefon în South Dakota, unul î n New Mexico, unul în Arkansas – până când a reuşit să în chirieze casa în care-o să locuim de acum înainte. Câteva minute mai târziu, vedem luminile răsfirate care anunţă e xistenţa unei localităţi. Trecem pe lângă un panou pe care scrie:

BINE AŢI VENIT ÎN PARADISE, OHIO
POPULAȚIE 5 243

— Uau, fac eu. Oraşul ăsta e chiar mai mic decât cel în care am stat în Montana.

Henri îmi zâmbeşte.

— Ce crezi că se-nţelege prin paradis?

— Vaci, poate? Sperietori de ciori?

Trecem pe lângă o staţie veche de benzină, pe lângă o spălătorie de maşini, pe lângă un cimitir. Pe urmă încep c asele, case şindrilite, plasate cam la nouă metri distanţă una de alta. Majoritatea ferestrelor sunt împodobite pentr u Halloween. Curţile mici sunt străbătute de câte o alee a sfaltată care duce spre uşa din faţă. În centrul oraşului e un sens giratoriu, având în mijloc statuia unui bărbat căla re, cu o sabie în mână. Henri opreşte. O privim amândoi şi râdem, fiindcă sperăm că pe aici nu apare niciodată nime ni altcineva înarmat cu o sabie. Henri continuă să ocoleas că rondul şi, în acest timp, sistemul GPS de la bord ne anu nţă către trebuie să virăm. Ne îndreptăm spre vest, către ieşirea din oraş.

Parcurgem mai bine de şase kilometri înainte de a o lua spre stânga, intrând pe un drum prunduit, şi trecem pe lâ ngă un câmp deschis, de pe care s-a strâns recolta şi care e probabil plin de porumb în timpul verii, apoi printr-o păd ure ce se întinde cam pe un kilometru şi jumătate. Şi pe u rmă o descoperim, ascunsă în buruienile înalte – o căsuţă poştală argintie, mâncată de rugină, pe care scrie, cu liter

e negre, OLD MILL RD, 17.

— Cea mai apropiată casă e la trei kilometri distanţă, spune Henri, intrând pe terenul proprietăţii.

Buruienile au năpădit aleea pietruită, presărată cu gropi pline cu apă de un maroniu-roşcat. El opreşte camioneta, apoi îi amuţeşte şi motorul.

— A cui e maşina asta? întreb, arătând cu capul către automobilul negru de teren în spatele căruia a parcat Henri.

— Presupun că a agentului imobiliar.

Silueta casei se profilează printre copaci. În întunericul de acolo are ceva sinistru, ca şi cum ultimii ei ocupanţi, indiferent cine or fi fost, ar fi părăsit-o îngroziţi, sau ar fi fost forţaţi să plece, sau ar fi fugit în grabă. Cobor din camionetă. Motorul scoate un ticăit şi simt căldura pe care o radiază în timp ce se răceşte. Îmi înşfac geanta de pe scaun şi rămân acolo, în picioare, cu ea în mână.

— Ce părere ai? mă întreabă Henri.

Casa are un singur nivel şi e placată cu lemn. Cea mai mare parte a vopselei albe s-a cojit. Una dintre ferestrele din faţă e spartă. Acoperişul e din ţiglă neagră, care pare deformată şi sfărâmicioasă. Trei trepte de lemn urcă spre o verandă mică, plină de scaune şubrezite. Curtea e lungiaţă şi neîngrijită. A trecut multă vreme de când n-a mai tuns nimeni iarba.

— Seamănă a paradis, spun.

Ne îndreptăm spre casă împreună. Când suntem pe punctul de a intra, pe uşă iese o blondă îmbrăcată cu gust, de vârsta lui Henri. Poartă costum, în stilul femeilor de afaceri, şi ţine în mână un clipboard şi un dosar; are un Blackberry prins de betelia fustei. Zâmbeşte.

— Domnul Smith?

— Da, răspunde Henri.

— Sunt Annie Hart, agenta de la Paradise Realty. Am vorbit la telefon. Am încercat să vă sun mai devreme, dar se pare că mobilul dumneavoastră a fost închis.

— Da, exact. Din nefericire, mi s-a descărcat bateria pe drum.

— Ah, detest când se întâmplă aşa ceva, spune ea, după care vine spre noi şi îi strânge mâna lui Henri.

Mă întreabă cum mă numesc şi îmi rostesc numele, deşi sunt tentat, ca de obicei, să spun pur şi simplu „Patru”. În timp ce Henri semnează contractul, mă întreabă câţi ani am şi îmi povesteşte că fiica ei e cam de vârsta mea şi învaţă la liceul din localitate. E o fire foarte caldă, prietenoasă, şi se vede că îi place foarte mult să stea de vorbă. Henri îi înapoiază contractul şi intrăm toţi trei în casă.

Înăuntru, majoritatea obiectelor de mobilier sunt acoperite cu cearşafuri albe. Pe celelalte s-a aşternut un strat gros de praf şi de insecte moarte. Jaluzelele par sfărâmicioase la atingere, iar pereţii sunt acoperiţi cu lambriuri ieftine, din placaj. Există două dormitoare, o bucătărie de dimensiuni modeste, cu linoleum de culoarea lămâilor verzi, o baie. Camera de zi e mare, dreptunghiulară, şi se află în partea din faţă a casei. În colţul opus e un şemineu. Străbat camera şi îmi arunc geanta pe patul din camera cea mai mică. Pe perete e un poster imens, decolorat, cu un jucător de fotbal în echipament de un portocaliu strălucitor. Tocmai pasează şi se pare că e pe punctul să fie strivit de un tip masiv, în echipament negru cu auriu. Dedesubt scrie BERNIE KOSAR, FUNDAŞ, CLEVELAND BROWNS.

— Vino să-ţi iei rămas-bun de la doamna Hart, strigă Henri, din camera de zi.

Femeia stă în pragul uşii, lângă el. Îmi spune că ar fi bine s-o caut pe fiica ei la şcoală, că ne-am putea împrieteni. Zâmbesc şi răspund că da, mi-ar face plăcere. După ce pleacă, începem să descărcăm imediat pachetele din camionetă. În funcţie de cât de repede părăsim un loc, călătorim fie aproape fără bagaje – ceea ce înseamnă că n-avem decât hainele de pe noi, laptopul lui Henri şi Cufărul Loric, cu incrustaţiile lui complicate –, fie luându-ne câteva lucruri – de obicei computerele suplimentare ale lui Henri şi ec

hipamentele folosite ca să stabilească un perimetru de si guranţă şi ca să caute pe web ştiri şi evenimente care ar putea avea legătură cu noi. De data asta am adus Cufăru l, două computere de mare putere, patru monitoare TV şi patru camere de luat vederi. Avem şi câteva haine, deşi f oarte puţine dintre cele pe care le-am purtat în Florida su nt potrivite pentru viaţa în Ohio. Henri pune Cufărul în ca mera lui, apoi ne chinuim să cărăm toate echipamentele î n pivniţă, unde o să le aranjeze astfel încât să nu le vadă niciun musafir. Odată ce e totul înăuntru, începem să am plasăm camerele şi să deschidem monitoarele.

— N-o să avem internet până dimineaţă. Dar, dacă vrei să te duci mâine la şcoală, pot să-ţi printez toate actele.

— Dacă stau acasă, trebuie să te-ajut să faci curat şi să termini instalarea?

— Da.

— O să mă duc la şcoală, spun.

— Atunci ar fi indicat să dormi bine în noaptea asta.

4

O nouă identitate, o nouă şcoală. Nu mai ştiu câte au fost de-a lungul anilor. Cincisprezece? Douăzeci? Întotdeauna un oraş mic, întotdeauna o şcoală mică, întotdeauna aceeaşi rutină. Elevii noi atrag atenţia. Uneori pun la îndoială strategia noastră de a ne infiltra în oraşe mici, fiindcă e greu, ba chiar aproape imposibil să treci neobservat. Însă ştiu că Henri are dreptate: şi pentru ei e imposibil să scape neremarcaţi.

Şcoala e la aproape cinci kilometri distanţă de casa noastră. Henri mă duce dimineaţă cu maşina. E mai mică decât majoritatea celorlalte şcoli la care am fost şi clădirea n-are absolut nimic impresionant, e cu un singur nivel, lungă şi scundă. Pe exterior, lângă uşa din faţă, există o pictură murală, reprezentând un pirat cu un cuţit în dinţi.

— Prin urmare, acum eşti pirat? aud lângă mine vocea lui Henri.

— Aşa s-ar părea, răspund.

— Ştii ce-ai de făcut, zice el.

— Nu sunt novice.

— Nu-ţi arăta inteligenţa. Te vor detesta pentru asta.

— Nici prin gând nu mi-a trecut.

— Nu ieşi în evidenţă, nu atrage prea mult atenţia.

— Nu mai mult decât o muscă de pe perete.

— Şi nu răni pe nimeni. Eşti mult mai puternic decât ei.

— Ştiu.

— Şi, cel mai important, fii întotdeauna pregătit. Gata să pleci în urma unei înştiinţări de moment. Ce-ai în geantă?

— Fructe uscate şi nuci, pentru cinci zile. Şosete de sch

imb şi lenjerie de corp termică. Haină de ploaie. Un GPS de mână. Un stilou în care se ascunde un cuţit.

— O ţii cu tine tot timpul. Henri respiră adânc. Şi fii atent la semne. Moştenirile tale îşi pot face apariţia în orice clipă. Ascunde-le cu orice preţ şi sună-mă imediat.

— Ştiu, Henri.

— În orice clipă, John, repetă el. Dacă-ncep să-ţi dispară degetele, dacă-ncepi să levitezi sau să tremuri foarte tare, dacă-ţi pierzi controlul muşchilor sau dacă-ncepi să auzi voci, deşi nu vorbeşte nimeni. Mă suni la cel mai mic semn.

Bat cu palma în geantă.

— Am telefonul aici.

— O să te-aştept în locul ăsta după ore. Baftă, puştiule, îmi spune.

Îi zâmbesc. Are cincizeci de ani, ceea ce înseamnă că avea patruzeci când am sosit aici. Datorită vârstei, tranziţia a fost mai dificilă. Încă mai vorbeşte cu un puternic accent loric, care e confundat adesea cu cel franţuzesc. A fost o explicaţie bună la început, aşa că şi-a spus Henri, un nume căruia i-a rămas fidel de atunci, schimbându-şi-l doar pe cel de familie, ca să fie acelaşi cu al meu.

— Mă duc să preiau conducerea şcolii, zic eu.

— Fii îndurător.

Mă îndrept spre clădire. Aşa cum se întâmplă în majoritatea liceelor, afară îşi pierd vremea o mulţime de elevi. Sunt împărţiţi în găşti, sportivii şi majoretele, copiii din orchestră, cu instrumentele lor, tocilarii cu ochelarii lor, cu manualele şi Blackberry-urile, fumătorii de marijuana retraşi deoparte, ignorând existenţa oricui altcuiva. Un puştan deşirat, cu ochelari cu lentile groase, stă de unul singur. Poartă un tricou negru, cu inscripţia NASA, şi blugi, şi e imposibil să cântărească mai mult de patruzeci şi cinci de kilograme. Are un telescop de mână şi studiază cerul, care e în cea mai mare parte ascuns de nori. Remarc o fată care face fotografii, trecând cu uşurinţă de la un grup la altul. E ş

ocant de frumoasă, cu părul blond căzându-i drept până la umeri, cu pielea de culoarea fildeşului, pometţi înalţi şi ochi de un albastru pastelat. Toată lumea pare s-o cunoască şi o salută, şi nimeni nu obiectează când e fotografiat.

Mă zăreşte, îmi adresează un zâmbet şi îmi face cu mâna. Mă întreb de ce şi mă întorc, mă uit dacă e cineva în spatele meu. Văd doi copii care discută despre tema de la matematică, şi pe nimeni altcineva. Fata se îndreaptă spre mine, surâzând. N-am mai văzut niciodată o fată atât de frumoasă, cu atât mai puţin n-am vorbit cu vreuna şi cu siguranţă nu mi-a mai zâmbit niciuna, făcându-mi cu mâna de parcă am fi prieteni. Devin imediat nervos şi încep să roşesc. Dar sunt şi suspicios, aşa cum am fost învăţat să fiu. Când ajunge mai aproape, îşi ridică aparatul de fotografiat şi începe să mă pozeze. Îmi ridic mâinile, ascunzându-mi faţa. Ea lasă aparatul în jos şi zâmbeşte.

— Nu fi timid.

— Nu sunt. Încercam doar să-ţi protejez lentilele. Faţa mea ţi le-ar putea sparge.

Ea râde.

— E posibil, dacă te mai încrunţi aşa. Încearcă un zâmbet.

Schiţez un surâs. Sunt atât de agitat, încât am impresia c-o să explodez. Îmi simt gâtul arzând şi mâinile încălzindu-se.

— Ăsta nu e un zâmbet adevărat, mă tachinează ea. Pentru un zâmbet e nevoie să-ţi arăţi dinţii.

Zâmbesc larg şi ea face fotografii. De obicei nu-i permit nimănui să mă fotografieze. Dacă sfârşesc prin a ajunge pe internet sau în vreun ziar, aş putea fi găsit cu mult mai multă uşurinţă. În cele două dăţi când s-a întâmplat, Henri a fost furios, a reuşit să pună mâna pe poze şi le-a distrus. Dacă ar şti că fac asta acum, aş încurca-o urât de tot. Însă nu mă pot abţine – fata e atât de frumoasă, atât de fascinantă. În timp ce mă fotografiază, un câine vine spre mine în fugă. E un copoi cu urechile cafenii atârnând, cu lab

ele şi pieptul albe şi cu restul trupului zvelt de culoare neagră. E slab şi murdar, pare să fie vagabond. Se freacă de picioarele mele, chelălăie, încearcă să-mi atragă atenţia. Fata e de părere că e drăguţ şi mă pune să îngenunchez, vrea să ne fotografieze împreună. Animalul pleacă la prima tentativă. Se îndepărtează tot mai mult la fiecare nouă încercare. Ea renunţă în cele din urmă şi-mi mai face mie câteva poze. Câinele se aşază la vreo zece metri distanţă şi se uită la noi.

— Îl ştii pe căţelul ăsta? mă întreabă ea.

— Nu l-am mai văzut niciodată până acum.

— Te place, cu siguranţă. Eşti John, nu-i aşa?

Îmi întinde mâna.

— Da, răspund. De unde ştii?

— Sunt Sarah Hart. Mama e agentul vostru imobiliar. Mi-a spus c-o să vii probabil la şcoală începând de azi şi că ar trebui să mă uit după tine. Eşti singurul elev nou care-şi putea face apariţia.

Râd.

— Da, am cunoscut-o pe mama ta. A fost foarte amabilă.

— Ai de gând să-mi strângi mâna?

Continuă să mi-o întindă. Zâmbesc şi i-o iau, şi e, literalmente, cea mai plăcută senzaţie pe care-am avut-o vreodată.

— Uau, face ea.

— Ce e?

— Mâna ta pare fierbinte. Cu-adevărat fierbinte, ca şi cum ai avea febră, sau cam aşa ceva.

— Nu cred că am.

Ea îmi dă drumul.

— Poate ai pur şi simplu sânge mai cald.

— Da, poate.

Se aude sunetul îndepărtat al unui clopoţel şi Sarah mă lămureşte că e o avertizare. Avem la dispoziţie cinci minute ca să intrăm în clase. Ne spunem la revedere şi o prive

sc îndepărtându-se. O clipă mai târziu, ceva mă loveşte pe
este umăr, din spate. Mă întorc şi pe lângă mine trec în grabă câţiva fotbalişti, cu toţii în jachete cu monograma şcolii. Unul mă priveşte cu răutate şi îmi dau seama că m-a lovit cu geanta din spate. Mă îndoiesc c-a fost un accident şi mă iau după ei. Ştiu că n-o să fac nimic, deşi aş putea. Pur şi simplu nu-mi plac bătăuşii. În timp ce îi urmăresc, puştiul cu tricou NASA merge alături de mine.

— Se vede că eşti nou, aşa c-o să te pun la curent, zice el.

— Cu ce? îl întreb.

— Ăsta e Mark James. Pe-aici e considerat cineva. Taică-său e şeriful oraşului şi el e vedeta echipei de fotbal. A ieşit o vreme cu Sarah, când era majoretă, dar ea nu se mai ţine de aşa ceva şi i-a dat papucii. El n-a reuşit să treacă peste asta. În locul tău, aş sta deoparte.

— Mulţumesc.

Puştiul se îndepărtează în grabă. Eu găsesc drumul către biroul directorului, ca să mă înscriu la cursuri şi să le pot începe. Mă întorc şi mă uit după câine, să văd dacă mai e pe-acolo. Este, mă priveşte din acelaşi loc.

Directorul se numeşte Harris. E gras şi aproape chel, cu excepţia câtorva fire lungi de păr din spate şi de pe tâmple. Pântecul îi trece peste curea. Are ochii mici, ca nişte mărgele, aşezaţi prea aproape unul de altul. Îmi zâmbeşte larg din spatele biroului, şi zâmbetul pare să-i înghită ochii.

— Vasăzică eşti în anul doi şi vii din Santa Fe? mă întreabă el.

Dau din cap şi spun da, deşi n-am ajuns niciodată nu doar în Santa Fe, ci nici măcar în New Mexico. E o minciună, pur şi simplu ca să mi se piardă urma.

— Asta explică de ce eşti bronzat. Ce te-aduce în Ohio?

— Profesia tatei.

Henri nu e tatăl meu, dar spun întotdeauna că e, ca să î

nlătur suspiciunile. De fapt e protectorul meu, sau mai de grabă ceea ce se înţelege pe Pământ printr-un tutore. Lori en avea două tipuri de locuitori, deţinătorii Moştenirilor, s au ai puterilor, acestea fiind extrem de variate, orice între invizibilitate şi citirea gândurilor, între capacitatea de a zb ura şi utilizarea unor forţe ale naturii, cum sunt focul, vân tul sau fulgerul. Celor care primesc Moştenirile li se spune garzi, iar cei care nu le au se numesc cêpani, sau protect ori. Eu fac parte din Garde, Henri e cêpan. Fiecărui garde i se repartizează un cêpan, de la o vârstă foarte fragedă. C êpanii ne ajută să înţelegem istoria planetei noastre şi să ne dezvoltăm puterile. Cêpan şi Garde – un grup care să c onducă planeta şi un altul care s-o apere.

Domnul Harris dă din cap.

— Şi cu ce se ocupă tatăl tău?

— E scriitor. A vrut să locuim într-un oraş mic şi liniştit c a să ducă la bun sfârşit ceea ce-a început, spun eu povest ea standard, acoperirea noastră obişnuită.

Domnul Harris dă iarăşi din cap şi îşi mijeşte ochii.

— Pari un tânăr voinic. Intenţionezi să faci sport aici?

— Aş vrea să pot. Sufăr de astm, domnule, răspund, ofe rindu-i scuza pe care o folosesc de obicei pentru evitarea oricărei situaţii în care mi-aş putea trăda puterea şi rapidi tatea.

— Îmi pare rău să aflu asta. Suntem întotdeauna în cău tare de sportivi care ar putea intra în echipa de fotbal, zic e el, şi aruncă o privire către stelajul fixat de perete, deas upra căruia tronează o cupă obţinută cu un an în urmă, co nform datei inscripţionate pe ea. Am câştigat Liga Pionee r, adaugă, radiind de mândrie.

Întinde mâna şi scoate două coli de hârtie din cartoteca aflată în spatele biroului său, apoi mi le înmânează. Prima e orarul meu de elev, cu câteva rubrici libere. A doua e o l istă cu disciplinele opţionale. Îmi aleg cursurile, fac compl etările şi îi înapoiez totul. El îmi face un soi de prezentare, şi mi se pare că vorbeşte ore întregi, trecând în revistă fie

care pagină din ghidul elevului cu lux de amănunte. Se aude un sunet de clopoţel, apoi un altul. Când termină în sfârşit, vrea să ştie dacă am întrebări. Îi spun că nu.

— Excelent. A mai rămas jumătate din ora a doua, şi ai ales astronomia, cu doamna Burton. E o profesoară excepţională, una dintre cele mai bune din şcoala noastră. A câştigat un premiu statal, care i-a fost înmânat chiar de guvernator.

— Extraordinar, comentez eu.

Domnul Harris se chinuie să se elibereze din strânsoarea propriului scaun, apoi părăsim amândoi biroul şi o pornim de-a lungul coridorului. Pantofii lui lovesc cu zgomot podeaua ceruită de curând. Aerul miroase a vopsea proaspătă şi a detergent. Pe pereţi sunt înşiruite dulapuri. Multe sunt acoperite de bannere de susţinere a echipei de fotbal. În toată clădirea nu pot fi mai mult de douăzeci de săli de clasă. Le număr în trecere.

— Am ajuns, spune domnul Harris.

Îmi întinde mâna. Eu i-o scutur.

— Suntem încântaţi să te-avem aici. Îmi place să mă gândesc la noi toţi ca la o familie strâns unită. Îţi urez cu plăcere bun venit în mijlocul ei.

— Vă mulţumesc, răspund.

Domnul Harris deschide uşa şi îşi strecoară capul în clasă. Abia atunci îmi dau seama că sunt oarecum nervos, că mă cuprinde un soi de ameţeală. Îmi tremură piciorul drept; în golul stomacului meu e un roi de fluturi. Nu înţeleg de ce. Cu siguranţă nu fiindcă urmează să intru la prima mea oră de clasă. Am făcut-o de prea multe ori ca să mai simt efectul emoţiilor. Respir adânc şi încerc să scap de toate.

— Îmi cer scuze pentru întrerupere, doamnă Burton. Noul dumneavoastră elev e aici.

— Oh, minunat! Trimiteţi-l înăuntru, spune ea, cu vocea piţigăiată de entuziasm.

Domnul Harris ţine uşa deschisă şi eu trec dincolo de e

a. Clasa e un pătrat perfect în care se află vreo douăzeci şi cinci de elevi aşezaţi câte trei în bănci rectangulare, de dimensiunile unei mese de bucătărie. Toţi ochii sunt aţintiţi asupra mea. Le întorc privirea înainte de a mă uita la doamna Burton. Are în jur de şaizeci de ani, poartă un pulover roz, de lână, şi ochelari cu rame roşii, de plastic, prinşi de un lănţişor care-i înconjoară gâtul. Zâmbeşte larg, şi părul ei încărunţit e buclat. Am palmele asudate şi simt că mi-a năvălit sângele în obraji. Sper că nu s-au înroşit. Domnul Harris închide uşa.

— Cum te numeşti? mă întreabă ea.

Fiind atât de neliniştit, sunt cât pe ce să răspund „Daniel Jones”, dar îmi dau seama. Respir adânc şi spun:

— John Smith.

— Excelent! Şi de unde eşti?

— Din Fi… încep eu, dar mă controlez din nou înainte de a se forma cuvântul…Santa Fe.

— Clasă, să-l întâmpinăm cu căldură.

Toată lumea bate din palme. Doamna Burton îmi face semn cu capul, invitându-mă să mă aşez pe locul liber din mijlocul încăperii, între alţi doi elevi. Mă simt uşurat fiindcă nu-mi pune mai multe întrebări. Ea se întoarce cu spatele, îndreptându-se spre catedră, iar eu o pornesc pe intervalul dintre bănci, drept către Mark James, care stă la aceeaşi masă cu Sarah Hart. Când trec pe lângă el, întinde piciorul şi-mi pune piedică. Mă dezechilibrez, dar nu cad. Încăperea se umple de chicoteli. Doamna Burton se răsuceşte brusc.

— Ce s-a-ntâmplat? întreabă.

Nu-i răspund, dar mă uit urât la Mark. În fiecare şcoală există unul, un tip dur, un bătăuş, indiferent cum vreţi să-i spuneţi, dar niciunul n-a mai ieşit atât de repede la lumină. Are părul negru, plin de gel şi aranjat cu grijă, astfel încât să curgă în toate direcţiile. Perciunii tunşi perie, cu meticulozitate, i se aştern pe faţă ca o mirişte. Sprâncene stufoase deasupra ochilor negri. După jacheta lui cu monog

rama şcolii îmi dau seama că e în ultimul an, şi îi văd numele brodat cu litere cursive, aurii, deasupra anului de absolvire. Ne privim în ochi şi din clasă se înalţă un murmur zeflemitor.

Mă uit spre locul meu, aflat la trei bănci distanţă, apoi din nou la Mark. Dacă aş vrea, l-aş putea rupe literalmente în două. Aş putea să-l azvârl în districtul vecin. Dacă ar încerca să fugă cu o maşină, aş putea să alerg mai repede decât ea şi s-o aşez în vârful unui copac. Dar, pe lângă faptul că reacţia ar fi de-a dreptul exagerată, în minte îmi răsună cuvintele lui Henri: „Nu ieşi în evidenţă, nu atrage prea mult atenţia.” Ştiu că ar trebui să-i ascult sfatul şi să ignor cele petrecute cu câteva clipe în urmă, aşa cum am făcut întotdeauna până acum. La asta suntem buni, ştim să ne pierdem în mediul înconjurător, să trăim în umbră. Dar mă simt uşor debusolat, cuprins de o vagă nelinişte, şi rostesc întrebarea înainte de a avea timp să mă gândesc de două ori:

— Vrei ceva?

Mark îşi fereşte privirea, şi-o roteşte în jurul clasei, se foieşte săltându-se de pe scaun, apoi se uită din nou la mine.

— Despre ce vorbeşti?

— Ţi-ai întins piciorul în afară când am trecut. Şi-ai dat peste mine în curte. M-am gândit că poate vrei ceva.

— Ce se petrece? întreabă doamna Burton, din spatele meu.

O privesc peste umăr.

— Nimic, răspund. Şi mă întorc spre Mark. Ei?

Îşi încleştează mâinile de bancă, dar rămâne tăcut. Ne ţintuim din priviri până când oftează şi se uită în altă parte.

— Aşa mă gândeam şi eu, spun, cu ochii la el, şi îmi continui drumul.

Ceilalţi elevi nu ştiu cum să reacţioneze şi cei mai mulţi mă urmăresc în continuare cu ochii holbaţi în vreme ce îm

i ocup locul, între o roşcată cu pistrui şi un tip supraponderal, care mă priveşte cu gura căscată.

Doamna Burton stă în picioare în faţa clasei. Pare uşor confuză, dar trece peste incident şi începe să ne explice de ce au apărut inelele din jurul lui Saturn, ne spune că sunt alcătuite în majoritate din particule de gheaţă şi din praf. După o vreme n-o mai ascult şi mă uit la ceilalţi elevi. Un nou grup de oameni pe care o să-ncerc să-i ţin la distanţă. E întotdeauna o strategie excelentă, interacţionez cu ei atât cât e nevoie ca să rămân misterios fără să par bizar, ieşind în evidenţă. În privinţa asta, azi am avut deja un comportament oribil.

Inspir adânc şi expir încet. Încă mai am fluturi în stomac, încă mai simt un tremur sâcâitor al piciorului. Am senzaţia că mâinile îmi sunt din ce în ce mai calde. Mark James stă cu trei bănci în faţa mea. La un moment dat se răsuceşte şi se uită la mine, apoi şopteşte ceva la urechea lui Sarah. Ea se întoarce. Pare foarte calmă, dar faptul că a fost prietena lui o vreme şi acum stau în aceeaşi bancă mă miră. Ea îmi adresează un zâmbet cald. Încerc să-i zâmbesc la rândul meu, dar sunt înlemnit. Mark încearcă să-i mai şoptească şi altceva, însă ea scutură din cap şi-l împinge într-o parte. Auzul meu e mult mai fin decât al oamenilor, cu condiţia să-l focalizez, dar surâsul ei m-a tulburat într-o asemenea măsură încât n-o fac. Aş vrea să fi auzit ce i-a spus.

Îmi deschid şi îmi închid palmele. Sunt asudate şi încep să dogorească. O altă respiraţie adâncă. Mi se înceţoşează vederea. Trec cinci minute, apoi zece. Doamna Burton continuă să vorbească, dar nu aud ce spune. Îmi încleştez pumnii cu putere, apoi îi deschid. Moment în care mi se taie răsuflarea. Din palma mea dreaptă emană o uşoară strălucire. Îmi cobor privirea spre ea, consternat, uluit. Câteva secunde mai târziu, strălucirea începe să se amplifice.

Îmi strâng pumnii. La început mă tem că unuia dintre ceilalţi i s-a întâmplat altceva. Dar ce-ar fi putut să i se întâ

mple? Nu putem fi ucişi decât în ordine. Aşa lucrează vraj a. Dar oare asta înseamnă că nu pot păţi altceva? Oare i s -a tăiat cuiva mâna dreaptă? N-am cum s-o aflu. Totuşi, d acă s-ar fi întâmplat ceva, aş fi simţit-o în cicatricele de la glezne. Şi abia apoi înţeleg. Probabil că prima mea Moşte nire începe să prindă formă.

Îmi scot telefonul din geantă şi îi trimit lui Henri un mes aj, scriind VNOO, deşi am vrut să tastez VINO. Sunt prea n ăucit ca să scriu altceva. Îmi strâng pumnii şi mi-i ţin în po ală. Îmi ard şi îmi tremură. Îmi deschid palmele. Stânga e de un roşu aprins, dreapta continuă să strălucească. Mă u it la ceasul de pe perete şi văd că ora e aproape pe sfârşit e. Dacă pot să ies de aici, o să găsesc o încăpere pustie, d e unde să-l sun pe Henri ca să-l întreb ce se petrece. Înce p să număr secundele. Şaizeci, cincizeci şi nouă, cincizeci şi opt. Am senzaţia că în mâini o să-mi explodeze ceva. M ă concentrez asupra numărătorii. Patruzeci, treizeci şi nou ă. Acum mă furnică; e ca şi cum mi s-ar înfige ace minusc ule în palme. Douăzeci şi opt, douăzeci şi şapte. Deschid ochii şi mă uit ţintă înainte, focalizându-mi privirea asupra lui Sarah, în speranţa că imaginea ei o să-mi distragă ate nţia. Cincisprezece, paisprezece. Mă uit la ea şi asta înrău tăţeşte lucrurile. Acele sunt acum cuie. Cuie care au fost ţ inute într-un furnal şi încinse până la roşu. Opt, şapte.

Clopoţelul sună şi mă ridic imediat şi ies din încăpere, t recând în grabă pe lângă ceilalţi elevi. Sunt ameţit, nesig ur pe picioare. Îmi continui drumul de-a lungul holului fără să am vreo idee unde mă duc. Am senzaţia că mă urmăre şte cineva. Îmi scot orarul din buzunarul din spate şi mă u it să văd care e numărul dulapului meu. Întâmplarea face să se afle chiar în dreapta mea. Mă opresc şi-mi sprijin fru ntea de uşa metalică. Scutur din cap, dându-mi seama că, în graba mea de a părăsi clasa, mi-am uitat acolo geanta, cu telefonul în ea. Şi pe urmă mă împinge cineva.

— Care-i treaba, durule?

Fac câţiva paşi împleticiţi şi mă uit în spate. Mark stă a

colo, zâmbindu-mi.

— S-a-ntâmplat ceva? mă întreabă.

— Nu, îi răspund.

Mi se-nvârteşte capul. Am impresia c-o să leşin. Mâinile mi-au luat foc. Indiferent ce s-ar petrece, nu şi-ar fi putut găsi un moment mai nepotrivit. El mă împinge din nou.

— Nu mai eşti chiar atât de dur când nu-s profesori prin preajmă, nu-i aşa?

Sunt prea dezechilibrat ca să-mi mai pot păstra poziţia verticală, mă împiedic de propriile mele picioare şi mă pră buşesc. Sarah trece în faţa lui Mark.

— Lasă-l în pace, îi cere ea.

— Asta n-are nimic de-a face cu tine, riposteează el.

— Cum să nu. Vezi un băiat nou stând de vorbă cu min e şi încerci imediat să-l provoci la bătaie. E numai unul di ntre motivele pentru care nu mai suntem împreună.

Dau să mă ridic. Sarah întinde mâna să m-ajute, dar du rerea din palmele mele răbufneşte imediat ce mă atinge ş i mă simt de parcă un trăsnet mi-ar străbate capul. Fac st ânga-mprejur şi mă îndepărtez în grabă, în direcţia opusă sălii de astronomie. Ştiu că toată lumea o să mă creadă la ş fiindcă o iau la fugă, dar simt că sunt gata să leşin. O să -i mulţumesc mai târziu lui Sarah şi tot atunci o să mă soc otesc cu Mark. Acum trebuie să găsesc o încăpere cu zăv or la uşă.

Ajung în capătul coridorului, în locul în care se intersect ează cu holul de la intrarea principală. Mă duc cu gândul î napoi, la prezentarea făcută de domnul Harris, care mi-a spus şi unde se află diversele încăperi din şcoală. Dacă nu mă înşală memoria, sala de festivităţi, cea de repetiţii a o rchestrei şi sălile pentru cursurile de artă sunt în capătul acestui coridor. Alerg spre ele cât de repede îmi permite s tarea în care mă aflu. În spate îi aud pe Mark, ţipând la mi ne, şi pe Sarah, ţipând la el. Deschid prima uşă pe care-o găsesc şi o închid imediat în urma mea. Din fericire are ză vor, îl trag şi pătrunde în locaşul lui cu un pocnet.

Sunt într-o cameră întunecoasă. De suporturile pentru uscare atârnă filme developate. Mă prăbuşesc pe podea. Mi se-nvârteşte capul şi-mi ard mâinile. De când am văzut prima oară lumina, mi-am ţinut pumnii strânşi tot timpul. Acum îmi cobor privirea către ei şi văd că mâna dreaptă c ontinuă să-mi strălucească, pulsând. Încep să intru în pani că.

Stau pe podea, cu transpiraţia scurgându-mi-se în ochi, usturătoare. Mâinile mele sunt pradă unei dureri cumplit e. Ştiam că e timpul să-mi aştept Moştenirile, dar habar n-aveam că pot însemna şi aşa ceva. Îmi deschid palmele şi văd că dreapta străluceşte puternic, iar zona luminoasă în cepe să se concentreze. Stânga are licăr palid, iar senzaţi a de arsură e aproape insuportabilă. Aş vrea să fi fost Hen ri aici. Sper că e pe drum.

Închid ochii şi îmi încrucişez braţele în jurul trupului. Mă legăn înainte şi înapoi pe podea şi în mine totul e durere. Nu ştiu cât timp a trecut. Un minut? Zece minute? Sunetu l clopoţelului anunţă începerea orei următoare. Aud voci a fară. Uşa se clatină de vreo două ori, dar e încuiată şi nim eni n-o poate deschide. Continui pur şi simplu să mă legă n, cu ochii strâns închişi. Mai multe bătăi în uşă. Voci înăb uşite, pe care nu le înţeleg. Deschid ochii şi văd că străluc irea mâinilor mele luminează toată încăperea. Strâng pu mnii, încercând să opresc lumina, dar îmi trece printre de gete. Pe urmă uşa începe într-adevăr să se zgâlţâie. Ce-or să creadă despre lumina din mâinile mele? N-am cum s-o ascund. Ce explicaţie aş putea să le dau?

— John? Deschide uşa – sunt eu, spune o voce.

Mă simt uşurat. Vocea lui Henri, singura voce din lume pe care-mi doresc s-o aud.

5

Mă târăsc către uşă şi o descui. Se roteşte în balamale şi se deschide. Henri e plin de pământ, poartă haine de grădinărit, ca şi cum ar fi lucrat în curte. Sunt atât de fericit că-l văd, încât mă simt îmboldit să sar în sus şi să-l cuprind în braţe, şi chiar încerc s-o fac, dar sunt prea ameţit şi cad din nou pe podea.

— E totul OK acolo? întreabă domnul Harris, care stă în spatele lui Henri.

— Totul e în ordine. Acordaţi-ne un minut, vă rog, răspunde protectorul meu.

— E cazul să chem o ambulanţă?

— Nu!

Uşa se închide. Henri se uită la mâinile mele. Lumina din dreapta străluceşte cu putere, însă stânga pâlpâie uşor, ca şi cum s-ar strădui să capete încredere în ea însăşi. Henri zâmbeşte larg, cu faţa radiindu-i ca un far.

— Ah, mulţumesc Lorien, oftează el, şi scoate o pereche de mănuşi de grădinărit din buzunarul din spate. Ce noroc chior că lucram în curte. Pune-ţi astea.

O fac, şi mănuşile ascund în totalitate lumina. Domnul Harris deschide uşa şi îşi strecoară capul înăuntru.

— Domnule Smith? E totul OK?

— Da, totul e perfect. Acordaţi-ne doar treizeci de secunde, spune Henri, apoi se uită din nou la mine. Directorul tău e băgăcios.

Inspir adânc şi expir.

— Îmi dau seama ce se petrece, dar de ce asta?

— E prima ta Moştenire.

— Ştiu, dar de ce apar luminile?

— Stăm de vorbă în camionetă. Poţi să mergi?

— Cred că da.

Mă ajută să mă ridic. Sunt nesigur pe picioare şi încă mai tremur. Mă agăţ de antebraţul lui, în căutarea unui sprijin.

— Trebuie să-mi iau geanta înainte de a pleca, spun.

— Unde e?

— Am lăsat-o în clasă.

— Care e numărul sălii?

— Şaptesprezece.

— Te duc în camionetă şi mă-ntorc după ea.

Îmi pun braţul drept în jurul umerilor lui. El îmi susţine greutatea cuprinzându-mi talia cu braţul stâng. Deşi a sunat şi al doilea clopoţel, tot se mai aud voci pe coridor.

— Trebuie să mergi cât mai drept şi cât mai firesc cu putinţă.

Trag adânc aer în piept. Mă străduiesc să-mi adun ultimele fărâme de putere care mi-au mai rămas ca să fac faţă lungului drum până la ieşirea din şcoală.

— Hai s-o luăm din loc, spun.

Îmi şterg transpiraţia de pe frunte şi îl urmez pe Henri afară din camera obscură. Domnul Harris e tot pe culoar.

— N-a fost decât o criză urâtă de astm, îi explică Henri, şi trecem pe lângă el.

Vreo douăzeci de elevi sunt încă pe coridor şi cei mai mulţi au aparate de fotografiat atârnate de gât, aşteaptă să intre în camera obscură pentru cursul de fotografie. Din fericire, Sarah nu e printre ei. Păşesc cu toată fermitatea de care mă simt în stare, un picior în faţa celuilalt. Ieşirea din şcoală e la o sută de metri distanţă. Ceea ce înseamnă o mulţime de paşi. Lumea şuşoteşte.

— Ce tip ciudat.

— Măcar învaţă în şcoala noastră?

— Sper că da, e drăguţ.

— Ce credeţi că făcea în camera obscură de e atât de roşu la faţă? aud pe cineva întrebând, şi toţi ceilalţi râd.

Exact aşa cum ne putem concentra auzul, putem şi să-l

anihilăm, ceea ce e de folos când vrei să te concentrezi în mijlocul zarvei şi al confuziei. Prin urmare exclud zgomotul şi îl urmez îndeaproape pe Henri. Simt fiecare pas de parcă aş face zece, dar ajung într-un târziu la uşă. El mi-o ţine deschisă şi încerc să merg de unul singur până la camioneta parcată în faţă. Pentru ultimii douăzeci de paşi, îmi pun din nou braţul în jurul umerilor lui. Îmi deschide portiera şi mă grăbesc să urc.

— Ai spus şaptesprezece?

— Da.

— Trebuia s-o ţii cu tine. E genul de scăpare măruntă care atrage după sine greşeli grave. Nu ne putem permite niciuna.

— Ştiu. Îmi pare rău.

El închide portiera şi se întoarce în clădire. Eu mă cocoşez în scaun şi mă străduiesc să-mi încetinesc respiraţia. Încă-mi mai simt transpiraţia pe frunte. Mă îndrept şi las în jos apărătoarea de soare, ca să mă uit în oglindă. Am faţa mai roşie decât credeam şi ochii uşor umeziţi. Dar zâmbesc, în ciuda durerii şi a extenuării. *În sfârşit,* îmi spun. După ani de aşteptare, după anii în care singura mea apărare împotriva mogadorienilor au fost inteligenţa şi secretul, a sosit prima mea Moştenire. Henri iese din şcoală aducându-mi geanta. Ocoleşte camioneta, deschide portiera şi mi-o aruncă pe banchetă.

— Mulţumesc, îi spun.

— Nicio problemă.

După ce ieşim din parcare, îmi scot mănuşile şi mă uit la mâinile mele. Lumina din palma dreaptă dă să se concentreze într-un fascicul ca de lanternă, numai că e mai strălucitor. Arsura începe să se domolească. Stânga continuă să-mi pâlpâie uşor.

— Ar trebui să ţii alea în mâini până ajungem acasă, zice Henri.

Îmi pun din nou mănuşile şi mă uit la el. Zâmbeşte cu mândrie.

— A fost o aşteptare rahat de lungă, îmi spune.

— Cum? îl întreb.

El mă studiază.

— O aşteptare rahat de lungă, repetă. Pentru Moştenirile tale.

Râd. Înjurăturile nu se numără printre acele lucruri de pe Pământ în care a ajuns să exceleze.

— O aşteptare al naibii de lungă, îl corectez.

— Da, asta am spus şi eu.

Virează, intrând pe drumul către casa noastră.

— Şi ce urmează? Înseamnă c-o să pot trage cu raze laser din palme sau ce?

El rânjeşte.

— E frumos să te gândeşti la asta, dar nu e aşa.

— Şi atunci ce-o să fac cu lumina? O să trimit flash-uri în ochi când o să fiu hăituit? E menită să-i facă să tremure de frica mea, ori ceva asemănător?

— Ai răbdare, îmi cere el. Încă nu e de aşteptat să înţelegi. S-ajungem mai întâi acasă.

Pe urmă îmi amintesc ceva care aproape mă face să sar de pe banchetă.

— Înseamnă c-o să deschidem în sfârşit Cufărul?

Henri dă din cap şi zâmbeşte.

— Foarte curând.

— La naiba, da!

Cufărul din lemn cu sculpturi alambicate m-a obsedat toată viaţa. E o ladă aparent fragilă, cu simbolul Loric în lateral, al cărei secret Henri îl păstrează cu străşnicie. Nu mi-a spus niciodată ce e înăuntru şi e imposibil s-o deschizi, o ştiu foarte bine, fiindcă am încercat de mai multe ori decât pot număra, fără să fi reuşit vreodată. E închisă cu un lacăt fără nicio broască vizibilă.

Când ajungem acasă îmi dau seama cu ce s-a ocupat Henri. Cele trei scaune de pe veranda din faţă au dispărut şi toate ferestrele sunt deschise. În interior, au fost luate cearşafurile de pe mobilă şi o parte dintre suprafeţe au fos

t şterse, sunt curate. Îmi pun geanta pe masa din camera de zi şi o deschid. Mă străbate un val de frustrare.

— Nemernicul, spun.

— Ce?

— Telefonul meu a dispărut.

— Unde e?

— În dimineaţa asta am avut un mic conflict cu un băiat pe nume Mark James. Probabil mi l-a luat el.

— John, ai stat la şcoală o oră şi jumătate. Cum naiba ai reuşit să ai deja un conflict? Ar trebui să ştii mai bine cum să te porţi.

— E un liceu. Eu sunt un elev nou. E simplu.

Henri îşi scoate telefonul din buzunar şi formează numă rul meu. Pe urmă îi trânteşte zgomotos clapeta.

— E închis, spune.

— Bineînţeles.

Se holbează la mine.

— Ce s-a-ntâmplat? mă întreabă cu o voce pe care i-o r ecunosc, vocea din momentele în care se gândeşte la o n ouă mutare.

— Nimic. Doar o ceartă stupidă. Probabil l-am scăpat pe podea când am vrut să-l pun în geantă, spun, deşi ştiu că nu e aşa. N-am avut mintea tocmai limpede. Probabil mă aşteaptă la obiecte pierdute.

El îşi roteşte privirea în jurul încăperii şi oftează.

— Ţi-a văzut cineva mâinile?

Mă uit la el. Ochii îi sunt înroşiţi, încă şi mai injectaţi de cât erau când m-a lăsat la şcoală. Are părul răvăşit şi o pri vire pleoştită, de parcă ar fi gata să se prăbuşească în ori ce clipă, răpus de oboseală. N-a mai dormit din Florida, d e acum două zile. Nu-mi dau seama cum de mai stă încă î n picioare.

— Nu mi le-a văzut nimeni.

— Ai stat la şcoală o oră şi jumătate. Ţi s-a format prim a Moştenire, ai fost gata să te iei la bătaie şi ţi-ai uitat gea nta în clasă. Nu prea seamănă a integrare în mediu.

— N-a fost nimic. Cu siguranţă nimic destul de important ca să ne mutăm în Idaho, sau în Kansas, sau oriunde naiba o să se afle noua noastră locuinţă.

Henri îşi îngustează ochii, cântărind faptele la care abia a fost martor şi încercând să decidă dacă se justifica sau nu plecarea.

— Nu e momentul potrivit să fii neglijent, îmi spune.

— Conflicte de genul ăsta apar în toate şcolile, în fiecare zi. Îţi garantez că nu ne vor da de urmă fiindcă un bătăuş s-a certat cu un elev nou.

— Mâinile noului elev nu sunt luminoase în toate şcolile.

Oftez.

— Henri, arăţi de parc-ai fi pe moarte. Trage un pui de somn. Putem lua o hotărâre după ce dormi puţin.

— Avem multe de vorbit.

— Nu te-am mai văzut niciodată atât de obosit. Dormi câteva ore. O să stăm după aceea de vorbă.

El dă din cap.

— Probabil că un pui de somn o să-mi facă bine.

Henri se duce în dormitorul lui şi închide uşa. Eu ies din casă şi mă plimb o vreme în jurul curţii. Soarele e în spatele copacilor şi suflă un vânt rece. Încă mai port mănuşile. Le scot şi mi le îndes în buzunarul din spate. Mâinile mele arată la fel ca mai înainte. Ca să fiu sincer, numai o jumătate din mine e încântată fiindcă mi-a apărut în sfârşit prima Moştenire, după atâţia ani în care am aşteptat-o cu nerăbdare. Cealaltă jumătate e zdrobită. Mutările noastre continue m-au extenuat şi de-acum o să-mi fie imposibil să mă integrez sau să stau într-un singur loc, pentru orice perioadă de timp. O să-mi fie imposibil să-mi fac prieteni sau să am senzaţia că mă aflu în locul potrivit. M-am săturat de nume false şi de minciuni. M-am săturat să mă tot uit peste umăr în căutarea unor eventuali urmăritori.

Îmi duc mâna în jos şi îmi pipăi cele trei cicatrice de pe glezna dreaptă. Trei cercuri, reprezentând tot atâţia morţ

i. Suntem legaţi unul de altul prin mai mult decât simpla apartenenţă la aceeaşi specie. Ating cicatricele şi încerc să-mi imaginez cine erau, dacă erau băieţi sau fete, unde locuiau, câţi ani aveau când au murit. Încerc să-mi aduc aminte de ceilalţi copii care au fost cu mine pe navă şi să îi dau fiecăruia un număr. Mă gândesc cum ar fi să-i întâlnesc, să-mi petrec vremea împreună cu ei. Cum ar fi viaţa dacă ne-am mai afla încă pe Lorien. Cum ar fi dacă soarta întregii noastre specii n-ar depinde de numai câţiva dintre noi. Cum ar fi dacă n-am fi cu toţii în pericol să murim de mâna duşmanilor noştri.

E înspăimântător să ştiu că eu sunt următorul. Dar le-am luat-o înainte mutându-ne întruna, fugind. Deşi m-am săturat de asta, ştiu că e singurul motiv pentru care încă mai suntem în viaţă. Dacă ne oprim, ne vor găsi. Iar acum, când eu sunt cel care urmează, şi-au înteţit cu siguranţă cercetările. Ştiu şi ei, fără nicio îndoială, că am început să ne dobândim Moştenirile, devenind mai puternici.

Şi pe urmă mai e şi a doua gleznă, şi cicatricea de acolo, apărută când s-a rostit asupra noastră vraja Lorică, în acele clipe preţioase dinaintea plecării de pe Lorien. E stigmatul care îl leagă pe fiecare dintre noi de toţi ceilalţi.

6

Intru în casă şi mă întind pe salteaua goală din camera mea. Evenimentele dimineţii m-au obosit şi îmi las ochii să se închidă. Când îi redeschid, soarele s-a ridicat deasupra vârfurilor copacilor. Ies din dormitor. Henri e aşezat la masa din bucătărie, cu laptopul pornit, şi ştiu că trece în revistă ştirile, aşa cum o face întotdeauna, căutând informaţii sau articole care ne-ar putea indica unde se află ceilalţi.

— Ai dormit? îl întreb.

— Nu prea mult. Acum avem internet şi nu mai citisem ştirile de la plecarea din Florida. Asta mă rodea.

— Ceva demn de reţinut?

El ridică din umeri.

— Un copil de paisprezece ani din Africa a căzut de la o fereastră aflată la etajul trei şi a plecat fără nicio zgârietură. Iar unul din Bangladesh, de cincisprezece ani, pretinde că e Mesia.

Izbucnesc în râs.

— Ştiu că băiatul de cincisprezece ani nu e de-al nostru. Vreo şansă în privinţa celuilalt?

— Nu. Supravieţuirea după o cădere de la etajul trei nu e cine ştie ce ispravă şi, în afară de asta, dacă era unul dintre ai noştri, n-ar fi fost atât de imprudent, asta în primul rând, răspunde el, şi îmi face cu ochiul.

Zâmbesc şi mă aşez în faţa lui. Închide computerul şi îşi pune mâinile pe masă. Ceasul lui arată 11.36. Nu s-a scurs nici măcar o jumătate de zi de când suntem în Ohio şi s-au întâmplat deja atât de multe. Îmi ridic palmele. Lumina a pălit de când m-am uitat ultima oară.

— Ştii ce ai? mă întreabă el.

— Lumini în palme.

Henri chicoteşte.

— Se numeşte Lumen. Cu timpul, o să poţi controla lumina.

— Sper, fiindcă, dacă nu se sting în curând, s-a zis cu acoperirea noastră. Totuşi nu-mi dau încă seama care e şpilul.

— Lumenul înseamnă mai mult decât aceste simple lumini, îţi promit.

— În ce constă restul?

Henri se duce în dormitorul lui şi se întoarce cu o brichetă.

— Cât de multe îţi aduci aminte despre bunicii tăi? mă întreabă. Suntem crescuţi de bunicii noştri. Nu ne vedem prea des părinţii înainte de a împlini douăzeci şi cinci de ani, când avem, la rândul nostru, copii. Speranţa de viaţă a loricilor e de două sute de ani, mult mai îndelungată decât a oamenilor, şi, când se nasc copiii, în perioada cuprinsă între douăzeci şi cinci şi treizeci şi cinci de ani, cei care îi cresc sunt bunicii, în vreme ce părinţii îşi cizelează Moştenirile.

— Destul de puţine. De ce?

— Pentru că bunicul tău avea acelaşi har.

— Nu-mi amintesc să-i fi strălucit vreodată mâinile, spun eu.

Henri ridică din umeri.

— Poate n-a avut niciodată motive să-l folosească.

— Minunat, comentez eu. Pare un har excelent, unul pe care nu-l utilizezi niciodată.

El clatină din cap.

— Dă-mi mâna.

Îi întind mâna dreaptă şi el aprinde bricheta, apoi o apropie, astfel încât să-mi atingă vârful unui deget cu flacăra. Îmi retrag mâna cu o smucitură.

— Ce faci?

— Ai încredere în mine, zice el.

Îi întind din nou mâna. El mi-o ia, apoi aprinde iarăşi bricheta. Se uită în ochii mei. Pe urmă zâmbeşte. Îmi cobor privirea şi văd că ţine flacăra peste vârful degetului meu drept. Nu simt nimic. Instinctul mă face să-mi smucesc din nou mâna, eliberând-o. Îmi frec degetul. Nu mi se pare diferit faţă de cum era înainte.

— Ai simţit ceva? mă întreabă.

— Nu.

— Dă-mi din nou mâna. Şi spune-mi când apare vreo senzaţie.

Începe tot cu vârful degetului, apoi îmi plimbă încet flacăra pe dosul mâinii. Mă gâdilă uşor când îmi atinge pielea, atât şi nimic mai mult. Numai când ajunge focul la încheietură încep să simt arsura. Îmi eliberez braţul.

— Au.

— Lumen, spune el. O să devii rezistent la foc şi la căldură. Mâinile tale o fac de la sine, dar va trebui să-ţi antrenezi restul corpului.

Pe faţa mea se lăţeşte un zâmbet.

— Rezistent la foc şi la căldură, repet. Adică n-o să mă mai ard niciodată?

— Da, aşa va fi, în final.

— E uimitor, copleşitor!

— Până la urmă nu e o moştenire chiar atât de rea, nu?

— Nu e rea deloc, încuviinţez eu. Dar cum rămâne cu luminile astea? Se sting vreodată?

— Se vor stinge. Probabil după o noapte de somn bun, când mintea ta o să uite că s-au aprins, mă lămureşte. Dar o vreme va trebui să fii atent, să te fereşti de surescitări. Orice dezechilibru emoţional le poate face să reapară, dacă eşti din cale-afară de agitat, de furios sau de trist.

— Pentru câtă vreme?

— Până când o să-nveţi să le controlezi. Henri închide ochii şi-şi freacă faţa cu palmele. Oricum, o să-ncerc din nou să dorm. Discutăm despre antrenamentul tău peste cât

eva ore.

După plecarea lui, rămân aşezat la masa din bucătărie, deschizându-mi şi închizându-mi palmele, respirând adânc şi străduindu-mă să ajung la un calm lăuntric desăvârşit, în speranţa că luminile vor păli. Bineînţeles că nu merge.

Locuinţa noastră continuă să arate mizerabil, cu excepţia celor câtorva lucruri puse la punct de Henri cât am fost la şcoală. Îmi dau seama că înclină să opteze pentru plecare, dar nu într-o asemenea măsură încât să nu poată fi convins să rămână. Poate, dacă găseşte casa curată şi toate lucrurile în ordine când se trezeşte, reuşesc să-l îndrept în direcţia corectă.

Încep cu camera mea. Şterg praful, spăl geamurile, mătur podeaua. După ce curăţ totul, arunc cearşafurile, pernele şi păturile pe pat, apoi îmi atârn şi îmi împăturesc hainele. Comoda e veche şi şubredă, dar o umplu şi pun deasupra ei puţinele mele cărţi. Şi camera mea e dintr-odată curată, toate lucrurile mele sunt puse în ordine, acolo unde trebuie.

Mă mut în bucătărie, aşez vasele la locurile lor şi şterg mesele. Asta mă ţine ocupat şi îmi alungă gândurile de la mâinile mele, deşi în timp ce fac curat mă gândesc la Mark James. De când mă ştiu, acum am înfruntat pentru prima oară pe cineva. Mi-am dorit-o întotdeauna, dar n-am făcut-o niciodată, fiindcă am ţinut cont de sfatul lui Henri ca să rămân în umbră. M-am străduit întotdeauna să amân o nouă mutare cât mai mult cu putinţă. Dar azi a fost cu totul altceva. M-am simţit, cumva, foarte satisfăcut fiind înghiontit de cineva căruia i-am răspuns cu aceeaşi monedă. Şi pe urmă mai e şi povestea cu telefonul meu furat. Bineînţeles că mi-aş putea cumpăra cu uşurinţă unul nou, dar unde-ar mai fi dreptatea în cazul ăsta?

7

Mă trezesc înainte de a suna ceasul. În casă e răcoare şi linişte. Îmi ridic mâinile, scoţându-le de sub pătură. Sunt normale, nicio lumină, nicio strălucire. Cobor cu stângăcie din pat şi intru în camera de zi. Henri e aşezat la masa din bucătărie, citeşte ziarul local şi bea cafea.

— Bună dimineaţa, îmi spune. Cum te simţi?

— Extraordinar.

Îmi umplu un castron cu cereale şi mă aşez în faţa lui.

— Ce-ai de gând să faci azi? îl întreb.

— Mai ales cumpărături. Nu prea mai avem bani. Mă gândesc să trec pe la bancă, pentru un transfer.

Lorien este (sau era, depinde din ce perspectivă priveşti lucrurile) o planetă bogată în resurse naturale. Printre care se numărau pietrele şi metalele preţioase. Când am plecat, fiecare cêpan a primit câte un sac plin cu diamante, smaralde şi rubine, pe care să le vândă la sosirea pe Pământ. Henri a făcut-o şi a depus banii într-un cont de dincolo de ocean. Habar n-am câţi sunt şi nici nu întreb vreodată. Dar ştiu că avem destui ca să ne-ajungă pentru zece vieţi, dacă nu chiar pentru mai multe. Henri retrage o anumită sumă cam o dată pe an.

— Totuşi, nu ştiu ce să fac, continuă el. N-aş vrea să hoinăresc prea departe, în eventualitatea că se-ntâmplă ceva astăzi.

Fiindcă nu vreau să dau prea mare importanţă celor petrecute ieri, resping ideea cu o fluturare de mână.

— O să mă descurc. Du-te să scoţi banii.

Mă uit pe fereastră. Se ivesc zorile, scăldând totul într-o lumină palidă. Camioneta are geamurile aburite. S-a scurs

ceva vreme de când n-am mai trecut printr-o iarnă. N-am nici măcar o singură jachetă şi mai toate puloverele mi-au rămas mici.

— Afară pare să fie frig, spun. Poate-ajungem cât mai curând la cumpărături, să ne luăm haine.

El dă din cap.

— M-am gândit la acelaşi lucru azi-noapte, ăsta e motivul pentru care trebuie să mă duc la bancă.

— Atunci du-te, îi spun. N-o să se-ntâmple nimic astăzi.

Îmi termin cerealele, arunc vasele murdare în chiuvetă şi mă reped la duş. Zece minute mai târziu, sunt îmbrăcat cu o pereche de blugi şi cu o cămaşă termică de culoare neagră, cu mânecile suflecate. Mă uit în oglindă, apoi în jos, la mâinile mele. Mă simt calm. Şi trebuie să rămân calm.

În drum spre şcoală, Henri îmi întinde o pereche de mănuşi.

— Asigură-te că le ai tot timpul cu tine. Nu se ştie niciodată.

Mi le îndes în buzunarul de la spate.

— N-o să fie nevoie de ele. Mă simt foarte bine.

În faţa şcolii e un şir de autobuze. Henri parchează în lateralul clădirii.

— Nu-mi place că n-ai telefon, zice el. Multe ar putea merge rău.

— Nu-ţi face griji. O să-l recuperez în curând.

El oftează şi clatină din cap.

— Să nu faci vreo prostie. Mă găseşti tot aici la sfârşitul orelor.

— N-o să fac niciuna, spun, şi cobor.

El demarează.

În interior, agitaţia de pe coridoare e în toi, elevii se foiesc pe lângă dulapuri, vorbind şi râzând. Câţiva se uită la mine şi şuşotesc. Nu ştiu dacă din cauza conflictului sau a camerei obscure. S-ar părea că şoaptele se referă la amândouă. În şcolile atât de mici sunt puţine lucruri pe care s

ă nu le afle toată lumea.
După ce ajung la intrarea principală, o iau la dreapta şi îmi găsesc dulapul. E gol. Am la dispoziţie cincisprezece minute înainte de a începe ora de compunere pentru anul doi. Trec pe lângă sala de clasă, ca să mă asigur că ştiu u nde e, apoi mă îndrept spre secretariat. Secretara îmi zâ mbeşte când intru.
— Bună, o salut eu. Mi-am pierdut ieri telefonul şi mă în trebam dacă nu cumva l-a predat cineva la obiecte găsit e.
Ea clatină din cap.
— Nu, mă tem că n-a fost adus niciun telefon.
— Mulţumesc, îi spun.
Afară, pe coridoare, nu văd nici urmă de Mark. Îmi aleg o direcţie şi mă pun în mişcare. Lumea continuă să se hol beze la mine şi să şuşotească, dar nu mă deranjează. Îl ză resc la cincisprezece metri în faţa mea. Mă înfior, străbătu t brusc de un val de adrenalină. Îmi cobor privirea către m âini. Arată normal. Mă tem că se va declanşa lumina, şi to cmai îngrijorarea asta ar putea s-o aprindă.
Mark se sprijină de un dulap, cu braţele încrucişate, în mijlocul unui grup, cinci băieţi şi două fete, cu toţii vorbin d şi râzând. Sarah stă pe pervazul unei ferestre, la nici cin ci metri distanţă. Şi azi e strălucitoare, cu părul ei blond s trâns într-o coadă de cal, îmbrăcată cu o fustă şi cu un pul over gri. Citeşte o carte, dar îşi ridică ochii când mă îndre pt spre ei.
Mă opresc chiar lângă grup, îl fixez pe Mark cu privirea şi aştept. El mă observă după vreo cinci secunde.
— Ce vrei? mă întreabă.
— Ştii ce vreau.
Rămânem ochi în ochi. Numărul elevilor din jurul nostru ajunge la zece, apoi se strâng douăzeci. Sarah se ridică şi vine până la marginea grupului. Mark poartă jacheta lui c u monogramă şi are părul negru aranjat cu grijă, ca să las e impresia că s-a îmbrăcat în grabă după ce s-a dat jos di

n pat.

Se desprinde de dulap şi se apropie de mine. Se opreşt
e la numai câţiva centimetri. Piepturile aproape că ni se a
ting şi mirosul lui puternic de colonie îmi umple nările. Pro
babil că are un metru optzeci şi opt, cu vreo cinci centime
tri mai mult decât mine. Avem aceeaşi constituţie. Ştie pr
ea puţin despre ceea ce se află înăuntrul meu, dar îi lipse
şte lui. Sunt mai rapid şi mult mai puternic. Gândul ăsta î
mi aduce pe buze un zâmbet plin de încredere.

— Crezi că azi o să stai ceva mai mult la şcoală? Sau o
să fugi din nou, cu coada-ntre picioare?

Chicotelile se răspândesc în grup.

— Cred că rămâne de văzut, nu-i aşa?

— Da, rămâne de văzut, zice el, şi vine încă şi mai apro
ape.

— Îmi vreau telefonul înapoi, îi spun.

— Telefonul tău nu e la mine.

Îl privesc clătinând din cap.

— Te-au văzut două persoane când l-ai luat.

E o minciună, dar, după felul în care i se încreţesc sprâ
ncenele, îmi dau seama că presupunerea mea e corectă.

— Da, şi dacă l-am luat eu? Ce-o să faci?

Probabil că în jurul nostru sunt acum treizeci de elevi. N
u mă îndoiesc că, la zece minute după începerea primului
curs, toată şcoala o să afle ce s-a-ntâmplat.

— Ai fost avertizat, spun. Te las până la sfârşitul orelor.

Îi întorc spatele şi plec.

— Sau ce? strigă el în urma mea.

Îl ignor. Lasă-l să se gândească la răspuns. Am avut tot
timpul pumnii strânşi şi îmi dau seama că am confundat n
ervii cu adrenalina. De ce-am fost atât de nervos? Din cau
za imprevizibilităţii? Fiindcă am înfruntat pe cineva pentru
prima oară? Fiindcă e posibil să-mi apară strălucirea din p
alme? Probabil din toate cele trei motive.

Mă duc la toaletă, intru într-o cabină liberă şi încui uşa.
Îmi deschid pumnii. O uşoară strălucire în mâna dreaptă. Î

nchid ochii şi oftez, concentrându-mă ca să respir cât mai rar. Un minut mai târziu, strălucirea e tot acolo. Scutur din cap. N-aş fi crezut că Moştenirea e atât de sensibilă. Rămân în cabină. Transpiraţia îmi acoperă fruntea într-un strat subţire; ambele mâini îmi sunt calde, dar, din fericire, stânga arată încă normal. Elevii se perindă prin toaletă, intrând şi ieşind, iar eu rămân în cabină, în aşteptare. Lumina din palmă persistă. În cele din urmă sună clopoţelul, anunţând prima oră, şi toaleta se goleşte.

Clatin din cap cu dezgust şi accept inevitabilul. N-am telefon şi Henri e în drum spre bancă. Sunt singur cu prostia mea şi nu pot da vina pe nimeni, nimeni în afară de mine. Îmi scot mănuşile din buzunarul din spate şi mi le pun. Mănuşi de piele, pentru grădinărit. N-aş putea să arăt mai stupid nici dacă aş purta pantofi de clovn şi pantaloni galbeni. S-a zis cu încadrarea în mediu. Îmi dau seama că trebuie să pun punct poveştii cu Mark. El câştigă. Poate păstra telefonul; eu şi Henri o să cumpărăm unul nou deseară.

Ies din toaletă şi merg pe coridorul pustiu către sala mea de clasă. Când intru, toată lumea se holbează la mine, apoi la mănuşi. N-are rost să-ncerc să le ascund. Arăt ca un idiot. Sunt extraterestru, am puteri extraordinare, cărora li se vor adăuga şi altele, pot face lucruri la care niciun om n-a visat vreodată, dar arăt totuşi ca un idiot.

Stau în mijlocul încăperii. Nimeni nu-mi vorbeşte şi sunt prea agitat ca s-aud ce spune profesorul. Când sună clopoţelul, îmi adun lucrurile şi le arunc în geanta pe care mi-o atârn apoi pe umăr. Încă mai port mănuşile. Când ies din clasă ridic marginea celei din dreapta şi arunc o privire în palmă. Continuă să strălucească.

Ies pe coridor cu paşi uniformi. Respir rar. Încerc să-mi golesc mintea, dar nu reuşesc. Când intru în clasă, Mark e aşezat în acelaşi loc ca ieri, cu Sarah alături. Mă priveşte dispreţuitor. Se străduieşte atât de mult s-o facă pe grozavul, încât nu-mi observă mănuşile.

— Care-i treaba, fugarule? Am auzit că echipa de-alergători de cursă lungă e-n căutare de noi membri.

— Nu fi bădăran, îi spune Sarah.

O privesc în trecere, mă uit în ochii ei albaştri care mă fac timid şi foarte conştient de mine însumi, ochii care îmi aduc sângele în obraji. Locul meu din ziua precedentă e ocupat, aşa că mă îndrept spre partea din spate a clasei. Sala se umple şi puştiul de ieri, cel care m-a avertizat în privinţa lui Mark, stă lângă mine. Poartă un alt tricou negru cu sigla NASA în mijloc, pantaloni de uniformă militară şi o pereche de adidaşi Nike. Are păr ciufulit, de culoarea nisipului, şi ochii lui căprui par mai mari din cauza ochelarilor. Scoate un blocnotes plin cu hărţi ale constelaţiilor şi ale planetelor. Se holbează la mine fără să se ferească.

— Ce mai faci? îl întreb.

El ridică din umeri.

— De ce porţi mănuşi?

Deschid gura, gata să-i răspund, dar doamna Burton începe lecţia. Tipul de lângă mine îşi petrece aproape toată ora făcând desene ce par să reprezinte viziunea lui asupra felului în care arată marţienii. Trupuri de dimensiuni reduse; capete mari, mâini şi ochi. Imaginea stereotipă pe care-o vedem de obicei în filme. Sub fiecare desen îşi scrie numele cu litere mărunte: SAM GOODE. Îşi dă seama că mă uit şi îmi întorc ochii în altă parte.

În timp ce doamna Burton ne ţine o prelegere despre cei şaizeci şi unu de sateliţi ai lui Saturn, mă uit la ceafa lui Mark. Stă aplecat peste bancă, scriind. Pe urmă îşi îndreaptă spatele şi îi întinde un bileţel lui Sarah. Ea i-l înapoiază fără să-l citească. Gestul mă face să zâmbesc. Doamna Burton stinge luminile şi ne proiectează un film. Planetele care se rotesc pe ecranul din faţa clasei mă duc cu gândul la Lorien. E una dintre cele optsprezece planete din univers care pot susţine viaţa. Pământul e o alta. Iar alta e, din nefericire, Mogadore.

Lorien. Închid ochii şi mă las purtat de amintiri. Lorien e

o planetă bătrână, mult mai bătrână decât Pământul. Şi a avut toate problemele pe care le are Pământul acum – pol uarea, suprapopularea, încălzirea globală, insuficienţa hra nei. La un moment dat, acum douăzeci şi cinci de mii de a ni, a început să moară. Asta se întâmpla cu mult înainte d e a învăţa să călătorim prin univers, şi oamenii de pe Lori en au fost nevoiţi să găsească o soluţie ca să poată supra vieţui. Au acţionat încet, dar sigur, creând un comitet car e să se asigure că planeta avea să continue să susţină via ţa din propriile resurse, şi asta ca urmare a schimbării stil ului de viaţă, eliminând orice era dăunător – armele şi bo mbele, substanţele chimice nocive, poluanţii – şi, în timp, tot ce se deteriorase a început să se refacă. Mulţumită be neficiilor evoluţiei, în decursul miilor de ani, o anumită par te a populaţiei – numită Garde – a dobândit o serie de put eri pentru a proteja planeta, pentru a-i veni în ajutor. Aşa i-a răsplătit Lorien pe strămoşii mei pentru prevederea şi pentru respectul lor.

Doamna Burton aprinde luminile. Deschid ochii şi mă ui t la ceas. Ora e pe sfârşite. Mă simt din nou calm şi am uit at cu desăvârşire de mâinile mele. Respir adânc şi salt cu un bobârnac marginea mănuşii drepte. Lumina a dispăru t! Zâmbesc şi mi le scot pe amândouă. Înapoi la normalita te. Azi mai am încă şase ore. Trebuie să rămân liniştit în t ot acest timp.

Prima jumătate a zilei trece fără incidente. Îmi păstrez calmul şi, pe deasupra, nu-l mai întâlnesc deloc pe Mark. La masa de prânz, îmi umplu tava cu alimentele esenţial e, apoi găsesc o masă liberă în partea din spate a încăper ii. Când am ajuns la jumătatea unei felii de pizza, Sam Go ode, băiatul de la ora de astronomie, se aşază în faţa me a.

— E adevărat c-o să te baţi cu Mark după ore? mă între abă.

Scutur din cap.

— Nu.

— Aşa vorbeşte lumea.

— Se înşală.

El ridică din umeri şi continuă să mănânce. Un minut mai târziu, îmi pune altă întrebare:

— Unde ţi-au dispărut mănuşile?

— Le-am scos. Nu mai am mâinile reci.

El deschide gura să-mi răspundă, dar o chiftea imensă, care nu mă îndoiesc că m-a avut drept ţintă, apare de niciăieri şi-l pocneşte în ceafă. Părul şi umerii i se umplu de bucăţele de carne şi de sos de spaghete. O parte m-a împroşcat pe mine. În timp ce încep să mă curăţ, prin aer zboară o a doua chiftea, care mă nimereşte în pometele obrazului. Sala se umple de *ooh*-uri.

Mă ridic în picioare şi îmi şterg obrazul cu un şerveţel, cu furia curgându-mi prin vene. În clipa de faţă nu-mi pasă de mâinile mele. N-au decât să strălucească la fel de puternic ca soarele, iar eu şi Henri putem pleca în după-amiaza asta, dacă va fi necesar. Dar nu ignor aşa ceva nici în ruptul capului. Azi-dimineaţă se sfârşise totul… dar lucrurile s-au schimbat acum.

— Nu face asta, spune Sam. Dacă îi înfrunţi nu te mai lasă în pace niciodată.

Mă pun în mişcare. În cantină se lasă linştea. O sută de perechi de ochi sunt aţintiţi asupra mea. Faţa mi se schimonoseşte când mă încrunt. La masa lui Mark James stau şapte persoane, numai băieţi. La apropierea mea, toţi şapte se ridică în picioare.

— Ai vreo problemă? mă întreabă unul dintre ei.

E mare, bine clădit, ca un înaintaş. Pe obraji şi pe bărbie îi cresc petice de păr roşcat, ca şi cum ar încerca să-şi lase barbă. Aşa că faţa lui pare murdară. Poartă o jachetă cu monogramă, ca toţi ceilalţi. Îşi încrucişează braţele şi mi se pune în cale.

— Nu e treaba ta, îi răspund.

— Trebuie să treci prin mine ca s-ajungi la el.

— O s-o fac dacă nu te dai la o parte.

— Nu cred că eşti în stare.

Îmi salt genunchiul, lovindu-l exact între picioare. I se taie răsuflarea şi se îndoaie de mijloc. Sala de mese se umple de icnete.

— Te-am prevenit, îi spun, ocolindu-l şi luând-o drept spre Mark.

În clipa în care ajung lângă el, cineva mă înşfacă din spate. Mă răsucesc cu pumnii strânşi, gata să lovesc, dar în ultimul moment îmi dau seama că e supraveghetorul sălii de mese.

— Ajunge, băieţi.

— Uitaţi-vă ce i-a făcut lui Kevin, domnule Johnson, spune Mark.

Kevin e încă la podea, nemişcat. Are faţa roşie ca sfecla.

— Trimiteţi-l la director!

— Taci din gură, James. La director mergeţi toţi patru. Să nu crezi că nu te-am văzut când ai aruncat chiftelele alea, zice supraveghetorul, apoi se uită la Kevin, care e tot pe jos. Ridică-te.

Sam apare de nicăieri. A încercat să-şi şteargă mizeria din păr şi de pe umeri. Bucăţile mai mari au dispărut, dar sosul n-a făcut decât să se întindă în pete. Nu sunt sigur de ce-a venit. Mă uit în jos, la mâinile mele, gata s-o iau la fugă la cea mai mică licărire, dar, spre surpriza mea, lumina n-a apărut. Oare din cauza urgenţei situaţiei, care mi-a permis s-o abordez fără agitaţia premergătoare? Nu ştiu.

Kevin se ridică şi se uită la mine. E nesigur pe picioare şi încă mai respiră cu greutate. Strânge cu putere umărul tipului de alături ca să-şi păstreze echilibrul.

— O să-ţi primeşti porţia, spune.

— Mă-ndoiesc, îi răspund.

Sunt încă încruntat, încă plin de mâncare. La naiba, nici n-am de gând s-o curăţ.

Intrăm toţi patru la director. Domnul Harris stă la biroul

lui, mâncând ceva pregătit la microunde, cu un şerveţel îndesat în gulerul cămăşii.

— Îmi cer scuze că vă deranjez. Am avut un mic incident care a-ntrerupt prânzul. Sunt sigur că aceşti băieţi vor fi încântaţi să vă dea explicaţii, spune supraveghetorul sălii de mese.

Domnul Harris oftează, îşi scoate şerveţelul din cămaşă şi îl aruncă în coşul de hârtii. Îşi împinge mâncarea către marginea biroului cu dosul mâinii.

— Mulţumesc, domnule Johnson.

Domnul Johnson se retrage, închizând uşa biroului în urma lui, iar noi patru ne aşezăm.

— Ei, cine vrea să-nceapă? întreabă directorul, cu iritare în glas.

Eu păstrez tăcerea. Domnul Harris are muşchii maxilarelor încordaţi. Îmi privesc mâinile. Nici acum n-a apărut lumina. Mi le sprijin de blugi, cu palmele în jos, pentru orice eventualitate. După zece secunde de tăcere, începe să vorbească Mark.

— Cineva a aruncat în el cu o chiftea. Crede c-am fost eu, aşa că i-a tras lui Kevin un genunchi în ouă.

— Controlează-ţi limbajul, îi cere domnul Harris, apoi se întoarce spre Kevin. Eşti OK?

Încă roşu la faţă, acesta dă din cap.

— Aşadar, cine-a aruncat chifteaua? mă întreabă directorul.

Tac, încă fierbând, iritat de întreaga scenă. Trag adânc aer în piept şi încerc să mă calmez.

— Nu ştiu, spun.

Furia mea a ajuns pe un nou nivel. Nu vreau să-mi reglez conturile cu Mark prin intermediul domnului Harris, prefer să rezolv situaţia eu însumi, departe de biroul directorului.

Sam mă priveşte surprins. Domnul Harris îşi azvârle braţele în sus, frustrat.

— Atunci de ce naiba sunteţi aici, băieţi?

— Bună întrebare, zice Mark. Noi luam pur şi simplu prâ nzul.

Sam deschide gura.

— Mark a aruncat-o. L-am văzut, şi eu, şi domnul Johns on.

Mă uit la Sam. Ştiu că n-a văzut nimic, pentru că prima dată stătea cu spatele, iar a doua oară era preocupat să s e şteargă. Dar sunt impresionat fiindcă spune asta, fiindc ă e de partea mea, deşi ştie că se pune în pericol intrând î n conflict cu Mark şi cu prietenii lui. Mark se încruntă la el.

— Haideţi, domnule Harris, îşi pledează apoi cauza. Mâi ne trebuie să dau interviul la *Gazette,* iar vineri e meciul. N-am timp să-mi fac griji pentru un rahat ca ăsta. Sunt ac uzat de ceva ce n-am făcut. E greu să te concentrezi când se-ntâmplă asemenea căcaturi.

— Ai grijă ce-ţi iese din gură! ţipă domnul Harris.

— E-adevărat.

— Te cred, spune directorul, şi oftează din greu. Se uită la Kevin, care mai face încă eforturi ca să-şi recapete răsu flarea. E nevoie să mergi la cabinetul medical?

— O să-mi revin, zice Kevin.

Domnul Harris dă din cap.

— Voi doi uitaţi de incidentul din sala de mese şi, Mark, tu concentrează-te într-o singură direcţie. Ne străduim de ceva timp s-obţinem articolul ăsta. S-ar putea chiar să ne pună pe prima pagină. Imaginează-ţi, pe prima pagină din *Gazette,* subliniază el, şi zâmbeşte.

— Mulţumesc, zice Mark. Sunt încântat de asta.

— Bun. Ei, voi doi puteţi pleca.

Cei doi părăsesc biroul şi directorul se uită la Sam cu as prime. El îi susţine privirea.

— Ia zi, Sam. Şi vreau să-mi spui adevărul. L-ai văzut p e Mark aruncând chifteaua?

Ochii lui Sam se îngustează. Dar nu şi-i lasă în jos.

— Da.

Directorul clatină din cap.

— Nu te cred, Sam. Şi, din cauza asta, iată ce-o să face m. Se uită la mine. Prin urmare, a fost aruncată o chiftea …

— Două, se amestecă Sam.

— Ce? întreabă domnul Harris, învăluindu-l într-o altă p rivire aspră.

— Au fost aruncate două chiftele, nu una.

Directorul dă cu pumnul în birou.

— Cui îi pasă câte-au fost?! John, l-ai atacat pe Kevin. O chi pentru ochi. Să ne oprim aici. M-ai înţeles?

E roşu la faţă şi-mi dau seama că o discuţie în contradic toriu n-are sens.

— Da, răspund.

— Nu vreau să vă mai văd pe niciunul din voi aici din n ou, spune el. Acum puteţi pleca.

Ieşim din birou.

— De ce nu i-ai zis de telefonul tău? mă întreabă Sam.

— Fiindcă puţin îi pasă. Nu vrea decât să se-ntoarcă la prânzul lui. Şi ai grijă, îl sfătuiesc. De-acum înainte eşti pe radarul lui Mark.

După prânz am un curs de gospodărie – nu fiindcă m-ar interesa neapărat arta culinară, ci fiindcă aveam de ales î ntre asta şi cor. Şi, cu toate că am multe puteri şi aptitudi ni considerate excepţionale pe Pământ, talentul muzical n u se numără printre ele. Aşa că intru şi îmi găsesc un loc. Sala e mică şi, chiar înainte de a suna clopoţelul, îşi face apariţia Sarah, care se aşază lângă mine.

— Sal', spune ea.

— Sal'.

Sângele îmi năvăleşte în obraji şi mi se crispează umeri i. Înşfac un creion şi încep să-l răsucesc în mâna dreaptă, în timp ce stânga îmi îndoaie colţurile blocnotesului. Inim a îmi bate cu putere. Te rog, nu-mi lăsa mâinile să străluc ească. Trag cu ochiul către palma mea şi răsuflu uşurat fii ndcă e încă normală. *Fii calm,* mă gândesc. *Nu e decât o f*

ată.

Sarah mă priveşte. Am senzaţia că tot ce e în mine se transformă în terci. E posibil să fie cea mai frumoasă fată pe care-am văzut-o în toată viaţa mea.

— Îmi pare rău că Mark se poartă cu tine ca un neciopli t, zice ea.

Ridic din umeri.

— Nu e vina ta.

— N-aveţi într-adevăr de gând să vă bateţi, nu-i aşa?

— Eu n-o vreau, îi răspund.

Ea dă din cap.

— Uneori e un adevărat bădăran. Încearcă întruna să demonstreze că el e şeful.

— Ăsta e un semn de nesiguranţă, zic eu.

— Nu e nesigur. Doar bădăran.

Bineînţeles că e. Dar nu vreau s-o contrazic pe Sarah. În plus, vorbeşte cu atâta convingere încât aproape încep să-mi pun la îndoială părerea.

Ea se uită la petele de sos de spaghete de pe cămaşa mea, apoi întinde mâna şi-mi ia din păr o bucată de chiftea întărită.

— Mulţumesc, îi spun.

Ea oftează.

— Îmi pare rău că s-a-ntâmplat aşa. Mă priveşte în ochi. Nu suntem împreună, ştii?

— Nu?

Ea scutură din cap. Sunt intrigat fiindcă a ţinut să mă lămurească în privinţa asta. După zece minute de explicaţii despre modul în care se fac clătitele – dintre care nu aud de fapt niciuna –, profesoara, doamna Benshoff, mă repartizează împreună cu Sarah. Ieşim pe uşa din spatele încăperii şi pătrundem în bucătărie, care e de trei ori mai mare decât sala de curs. E împărţită în zece compartimente, dotate cu frigidere, dulapuri, chiuvete, cuptoare. Sarah intră într-unul, înhaţă un şorţ dintr-un sertar şi şi-l pune.

— Vrei să mi-l legi? mă roagă.

Trag prea tare de fundă, şi sunt nevoit s-o fac din nou. Simt sub degete conturul părţii de jos a spatelui ei. După ce termin, îmi pun şi eu şorţul şi încerc să mi-l leg singur.

— Vino aici, prostuţule, spune ea, apoi prinde cordoanele şi mi le leagă.

— Mulţumesc.

Sparg primul ou, dar o fac cu prea multă putere, aşa că n-ajunge nicidecum în castron. Sarah râde. Îmi pune alt ou în mâna pe care mi-o ia într-a ei şi-mi arată cum să-l sparg de marginea vasului. Îşi lasă mâna peste a mea o clipă mai mult decât e necesar.

— Aşa.

Amestecă aluatul, timp în care îi alunecă şuviţe de păr pe obraji. Îmi doresc cu disperare să-ntind mâna să i le dau după ureche, dar n-o fac. Doamna Benshoff intră în bucătăria noastră, verifică în ce măsură am progresat. Deocamdată totul e bine, ceea ce i se datorează lui Sarah, fiindcă eu habar n-am ce trebuie să fac.

— Cum îţi place în Ohio până acum? întreabă ea.

— E OK. Mi-aş fi putut folosi mai bine prima zi petrecută în şcoală.

Ea zâmbeşte.

— Oricum, ce s-a-ntâmplat? Mi-am făcut griji pentru tine.

— M-ai crede dacă ţi-aş spune că sunt extraterestru?

— Taci din gură, face ea, jucăuşă. Ce s-a-ntâmplat în realitate?

Râd.

— Am o formă urâtă de astm. Dintr-un motiv sau altul, ieri am avut o criză, îi răspund, regretând că trebuie s-o mint.

Nu vreau să mă asocieze cu o slăbiciune, şi mai ales nu cu una care nu e reală.

Facem patru clătite. Sarah le pune pe o singură farfurie. Toarnă peste ele o cantitate absurd de mare de sirop de arţar şi îmi întinde o furculiţă. Mă uit la ceilalţi elevi. Cei

mai mulţi mănâncă din farfurii separate. Întind mâna şi-mi tai o îmbucătură.

— Nu e rău, spun, mestecând.

Nu mi-e câtuşi de puţin foame, dar o ajut să le mănânce pe toate. Luăm pe rând câte o bucăţică, până ce golim farfuria. Când terminăm, mă doare stomacul. Pe urmă ea spală vasele şi eu le şterg. După ce sună clopoţelul, ieşim din clasă împreună.

— Ştii, pentru un tip din anul doi, nu eşti chiar atât de rău, zice ea, şi îmi dă un ghiont. Nu-mi pasă ce spun ceilalţi.

— Mulţumesc, nici tu nu eşti chiar atât de rea pentru o tipă din… din indiferent ce an ai fi.

— În anul trei.

Facem câţiva paşi în tăcere.

— Până la urmă n-o să te baţi cu Mark la sfârşitul orelor, nu-i aşa?

— Trebuie să-mi iau telefonul înapoi. Şi, în plus, uită-te la mine, spun, arătându-i cămaşa.

Ea ridică din umeri. Mă opresc în faţa dulapului meu. Ea îi priveşte numărul.

— Ei bine, n-ar trebui să vă bateţi, spune.

— Eu nu vreau.

Ea îşi dă ochii peste cap.

— Băieţii şi luptele lor. Oricum, ne vedem mâine.

— O zi frumoasă în continuare, îi urez.

După a noua oră de curs, Istoria americană, mă îndrept spre dulapul meu cu paşi înceţi. Mă gândesc să plec din şcoală pe tăcute, fără să-l caut pe Mark. Dar pe urmă îmi dau seama c-o să fiu etichetat pentru totdeauna drept laş.

Ajung la dulap şi-mi scot din geantă cărţile care nu-mi sunt necesare. Pe urmă rămân pur şi simplu locului şi simt agitaţia care începe să-mi cuprindă tot trupul. Mâinile mele sunt încă normale. Mă gândesc să-mi pun mănuşile, ca măsură de precauţie, dar n-o fac. Respir adânc şi închid u

şa dulapului.
— Sal', aud, şi sunetul vocii mă face să tresar.
E Sarah. Aruncă o privire în spatele ei, apoi se uită din nou la mine.
— Am ceva pentru tine.
— Nu sunt alte clătite, da? Încă mai simt c-o să plesnes c.
Ea râde, un râs nervos.
— Nu sunt clătite. Dar trebuie să-mi promiţi că n-o să te baţi dacă ţi-l dau.
— OK, spun.
Se uită din nou peste umăr, apoi se grăbeşte să-şi ducă mâna la buzunarul din faţă al genţii. Scoate telefonul meu şi mi-l întinde.
— Cum ai făcut rost de ăsta?
Ea dă din umeri.
— Mark ştie?
— Nu. Ai de gând să te porţi în continuare ca un dur? m ă întreabă.
— Cred că nu.
— Bun.
— Mulţumesc, îi spun.
Nu-mi vine să cred că a mers atât de departe ca să m-a jute – abia dacă mă cunoaşte. Dar nu mă plâng.
— Cu plăcere, răspunde ea, apoi îmi întoarce spatele şi o porneşte pe coridor cu paşi iuţi.
O privesc până dispare, fără să mă pot împiedica să zâ mbesc. Când o iau spre ieşire, Mark James şi opt dintre pri etenii lui mă aşteaptă în hol.
— Ei, ei, ei, face el. Până la urmă chiar ai reuşit să rămâ i toată ziua, eh?
— Cu siguranţă. Şi uite ce-am găsit, spun, ridicându-mi telefonul şi arătându-i-l.
Îi cade falca. Trec pe lângă el, străbat holul către uşă şi ies din clădire.

8

Henri a parcat exact unde a spus c-o să mă aştepte. Sa r în camionetă, încă zâmbind.
— Ai avut o zi bună?
— N-a fost rea. Mi-am recuperat telefonul.
— Niciun conflict?
— Nimic important.
Mă priveşte bănuitor.
— Oare vreau să ştiu ce înseamnă asta?
— Probabil că nu.
— Lumina din palme ţi s-a aprins vreodată?
— Nu, îl mint eu. Ţie cum ţi-a mers?
El parcurge aleea care ocoleşte şcoala.
— Bine. După ce te-am lăsat aici, am făcut un drum de o oră şi jumătate până la Columbus.
— De ce te-ai dus la Columbus?
— Acolo sunt bănci mari. N-am vrut să trezesc suspiciu ni cerând transferul unei sume de bani care depăşeşte tot ce e disponibil în întregul oraş.
Dau din cap.
— Bine gândit.
El intră pe şosea.
— Ei, ai de gând să-mi spui cum o cheamă?
— Poftim? fac eu.
— Zâmbetul ăsta ridicol de pe buzele tale trebuie să ai bă un motiv. Şi cel mai evident e o fată.
— De unde-ai ştiut?
— John, prietene, pe Lorien, cêpanul ăsta bătrân a fost f avoritul femeilor.
— Fugi de-aici, îi spun. Pe Lorien nu există aşa ceva.

El dă aprobator din cap.

— Eşti un observator atent.

Loricii sunt monogami. Când ne îndrăgostim, e pentru toată viaţa. Căsătoria are loc în jurul vârstei de douăzeci şi cinci de ani şi n-are nimic de-a face cu legea. Se bazează pe legământ şi pe ataşament, mai mult decât pe orice alt ceva. Henri a fost căsătorit vreme de douăzeci de ani, înainte de a veni aici, cu mine. De atunci s-au scurs încă zece, dar continuă să simtă lipsa soţiei lui, în fiecare zi.

— Cine e? mă întreabă.

— Se numeşte Sarah Hart. E fiica agentei imobiliare de la care-ai închiriat casa. Mergem împreună la două cursuri. Ea e în anul trei.

Henri dă din cap.

— E frumoasă?

— Indiscutabil. Şi inteligentă.

— Da, spune el, cu voce tărăgănată. M-aşteptam la asta de multă vreme. Dar nu uita că am putea fi nevoiţi să plecăm în urma unei hotărâri de moment.

— Ştiu, răspund, şi facem restul drumului în tăcere.

Când ajung acasă, pe masa din bucătărie stă Cufărul Loric. E de dimensiunile unui cuptor cu microunde, aproape perfect pătrat, patruzeci şi cinci pe patruzeci şi cinci de centimetri. Mă străbate un val de excitare. Mă apropii de el şi iau lacătul în mână.

— Cred că sunt mai entuziasmat fiindcă-o să aflu cum se deschide lacătul decât fiindcă-o să descopăr ce e de fapt înăuntru, spun.

— Serios? Păi, pot să-ţi arăt cum se deschide, şi îl închidem pe urmă la loc, fără să ne uităm în el.

Îi zâmbesc.

— Să nu fim nesăbuiţi. Haide. Ce e înăuntru?

— Bunurile tale Succesorale.

— Cum adică Bunuri Succesorale?

— Ceea ce primeşte fiecare garde la naştere, pentru a

fi folosit de protectorul său când i se manifestă prima Moş tenire.

Dau din cap, înveselit.

— Aşadar, ce e înăuntru?

— Bunuri Succesorale.

Răspunsul lui laconic îmi trezeşte un sentiment de frust rare. Iau lacătul şi încerc să-l forţez, aşa cum am făcut înt otdeauna. Bineînţeles că nici nu se clinteşte.

— Nu-l poţi deschide fără mine, iar eu nu-l pot deschide fără tine, spune Henri.

— Ei bine, şi cum îl deschidem? N-are broască.

— Prin puterea voinţei.

— Ei, haide, Henri. Nu mai fi atât de secretos.

El îmi ia lacătul.

— Se deschide numai când suntem împreună, şi numai după ce apare prima ta Moştenire.

Se duce la uşa din faţă, îşi scoate capul ca s-arunce o p rivire afară, după care o închide şi o încuie. Apoi revine.

— Apasă-ţi palma pe partea laterală a lacătului, îmi spu ne, şi eu o să fac la fel.

— E cald, spun.

— Bine. Înseamnă că eşti gata.

— Şi acum?

Henri îşi lipeşte palma de cealaltă parte a lacătului şi îşi împleteşte degetele cu ale mele. Se scurge o secundă. La cătul se deschide cu un pocnet.

— Uluitor! exclam eu.

— E protejat de o vrajă lorică, aşa cum eşti şi tu. Nu po ate fi forţat. Poţi să treci peste el cu buldozerul şi n-o să-i rămână nici măcar un semn. Nu-l putem deschide decât n oi doi, împreună. Dacă nu cumva mor eu; atunci îl poţi de schide singur.

— Păi, spun, sper că asta n-o să se-ntâmple.

Încerc să ridic capacul cufărului, dar Henri întinde mâna şi mă opreşte.

— Încă nu. Înăuntru sunt lucruri pe care nu eşti pregătit

să le vezi. Du-te şi aşază-te pe canapea.

— Ei, haide, Henri.

— Ai pur şi simplu încredere în mine, îmi cere el.

Clatin din cap şi mă aşez. El deschide lada şi scoate o p iatră lungă de vreo cincisprezece centimetri şi groasă de cinci. Încuie din nou cufărul, apoi îmi aduce piatra. E perfe ct netedă, lunguiaţă, transparentă la exterior, dar ceţoasă în mijloc.

— Ce e asta? întreb.

— Un cristal loric.

— La ce serveşte?

— Ţine-l în mână, mă îndeamnă, întinzându-mi-l.

În clipa în care vine în contact cu mâinile mele, mi se a prind luminile din ambele palme. Sunt chiar mai strălucito are decât ieri. Piatra începe să se încălzească. O ridic şi o privesc cu mai multă atenţie. Masa ceţoasă din centru se învârtejeşte, întorcându-se către ea însăşi, ca un val. Simt că mi se încălzeşte şi pandantivul de la gât. Sunt încântat de această nouă evoluţie a lucrurilor. Mi-am petrecut toat ă viaţa aşteptând cu nerăbdare să-mi apară puterile. Bine înţeles că au fost momente în care am sperat că asta nu s e va întâmpla niciodată, mai ales ca să ne putem stabili în sfârşit undeva, unde să ducem o viaţă normală; dar acum – când ţin în mână un cristal având în centru ceva ca o mi nge de fum, când ştiu că mâinile mele sunt rezistente la c ăldură şi la foc, că mai multe Moşteniri îşi vor face în curâ nd apariţia şi că vor fi urmate de puterea mea majoră (ce a care îmi va permite să lupt) – ei bine, totul e super mişt o, e excitant, nu-mi pot şterge zâmbetul de pe faţă.

— Ce se-ntâmplă cu el?

— E în strânsă legătură cu Moştenirea ta. Îl activezi cân d îl atingi. Dacă n-ai fi primit Lumenul, atunci cristalul ar fi dat el însuşi lumină, aşa cum dau mâinile tale. Acum e inv ers.

Mă uit ţintă la cristal, urmărind cercul de fum şi străluci rea.

— Începem? întreabă Henri.

Mă grăbesc să dau din cap.

— La naiba, da.

Vremea s-a răcorit. Casa e tăcută, cu excepţia ferestrelor care zăngăne, izbite de rafalele ocazionale de vânt. Stau întins pe spate, pe tăblia de lemn a măsuţei din camera de zi. Mâinile îmi atârnă pe lângă ea. La un moment dat, Henri o s-aprindă câte un foc sub fiecare dintre ele. Respir rar şi uniform, aşa cum m-a învăţat el.

— Trebuie să ţii ochii închişi, îmi spune. Ascultă pur şi simplu vântul. S-ar putea să simţi o uşoară arsură în braţe când o să plimb pe ele cristalul. Străduieşte-te s-o ignori cât mai mult posibil.

Ascult şuierul vântului printre copacii de afară. Pot, cumva, să-i simt legănându-se şi încovoindu-se.

Henri începe cu mâna mea dreaptă. Apasă cristalul pe dosul ei, apoi îl împinge în susul încheieturii şi al antebraţului. Simt o arsură, aşa cum a prezis, dar nu e destul de intensă ca să mă determine să-mi eliberez braţul.

— Lasă-ţi mintea să plutească în derivă, John. Du-te acolo unde trebuie să te duci.

Nu ştiu despre ce vorbeşte, dar încerc să-mi limpezesc mintea şi respir cu încetineală. Şi mă simt dintr-odată îndepărtându-mă. Simt căldura soarelui coborându-mi de undeva peste faţă, simt adierea unui vânt mult mai cald decât acela de dincolo de pereţii casei. Când îmi ridic pleoapele, nu mai sunt în Ohio.

Mă aflu deasupra unei întinderi imense de vârfuri de copaci, cât văd cu ochii nu există decât jungla. Cer albastru şi strălucirea puternică a unui soare de aproape două ori mai mare decât al Pământului. Prin păr îmi trece o adiere blândă, caldă. Jos, sub mine, curg fluvii vijelioase prin defileuri adânci, străpungând vegetaţia. Plutesc deasupra unuia dintre ele. Animale de toate formele şi mărimile – unele lungui eţe şi suple, alte cu membre scurte şi trupuri butu

cănoase, unele cu blană şi altele cu piele închisă la culoare, ce pare aspră la atingere –, beau din apa rece de pe malurile fluviului. Linia orizontului se curbează în depărtare şi ştiu că mă aflu pe Lorien. Planeta e de zece ori mai mică decât Pământul şi, dacă priveşti de la o distanţă destul de mare, poţi să-i vezi curbura suprafeţei.

Sunt cumva în stare să zbor. Ţâşnesc spre înălţimi şi mă răsucesc în aer, apoi cobor ca o torpilă şi accelerez, paralel cu suprafaţa apei. Animalele îşi saltă capetele şi mă privesc curioase, dar fără nicio teamă. Lorien în epoca ei cea mai înfloritoare, acoperită de vegetaţie şi populată de animale. Într-un fel, arată aşa cum îmi imaginez că arăta Terra cu milioane de ani în urmă, când pământul guverna viaţa animalelor, înainte de a-şi face apariţia oamenii şi de a începe să guverneze pământul. Lorien în vremurile ei cele mai prospere; ştiu că acum nu mai arată aşa. Probabil că retrăiesc o amintire. Sigur nu e a mea?

Pe urmă ziua se preschimbă brusc în noapte. În depărtare începe un spectacol măreţ, cu focuri de artificii ce se avântă la mare înălţime şi explodează luând forme de animale şi de copaci, în decorul splendid creat de cerul întunecat, de lunile planetei şi de un milion de stele.

— Pot să le simt disperarea, aud de undeva o voce.

Mă răsucesc şi privesc în jur. Nu văd pe nimeni.

— Mogadorienii ştiu unde se află una dintre ceilalţi, dar vraja e încă puternică. Nu se pot atinge de ea înainte de a te ucide pe tine. Însă continuă s-o urmărească.

Zbor mai sus, apoi cobor, căutând sursa vocii. De unde vine?

— În momentul ăsta trebuie să fim mai prudenţi ca niciodată. Acum trebuie să fim tot timpul înaintea lor.

Mă grăbesc să mă-ndrept spre focurile de artificii. Vocea mă deconcertează. Poate va fi acoperită de detunăturile sonore.

— Au sperat să ne ucidă pe toţi cu mult înainte de apariţia Moştenirilor voastre. Dar ne-am ascuns fără încetare. T

rebuie să ne păstrăm calmul. Primii trei au intrat în panic ă. Primii trei sunt morţi. Trebuie să fim inteligenţi şi prude nţi. Greşelile se fac când eşti speriat. Ei îşi dau seama c-o să le fie din ce în ce mai greu pe măsură ce voi, ceilalţi, v ă dezvoltaţi puterile, iar când le veţi avea pe toate se va purta războiul. Îi vom ataca şi vom căuta să ne răzbunăm, iar ei ştiu asta.

Văd bombele căzând pe suprafaţa Lorienului, de la o în ălţime de câţiva kilometri. Exploziile zguduie solul şi aeru l, ţipetele sunt purtate de vânt, răbufniri de foc mătură pă mântul şi copacii. Pădurea arde. Probabil că sunt o mie de aeronave, toate coborând din înaltul cerului ca să asolizez e pe Lorien. Din ele se revarsă soldaţii mogadorieni, cu ar me şi grenade mult mai puternice decât cele folosite în ră zboaiele de pe Terra. Sunt mai înalţi decât noi, dar ne sea mănă totuşi, cu excepţia feţei. N-au pupile şi irisurile lor s unt de un purpuriu întunecat, iar unii le au negre. Cearcă ne negre, adânci, le înconjoară ochii şi pielea lor are o an umită paloare – pare aproape decolorată, are ceva din ten ta unei vânătăi. Dinţii le licăresc între buze care par să nu se închidă niciodată, dinţi parcă piliţi, cu vârfuri nefireşti.

Animalele de pe Mogadore coboară din nave imediat în spatele lor, cu aceeaşi privire rece. Unele sunt mari cât o casă, cu colţii ascuţiţi la vedere, răgând atât de tare încât îmi spărgeau timpanele.

— Am fost neglijenţi, John. De aceea ne-au înfrânt cu at âta uşurinţă, spune el.

Acum ştiu că vocea pe care o aud e a lui Henri. Dar nu-l văd nicăieri, şi nu-mi pot lua ochii de la omorurile şi de la distrugerile de sub mine ca să-l caut cu privirea. Oamenii aleargă în toate părţile, ripostând. Numărul mogadorienilo r ucişi e egal cu al loricilor. Dar loricii pierd lupta împotriv a fiarelor, care îi omoară cu zecile: suflă foc, colţii scrâşne sc, labele şi cozile se rotesc cu sălbăticie. Timpul aleargă, se scurge mult mai repede ca de obicei. Cât a trecut? O o ră? Două?

Garzii conduc lupta, etalându-şi toate moştenirile. Unii zboară, alţii aleargă atât de repede încât par pete umblătoare, alţii dispar cu desăvârşire. Razele laser izvorăsc din mâini, trupurile se înfăşoară în flăcări, norii de furtună se învolburează, însoţiţi de vânturi turbate, deasupra celor care pot controla vremea. Şi cu toate astea pierd. Sunt copleşiţi numeric, sunt unul contra cinci sute. Puterile lor nu sunt suficiente.

— Eram cu garda jos. Mogadorienii şi-au plănuit bine atacul, au ales perfect momentul în care ştiau că suntem cel mai vulnerabili, când Străbunii planetei plecaseră. Pittacus Lore, cel mai puternic dintre ei, mai-marele lor, i-a strâns laolaltă înaintea atacului. Nimeni nu ştie nici ce s-a întâmplat cu ei, nici unde s-au dus, nici dacă mai sunt în viaţă. Poate că mogadorienii i-au ucis mai întâi pe ei şi, odată ce Străbunii nu le-au mai stat în cale, au trecut la atac. Singurul lucru pe care-l ştim cu adevărat e că, în ziua în care s-au adunat Străbunii, către cer s-a înălţat o coloană de lumină albă, pâlpâitoare, atât de sus cât poţi vedea cu ochii. A rămas acolo preţ de o zi întreagă, apoi a dispărut. Noi, ca popor, ar fi trebuit să vedem în asta un semn, să înţelegem că se întâmpla ceva rău, dar n-am făcut-o. Nu putem învinovăţi pe nimeni altcineva, în afară de noi înşine, pentru cele petrecute. Am fost norocoşi fiindcă am reuşit să salvăm pe cineva de pe planetă şi cu atât mai mult fiindcă e vorba de nouă garzi tineri, care vor putea într-o bună zi să continue lupta, să ne menţină specia în viaţă.

În depărtare, o navă se înalţă cu repeziciune, lăsând în urmă un şuvoi albastru. O urmăresc cu privirea din văzduh, din punctul meu de observaţie avantajos, până când dispare. Are ceva familiar. Şi apoi înţeleg: eu sunt pe nava aia, unde e şi Henri. E nava care ne duce către Pământ. Loricii ştiau probabil că fuseseră înfrânţi. Altminteri de ce ne-ar fi luat de pe planetă?

Un măcel inutil. Aşa mi se pare totul. Cobor la sol şi trec printr-o minge de foc. Mă cuprinde furia. Mor bărbaţi şi f

emei, garzi şi cêpani, alături de copii lipsiţi de apărare. Cum s-ar putea tolera aşa ceva? Cum de pot fi inimile mogadorienilor atât de împietrite încât să facă asta? Şi de ce am fost eu cruţat?

Mă reped la un soldat din apropiere, dar trec exact prin el şi cad la pământ. Toate faptele la care sunt martor s-au petrecut deja. Văd spectacolul propriei noastre morţi şi nu pot face nimic.

Mă răsucesc şi mă trezesc în faţa unei fiare care are, probabil, doisprezece metri înălţime, cu umeri laţi, ochi roşii şi coarne de peste şase metri. Saliva i se prelinge de pe colţii lungi, ascuţiţi. Rage, apoi atacă.

Trece prin mine, dar ucide o duzină de lorici din jurul meu. Dispar cu toţii cât ai clipi. Şi monstrul continuă să înainteze, omorând alţi şi alţi lorici.

Dincolo de scena distrugerii aud un zgrepţănat, ceva care nu are legătură cu carnajul de pe Lorien. Sunt îndepărtat sau sunt adus înapoi. Două mâini îmi apasă umerii. Deschid ochii şi sunt din nou în casa noastră din Ohio. Braţele îmi atârnă în afara mesei. La câţiva centimetri sub ele sunt două găleţi cu foc şi ambele mele mâini sunt scufundate în flăcări până mai sus de încheietură. Nu simt absolut nimic. Henri e deasupra mea, în picioare. Zgrepţănatul pe care l-am auzit cu un minut mai devreme vine acum dinspre uşa din faţă.

— Ce-i asta? şoptesc, ridicându-mă în şezut.

— Nu ştiu, spune Henri.

Tăcem amândoi, ascultând încordaţi. Încă trei zgrepţănări la uşă. Henri îşi coboară privirea spre mine.

— E cineva afară, spune el.

Mă uit la ceasul din perete. A trecut aproape o oră. Transpir, mi s-a tăiat răsuflarea, sunt tulburat de scenele de măcel la care tocmai am fost martor. Pentru prima oară în viaţa mea, înţeleg cu adevărat ce s-a petrecut pe Lorien. Până în seara asta, evenimentele erau pur şi simplu o parte dintr-o altă poveste, nu prea diferită de cele pe care le-

am citit în cărţi. Dar acum am văzut sângele, lacrimile, morţii. Am văzut dezastrul. Face parte din ceea ce sunt eu însumi.

Afară s-a lăsat întunericul. Încă trei zgrepţănări la uşă, apoi un mârâit gros. Tresărim amândoi. Mă duc imediat cu gândul la mormăiturile monştrilor.

Henri dă buzna în bucătărie şi înşfacă un cuţit din sertarul de lângă chiuvetă.

— Treci în spatele canapelei.

— Cum? De ce?

— Pentru c-aşa am spus eu.

— Crezi că un cuţitaş o să ucidă un mogadorian?

— Da, dacă-l nimeresc exact în inimă. Acum dă-te jos.

Cobor de pe masă în patru labe şi mă ghemuiesc în spatele canapelei. În cele două găleţi încă mai arde focul şi prin minte continuă să mi se perinde viziuni palide ale Lorienului. De dincolo de uşa din faţă se aude un mârâit nerăbdător. Nu ne înşelăm crezând că afară e cineva sau ceva. Inima îmi bate nebuneşte.

— Rămâi acolo, jos, spune Henri.

Îmi salt capul şi trag cu ochiul pe deasupra spătarului canapelei. Tot sângele ăla, mă gândesc. Ştiau, cu siguranţă, că sunt depăşiţi numeric. Dar au luptat oricum până la capăt, murind ca să se salveze unii pe alţii, murind ca să salveze Lorienul. Henri strânge cu putere cuţitul. Întinde încet mâna către mânerul de alamă al uşii. Sunt străbătut de furie. Sper că *e* unul dintre ei. Să intre un mogadorian pe uşa aia. O să dea de cineva pe măsura lui.

Nu rămân în spatele canapelei sub nicio formă. Mă întind şi înşfac una dintre căldări, îmi strecor mâna înăuntru şi iau o bucată de lemn aprins, cu vârful ascuţit. E răcoroasă la atingere, dar focul răbufneşte, măturându-mi mâna şi învăluind-o. Ţin bucata de lemn ca pe un pumnal. *N-au decât să vină,* îmi spun. *De-acum înainte n-o să mai fugim.* Henri mă măsoară cu privirea, respiră adânc şi deschide uşa dintr-o smucitură.

9

Mi se contractă toţi muşchii, mi se încordează tot trupul. Henri trece pragul dintr-un salt şi eu sunt gata să-l urmez. Îmi simt inima, *bum-bum-bum,* în piept. Mi s-au albit încheieturile degetelor cu care strâng bucata de lemn încă aprins. Prin uşa deschisă năvăleşte o rafală de vânt şi focul îmi dansează în mână, târându-se către încheietură. Afară nu e nimeni. Henri se relaxează brusc şi chicoteşte, privind către picioarele sale. Acolo, uitându-se în sus, spre el, e acelaşi copoi pe care l-am văzut ieri, la şcoală. Dă din coadă şi bate cu labele în pământ. Henri întinde mâna în jos şi îl mângâie; pe urmă câinele se împinge, făcându-şi loc pe lângă el, şi intră în casă alergând cu paşi mărunţi, cu limba atârnând.

— Ce caută aici? întreb.

— Îl ştii pe căţelul ăsta?

— Era la şcoală. S-a ţinut după mine ieri, de când am coborât din camionetă.

Pun la loc bucata de lemn şi îmi şterg mâna de blugi, lăsând o urmă de cenuşă neagră în partea lor din faţă. Câinele se instalează la picioarele mele şi se uită în sus, în aşteptare, bătând cu coada în podeaua de lemn dur. Mă aşez pe canapea şi privesc cele două focuri. Acum, când momentul de excitare a trecut, în minte îmi revine tot ce am întrezărit în timpul viziunii abia încheiate. Ţipetele încă îmi mai răsună în urechi, încă mai am în faţa ochilor sângele licărind pe iarbă sub lumina lunii, încă mai văd trupuri şi copaci prăbuşindu-se, văd strălucirea roşie din ochii fiarelor de pe Mogadore şi groaza din ochii loricilor.

Mă uit la Henri.

— Am văzut ce s-a-ntâmplat. Sau cel puţin începutul.

El dă din cap.

— M-am gândit că e cu putinţă.

— Am putut să-ţi aud vocea. Mi-ai vorbit?

— Da.

— Nu înţeleg, spun. A fost un masacru. Erau însufleţiţi de prea multă ură ca să fie interesaţi numai de resursele planetei. A fost mai mult decât atât.

Henri oftează şi se aşază la măsuţă, vizavi de mine. Căţelul îmi sare pe genunchi. Îl mângâi. E murdar, îi simt sub palmă blana aspră şi unsuroasă. De partea din faţă a zgărzii e ataşată o plăcuţă de forma unei mingi de fotbal. E veche, cea mai mare parte a vopselei maronii s-a şters. O iau în mână, are numărul 19 gravat pe o faţă şi numele BERNIE KOSAR pe cealaltă.

— Bernie Kosar, spun. Câinele dă din coadă. Presupun că e numele lui, îl cheamă la fel ca pe tipul din posterul din camera mea. Probabil un tip foarte popular pe-aici. Îmi plimb mâna pe spatele animalului. Din câte se pare, e al nimănui, adaug. Şi e flămând.

Sunt, cumva, sigur de asta.

Henri dă din cap. Îşi coboară privirea spre Bernie Kosar. Câinele se întinde, îşi sprijină botul pe labe şi închide ochii. Apoi aprind bricheta şi ţin flacăra peste degetele mele, apoi în palmă, apoi o urc de-a lungul părţii anterioare a braţului. Simt arsura abia când ajunge la mai puţin de cinci centimetri de cot. Indiferent ce-ar fi făcut Henri, a dat rezultate, rezistenţa mea s-a extins. Mă întreb cât timp o să treacă până când o s-o dobândească întregul meu trup.

— Aşadar, ce s-a-ntâmplat? întreb.

Henri respiră adânc.

— Şi eu am avut viziunile astea. Sunt atât de reale, încât ai impresia că te afli acolo.

— Nu mi-am dat niciodată seama cât de groaznic a fost. Adică, ştiu că mi-ai povestit, dar n-am înţeles cu adevărat până când n-am văzut cu ochii mei.

— Mogadorienii sunt altfel decât noi, secretoşi şi manipulatori, nu există aproape nimic care să nu le trezească suspiciuni. Au anumite puteri, dar nu sunt ca ale noastre. Sunt gregari şi prosperă în oraşe aglomerate. Cu cât e mai densă populaţia, cu atât se simt mai bine. De aceea ne ţinem noi doi acum departe de metropole, deşi acolo am fi asimilaţi cu mai multă uşurinţă. Şi pentru ei ar fi cu mult mai simplu să se piardă în mulţime.

Cu vreo sută de ani în urmă, planeta Mogadore a-nceput să moară, cam aşa cum s-a-ntâmplat cu Lorien, acum douăzeci şi cinci de mii de ani. Însă ei n-au reacţionat ca noi – n-au înţeles situaţia aşa cum începe s-o înţeleagă acum populaţia umană. Ei au ignorat-o. Şi-au distrus oceanele şi şi-au inundat râurile şi lacurile cu deşeuri şi cu ape uzate şi au continuat să mărească numărul oraşelor. Vegetaţia a început să dispară, ceea ce a dus la moartea erbivorelor, şi nici carnivorele nu mai aveau mult. Atunci au ştiut că era cazul să ia măsuri drastice.

Henri închide ochii şi păstrează tăcerea vreme de un minut întreg.

— Ştii care e planeta capabilă să susţină viaţa aflată cel mai aproape de Mogadore? mă întreabă în cele din urmă.

— Da, e Lorien. Sau era, presupun.

El dă din cap.

— Da, Lorien *este.* Şi acum ştii, sunt sigur, că îi interesau resursele noastre.

E rândul meu să dau din cap. Bernie Kosar îşi saltă botul şi cască prelung. Henri încălzeşte la microunde un piept de pui fript, îl taie felii, apoi revine pe canapea aducând farfuria şi o aşază în faţa câinelui. Animalul le devorează cu ferocitate, de parcă n-ar mai fi mâncat de câteva zile.

— Pe Pământ sunt foarte mulţi mogadorieni, continuă Henri. Nu ştiu cât de mulţi, dar îi simt când dorm. Uneori îi pot vedea în vise. Nu-mi dau niciodată seama unde se află sau ce spun. Dar îi văd. Şi nu cred că voi şase sunteţi singurul motiv pentru care-au venit aici atât de mulţi.

— Ce vrei să spui? De ce altceva ar fi venit?

Henri mă priveşte în ochi.

— Ştii care e a doua dintre planetele care pot susţine vi aţa, în ordinea apropierii de Mogadore?

Dau din nou din cap.

— Pământul, nu-i aşa?

— Mogadore e de două ori cât Lorien, dar Pământul e d e cinci ori mai mare decât Mogadore. În ceea ce priveşte apărarea, Pământul e mai bine pregătit decât Lorien să fa că faţă unei ofensive, datorită dimensiunilor sale. Mogado rienii trebuie să înţeleagă planeta asta mai bine înainte d e a o ataca. Nu pot să-ţi explic cum de am fost noi înfrânţi cu atâta uşurinţă, pentru că, în mare măsură, n-am pricep ut nici eu. Dar pot susţine, cu certitudine, că, în parte, a f ost vorba de o combinaţie între cunoştinţele lor despre pl anetă şi despre oamenii noştri şi lipsa oricărei alte posibili tăţi de apărare în afara inteligenţei noastre şi a Moşteniril or garzilor. N-ai decât să spui ce vrei despre mogadorieni, dar, în ceea ce priveşte războiul, sunt nişte strategi excep ţionali.

Rămânem aşezaţi şi amuţim iarăşi, cu vântul continuân d să şuiere.

— Nu cred că sunt interesaţi de resursele Pământului, z ice Henri.

Oftez şi îmi ridic ochii spre el.

— De ce nu?

— Mogadore e oricum o planetă în agonie. Au peticit-o î n câteva privinţe presante, dar moartea sa e inevitabilă şi ei o ştiu. Cred că au de gând să ucidă oamenii. Cred că vo r să transforme Terra în reşedinţa lor permanentă.

După cină, îi fac o baie lui Bernie Kosar, folosind şampo nul şi uscătorul. Îi aranjez blana cu un pieptene vechi, lăs at într-unul dintre sertare de ultimul chiriaş. Arată şi miro ase mult mai bine, dar zgarda lui continuă să pută. I-o aru nc. Înainte de a mă culca, las uşa deschisă pentru el, dar

nu e interesat să se întoarcă afară. Se lungeşte în schimb pe podea şi îşi odihneşte botul pe labele din faţă. Îi pot simţi dorinţa de a rămâne cu noi, înăuntru. Mă întreb dacă el poate simţi că şi eu doresc acelaşi lucru.

— Cred că avem un nou animal de casă, zice Henri.

Zâmbesc. Ceva mai devreme, când l-am văzut, am sperat că Henri o să mă lase să-l păstrez.

— Aşa s-ar părea, spun.

O jumătate de oră mai târziu, mă strecor în pat, iar Bernie Kosar sare alături de mine şi se face covrig la picioarele mele. Peste câteva minute sforăie. Stau o vreme întins pe spate, privind întunericul cu ochii larg deschişi, cu un milion de gânduri învârtejindu-mi-se în minte. Imagini din război: privirea lacomă, flămândă, a mogadorienilor; privirea furioasă şi aspră a monştrilor; moartea şi sângele. Mă gândesc la frumuseţea planetei Lorien. O să mai poată susţine viaţa, sau eu şi Henri o să rămânem pentru totdeauna în aşteptare, aici, pe Pământ?

Încerc să alung gândurile şi imaginile, dar nu scap de ele pentru prea mult timp. Bernie Kosar îşi saltă capul şi mă priveşte, apoi şi-l lasă să cadă şi adoarme iarăşi. Oftez, îmi iau telefonul de pe noptieră şi îl verific, ca să mă conving că Mark James n-a stricat nimic. Numărul lui Henri e tot acolo, dar nu mai e singura înregistrare. A mai fost adăugat unul, sub numele „Sarah Hart”. Între ultimul sunet al clopoţelului şi sosirea ei lângă dulapul meu, Sarah şi-a adăugat propriul său număr în memoria mobilului meu.

Închid telefonul, îl pun pe noptieră şi zâmbesc. Trec două minute, după care îl verific din nou, vreau să mă conving că n-am avut vedenii. N-am avut. Îl închid cu zgomot şi îl las din mână, numai ca să-l iau din nou peste cinci minute şi să mă mai uit o dată la număr. Nu ştiu de cât timp am nevoie ca s-adorm, dar în cele din urmă mă fură somnul. Dimineaţa, când mă trezesc, strâng încă în mână telefonul aşezat pe piept.

10

Când deschid ochii, Bernie Kosar zgrepţăne la uşa dormitorului. Îl las să iasă. Patrulează prin curte, cu paşi repezi şi cu nasul în pământ. Odată ce a acoperit toate cele patru colţuri, o ia la fugă, străbătând-o de-a latul, şi dispare în pădure. Închid uşa şi mă reped la duş. Ies peste zece minute şi el e iarăşi înăuntru, pe canapea. Când mă vede, începe să dea din coadă.

— Tu i-ai dat drumul? îl întreb pe Henri, care stă la masa din bucătărie, cu laptopul deschis şi cu patru ziare stivuite în faţa lui.

— Da.

După un mic dejun rapid, plecăm de acasă. Bernie Kosar aleargă în faţa noastră, apoi se opreşte şi se aşază lângă camionetă, privind în sus, către portiera pasagerului.

— Asta-i cam ciudat, nu crezi? spun eu.

Henri ridică din umeri.

— După cum s-ar părea, drumurile cu maşina nu-i sunt străine. Lasă-l să intre.

Deschid uşa şi căţelul sare înăuntru. Se instalează pe locul din mijloc, cu limba atârnând. Când ieşim de pe aleea noastră, vine pe genunchii mei şi îşi pune labele pe geam. I-l deschid şi el iese pe jumătate în afară, cu botul tot căscat şi cu urechile fâlfâindu-i în vânt. După aproape cinci kilometri, Henri opreşte în faţa şcolii. Deschid portiera şi Bernie Kosar sare jos înaintea mea. Îl iau şi-l pun la loc, în camionetă, dar iese iarăşi. Îl ridic şi-l aşez din nou înăuntru, şi sunt nevoit să-l împiedic să sară în timp ce închid portiera camionetei. Stă pe labele din spate, cu cele din faţă pe bordura uşii, geamul fiind încă deschis. Îl mângâi pe creşt

et.
— Ai mănuşile? mă întreabă Henri.
— Da.
— Telefonul?
— Da.
— Cum te simţi?
— Bine, răspund.
— OK. Sună-mă dacă ai orice fel de problemă.
Demarează şi Bernie Kosar mă priveşte prin geamul din spate până ce dispare camioneta dincolo de cotul drumul ui.
Simt o nervozitate similară cu aceea din ziua precedent ă, dar din alte motive. O parte din mine îşi doreşte s-o va dă imediat pe Sarah, în timp ce o altă parte speră că n-o s -o vadă deloc. Nu ştiu sigur ce ar trebui să-i spun. Dacă n-o să-mi vină nimic în minte şi o să stau, pur şi simplu, uitâ ndu-mă la ea ca un prost? Dac-o să fie împreună cu Mark când o s-o întâlnesc? S-o salut sau să mă fac că nu-l văd pe niciunul dintre ei? În cel mai bun caz, o să dau ochii cu amândoi în a doua oră de curs. Asta n-am cum s-o evit.
Mă îndrept spre dulapul meu. Am geanta plină cu cărţi pe care ar fi trebuit să le citesc aseară, dar nici măcar nu le-am deschis. Mi-au alergat prin cap prea multe gânduri, prea multe imagini. N-au dispărut şi e greu de crezut că v or dispărea vreodată. Totul diferă atât de mult de lucruril e la care m-am aşteptat. Moartea nu e aşa cum o vezi în filme. Sunetele, chipurile, mirosurile. Diferenţa e atât de mare.
Odată ce ajung în dreptul dulapului meu, îmi dau imedi at seama că s-a întâmplat ceva rău. Mânerul metalic e pli n de pământ sau de ceva care pare să fie pământ. Nu sun t sigur că ar trebui să deschid, însă în clipa următoare res pir adânc şi trag de mâner cu putere.
Dulapul a fost umplut pe jumătate cu bălegar şi, când d eschid uşa, o mare parte se revarsă pe podea, acoperindu -mi pantofii. Mirosul e groaznic. Trântesc uşa. Sam Goode

e în spatele meu şi apariţia lui neaşteptată, ca din pământ, mă face să tresar. Arată jalnic într-un un tricou alb, cu inscripţia NASA, prea puţin diferit de cel pe care l-a purtat în ziua precedentă.

— Sal', Sam, îi spun.

El se uită în jos, la mormanul de bălegar de pe podea, apoi din nou la mine.

— Şi la tine e la fel? întreb.

Dă din cap.

— Mă duc la director. Vii şi tu?

De data asta clatină din cap, apoi îmi întoarce spatele şi se îndepărtează fără niciun cuvânt. Mă îndrept către biroul domnului Harris, bat la uşă, apoi intru fără să aştept să primesc un răspuns. E aşezat pe scaunul lui şi are o cravată pe care se repetă mascota şcolii – nu mai puţin de douăzeci de capete minuscule de piraţi presărate pe toată suprafaţa vizibilă. Îmi adresează un zâmbet plin de sine.

— E o zi mare, John, îmi spune.

Habar n-am despre ce vorbeşte.

— Reporterii de la *Gazette* vor fi aici într-o oră. Prima pagină!

Atunci îmi aduc aminte de interviul de mare importanţă dat de Mark James ziarului local.

— Probabil sunteţi foarte mândru, comentez.

— Sunt mândru de toţi elevii din Paradise, şi de fiecare în parte.

Zâmbetul nu-i părăseşte chipul. Se lasă pe spătarul scaunului, îşi împleteşte degetele şi-şi sprijină mâinile de burtă.

— Cu ce te pot ajuta?

— Vreau doar să v-anunţ că dulapul meu a fost umplut cu bălegar în dimineaţa asta.

— Cum adică „umplut”?

— Adică obiectul ăla e plin cu bălegar.

— Cu bălegar? repetă el, derutat.

— Da.

Izbucneşte în râs. Sunt luat prin surprindere de totala lui lipsă de consideraţie şi simt cum mă inundă furia. Îmi arde faţa.

— Am vrut să vă înştiinţez, ca să fie curăţat. Dulapul lui Sam Goode e plin cu acelaşi lucru.

El oftează şi clatină din cap.

— O să-l trimit imediat acolo pe Hobbs, omul de serviciu, şi-o să facem o anchetă în toată regula.

— Ştim amândoi cine e vinovatul, domnule Harris.

El îmi zâmbeşte scurt, condescendent.

— O să mă ocup de anchetă, domnule Smith.

N-are rost să mai spun nimic, aşa că ies din biroul lui şi mă îndrept spre toaletă, să-mi ud mâinile şi faţa cu apă rece. Trebuie să mă liniştesc. Nu vreau să fiu nevoit să port şi azi mănuşile. Poate n-ar trebui s-o fac, poate ar trebui să trec totul cu vederea. Oare asta ar încheia toată povestea? În plus, oare am de ales? Sunt copleşit numeric şi singurul meu aliat e un tip de patruzeci şi cinci de kilograme din anul doi, cu o înclinaţie către extratereştri. Sau poate ăsta nu e întregul adevăr – poate mai am o aliată în Sarah Hart.

Mă uit în jos. Mâinile mele arată perfect, nu strălucesc. Ies din toaletă. Omul de serviciu a început deja să cureţe bălegarul din dulapul meu, scoate cărţile şi le pune în coşul de gunoi. Trec pe lângă el, intru în clasă şi aştept începerea orei. Se vorbeşte despre regulile gramaticale, subiectul principal fiind diferenţa dintre forma de gerunziu a verbelor şi verbele propriu-zise şi motivul pentru care un verb la gerunziu nu poate fi predicat. Sunt mai atent decât cu o zi înainte, dar, pe măsură ce se apropie pauza, încep să mă agit, cu gândul la ora următoare. Nu fiindcă s-ar putea să-l văd pe Mark… fiindcă s-ar putea s-o văd pe Sarah. Azi o să-mi zâmbească? Cred că ar fi mai bine să ajung înaintea ei, ca să-mi pot găsi un loc şi să n-o scap din priviri când intră. Aşa o să văd dacă mă salută mai întâi pe mine.

Când sună clopoţelul, mă reped afară din clasă şi străb
at grăbit coridorul. Sunt primul care intră în sala de astron
omie. Încăperea se umple şi Sam vine din nou lângă min
e. Sarah şi Mark îşi fac apariţia împreună, chiar înainte de
sunetul clopoţelului. Ea e îmbrăcată cu o bluză albă, cu n
asturii încheiaţi până la gât, şi cu pantaloni negri. Îmi zâm
beşte înainte de a se aşeza. Îi întorc zâmbetul. Mark nu se
uită deloc în direcţia mea. Încă mai simt mirosul de băleg
ar al pantofilor, sau poate vine de la Sam.

Acesta din urmă scoate din geantă o broşură cu titlul *Ei
umblă printre noi.* După aspect, pare să fi fost tipărită într
-o pivniţă. Sam o răsfoieşte până la un articol din mijloc şi
începe să citească, foarte concentrat.

Mă uit la Sarah, care e aşezată cu patru bănci în faţa m
ea, cu părul strâns la spate, în coadă de cal. Îi privesc cea
fa suplă. E dreaptă în scaun, picior peste picior. Îmi dores
c să fi stat alături de ea, să-mi fi putut întinde braţul, ca s
ă-i iau mâna într-a mea. Aş vrea să fi fost deja la a opta or
ă de curs. Mă întreb dacă o să fim din nou parteneri la go
spodărie.

Doamna Burton îşi începe prelegerea. E tot la lecţia des
pre Saturn. Sam scoate o foaie de hârtie şi începe să scrie
frenetic, oprindu-se din când în când să consulte articolul
din revista pe care o ţine deschisă alături. Mă uit peste u
mărul lui şi citesc titlul: *Întreaga populaţie a unui oraş din
Montana răpită de extratereştri.*

Înainte de noaptea trecută n-aş fi dat atenţie unei ase
menea ipoteze. Dar Henri crede că mogadorienii plănuies
c să ia în stăpânire Pământul şi trebuie să recunosc că, de
şi teoria din broşura Sam e ridicolă, la baza ei trebuie să s
e afle ceva. Ştiu cu certitudine că loricii au vizitat Pământ
ul de mai multe ori în cursul existenţei sale. Noi am văzut
planeta asta progresând, am urmărit-o în vremuri cu vege
taţie bogată şi abundenţă, când totul mergea înainte, şi în
cele când era acoperită de gheaţă şi zăpadă şi nimic nu s
e clintea. I-am ajutat pe oameni, i-am învăţat să facă focu

l, le-am oferit mijloace prin care să-şi dezvolte capacitate a de a articula sunete şi limbajul, motiv pentru care există atât de multe similitudini între limba noastră şi limbile de pe Pământ. Şi, cu toate că noi n-am răpit niciodată oamen i, nu se poate spune că aşa ceva nu s-a întâmplat. Mă uit l a Sam. N-am mai întâlnit niciodată pe cineva atât de fasci nat de extratereştri încât să citească diverse teorii ale con spiraţiei şi să ia notiţe.

Uşa se deschide chiar în clipa aceea şi domnul Harris îşi strecoară înăuntru figura zâmbitoare.

— Îmi cer scuze pentru întrerupere, doamnă Burton. O să vi-l răpesc pe Mark. Au sosit reporterii de la *Gazette,* c a să-i ia interviul pentru ziar, spune el, destul de tare ca s ă-l audă întreaga clasă.

Mark se ridică, îşi înhaţă geanta şi iese din sală mergân d tacticos şi nonşalant. Îl văd pe domnul Harris în cadrul u şii, bătându-l pe umăr. Pe urmă mă uit la Sarah, dorindu-mi să mă pot aşeza pe scaunul liber de lângă ea.

A patra oră e cea de educaţie fizică. Sam e în aceeaşi cl asă cu mine. După ce ne schimbăm în echipamentul sport iv, stăm unul lângă altul pe podeaua sălii de gimnastică. E l poartă tenişi, pantaloni scurţi şi un tricou cu două sau tr ei numere mai mare. Seamănă cu o barză, e numai genun chi şi coate, părând cumva deşirat, deşi e scund.

Domnul Wallace, profesorul de gimnastică, stă hotărât î n faţa noastră, cu picioarele depărtate la lăţimea umerilo r, cu pumnii strânşi sprijiniţi pe şolduri.

— Bun, atenţie, vă rog. Azi e probabil ultima noastră şa nsă de a lucra în aer liber, aşa că o să profităm. O alergar e pe un kilometru şi jumătate, cât de repede puteţi. Timp ul obţinut o să fie înregistrat, ca să ni-l reamintim la primă vară, când vom repeta cursa, pe aceeaşi distanţă. Aşa că alergaţi cât puteţi de repede!

Pista din aer liber e din cauciuc sintetic. Ocoleşte teren ul de fotbal şi dincolo de ea e o pădure, despre care presu

pun că se întinde către casa noastră, dar nu sunt sigur. Vântul e rece, pielea de pe braţele lui Sam s-a făcut ca de găină. Încearcă să rezolve problema frecându-le.

— Aţi mai alergat vreodată pe distanţa asta? îl întreb.

El dă din cap.

— Da, în a doua săptămână de după începerea cursurilor.

— Ce timp ai scos?

— Nouă minute şi cincizeci şi patru de secunde.

Mă uit la el.

— Credeam că voi, ăştia slabi, sunteţi mai rapizi.

— Taci din gură.

Alerg umăr la umăr cu Sam în partea din spate a grupului. Patru ture. De patru ori trebuie să parcurg pista ca s-alerg un kilometru şi jumătate. După o jumătate de tură, încep să mă îndepărtez de Sam. Mă întreb cât de repede aş acoperi distanţa dacă mi-aş da cu adevărat silinţa. În două minute, poate într-unul singur, poate în mai puţin de atât?

Mă simt minunat în timpul acestui exerciţiu şi, fără să dau prea multă atenţie, îl depăşesc pe cel aflat în frunte. Pe urmă încetinesc şi simulez extenuarea. Moment în care văd ceva neclar, maroniu cu alb, dând buzna dintre tufişuri în dreptul intrării în tribuna principală şi îndreptându-se direct spre mine. *Imaginaţia îmi joacă feste,* îmi spun. Mă uit în altă parte şi continui să alerg. Trec pe lângă profesor. Ţine în mână un cronometru. Îmi strigă o încurajare, dar se uită la ceva care e în spatele meu, dincolo de pistă. Îi urmăresc privirea. E fixată asupra petei maronii cu alb. Continuă să vină drept către mine şi imaginile pe care le-am văzut cu o zi înainte îmi reapar în minte. Monştrii mogadorieni. Erau şi unii mici, cu dinţii sticlind în lumină ca tăişul unui brici, nişte creaturi rapide, concentrându-se să ucidă. Sprintez.

Parcurg în viteză o jumătate de tură înainte de a mă întoarce. În spatele meu nu e nimeni. Am alergat mai reped

e decât creatura. Au trecut douăzeci de secunde. Mă întorc la loc, şi atunci o văd chiar în faţa mea. Încremenesc şi reuşesc s-o privesc din perspectiva corectă. E Bernie Kosar! Stă în mijlocul pistei cu limba atârnând şi dă din coadă. Ţip la el:

— Bernie Kosar! Mi-ai tras o spaimă de moarte!

Reîncep să alerg încet şi câinele aleargă alături de mine. Sper că n-a observat nimeni cât de repede pot să fug. Pe urmă mă opresc şi mă aplec, ca şi cum aş avea cârcei şi mi-ar fi greu să respir. Pentru o scurtă vreme, înlocuiesc alergarea cu mersul obişnuit. Pe urmă fac puţin jogging. Înainte de a termina a doua tură, am fost deja depăşit de doi colegi.

— Smith! Ce s-a-ntâmplat? Erai în fruntea tuturor! strigă domnul Wallace când trec pe lângă el.

Respir cu greutate, de ochii lumii.

— Am… as… astm.

Profesorul clatină dezaprobator din cap.

— Şi eu, care credeam că-l am în clasă pe campionul la alergări al statului Ohio.

Ridic din umeri şi continui traseul, oprindu-mă din când în când ca să merg la pas. Bernie Kosar rămâne cu mine, uneori înaintând agale, alteori fugind cu paşi mărunţi. Când încep ultima tură, Sam mă ajunge din urmă şi alergăm unul lângă altul. Are faţa de un roşu strălucitor.

— Ce citeai azi la ora de astronomie? îl întreb. „Întreaga populaţie a unui oraş din Montana răpită de extratereştri”?

Îmi adresează un zâmbet larg.

— Da, asta e teoria, recunoaşte, oarecum timid, ca şi cum s-ar jena.

— De ce-ar fi fost răpiţi oamenii dintr-un oraş întreg?

Dă din umeri şi nu răspunde.

— Nu, serios, insist eu.

— Chiar vrei să ştii?

— Bineînţeles.

— Ei, teoria susţine că guvernul le-a permis extratereşt rilor să practice răpirile în schimbul tehnologiei.

— Serios? Ce fel de tehnologie? întreb.

— De genul cipurilor pentru computere, al proiectelor p entru tipuri noi de bombe şi al tehnologiilor verzi. Chestii de genul ăsta.

— Tehnologii verzi în schimbul unor specimene vii? Biza r. De ce-ar vrea extratereştrii să răpească oameni?

— Ca să ne poată studia.

— Dar de ce? Adică mă-ntreb ce motiv ar putea avea.

— Ca să ne cunoască slăbiciunile atunci când va veni A rmaghedonul şi să le poată exploata, înfrângându-ne cu u şurinţă.

Răspunsul lui mă ia oarecum prin surprindere, dar num ai fiindcă în minte continuă să mi se deruleze scenele din noaptea precedentă, fiindcă-mi aduc aminte de armele pe care am văzut că le foloseau mogadorienii şi de monştrii i menşi.

— N-o să fie oricum uşor pentru ei, dacă deţin deja bom be şi tehnologii superioare alor noastre?

— Păi, unii sunt de părere că extratereştrii speră c-o să ne sinucidem înainte de asta.

Mă uit la Sam. Îmi zâmbeşte, încercând să decidă dacă iau sau nu discuţia în serios.

— De ce şi-ar dori să ne sinucidem? Ce interes au?

— Ne invidiază.

— Ne invidiază? De ce, pentru frumuseţea noastră robu stă?

El râde.

— Cam aşa ceva.

Dau din cap. Alergăm în tăcere vreme de un minut şi î mi dau seama că Sam face eforturi serioase, respirând cu greutate.

— Cum ai ajuns să fii interesat de toate astea?

— Nu e decât un hobby, răspunde, dar am senzaţia clar ă că îmi ascunde ceva.

Terminăm cursa în opt minute şi patruzeci şi nouă de secunde, un timp mai bun decât cel scos de Sam ultima oară. Bernie Kosar ne urmează pe drumul de întoarcere în clădire. Ceilalţi colegi îl mângâie şi căţelul încearcă să intre în şcoală, împreună cu noi. Habar n-am cum a reuşit să mă găsească. Oare a memorat drumul până la şcoală în dimineaţa asta, în timpul călătoriei cu maşina? Ideea mi se pare ridicolă.

Rămâne la uşă. Eu intru în vestiar împreună cu Sam şi, imediat ce îşi trage răsuflarea, el îmi turuie o tonă de alte teorii ale conspiraţiei, una după alta, majoritatea de tot râsul. Îl găsesc pe gustul meu, e amuzant, dar uneori aş vrea să mai şi tacă din gură.

La începutul orei de gospodărie, Sarah nu e în clasă. Doamna Benshoff ne dă instrucţiuni în primele zece minute, după care ne îndreptăm spre bucătărie. Intru în compartimentul nostru de unul singur, resemnându-mă cu gândul că tot singur o să şi gătesc, şi, imediat ce-mi trece asta prin cap, îşi face apariţia şi Sarah.

— Am pierdut ceva bun? mă întreabă.

— În jur de zece minute de timp de calitate în compania mea, zâmbesc eu.

Ea râde.

— Am auzit despre dulapul tău în dimineaţa asta. Îmi pare rău.

— Tu ai pus bălegarul înăuntru?

Râde iarăşi.

— Nu, sigur că nu. Dar ştiu că te sâcâie din cauza mea.

— Au noroc că nu-mi folosesc superputerile ca să-i arunc în districtul vecin.

Ea întinde mâna în joacă spre bicepşii mei.

— Aşa e, muşchii ăştia colosali. Superputerile tale. Doamne, sunt într-adevăr norocoşi.

Azi facem brioşe cu afine, asta e tema noastră. În timp ce frământăm aluatul, Sarah începe să-mi povestească de

spre ea şi Mark. Au fost prieteni vreme de doi ani, dar, pe măsură ce s-a prelungit relaţia lor, ea s-a îndepărtat tot mai mult de familie şi de prieteni. Era iubita lui Mark, atât şi nimic mai mult. Îşi dădea seama că începea să se schimbe, să adopte o parte dintre atitudinile lui faţă de oameni: devenea răutăcioasă şi îi critica pe alţii, considerând că era mai bună decât ei. A început şi să bea şi lua note tot mai mici. La sfârşitul ultimului an şcolar, părinţii au trimis-o pe durata verii la mătuşa ei din Colorado. După ce a ajuns acolo, a început să facă excursii lungi pe munte, fotografiind peisajele cu aparatul mătuşii. S-a îndrăgostit de arta fotografiei şi a petrecut cea mai frumoasă vară din viaţa ei, înţelegând că viaţa însemna mult mai mult decât să fii majoretă şi prietena unui înaintaş din echipa de fotbal. Când s-a întors acasă a rupt-o cu Mark, a renunţat la activitatea ei de majoretă şi a jurat că o să fie bună cu toată lumea, c-o să fie amabilă. Mark n-a reuşit să treacă peste asta. După cum spune ea, o consideră încă prietena lui, crede c-o să se întoarcă la el. Dar, în ceea ce îl priveşte, ea nu duce decât dorul câinilor lui, cu care obişnuia să-şi petreacă timpul ori de câte ori mergea la el acasă. Pe urmă îi povestesc despre Bernie Kosar, îi spun cum a apărut pe neaşteptate la uşa noastră, după cele întâmplate în prima mea dimineaţă de şcoală.

Muncim în timp ce stăm de vorbă. La un moment dat, întind mâna spre cuptor fără mănuşile de protecţie şi scot tava cu brioşe. Ea mă vede şi mă întreabă dacă sunt OK, iar eu mă prefac că sufăr, îmi scutur mâna ca şi cum m-aş fi ars, deşi nu simt absolut nimic. Mergem la chiuvetă şi Sarah lasă să curgă apă călduţă, ca să-mi potolească durerea provocată de o arsură care nu există. Când îmi vede mâna, mă mulţumesc să ridic din umeri. În timp ce glazurăm brioşele, mă întreabă despre telefonul meu, îmi spune c-a observat că n-aveam decât un singur număr în agendă. Îi explic că e numărul lui Henri, că mi-am pierdut vechiul telefon, cu numerele tuturor cunoştinţelor. Mă întreabă

dacă m-am mutat lăsând în urmă o prietenă şi zâmbeşte când îi spun că nu, ceea ce e cât pe ce să mă facă praf. Înainte de sfârşitul orei, îmi vorbeşte despre festivalul de Halloween care va avea loc în oraş şi spune că speră să ne-ntâlnim acolo, că poate o să ne petrecem timpul împreună. Eu răspund că da, ar fi extraordinar, şi pretind că sunt cât se poate de calm, deşi în sinea mea simt că zbor.

11

Imaginile îmi apar la întâmplare, de obicei atunci când mă aştept cel mai puţin. Uneori sunt de dimensiuni reduse, fugitive – bunica mea cu un pahar de apă în mână şi deschizând gura să spună ceva –, dar nu înţeleg niciodată cuvintele, fiindcă imaginea dispare la fel de repede cum a apărut. Alteori durează mai mult, mai apropiate de realitate: bunicul dându-mă într-un leagăn. Îi simt forţa braţelor când mă împinge în sus, îmi simt golul din stomac umplându-se de fluturi când leagănul coboară în viteză. Vântul îmi poartă râsetele. Şi apoi imaginea dispare. Uneori îmi amintesc în mod explicit scene din trecut, îmi amintesc că am făcut parte din ele. Dar alteori mi se par cu totul noi, de parcă nu s-ar fi petrecut niciodată.

Iată ce văd stând în camera de zi, cu Henri plimbându-mi cristalul loric în susul fiecărui braţ, cu mâinile suspendate deasupra flăcărilor: Sunt mic – poate de trei sau patru ani – şi alerg prin curtea din faţă, prin iarba proaspăt tunsă. Alături de mine e un animal cu trupul ca de câine, dar cu blana ca de tigru. Are capul rotund, iar corpul lui cu pieptul ca un butoi se sprijină pe picioare scurte. Nu seamănă cu niciun alt animal pe care l-am mai văzut vreodată. Se ghemuieşte, cumpănindu-se, gata să sară la mine. Nu-mi pot stăpâni râsul. Când sare încerc să-l prind, dar sunt prea mic şi ne rostogolim amândoi în iarbă. Ne luăm la trântă. E mai puternic decât mine. Pe urmă se avântă în aer, dar, în loc să cadă înapoi, la pământ, aşa cum mă aştept, se transformă în pasăre şi zboară deasupra şi în jurul meu, planând exact atât de departe cât e nevoie ca să n-o pot atinge. Se roteşte, apoi coboară, îmi trece printre picio

are şi aterizează la şase metri distanţă. Se preschimbă într-un animal care seamănă cu o maimuţă fără coadă. Se ghemuieşte, pregătindu-se să se repeadă la mine.

În clipa aceea, pe alee apare un bărbat. E tânăr şi e îmbrăcat într-un costum de cauciuc, argintiu cu albastru, strâns pe trup, în genul celor pe care am văzut că le poartă scafandrii. Îmi vorbeşte într-o limbă pe care n-o înţeleg. Rosteşte numele „Hadley” şi dă din cap către animal. Şi acesta aleargă spre el, transformându-se din maimuţă în ceva mai mare, aducând a urs cu coamă de leu. Au capetele la acelaşi nivel, şi bărbatul îl scarpină sub bărbie. Pe urmă iese din casă bunicul. Pare tânăr, dar ştiu că are cel puţin cincizeci de ani.

Strânge mâna bărbatului. Vorbesc, dar nu înţeleg ce spun. Pe urmă bărbatul se uită la mine, zâmbeşte, îşi ridică mâna întinsă şi eu mă desprind dintr-odată de pământ şi plutesc prin aer. Hadley mă urmează, acum din nou pasăre. Îmi controlez în întregime corpul, dar bărbatul decide în ce parte mă deplasez, mişcându-şi mâna spre dreapta sau spre stânga. Hadley şi cu mine ne jucăm în aer, el gâdilându-mă cu ciocul, eu încercând să-l prind. Pe urmă ochii mi se deschid brusc şi imaginea dispare.

— Bunicul tău putea deveni invizibil, după bunul său plac, îl aud pe Henri spunând, şi închid din nou ochii.

Cristalul continuă să-mi urce în susul braţului, răspândindu-mi rezistenţa la foc în restul trupului.

— E una dintre cele mai rare moşteniri, apare la numai unu la sută din oamenii noştri, iar bunicul tău se număra printre ei. Putea să devină invizibil şi tot ce atingea dispărea cu desăvârşire.

La un moment dat, înainte de a afla care sunt Moştenirile lui, a vrut să-mi joace o festă. Tu aveai trei ani şi abia începusem să lucrez cu familia ta. Fusesem pentru prima oară la tine acasă cu o zi în urmă şi, în ziua acea, când urcam dealul pentru a doua oară, clădirea nu se mai afla acolo. Vedeam o alee, şi o maşină, şi copacul, dar casa nu e

ra nicăieri. Am crezut că-mi pierdeam minţile. Mi-am continuat drumul, trecând de locul acela. Când mi-am dat seama că ajunsesem prea departe, m-am întors şi, la o oarecare depărtare, se zărea casa despre care eram gata să jur că nu fusese acolo înainte. Aşa că am făcut cale-ntoarsă, dar, când m-am apropiat, a dispărut din nou. Am rămas acolo, uitându-mă către locul în care ştiam că trebuia să se afle, nevăzând decât copacii din spatele ei. Aşa că mi-am continuat drumul. Abia după ce mi-a dispărut şi a treia oară din faţa ochilor a lăsat-o bunicul tău să apară definitiv. Nu se putea opri din râs. A făcut haz de cele petrecute în ziua aia în următorul an şi jumătate, a continuat să râdă până la sfârşitul sfârşitului.

Când deschid ochii, sunt din nou pe câmpul de luptă. Alte explozii, foc, moarte.

— Bunicul tău a fost un om bun, spune Henri. Îi plăcea să-i amuze pe ceilalţi, îi plăcea să spună glume. Nu-mi amintesc să fi plecat vreodată din casa voastră fără să mă doară stomacul de prea mult râs.

Cerul a devenit roşu. Un copac spintecă aerul, aruncat de bărbatul în argintiu şi albastru, bărbatul pe care l-am văzut în faţa casei. Ucide doi mogadorieni şi îmi doresc să-i ovaţionez victoria. Dar la ce-ar folosi sărbătorirea? Indiferent la uciderea câtor mogadorieni aş fi martor, urmările acelei zile vor rămâne aceleaşi. Loricii vor fi tot înfrânţi, ucişi până la unul. Eu voi fi oricum trimis pe Pământ.

— Nu l-am văzut niciodată înfuriindu-se. Când toată lumea îşi pierdea cumpătul, când toată lumea era copleşită de stres, bunicul tău îşi păstra calmul. Atunci spunea cele mai bune glume şi toţi cei din jur începeau să râdă ca prin farmec.

Animalele mai mici îşi aleg drept ţintă copiii. Sunt neajutoraţi, au rămas cu mâinile pline de artificii din timpul sărbătorii. Aşa suntem înfrânţi – doar câţiva lorici se luptă cu monştrii, restul încearcă să salveze copiii.

— Bunica ta era altfel. Era tăcută şi rezervată, şi foarte

inteligentă. Cei doi se completau unul pe altul zi de zi, el era cel nepăsător, iar ea se străduia din umbră, făcând to tul să meargă aşa cum hotărau.

Sus, în văzduh, se mai zăreşte încă urma de fum albast ru lăsată de nava care ne poartă spre Pământ, nava pe ca re ne aflăm noi, Cei Nouă, şi protectorii noştri. Prezenţa ei îi descurajează pe mogadorieni.

— Şi pe urmă mai era şi Julianne, soţia mea.

Undeva, departe, se zăreşte o explozie, de genul celor care însoţesc decolarea rachetelor de pe Pământ. O altă n avă se înalţă în aer, lăsând în urmă o dâră de foc. La înce put urcă încet, apoi capătă viteză. Sunt derutat. Navele n oastre nu foloseau focul pentru decolare; nu foloseau petr ol sau benzină. Dâra firavă de fum albastru provenea de l a cristalele din care îşi preluau forţa motrice, dar o aseme nea vâlvătaie nu avea de unde să apară. A doua navă e le ntă şi greoaie în comparaţie cu prima, dar reuşeşte, se în alţă în aer, accelerează. Henri nu mi-a vorbit niciodată de o a doua navă. Cine e la bord? Încotro se îndreaptă? Moga dorienii strigă şi arată spre ea. Sunt cuprinşi din nou de a nxietate şi, pentru un scurt moment, loricii năvălesc asup ra lor.

— Avea cei mai verzi ochi pe care i-am văzut vreodată, un verde strălucitor, ca smaraldele, şi o inimă tot atât de mare ca planeta însăşi. Îi ajuta întotdeauna pe alţii, aduce a tot timpul animale în casă şi le adopta. N-o să ştiu nicio dată ce-a văzut la mine.

Fiara uriaşă, cea cu ochi roşii şi coarne enorme, s-a înto rs. De pe colţii ascuţiţi ca briciul, atât de mari încât nu-i în cap în gură, i se prelinge salivă amestecată cu sânge. Băr batul în argintiu şi albastru stă chiar în faţa ei. Încearcă s-o ridice cu puterile sale şi reuşeşte s-o salte cu aproape d oi metri în aer, dar efortul e prea mare şi n-o poate urca mai mult. Monstruozitatea rage, se cutremură şi cade îna poi, pe pământ. Se repede înainte, înfruntând puterile om ului, dar nu poate scăpa de dominaţia lor. Bărbatul o ridic

ă iarăşi. Sudoarea şi sângele îi lucesc pe faţă sub lumina lunii. Pe urmă îşi îndoaie braţele şi fiara cade pe o parte. Pământul se cutremură. Cerul se umple de tunete şi de fulgere, dar nu le însoţeşte niciun strop de ploaie.

— Îi plăcea să doarmă până târziu, mă trezeam întotdeauna înaintea ei. Stăteam în camera mea de lucru, citind ziarul, pregăteam micul dejun, făceam o plimbare. În unele dimineţi, încă mai dormea când mă întorceam. Eram nerăbdător, de-abia aşteptam să ne-ncepem ziua împreună. Mă făcea să mă simt bine pur şi simplu fiindcă mă aflam în apropierea ei. Puteam să intru şi să-ncerc s-o trezesc. Îşi trăgea pătura peste cap şi mârâia la mine. Lucrurile se petreceau la fel, aproape în fiecare dimineaţă.

Monstrul e rănit, iar omul continuă să deţină controlul. I s-au alăturat alţi garzi, şi toţi îşi folosesc puterile împotriva fiarei imense – asupra ei cade o ploaie de foc şi de fulgere, razele laser venind din toate părţile. O parte dintre garzi provoacă vătămări invizibile, stând la distanţă şi ţinându-se concentraţi de mâini. Apoi stârnesc cu toţii o furtună, cu un singur nor semnificativ lăţindu-se din ce în ce mai mult pe cerul de altminteri senin şi concentrând în interiorul său un anumit tip de energie. Toţii garzii îşi aduc contribuţia, ajută cu toţii la crearea acelei pâcle cumplite. Apoi cade un ultim trăsnet colosal, lovind monstrul căzut, lăsându-l fără suflare.

— Ce-aş fi putut să fac? Ce-ar fi putut face oricine altcineva? Pe nava aia eram nouăsprezece cu toţii. Voi, cei nouă copii, şi noi, cei nouă cêpani, aleşi pentru simplul fapt că se întâmplase să ne aflăm acolo în noaptea aceea, şi pilotul care ne-a adus aici. Noi, cêpanii, nu puteam să luptăm, şi ce s-ar fi schimbat dacă am fi fost? Cêpanii sunt birocraţi, rolul lor e să se ocupe de bunul mers al planetei, să le fie profesori noilor garzi şi să-i antreneze, ca să-şi înţeleagă şi să-şi poată folosi puterile. N-am fost niciodată meniţi să fim luptători. Am fi fost ineficienţi. Am fi murit alături de ceilalţi. Tot ce puteam face era să plecăm. Să plecăm

pentru ca voi să trăiţi şi să refaceţi cândva splendoarea celei mai frumoase planete din univers.

Închid ochii şi, când îi redeschid, lupta s-a încheiat. Fum, înălţându-se în văzduh din jurul morţilor şi al muribunzilor. Copaci rupţi, păduri în flăcări, nimic rămas în picioare, cu excepţia câtorva mogadorieni care au supravieţuit pentru a povesti ce s-a-ntâmplat. Soarele ridicându-se către sud şi o strălucire palidă, izvorâtă din pământul pustiit, scăldat în roşu. Grămezi de cadavre, nu toate intacte, nu toate dintr-o singură bucată. În vârful uneia dintre ele e bărbatul în argintiu şi albastru, mort, aidoma celorlalţi. Pe trupul lui nu se vede nicio rană, dar şi-a pierdut totuşi viaţa.

Deschid brusc ochii. Nu pot să respir şi am gura uscată ca iasca.

— Vino, spune Henri.

Mă ajută să mă dau jos de pe măsuţă, mă conduce în bucătărie şi îmi trage un scaun. Lacrimile îmi umplu ochii, deşi clipesc, încercând să le reţin. Henri îmi dă un pahar cu apă şi îl beau pe nerăsuflate, până la ultima picătură. I-l înapoiez şi mi-l umple din nou. Îmi cade capul în piept şi încă mă mai chinui să-mi recapăt răsuflarea. Beau şi al doilea pahar, apoi mă uit la Henri.

— De ce nu mi-ai povestit niciodată despre cealaltă navă? îl întreb.

— Despre ce vorbeşti?

— A mai fost încă o navă, spun eu.

— Unde-a fost încă o navă?

— Pe Lorien, în ziua plecării noastre. După noi a mai decolat o a doua navă.

— E imposibil, zice el.

— De ce e imposibil?

— Fiindcă toate celelalte nave au fost distruse. Am văzut cu ochii mei. După ce-au asolizat, mogadorienii ne-au făcut praf mai întâi spaţioporturile. Noi am călătorit cu singura navă care-a supravieţuit atacului. A fost un miracol c

ă am reuşit să fugim cu ea.

— Am văzut o a doua navă. Crede-mă. Însă nu era ca a noastră. Funcţiona cu combustibil, în urma ei se zărea o minge de foc.

Henri mă studiază cu atenţie. Se gândeşte, concentrat, cu sprâncenele încruntate.

— Eşti sigur, John?

— Da.

Se lasă pe spătarul scaunului şi se uită pe fereastră. Be rnie Kosar e pe podea, ne priveşte fix pe amândoi.

— A reuşit să se desprindă de Lorien, spun eu. Am urm ărit-o până a dispărut.

— E lipsit de sens, zice el. Nu-mi dau seama cum a fost posibil. Nu mai rămăsese nimic.

— A existat o a doua navă.

Stăm vreme îndelungată în tăcere.

— Henri?

— Da?

— Ce era pe nava aia?

El mă fixează îndelung cu privirea.

— Nu ştiu, răspunde. Chiar nu ştiu.

Suntem în camera de zi, în cămin arde focul, Bernie Ko sar e pe genunchii mei. Lemnele trosnesc din când în cân d, întrerupând tăcerea.

— Aprins! spun, pocnind din degete.

Mâna mea dreaptă radiază, fără să ajungă la strălucire a pe care i-am văzut-o înainte, dar e pe-aproape. În puţin ul timp scurs de când a-nceput Henri să mă antreneze, a m învăţat să controlez lumina. Pot s-o concentrez, făcând-o să acopere o suprafaţă largă, ca becul dintr-o încăpere, sau îngustând-o şi focalizând-o, ca şi cum ar fi raza unei l anterne. Mâna stângă continuă să fie mai puţin strălucito are decât dreapta, dar o ajunge din urmă. Pocnesc din de gete şi spun „aprins” doar de dragul spectacolului: ca să c ontrolez lumina sau ca s-o aprind, nu trebuie să fac niciun

a, nici alta. Totul vine din interior, fără mai mult efort decât e nevoie ca să zvâcneşti dintr-un deget sau ca să clipeşti.

— Când crezi că se vor manifesta celelalte Moşteniri? întreb.

Henri îşi ridică privirea din ziar.

— În curând. A doua ar trebui să apară într-o lună, indiferent ce-ar fi. Nu e nevoie decât de multă atenţie. Există şi puteri mai puţin evidente decât strălucirea mâinilor.

— În cât timp îşi vor face apariţia toate?

El ridică din umeri.

— Uneori se termină totul în două luni, alteori se poate ajunge până la un an. Durata diferă de la un garde la altul. Dar, indiferent de câtă vreme o să fie nevoie, cea mai importantă dintre Moştenirile tale o să se manifeste ultima.

Închid ochii şi mă las pe spătarul canapelei. Mă gândesc la Moştenirea aceea, cea care îmi va permite să lupt. Nu sunt sigur ce mi-aş dori să fie. Lasere? Controlul minţilor? Abilitarea de a manipula vremea, aşa cum l-am văzut făcând pe bărbatul în argintiu şi albastru? Sau îmi doresc ceva mai întunecat, mai sinistru, cum ar fi puterea de a ucide fără să atingi?

Îmi plimb mâna pe spatele lui Bernie Kosar. Îl studiez pe Henri. Poartă un fes de noapte şi ţine o pereche de ochelari pe vârful nasului, ca un şoarece de bibliotecă.

— Cum de ne aflam pe aerodrom în ziua aia? îl întreb.

— Veniserăm acolo la o demonstraţie aviatică. După ce s-a încheiat, am făcut un tur, vizitând câteva nave.

— Ăsta a fost într-adevăr singurul motiv?

Se întoarce spre mine şi dă din cap. Înghite în sec, cu greutate, ceea ce mă face să cred că îmi ascunde ceva.

— Păi, cum s-a hotărât că trebuie să plecăm noi? spun. Adică, pentru un plan ca ăsta a fost cu siguranţă nevoie de ceva mai mult timp, n-a fost doar un anunţ făcut în câteva minute, nu?

— Am decolat abia după trei ore de la începerea invaziei. Nu-ţi aduci aminte nimic?

— Foarte puţin.

— M-am întâlnit cu bunicul tău la statuia lui Pittacus. Mi te-a dat în grijă şi mi-a zis să te duc la aerodrom, pentru că era singura noastră şansă. Fiindcă acolo se afla un complex subteran. A spus că existase întotdeauna un plan pentru împrejurări neprevăzute, în eventualitatea că s-ar fi întâmplat asemenea lucruri, dar nu fusese niciodată luat în serios, fiindcă ameninţarea unui atac părea absurdă. Exact aşa cum ar fi privită o astfel de situaţie şi aici, pe Pământ. Dacă i-ai spune acum unui om că planeta e ameninţată de un atac al extratereştrilor, şi-ar bate joc de tine. Nici pe Lorien nu era altfel. L-am întrebat de unde ştia despre plan şi nu mi-a răspuns, s-a mulţumit să zâmbească şi şi-a luat rămas-bun. E logic ca planul să nu fi fost cunoscut sau ca foarte puţini să ştie de existenţa lui.

Dau din cap.

— Adică aţi venit pur şi simplu cu ideea de a pleca pe Pământ?

— Bineînţeles că nu. Unul dintre Străbunii planetei ne-a aşteptat la aerodrom. El a făcut vraja lorică prin care v-a însemnat gleznele şi v-a legat unul de altul, şi tot el v-a dat fiecăruia câte o amuletă. A spus că sunteţi copii aparte, copii binecuvântaţi, şi, din câte cred eu, prin asta înţelegea că aveţi o şansă să scăpaţi. Iniţial am plănuit să ne îndepărtăm cu nava şi să aşteptăm încheierea invaziei, să aşteptăm ca ai noştri să riposteze şi să învingă. Ceea ce nu s-a întâmplat niciodată… adaugă Henri, şi vocea i se stinge. Apoi oftează. Am rămas pe orbită o săptămână. Atât le-a trebuit mogadorienilor ca să secătuiască în totalitate Lorienul. Pe urmă a devenit clar că nu mai puteam să ne întoarcem, aşa că am plecat spre Pământ.

— De ce n-a făcut o vrajă pentru ca niciunul dintre noi să nu poată fi ucis, indiferent de număr?

— Mai mult nu se putea face, John. Tu vorbeşti despre i

nvincibilitate. Ceea ce nu e cu putinţă.

Dau din cap. Vraja nu poate face decât atât: dacă un mogadorian încearcă să ne ucidă fără să respecte ordinea, orice vătămare pe care vrea s-o provoace se întoarce asupra lui. Dacă unul dintre ei ar fi încercat să mă împuşte în cap, glonţul ar fi trecut prin capul lui. Dar acum nu mai e aşa. Acum, dacă mă prind mogadorienii, sunt mort.

Amuţesc pentru o clipă, gândindu-mă la toate. Aerodromul. Ultimul Străbun rămas pe Lorien, Loridas, cel care a pus vraja asupra noastră, acum trecut în nefiinţă. Străbunii au fost primii locuitori ai Lorienului, făpturile care-au făcut din planetă ceea ce era. La început au fost zece, şi deţineau toate Moştenirile. Atât de bătrâni, şi totul s-a întâmplat cu atât timp în urmă, încât par să fie mai degrabă o legendă decât o realitate. Şi nimeni, în afară de Loridas, nu ştia ce s-a întâmplat cu ceilalţi, dacă mai erau sau nu în viaţă.

Încerc să-mi amintesc cum a fost pe orbită, când aşteptam să vedem dacă ne putem întoarce, dar nu ţin minte absolut nimic. În amintire nu-mi revin decât frânturi din călătorie. Interiorul navei era rotund, fără pereţi despărţitori, cu excepţia celor două săli de baie, care aveau uşi. Într-o parte erau înghesuite mai multe paturi, cealaltă era rezervată pentru exerciţii fizice şi pentru jocuri, necesare ca să alunge anxietatea. Nu-mi aduc aminte cum arătau ceilalţi. Nu-mi aduc aminte nici cum erau jocurile. Îmi aduc aminte că mă plictiseam, am petrecut un an întreg pe navă, cu ceilalţi şaptesprezece. Noaptea dormeam cu un animal împăiat şi, deşi nu sunt sigur că memoria nu-mi joacă feste, îmi aduc aminte că animalul reacţiona când mă jucam cu el.

— Henri?

— Da?

— Văd mereu imaginea unui bărbat într-un costum argintiu cu albastru. L-am văzut la noi acasă şi pe câmpul de luptă. Putea să controleze vremea. Şi pe urmă l-am văzut

mort.

Henri dă din cap.

— De fiecare dată când o să te-ntorci în trecut, o să vez i numai scene care au importanţă pentru tine.

— Era tatăl meu, nu-i aşa?

— Da, răspunde el. N-ar fi trebuit să treacă pe la tine at ât de des, dar trecea. Petrecea mult timp alături de tine.

Oftez. Tata a luptat cu mult curaj, a ucis monstrul, a uci s mulţi soldaţi. Dar, în cele din urmă, n-a fost suficient.

— Avem cu adevărat vreo şansă să câştigăm?

— Ce vrei să spui?

— Am fost înfrânţi cu atâta uşurinţă. Cum putem spera că lucrurile se vor sfârşi altfel dacă suntem descoperiţi? C hiar dacă îşi vor face apariţia toate puterile fiecăruia dintr e noi, chiar şi atunci când ne vom întâlni cu toţii şi vom fi gata de luptă, ce speranţă putem avea când e vorba să în fruntăm astfel de creaturi?

— Speranţă? spune el. Speranţă există întotdeauna, Joh n. Încă mai sunt de aşteptat noi evoluţii ale evenimentelo r. Încă nu ne-au sosit toate informaţiile. Nu. E prea devre me ca să renunţi la speranţă. Speranţa dispare ultima. Da că o pierzi, pierzi totul. Iar când ai impresia că totul e pier dut, că totul e cumplit şi sumbru, speranţa continuă să ex iste, întotdeauna.

12

Sâmbătă, la aproape două săptămâni de la sosirea în Paradise, mergem în oraş, Henri şi cu mine, la parada de Halloween. Cred că singurătatea nu-i prieşte niciunuia dintre noi. Nu fiindcă n-am fi obişnuiţi cu ea. Suntem. Dar singurătatea din Ohio e altfel decât în multe alte locuri. Implică o anumită tăcere, o anumită izolare.

E o zi friguroasă, soarele trage din când în când cu ochiul prin stratul gros de nori albi care planează deasupra noastră. Toţi copiii sunt costumaţi. Am adus o lesă pentru Bernie Kosar, care poartă o pelerină Superman drapată în lungul spatelui şi un „S” uriaş pe piept. Ceea ce nu pare să-l impresioneze în niciun fel. Nu e singurul câine costumat în supererou.

Stăm pe trotuar, în faţa restaurantului Hungry Bear[1], chiar alături de piaţa din centrul oraşului, aşteptând să vedem parada. În vitrina din faţă e agăţat un fragment din articolul despre Mark James publicat în *Gazette.* E fotografiat pe linia de cincizeci de metri a terenului de fotbal, purtând jacheta lui cu monogramă, cu braţele încrucişate, cu piciorul drept sprijinit pe minge şi zâmbind într-o parte, plin de încredere în sine. Până şi eu trebuie să recunosc că arată impresionant.

Henri mă vede privind lung ziarul.

— Ăsta e prietenul tău, nu? mă întreabă, zâmbind.

Acum ştie toată povestea, de la bătaia evitată în ultimul moment până la bălegarul de vacă şi la fosta prietenă a lui Mark, de care m-am îndrăgostit. Şi, de când a aflat toate astea, nu se mai referă la el decât numindu-l „prietenu

[1] Hungry Bear - Ursul Flămând (n. tr.).

l” meu.

— Prietenul meu *cel mai bun,* îl corectez.

În clipa aceea începe să cânte orchestra. Deschide parada, urmată de o serie de care alegorice, pe teme legate de Halloween, dintre care unul îi poartă pe Mark şi pe alţi câţiva fotbalişti. Pe câţiva îi recunosc de la şcoală, pe alţii nu. Aruncă pumni de bomboane pentru copii. Pe urmă Mark mă vede şi îl înghionteşte pe tipul de alături – Kevin, cel pe care l-am lovit cu genunchiul între picioare la bufet. Mark arată spre mine şi spune ceva. Râd amândoi.

— Ăsta e? mă întreabă Henri.

— Da, ăsta.

— Pare bădăran.

— Ţi-am spus.

Urmează majoretele, pe jos, toate în uniformă, cu părul strâns la spate, zâmbind şi fluturându-şi mâinile către mulţime. Sarah merge pe lângă ele, făcând fotografii. Le surprinde în acţiune, în timp ce ţopăie, strigându-şi încurajările. Deşi e îmbrăcată în blugi şi nu e machiată, e mai frumoasă decât oricare dintre ele. La şcoală stăm de vorbă din ce în ce mai mult şi nu mă pot împiedica să mă gândesc la ea. Henri mă vede privind-o.

Apoi se întoarce cu spatele către paradă.

— Asta e ea, ei?

— Ea e.

Sarah mă zăreşte şi îmi face cu mâna, apoi arată spre aparatul de fotografiat, dându-mi de înţeles că o să vină lângă mine, dar vrea să facă poze. Zâmbesc şi înclin aprobator din cap.

— Ei, spune Henri, pot să-mi dau seama de ce te atrage.

Privim parada. Primarul din Paradise trece pe lângă noi, stând pe bancheta din spate a unei maşini roşii, decapotabile. Le aruncă alte bomboane copiilor. Azi o să fie plin de copii surescitaţi, meditez.

Simt că mă bate cineva pe umăr şi mă întorc.

— Sam Goode. Ce faci?

El ridică din umeri.

— Nimic. Dar tu?

— Mă uit la paradă. El e tata, Henri.

Cei doi îşi strâng mâinile.

— John mi-a povestit multe despre tine, zice Henri.

— Serios? întreabă Sam, cu un zâmbet strâmb.

— Serios, răspunde Henri. Apoi după un minut de tăcer e, pe buze i se conturează un surâs. Ştii, am citit ceva. Po ate nu-ţi spun o noutate, dar ştiai că extratereştrii sunt ca uza furtunilor cu descărcări electrice? Ei le creează, ca să poată ajunge pe planeta noastră neobservaţi. Furtuna e o diversiune, iar fulgerele pe care le vedem provin de la na vele care pătrund în atmosfera Pământului.

Sam zâmbeşte şi se scarpină în cap.

— Fugi de-aici, zice el.

Henri dă din umeri.

— Aşa am auzit.

— Bine, spune Sam, dornic să-i facă pe plac lui Henri. E i, dar ştiai că dinozaurii n-au murit? I-au fascinat pe extrat ereştri, care s-au hotărât să-i adune pe toţi şi să-i ia pe pl aneta lor.

Henri clatină din cap.

— Asta n-o ştiam. Dar ştiai că monstrul din Loch Ness e ra de fapt un animal de pe planeta Trafalgra? Extratereştr ii l-au adus aici în cadrul unui experiment, ca să vadă dac ă poate supravieţui, şi chiar a făcut-o. Dar când a fost des coperit de oameni l-au luat înapoi, de-asta n-a mai fost ză rit niciodată.

Eu râd, nu de teorie, ci de numele planetei, Trafalgra. P entru că planeta asta nu există şi mă întreb dacă Henri a i nventat povestea chiar atunci.

— Ştiai că piramidele au fost construite de extratereştr i?

— De asta am auzit, zâmbeşte Henri.

Teoria îl amuză, pentru că, deşi n-au fost înălţate de fa

pt de extratereştri, construcţia lor s-a bazat pe cunoştinţe primite de pe Lorien şi s-a făcut cu ajutorul loricilor.

— Ştiai că 21 decembrie 2012 e data presupusului sfârşit al lumii?

Sam dă din cap şi rânjeşte.

— Da, asta am auzit-o. Presupusa dată de expirare a Pământului, sfârşitul calendarului mayaş.

— Data expirării? mă amestec eu. Similar cu menţiunea „a se consuma înainte de” data tipărită pe cutiile cu lapte? Pământul o să se-acrească?

Râd de propria mea glumă, dar cei doi nu-mi dau atenţie.

— Ştiai, spune apoi Sam, că toate cercurile din lanuri au fost folosite iniţial ca instrument de navigare de o specie extraterestră de agharieni? Dar asta s-a întâmplat cu mii de ani în urmă. Acum nu le mai fac decât nişte fermieri plictisiţi.

Râd din nou. Mă simt îndemnat să întreb ce soi de oameni inventează teoriile conspiraţiei cu extratereştri, dacă toate cercurile din lanuri sunt opera unor fermieri plictisiţi, dar n-o fac.

— De centurí ai auzit? întreabă Henri. Ştii ceva despre ei?

Sam clatină din cap.

— Sunt o specie de extratereştri care trăiesc în centrul Pământului. Sunt arţăgoşi, întotdeauna în conflict unii cu alţii şi, în timpul războaielor lor civile, suprafaţa planetei se dezechilibrează. Atunci apar fenomene de genul cutremurelor şi al erupţiilor vulcanice. Tsunami-ul din 2004? Pur şi simplu fiindcă a dispărut fiica regelui lor.

— Şi au găsit-o? întreb eu.

Henri clatină din cap şi se uită la mine, apoi din nou la Sam, care continuă să zâmbească, încântat de joc.

— Nu i-au mai dat niciodată de urmă. Amatorii de speculaţii susţin că-şi poate schimba înfăţişarea şi că trăieşte undeva, în America de Sud.

Teoria lui Henri sună atât de bine încât mă gândesc că n-a avut cum s-o inventeze pe moment. Reflectez pur şi simplu asupra ei, cu toate că n-am mai auzit niciodată de nişte extratereştri numiţi centurí şi cu toate că ştiu, cu certitudine, că în centrul Pământului nu trăieşte nimeni.

— Ştiai că…

Sam se întrerupe. Mă gândesc că Henri l-a pus în încurcătură, dar, imediat ce-mi trece ideea asta prin cap, el spune ceva atât de îngrozitor încât simt cum mă cuprinde spaima.

— Ştiai că mogadorienii vor să domine universul, că au distrus deja o planetă şi că plănuiesc să distrugă şi Pământul? Se află aici, încercând să descopere slăbiciunile oamenilor, ca să le poată exploata când o să-nceapă războiul.

Îmi cade falca şi rămân cu gura căscată, iar Henri se holbează la Sam, uluit. Îşi ţine respiraţia. Mâna i se strânge în jurul paharului cu cafea până când încep să mă tem că, dacă nu se opreşte, o să-l mototolească. Sam aruncă o privire către el, apoi către mine.

— Arătaţi de parc-aţi fi văzut o stafie. Înseamnă c-am câştigat?

— De unde-ai aflat asta? întreb eu.

Henri se uită la mine cu atâta furie încât îmi doresc să-mi fi ţinut gura.

— Din *Ei umblă printre noi.*

Henri încă n-a reuşit să găsească un răspuns. Deschide gura să vorbească, dar nu scoate niciun sunet. Pe urmă suntem întrerupţi de o femeie scundă, care se opreşte în spatele lui Sam, strigându-l pe nume. El se întoarce.

— Unde-ai fost?

El ridică din umeri.

— Am stat exact aici.

Femeia oftează, apoi i se adresează lui Henri.

— Bună, sunt mama lui Sam.

— Henri, răspunde el, strângându-i mâna. Încântat de cunoştinţă.

Ea face ochii mari, surprinsă. Accentul lui are ceva care a entuziasmat-o.

— *Ah bon! Vous parlez français? C'est super! J'ai perso nne avec qui je peux parler français depuis longtemps.*[2]

Henri zâmbeşte.

— Îmi pare rău. De fapt nu ştiu franţuzeşte. Ştiu că acc entul meu lasă totuşi impresia asta.

— Nu? Femeia e dezamăgită. Ei, la naiba, şi eu care cre deam că oraşul ăsta a căpătat în sfârşit un oarecare prest igiu.

Sam se uită la mine şi îşi dă ochii peste cap.

— Bine, Sam, hai să mergem, spune ea.

El dă din umeri.

— O să veniţi în parc pentru plimbarea în fân?

Mă uit la Henri, apoi la el.

— Da, sigur, răspund. Dar tu?

El ridică încă o dată din umeri.

— Ei, dacă poţi să vii, încearcă să ne găseşti, îi propun.

Sam zâmbeşte şi dă din cap.

— OK, super.

— E timpul să plecăm, Sam. Şi n-o să poţi ajunge la pli mbarea în fân. Am nevoie de ajutorul tău acasă, intervine mama lui.

El dă să spună ceva, dar o vede plecând. Şi o urmează.

— Simpatică femeie, comentează Henri, cu sarcasm.

— Cum ai inventat toate astea? întreb.

Lumea începe să se îndrepte către Strada Mare, îndepă rtându-se de piaţă. Henri şi cu mine o luăm pe urmele mu lţimii, în direcţia parcului, unde se servesc cidru şi mâncar e.

— Străduieşte-te să minţi destul de multă vreme şi-o să -ncepi să te obişnuieşti.

Dau din cap.

---

[2] „Ah, ce bine! Știți franțuzește? E extraordinar! E mult de când nu m ai am cu cine să stau de vorbă în limba franceză." (n. tr.).

— Ei, ce părere ai?

El trage adânc aer în piept, apoi expiră. E destul de frig ca să-i pot vedea răsuflarea.

— N-am niciuna. În momentul ăsta nu ştiu ce să cred. M-a luat prin surprindere.

— Ne-a luat pe amândoi prin surprindere.

— Trebuie s-aruncăm o privire în publicaţia în care a găsit informaţia asta, să aflăm cine-o scrie şi unde e scrisă.

Se uită la mine, în expectativă.

— Ce e?

— Trebuie să faci rost de-un exemplar.

— O să fac, îţi promit. Şi totuşi e lipsit de sens. De unde-ar fi putut cineva să afle asta?

— Primeşte informaţii de undeva.

— Crezi că e unul dintre noi?

— Nu.

— Atunci crezi că e unul de-ai lor?

— S-ar putea. Nu m-am gândit niciodată să mă uit prin fiţuicile cu teorii ale conspiraţiei. Poate ei îşi imaginează că le citim şi că ne pot scoate din ascunzători lăsând să se scurgă astfel de informaţii. Adică… Se întrerupe pentru un minut, căzând pe gânduri. La naiba, John, habar n-am. Va trebui totuşi s-aruncăm o privire în broşură. Nu e o coincidenţă, de asta sunt sigur.

Ne continuăm drumul în tăcere, încă uşor uluiţi, răsucind în minte toate explicaţiile posibile. Bernie Kosar aleargă pe lângă noi cu paşi mărunţi, cu limba atârnând şi măturând trotuarul cu mantia alunecată într-o parte. Are mare succes la copii, mulţi se opresc să-l mângâie.

Parcul se află în extremitatea sudică a oraşului. În celălalt capăt al său sunt două lacuri alăturate, separate printr-o limbă îngustă de pământ ce duce spre pădurea de dincolo de ele. Parcul în sine e alcătuit din trei terenuri de baseball, un teren de joacă şi un pavilion mare, unde o serie de voluntari te servesc cu cidru şi cu felii de plăcintă cu dovleac. De-o parte a aleii pietruite se află trei remorci cu f

ân, alături de un afiş imens.

TRAGEŢI O SPAIMĂ SORĂ CU MOARTEA
PLIMBĂRI ÎN FÂN DE HALLOWEEN, PRINTRE STAFII

ORA ÎNCEPERII: LA APUSUL SOARELUI

5 $ DE PERSOANĂ

Pietrişul aleii e înlocuit de pământ înainte de a ajunge în pădure, iar intrarea între copaci e împodobită cu caricaturi de fantome şi drăcuşori, decupate din poze. Se pare că plimbarea printre stafii se face în pădure. Mă uit după Sarah, dar n-o văd nicăieri. Mă întreb dacă are de gând să participe.

Intru în pavilion împreună cu Henri. Toate majoretele sunt adunate într-o parte. Unele fac desene inspirate din motivele de Halloween pe feţele copiilor, iar altele vând bilete pentru tombola care se va ţine la şase seara.

— Sal', John, aud în spatele meu.

Mă întorc şi dau cu ochii de Sarah, cu aparatul ei de fotografiat.

— Cum ţi s-a părut parada?

Zâmbesc şi-mi strecor mâinile în buzunare. Pe obrazul ei e pictată o stafie minusculă, albă.

— Sal', îi răspund. Mi-a plăcut. Cred că încep să mă obişnuiesc cu farmecul acestui orăşel din Ohio.

— Farmec? Ai vrut să spui plictiseală, nu?

Ridic din umeri.

— Nu ştiu, nu e rău.

— Hei, uite-l pe mititelul din curtea şcolii. Te ţin minte, spune ea, aplecându-se spre Bernie Kosar.

Căţelul dă din coadă cu frenezie, sare în sus şi încearcă s-o lingă pe obraz. Sarah râde. Eu mă uit peste umăr. Henri e la şase metri distanţă, stă de vorbă cu mama ei la una dintre mesele de picnic. Mă întreb despre ce-or fi discut

ând.
— Cred că te place. Îl cheamă Bernie Kosar.
— Bernie Kosar? Nu-i un nume potrivit pentru un căţel adorabil. Uită-te la mantia asta. Mi se pare extraordinar de dulce.
— Ştii, dacă o ţii tot aşa, o să fiu gelos pe propriul meu câine, spun eu.
Ea zâmbeşte şi se ridică în picioare.
— Ei, ai sau nu de gând să cumperi un bilet de tombolă de la mine? E pentru reconstruirea unui adăpost non-profit pentru animale din Colorado, distrus de un incendiu luna trecută.
— Serios? De unde a auzit o fată din Paradise, Ohio, despre un adăpost pentru animale din Colorado?
— E al mătuşii mele. Le-am convins pe toate fetele din echipa de majorete să ia parte. O să mergem acolo în excursie şi-o să dăm o mână de ajutor la construcţie. Le facem un bine animalelor şi scăpăm de şcoală şi de Ohio timp de o săptămână. Toată lumea o să aibă numai de câştigat.
Mi-o imaginez pe Sarah cu cască, mânuind un ciocan. Gândul îmi aduce pe faţă un zâmbet.
— Adică vrei să spui că va trebui să mă descurc singur în bucătărie o săptămână întreagă? Mă prefac că oftez exasperat şi clatin din cap. Nu ştiu dacă pot suporta o asemenea excursie acum, chiar dacă e în folosul animalelor.
Ea râde şi îmi dă un pumn în braţ. Îmi scot portofelul şi îi întind cinci dolari, pentru şase bilete.
— Astea şase sunt cu noroc, spune ea.
— Sigur?
— Bineînţeles. Doar le-ai cumpărat de la mine, prostuţule.
În clipa aceea mă uit peste umărul ei şi îl văd pe Mark intrând în pavilion, împreună cu ceilalţi tipi din carul alegoric.
— Mergi deseară la plimbarea în fân printre stafii? mă î

ntreabă Sarah.

— Da, mă gândeam la asta.

— Ar trebui să mergi, e amuzant. Vine toată lumea. Şi tragi într-adevăr o spaimă soră cu moartea.

Mark mă vede vorbind cu Sarah şi se încruntă, încreţindu-şi toată faţa. Se îndreaptă spre noi. E echipat ca de obicei – jacheta cu monogramă, blugi, părul plin de gel.

— Înseamnă că vii şi tu? o întreb pe Sarah.

N-are când să-mi răspundă, fiindcă ne întrerupe Mark.

— Cum ţi-a plăcut parada, Johnny?

Sarah se grăbeşte să se-ntoarcă spre el şi îi aruncă o privire aspră.

— Foarte mult, spun eu.

— Vii la plimbarea printre stafii la noapte sau o să-ţi fie prea frică?

Îi zâmbesc.

— Sincer vorbind, o să vin.

— Oare-o să te pierzi cu firea, ca la şcoală, şi o s-o iei la goană printre copaci, plângând ca un ţânc?

— Nu fi bădăran, Mark, intervine Sarah.

El se uită la mine, fierbând. Cu toată mulţimea din jur, nu poate face nimic fără să provoace o scenă – şi oricum nu cred c-o să facă ceva.

— Toate la timpul lor, zice el.

— Crezi?

— Vine şi rândul tău, îmi răspunde.

— S-ar putea să ai dreptate, încuviinţez. Dar meritul n-o să fie al tău.

— Terminaţi! ţipă Sarah.

Îşi face loc între noi şi ne împinge, îndepărtându-ne unul de altul. Toată lumea ne priveşte. Ea îşi roteşte privirea, ca şi cum s-ar jena fiindcă e în centrul atenţiei, şi se încruntă, mai întâi la Mark şi apoi la mine.

— Bine, atunci. N-aveţi decât să vă bateţi, băieţi, dacă asta vreţi, ne spune, apoi ne întoarce spatele şi pleacă.

Eu mă uit după ea. Mark nu se uită.

— Sarah! strig eu, dar ea îşi vede de drum şi dispare dincolo de pavilion.

— În curând, zice Mark.

Îi întorc privirea.

— Mă-ndoiesc.

Se retrage în grupul prietenilor lui. Henri vine lângă mine.

— Presupun că nu s-a interesat de tema de la matematică de ieri.

— Nu tocmai.

— Eu nu mi-aş face griji din cauza lui, adaugă Henri. S-ar părea că numai gura e de el.

— Nu-mi fac, spun eu, şi arunc o privire către locul în care a dispărut Sarah. Ar trebui să mă duc după ea? întreb, şi mă uit la Henri, insistând pe lângă acea parte a lui care s-a îndrăgostit şi s-a însurat cândva, aceea parte care continuă să ducă dorul soţiei zi după zi, şi nu pe lângă cealaltă, cea care vrea să mă ţină în siguranţă, ascuns.

El dă din cap.

— Da, răspunde, cu un oftat. Oricât de mult mi-ar displace s-o recunosc, probabil c-ai face bine să te duci după ea.

13

Copii alergând, ţipând, pe tobogane sau pe căţărătoare. Fiecare cu o pungă de bomboane în mână, cu gura plină de dulciuri. Copii costumaţi în chip de personaje de desene animate, de monştri, de vampiri şi de stafii. Probabil că toţi locuitorii din Paradise sunt chiar acum în parc. Şi în mijlocul întregii nebunii o zăresc pe Sarah, de una singură, dându-se încetişor într-un leagăn.

Fac slalom printre voci gălăgioase. Ea zâmbeşte când mă vede, cu ochii ei mari, albaştri, călăuzindu-mă ca un far.

— Vrei să-ţi fac vânt? o întreb.

Dă din cap către leagănul care tocmai s-a eliberat alături, şi eu mă aşez. Şi îi pun altă întrebare:

— Eşti OK?

— Da, mă simt bine. Mark îmi macină pur şi simplu nervii. Trebuie s-o facă întotdeauna pe durul şi se poartă de-a dreptul ca un nemernic când îl însoţesc prietenii lui.

Se răsuceşte în leagăn până când se încordează frânghiile, după care îşi saltă picioarele de la pământ şi se roteşte, la început încet, apoi câştigând treptat viteză. Râde în tot acest timp, cu părul blond fluturându-i în urmă. Îi urmez exemplul. Într-un târziu, când se opreşte leagănul, lumea continuă să se-nvârtească.

— Unde e Bernie Kosar?

— L-am lăsat cu Henri.

— Cu tatăl tău?

— Da, cu tata.

Fac aşa întotdeauna, îi spun lui Henri pe nume când ar trebui să-i spun „tată”.

Temperatura scade cu repeziciune şi mi se albesc încheieturile degetelor pe frânghia răsucită, am mâinile din ce în ce mai reci. Ne uităm la copiii care aleargă în jurul nostru cu frenezie. Sarah îşi îndreaptă ochii spre mine şi, în lumina de dinaintea amurgului, mi se par mai albaştri ca oricând. Îi întâlnesc pe ai mei şi rămânem aşa, privindu-ne îndelung, fără cuvinte, dar fiecare află despre celălalt atât de multe. Copiii par să dispară undeva, în fundal. Apoi ea zâmbeşte cu sfială şi se uită în altă parte.

— Şi ce-ai de gând să faci? întreb eu.

— În legătură cu ce?

— Cu Mark.

Ridică din umeri.

— Ce-aş putea să fac? Am rupt-o deja cu el. Îi tot repet că nu-mi doresc să fim din nou împreună.

Dau din cap. Nu ştiu cu certitudine ce-ar trebui să răspund.

— Dar ar fi oricum cazul să vând restul biletelor. Până la tombolă nu mai e decât o oră.

— Ai nevoie de ajutor?

— Nu, e OK. Ar trebui să te distrezi. Probabil că Bernie Kosar îţi simte lipsa. Dar ar fi bine să rămâi pe-aproape, pentru plimbarea în fân. Poate mergem împreună.

— O să rămân, răspund eu.

În mine înfloreşte fericirea, dar mă străduiesc s-o ascund.

— Atunci ne vedem puţin mai târziu.

— Baftă cu biletele.

Ea întinde mâna, o ia pe a mea şi o reţine trei secunde. Pe urmă îi dă drumul, sare din leagăn şi se grăbeşte să plece. Eu rămân acolo, legănându-mă uşor şi bucurându-mă de vântul aspru pe care nu l-am mai simţit de multă vreme, fiindcă ne-am petrecut ultima iarnă în Florida, iar penultima în sudul Texasului. Când mă întorc în pavilion, Henri stă la o masă de picnic, mâncând o felie de plăcintă, cu Bernie Kosar tolănit la picioare.

— Cum a mers?

— Bine, zâmbesc eu.

De undeva ţâşnesc artificii portocalii şi albastre, explodând pe cer. Îmi aduc aminte de Lorien şi de artificiile din ziua invaziei.

— Te-ai mai gândit la a doua navă pe care-am văzut-o?

Henri se uită în jur, convingându-se că nu ne poate auzi nimeni. Avem o masă de picnic numai pentru noi şi e plasată într-un colţ, departe de mulţime.

— Puţin. Însă tot n-am idee ce-ar putea însemna.

— Crezi că e posibil să fi venit aici?

— Nu. N-ar fi reuşit. Dacă folosea combustibil, aşa cum spui, n-ar fi putut ajunge atât de departe fără să se alimenteze.

Rămân o clipă neclintit.

— Aş vrea să fi fost cu putinţă.

— Ce?

— Să fi călătorit până aici, cu noi.

— E un gând plăcut, zice Henri.

După aproximativ o oră îi văd pe toţi fotbaliştii, cu Mark în frunte, traversând întinderea acoperită cu iarbă. Sunt douăzeci şi cinci, toţi costumaţi în chip de mumii, zombi, fantome. Se aşază în tribuna celui mai apropiat teren de baseball şi majoretele care au desenat pe feţele copiilor încep să-i machieze, completându-le costumaţia. Abia acum îmi dau seama că ei sunt cei care ne vor speria în timpul plimbării printre stafii, cei care ne vor aştepta în pădure.

— Vezi ce se-ntâmplă acolo? îl întreb pe Henri.

El îi cuprinde pe toţi cu privirea şi dă din cap, apoi îşi ia cafeaua şi soarbe îndelung.

— Încă mai crezi că ar trebui să faci plimbarea? spune el.

— Nu, răspund. Dar o să mă duc oricum.

— Mi-am închipuit.

Mark e îmbrăcat ca un soi de zombi, cu haine negre, zdrenţuite, cu faţa machiată cu negru şi cenuşiu, şi cu pete

roşii ici şi colo, la întâmplare, simulând sângele. Când e g ata, Sarah se apropie de el şi îi spune ceva. El ridică tonu l, dar nu izbutesc să-i înţeleg cuvintele. Gesticulează cu în sufleţire şi vorbeşte atât de repede încât îmi dau seama c ă se bâlbâie. Sarah îşi încrucişează braţele şi îl priveşte sc uturând din cap. Trupul lui se crispează. Dau să mă ridic î n picioare, dar Henri mă prinde de braţ.

— Nu, zice el. Băiatul nu reuşeşte decât s-o îndepărteze şi mai mult.

Mă uit la ei şi îmi doresc din toate puterile să aud ce-şi spun, dar în jur sunt prea mulţi copii care ţipă ca să mă p ot concentra. Când încetează zbieretele, stau privindu-se unul pe altul, Mark încruntându-se cu o expresie îndurerat ă, Sarah afişând un zâmbet neîncrezător. Pe urmă ea clati nă din cap şi pleacă.

Mă uit la Henri.

— Ce-ar trebui să fac acum?

— Nimic, îmi răspunde el. Absolut nimic.

Mark se întoarce la prietenii lui, cu capul în jos, încrunta t. Câţiva se uită în direcţia mea. Apar zâmbete de superio ritate. Apoi o pornesc cu toţii spre pădure. Un marş lent, metodic, douăzeci şi cinci de tipi costumaţi dispărând în d epărtare.

Îmi omor timpul întorcându-mă în centrul oraşului, cu H enri, şi luăm cina la Hungry Bear. Când revenim în parc, s oarele a apus şi prima remorcă plină cu fân şi trasă de un tractor verde o porneşte spre pădure. Mulţimea s-a subţia t considerabil, iar cei rămaşi, în total vreo sută de oamen i, sunt, în majoritate, elevi de liceu şi adulţi libertini. O ca ut pe Sarah printre ei, dar n-o zăresc. Următoarea remorc ă pleacă peste zece minute. După cum scrie în program, î ntreaga plimbare durează o jumătate de oră, tractorul me rge încet prin pădure, lăsându-te să anticipezi ceea ce va urma, apoi se opreşte, pasagerii coboară şi parcurg pe jos un alt traseu, moment în care încep apariţiile înspăimântă

toare.

Stau alături de Henri, în picioare, sub acoperişul pavilio nului, şi trec din nou în revistă şirul lung de oameni care î şi aşteaptă rândul. N-o văd nici de data asta. În clipa acee a, telefonul îmi vibrează în buzunar. Nici nu mai ţin minte când m-a sunat ultima oară altcineva în afară de Henri. A pelul e identificat, vine de la SARAH HART. Mă simt străbă tut de un fior. Probabil că-şi introdusese numărul meu în mobil în aceeaşi zi în care îl băgase pe-al ei în memoria te lefonului meu.

— Alo? spun eu.

— John?

— Da.

— Hei, sunt Sarah. Mai eşti în parc? mă întreabă ea.

Vorbeşte ca şi cum apelul ei ar fi ceva obişnuit, ca şi cu m n-ar avea rost să mă întreb cum de-mi ştie numărul, pe care nu i l-am dat niciodată.

— Da.

— Excelent! Probabil că o să ajung acolo în cinci minut e. Au început plimbările?

— Da, acum două minute.

— Încă n-ai plecat, nu-i aşa?

— Nu.

— Oh, ce bine! Aşteaptă-mă, să mergem împreună.

— Da, sigur, spun eu. Al doilea transport o să plece chia r acum.

— Perfect. O s-ajung la timp pentru al treilea.

— Ne vedem atunci.

Închid, cu un zâmbet imens lăţindu-mi-se pe chip.

— Ai grijă când ajungi acolo, zice Henri.

— O să am. Mă întrerup şi încerc să-mi pun cât mai mul tă bună dispoziţie în glas. Nu e nevoie să mai stai. Sunt si gur c-o să găsesc pe cineva care să m-aducă acasă.

— Vreau să rămân aici, John, să locuiesc în oraşul ăsta. Deşi ar fi probabil mai inteligent din partea noastră să ple căm, după tot ce s-a-ntâmplat, dar va trebui să-mi ieşi în î

ntâmpinare când e cazul. Şi acum este. Nu mi-a plăcut de loc cum s-au uitat tipii ăia la tine ceva mai devreme.

Dau din cap.

— N-o să păţesc nimic, îi spun.

— Nu mă-ndoiesc. Dar, pentru orice eventualitate, o să te-aştept aici.

Oftez.

— Bine atunci.

Sarah se opreşte în faţa mea peste cinci minute, însoţită de o prietenă, o fată atrăgătoare, pe care am mai văzut-o, dar căreia nu i-am fost prezentat până acum. Şi-a schimbat hainele, poartă blugi, un pulover de lână şi o jachetă neagră. Şi-a şters stafia de pe obrazul drept şi părul îi cade liber în josul umerilor.

— Hei, salut, spune ea.

— Sal'.

Mă cuprinde într-o îmbrăţişare prudentă. Simt în aer parfumul gâtului ei. Apoi se desprinde de mine. Şi i se adresează lui Henri:

— Bună, tată al lui John. Ea e prietena mea, Emily.

— Sunt încântat să vă cunosc, pe amândouă, răspunde Henri. Aşadar, plecaţi pe tărâmul terorii necunoscute?

— Poţi să faci pariu. Băiatul ăsta o să fie OK acolo? Nu vreau să se sperie prea tare din cauza mea, îi spune Sarah, arătând spre mine cu un surâs.

El zâmbeşte şi îmi dau seama că o place.

— Ar fi bine să rămâi pe lângă el, pentru orice eventualitate.

Ea se uită peste umăr. A treia remorcă s-a umplut pe un sfert.

— O să am grijă să fie în siguranţă. Acum am face bine să plecăm.

— Distracţie plăcută, ne urează Henri.

Sarah mă surprinde luându-mă de mână şi ne grăbim, toţi trei, către remorca aflată la o sută de metri distanţă de pavilion. La rând stau vreo treizeci de oameni. Ne îndre

ptăm spre coada lui şi începem o discuţie, deşi eu mă simt oarecum timid şi mă mulţumesc să le ascult pe cele două fete. În timp ce aşteptăm, îl zăresc pe Sam stând nehotărât deoparte, ca şi cum s-ar întreba dacă să se apropie sau nu de noi.

— Sam!

Îl strig cu mai mult entuziasm decât aş fi vrut. El se pune în mişcare cu paşi nesiguri.

— Faci plimbarea împreună cu noi?

Îmi răspunde ridicând din umeri.

— Dacă n-aveţi nimic împotrivă.

— Haide, îl îndeamnă Sarah, şi îi face semn să ni se alăture.

Sam se aşază lângă Emily, care îi zâmbeşte. El se îmbujorează imediat, iar eu sunt încântat că ne însoţeşte. Un băiat cu un walkie-talkie în mână îşi face apariţia pe neaşteptate. Îl recunosc, e din echipa de fotbal.

— Sal', Tommy, îi spune Sarah.

— Bună, răspunde el. Au rămas patru locuri libere în remorca asta. Le vreţi?

— Vorbeşti serios?

— Da.

Ieşim din rând şi sărim în remorcă, unde ne aşezăm toţi patru pe acelaşi balot de fân. Mi se pare ciudat că Tommy nu ne cere biletele. Nu pricep nici de ce ne-a lăsat să urcăm toţi patru, împreună, înainte de a ne veni rândul. Unii dintre cei rămaşi la coadă ne privesc dezgustaţi. N-aş putea spune că îi condamn.

— Plimbare plăcută, ne urează Tommy cu un rânjet, de genul celui afişat, uneori, când cineva povesteşte cum i s-a întâmplat ceva rău cuiva demn de dispreţ.

— Asta a fost o chestie bizară, comentez.

Sarah ridică din umeri.

— Probabil are o slăbiciune pentru Emily.

— O, Doamne, sper că nu, spune prietena ei, apoi se preface că-i vine să verse.

Mă uit la Tommy de pe balotul de fân. Remorca nu s-a umplut decât pe jumătate, ceea ce mi se pare la fel de straniu, de vreme ce sunt atâţia oameni care aşteaptă.

Tractorul demarează, înaintează pe potecă hurducându-se şi intră în pădure, unde se aud zgomote fantomatice, emise de difuzoare ascunse. Copacii sunt deşi şi printre ei nu pătrunde nicio lumină, cu excepţia celei care străluceşte în faţa tractorului. *Odată ce-o să se stingă,* îmi spun, *n-o să mai rămână decât bezna.* Sarah îmi ia din nou mâna. E rece la atingere, dar eu mă simt inundat de o senzaţie de căldură.

— Mi-e puţin cam frică, şopteşte ea, sprijinindu-se de mine.

De crengile joase de deasupra noastră atârnă siluete de stafii, iar de unii dintre copacii din apropierea potecii se reazemă zombi cu feţe schimonosite. Tractorul se opreşte şi farurile se sting. Pe urmă apar lumini stroboscopice care scânteiază pe rând, vreme de zece secunde. N-au nimic înspăimântător şi abia când încetează îmi dau seama care e efectul lor: ochii noştri au nevoie de câteva clipe pentru adaptare şi nu vedem absolut nimic. Pe urmă în noapte se aude un urlet şi Sarah se crispează, îndesându-se în mine, în vreme ce în jurul nostru plutesc mai multe siluete. Îmi îngustez ochii, focalizându-mi privirea, şi văd că Emily s-a apropiat de Sam şi că el zâmbeşte cu gura până la urechi. Adevărul e că şi eu sunt uşor speriat. O cuprind pe Sarah cu braţul, mişcându-mă cu prudenţă.

O mână ne umblă uşor pe spate şi ea se prinde strâns de piciorul meu. Din mijlocul celorlalţi se aud câteva ţipete. Tractorul porneşte cu o zdruncinătură şi îşi continuă drumul, iar în lumina farurilor nu se zăresc decât contururile copacilor.

Înaintăm încă trei sau patru minute. Anticipăm ceea ce urmează, presimţim spaima trezită de perspectiva de a ne întoarce per pedes, pe întreaga distanţă parcursă în remorcă. Pe urmă tractorul intră într-un luminiş circular şi s

e opreşte.

— Toată lumea jos! strigă şoferul.

Demarează din nou, imediat ce coboară ultima persoană. Luminile farurilor pălesc în depărtare, apoi dispar cu desăvârşire, nelăsând în urmă nimic altceva decât bezna, şi niciun alt zgomot în afara celor făcute de noi înşine.

— Rahat, spune cineva, şi râdem cu toţii.

În total suntem unsprezece. Un şir de lumini se aprind brusc, arătându-ne drumul, apoi se sting iarăşi. Închid ochii, concentrându-mă asupra senzaţiei pe care mi-o dau degetele lui Sarah, împletite cu ale mele.

— N-am idee de ce fac asta în fiecare an, spune Emily, strângându-şi braţele în jurul corpului.

Ceilalţi au pornit-o pe potecă şi o luăm pe urmele lor. Şirul de lumini clipesc intermitent, ca să nu ne îndepărtăm de drum. Restul grupului ne-a luat-o înainte, destul de mult ca să nu-i mai putem vedea. Abia dacă zăresc pământul pe care calc. În faţa noastră se aud brusc trei sau patru ţipete.

— O, nu, spune Sarah, şi mă strânge de mână. După cum sună, se pare că avem necazuri.

În aceeaşi clipă, asupra noastră cade ceva greu. Cele două fete ţipă, şi Sam ţipă odată cu ele. Mă împiedic şi cad, zgâriindu-mi genunchiul, încâlcit în indiferent ce naiba e chestia aia. Pe urmă-mi dau seama că e o plasă.

— Ce dracu'? întreabă Sam.

Sfâşii în linie dreaptă frânghiile răsucite, dar, în clipa în care mă eliberez, sunt îmbrâncit cu putere din spate. Cineva mă înşfacă şi mă târăşte, îndepărtându-mă de fete şi de Sam. Mă smucesc şi mă ridic, dar sunt imediat lovit din nou din spate. Asta nu face parte din programul plimbării.

— Dă-mi drumul! ţipă una dintre fete.

Îi răspunde râsul unui tip. Nu văd absolut nimic. Vocile fetelor se îndepărtează.

— John? strigă Sarah.

— Unde eşti, John? urlă Sam.

Mă ridic, vrând să mă îndrept spre ei, dar sunt lovit din nou. Nu, ce se întâmplă nu e corect. Cineva se aruncă asupra mea. Îmi iese tot aerul din plămâni când sunt îndesat în pământ. Sar în sus şi încerc să-mi recapăt răsuflarea, sprijinindu-mă cu mâna de un copac. Îmi scot ţărână şi frunze din gură.

Rămân acolo câteva secunde şi nu aud nici măcar un singur sunet, cu excepţia propriei mele respiraţii chinuite. Tocmai când îmi închipui că am fost lăsat în pace, cineva mă loveşte cu umărul, azvârlindu-mă prin aer într-un copac din apropiere. Capul mi se izbeşte de trunchi şi, pentru o clipă, văd stele verzi. Sunt surprins de puterea agresorului. Îmi duc mâna la frunte şi simt sânge pe vârfurile degetelor. Mă uit din nou în jur, dar nu zăresc decât contururile copacilor.

Aud ţipătul uneia dintre fete, urmat de zgomotul unei lupte. Scrâşnesc din dinţi. Tremur. Din zidul de copaci care mă înconjoară fac parte şi siluete omeneşti? N-am cum s-o ştiu. Dar am senzaţia că de undeva mă priveşte o pereche de ochi.

— Dă-mi drumul! ţipă Sarah.

Cineva o trage de acolo cu forţa, de atâta lucru îmi pot da seama.

— OK.

Îi vorbesc întunericului, le vorbesc copacilor. Mă inundă un val de furie.

— Vreţi să ne jucăm? întreb, de data asta cu voce mai puternică.

În apropierea mea, cineva începe să râdă.

Fac un pas în direcţia sunetului şi sunt îmbrâncit din spate, dar îmi regăsesc echilibrul înainte de a cădea. Lovesc orbeşte cu pumnul în urma mea şi mâna mi se freacă de scoarţa unui copac. Nu mi-a mai rămas nimic de făcut. Ce rost are să dispui de nişte Moşteniri, dacă nu le poţi folosi atunci când ai nevoie? Chiar dacă Henri şi cu mine vom fi nevoiţi să-ncărcăm la noapte camioneta şi să plecăm în al

t oraş, cel puţin voi fi făcut ceea ce trebuie făcut.

— Vreţi să ne jucăm? strig din nou. Ştiu şi eu nişte jocuri!

În josul feţei mi se prelinge un firicel de sânge. OK, îmi spun, să trecem la fapte. Mie-mi pot face ce vor, dar nu se vor atinge nici măcar de-un singur fir de păr din capul lui Sarah. Sau al lui Sam, sau al lui Emily.

Respir adânc şi adrenalina îmi aleargă prin vene. Pe faţă mi se conturează un zâmbet răutăcios şi am senzaţia să trupul mi-a devenit mai mare, mai puternic. Palmele mele se aprind, măturând întunericul cu o lumină puternică şi lumea e dintr-odată strălucitoare.

Îmi ridic privirea. Îmi mişc mâinile paralel cu linia copacilor şi m-arunc alergând în beznă.

14

Kevin iese dintre copaci, costumat în mumie. El e cel care m-a trântit. Luminile îl năucesc şi pare uluit, ca şi cum ar încerca să priceapă de unde vin. Poartă ochelari cu vedere în infraroşu. *Vasăzică aşa reuşesc să ne zărească,* mă gândesc. De unde-au făcut rost de ei?

Kevin se repede la mine, dar mă feresc în ultima clipă şi îi pun piedică.

— Dă-mi drumul! aud un strigăt din afara potecii.

Mă uit în sus şi plimb lumina peste copaci, dar nu zăresc nicio mişcare. Nu pot spune dacă vocea a fost a lui Emily sau a lui Sarah. E urmată de râsul unui băiat.

Kevin încearcă să se ridice, dar îl lovesc cu piciorul în coaste înainte de a fi din nou în picioare. Se prăbuşeşte la pământ cu o bufnitură surdă. Îi smulg ochelarii de pe faţă, aruncându-i cât de departe pot, şi ştiu că vor ateriza la cel puţin un kilometru şi jumătate distanţă, dacă nu cumva la trei sau patru, fiindcă sunt atât de furios încât puterea mi-a scăpat de sub control. Apoi mă îndepărtez în fugă printre copaci, înainte de a reuşi Kevin să se salte măcar în capul oaselor.

Cărarea coteşte la stânga, apoi la dreapta. Mâinile îmi strălucesc numai atunci când trebuie să văd. Simt că am ajuns aproape. Pe urmă îl zăresc pe Sam drept în faţă, imobilizat de braţele unui zombi. Alţi trei sunt în apropiere.

Tipul costumat în zombi îi dă drumul.

— Calmează-te, nu e decât o glumă. Nu păţeşti nimic dacă nu opui rezistenţă, îi spune. Aşază-te undeva.

Pocnesc din degete şi le proiectez luminile în ochi, orbindu-i. Cel care e mai aproape face un pas către mine, eu î

mi rotesc braţul, lovindu-l în lateralul feţei, şi cade nemişcat la pământ. Ochelarii îi zboară în rugii crescuţi din abundenţă şi dispar. Al doilea tip încearcă să mă prindă într-o îmbrăţişare de urs, dar mă smulg din strânsoarea lui şi îl desprind de pământ.

— Ce naiba! exclamă, confuz.

Îl arunc şi se izbeşte de trunchiul unui copac aflat la şase metri distanţă. Al treilea individ vede ce se petrece şi fuge. Aşa că nu mai rămâne decât al patrulea, cel care l-a ţinut pe Sam. Îşi aduce mâinile în faţă, de parcă aş îndrepta o armă spre pieptul lui.

— N-a fost ideea mea, spune.

— Şi el ce-a pus la cale?

— Nimic, omule. N-am vrut decât să vă facem o farsă, să vă speriem puţin.

— Unde sunt ceilalţi?

— Au lăsat-o pe Emily să plece. Sarah e în faţa noastră.

— Dă-mi ochelarii tăi, îi spun.

— Nici vorbă, omule. I-am împrumutat de la poliţie. O să am necazuri.

Fac un pas spre el.

— Bine, accept.

Şi-i scoate şi mi-i întinde. Îi arunc chiar mai tare decât am aruncat prima pereche. Sper că vor ateriza în următorul oraş. N-au decât să explice ei asta la poliţie.

Îl înşfac pe Sam de cămaşă cu mâna dreaptă. Nu văd absolut nimic fără să-mi aprind luminile. Abia acum îmi dau seama că ar fi trebuit să păstrez cele două perechi de ochelari pentru noi. Dar n-am făcut-o, aşa că respir adânc şi-mi las mâna stângă să strălucească, apoi deschid drumul, urmărind poteca. Dacă asta îi trezeşte suspiciuni, atunci Sam păstrează tăcerea.

Mă opresc să ascult. Nimic. Ne continuăm drumul, şerpuind printre copaci. Sting lumina.

— Sarah! strig.

Rămân din nou locului, ascultând, dar nu aud nimic altc

eva decât vântul suflând printre copaci şi respiraţia grea a lui Sam.

— Câţi oameni erau cu Mark? îl întreb.

— Vreo cinci.

— Ai idee încotro au luat-o?

— N-am văzut.

Mărim pasul, dar habar n-am în ce direcţie ne îndreptăm. Aud motorul tractorului gemând undeva, la mare distanţă. A început a patra cursă. Mă simt cuprins de o nebunie interioară şi vreau s-o iau la fugă, dar ştiu că Sam n-ar putea să ţină pasul. Gâfâie deja şi, în ciuda temperaturii de numai şapte grade, am transpirat până şi eu. Sau poate iau sângele drept sudoare. Nu-mi pot da seama.

Când trecem pe lângă un copac gros, cu trunchiul numai noduri, cineva îmi sare în spate. Sam ţipă când primesc un pumn în ceafă şi rămân buimac pentru o clipă, dar apoi mă răsucesc, îl înşfac pe tip de beregată şi îi bag lumina în ochi. Se străduieşte zadarnic să-mi desfacă degetele.

— Ce pune Mark la cale?

— Nimic, spune el.

— Răspuns greşit.

Îl trântesc de cel mai apropiat copac, aflat la un metru şi jumătate distanţă, apoi îl culeg şi îl ridic la treizeci de centimetri deasupra pământului, ţinându-l din nou de beregată. Mă izbeşte sălbatic cu picioarele, dar îmi întăresc muşchii, aşa că loviturile lui nu-mi fac niciun rău.

— Ce pune la cale?

Îl las în jos, până când atinge pământul cu tălpile, şi îmi slăbesc strânsoarea, cât să poată vorbi. Îl simt pe Sam privindu-mă, sorbind din ochi totul, dar în privinţa asta nu e nimic de făcut.

— N-am vrut decât să vă speriem, icneşte tipul.

— Jur că te rup în două dacă nu-mi spui adevărul.

— Mark crede că voi doi sunteţi târâţi de ceilalţi la Shepherd Falls[3]. Acolo a dus-o pe Sarah. Vrea să te bată măr în

[3] Shepherd Falls - Cascada Ciobanului (n. tr.).

faţa ei şi pe urmă are de gând să te lase să pleci.

— Condu-mă, îi spun.

Se pune în mişcare târşâindu-şi picioarele şi eu îmi sting lumina. Sam se ţine de cămaşa mea şi vine după noi. Când trecem printr-un mic luminiş scăldat în lumina lunii, văd că se uită la mâinile mele.

— Sunt mănuşi, îi spun. Le purta Kevin Miller. Un soi de efect special, pentru Halloween.

Dă din cap, dar îmi dau seama că e de-a dreptul îngrozit. Mai mergem aproape un minut înainte de a auzi zgomotul unei ape curgătoare venind din faţa noastră.

— Dă-mi ochelarii tăi, îi spun tipului care ne călăuzeşte.

Ezită, aşa că îi răsucesc braţul. Zvâcneşte de durere şi se grăbeşte să şi-i smulgă de pe faţă.

— Ia-i, ia-i, ţipă.

Când mi-i pun, lumea capătă o tentă verde. Îl împing pe fostul lor deţinător, care se prăbuşeşte la pământ.

— Haide, îl îndemn pe Sam, şi mergem mai departe, lăsându-l pe tipul căzut în urmă.

Zăresc grupul în faţa noastră. Număr opt băieţi, plus Sarah.

— Acum îi pot vedea. Aştepţi aici sau vii cu mine? S-ar putea să iasă urât.

— Vreau să vin, spune Sam.

Îmi dau seama că e speriat, dar nu sunt sigur dacă se teme de ceea ce m-a văzut făcând sau de fotbaliştii din faţa noastră.

Parcurg restul drumului făcând cât mai puţin zgomot cu putinţă, cu Sam mergând pe vârfuri în spatele meu. Când nu mai avem decât vreo doi metri, sub piciorul lui trosneşte o crenguţă.

— John? întreabă Sarah.

Stă pe o piatră mare, cu genunchii la piept şi cu braţele strânse în jurul lor. Nu poartă ochelari şi îşi mijeşte ochii în direcţia noastră.

— Da, răspund. Şi Sam.

Ea zâmbeşte.

— Ţi-am spus eu.

Presupun că vorbeşte cu Mark.

Apa pe care am auzit-o nu e nimic altceva decât un pârâiaş bolborositor. Mark face un pas înainte.

— Ei, ei, ei.

— Taci din gură, Mark, ripostez eu. Bălegarul din dulapul meu a fost una, dar acum ai mers mult prea departe.

— Crezi? Suntem opt contra doi.

— Sam n-are nimic de-a face cu povestea asta. Ţi-e frică să mă înfrunţi de unul singur? îl întreb. Ce te-aştepţi să se-ntâmple? Ai încercat să răpeşti doi oameni. Chiar crezi că vor păstra tăcerea?

— Da. Aşa cred. După ce-or să vadă cum te bat măr.

— Te înşeli, îi răspund, apoi mă întorc spre prietenii lui. Le sugerez celor care nu vor s-ajungă în apă să plece acum. Mark o să facă oricum o baie. Şi-a pierdut orice şansă de barter.

Chicotesc cu toţii. Unul întreabă ce-nseamnă „barter”.

— E ultima voastră şansă, adaug eu.

Rămân toţi pe poziţie, neclintiţi.

— Cum vreţi, le spun.

Un freamăt nervos îşi găseşte locul în centrul pieptului meu. Când înaintez cu un pas, Mark dă să păşească înapoi, se împiedică de propriile picioare şi cade la pământ. Doi tipi se apropie, amândoi mai masivi decât mine. Braţul unuia zvâcneşte, dar mă ghemuiesc, ferindu-mă de pumnul lui, şi îl pocnesc în stomac. Se îndoaie, ţinându-se cu mâinile de burtă. Pe al doilea îl îmbrâncesc şi îi fuge pământul de sub picioare. Aterizează cu o bufnitură, la un metru şi jumătate distanţă, iar inerţia îl aruncă în apă. Se ridică împroşcând-o. Ceilalţi sunt şocaţi, par să fi prins rădăcini. Îl simt pe Sam îndreptându-se spre Sarah. Îl înşfac pe cel mai apropiat fotbalist şi îl târăsc. Dă la întâmplare din picioare, despicând aerul, fără să lovească nimic. Când ajungem pe malul pârâului, îl ridic de cureaua blugilor şi îl arunc

în apă. Un altul face un salt spre mine. Păşesc pur şi simplu într-o parte, şi el aterizează în pârâu, cu faţa în jos. Trei scoşi din joc, încă patru de eliminat. Mă întreb în ce măsură reuşesc Sam şi Sarah, care n-au ochelari, să vadă ce se petrece.

— Ei băieţi, spun, văd că aveţi grijă să-mi fie cât mai uşor. Cine urmează?

Cel mai voinic din grup vrea să-mi tragă un pumn, fără să reuşească însă să mă atingă, dar ripostez cu atâta rapiditate încât cotul lui mă nimereşte în faţă şi cureaua ochelarilor plesneşte. Ochelarii îmi cad la pământ. Nu mai zăresc decât forme vagi. Lovitura mea de pumn îl nimereşte pe tip în falcă şi se prăvăleşte ca un sac cu cartofi. Pare mort şi mă tem că l-am lovit prea tare. Îi smulg ochelarii şi mi-i pun.

— Vreun voluntar?

Doi dintre ceilalţi îşi ridică mâinile în faţă, în semn că se predau, al treilea stă cu gura căscată, ca un idiot.

— Înseamnă că mai rămâi tu, Mark.

Se întoarce, ca şi cum ar vrea s-o ia la fugă, dar fandez către el şi îl înşfac înainte de a reuşi să o facă, trăgându-i braţele în sus, într-un dublu nelson[4]. Se crispează de durere.

— Toată povestea se încheie în clipa asta, m-ai înţeles?

Îl strâng mai tare şi durerea îi smulge un mormăit.

— Indiferent ce-ai avea împotriva mea, o laşi baltă de-acum înainte. Asta este valabil şi pentru Sam şi Sarah. Ai înţeles?

Strânsoarea mea devine mai puternică. Ajung până într-un punct dincolo de care mă tem c-o să-i disloc umărul.

— Am întrebat dacă m-ai înţeles!

— Da!

Îl târăsc către Sarah. Sam stă acum pe piatră, alături d

[4] dublu nelson - Mod de imobilizare a adversarului în luptele greco-romane, cu brațele pe sub partea de sus a brațelor acestuia și mâinile încleștate pe ceafa lui (n. tr.).

e ea.

— Cere-ţi scuze.

— Ei, haide, omule. Ţi-ai impus punctul de vedere.

Strâng.

— Îmi pare rău! urlă el.

— Vorbeşte ca şi cum ai crede ce spui.

El respiră adânc.

— Îmi pare rău.

— Eşti un nemernic, Mark! exclamă Sarah, şi îl plesneşt e cu putere peste faţă.

El se încordează, dar îl ţin zdravăn şi nu poate face nim ic.

Îl târăsc către apă. Ceilalţi ne urmăresc cu priviri şocat e. Tipul pe care l-am făcut knock-out stă în fund şi se scar pină în creştet, ca şi cum ar încerca să priceapă ce s-a înt âmplat. Răsuflu uşurat văzând că nu e grav rănit.

— Nu sufli nimănui niciun cuvânt despre asta, ai pricep ut? spun eu, cu voce atât de joasă încât nu mă poate auzi decât Mark. Tot ce s-a petrecut în seara asta rămâne îngr opat aici. Dacă aud săptămâna viitoare la şcoală o singur ă şoaptă despre toată tărăşenia, jur că asta n-a fost nimic pe lângă ce-o să păţeşti. M-ai înţeles? Nici măcar un singu r cuvânt.

— Chiar crezi c-aş povesti ceva? întreabă el.

— Asigură-te că le ceri prietenilor tăi acelaşi lucru. Dac ă vreunul dintre ei suflă ceva unui singur om, pe tine te fa c răspunzător.

— N-o să spunem nimic, zice el.

Îi dau drumul, îmi proptesc piciorul în fundul lui şi îl împ ing cu capul înainte în apă. Sarah stă în picioare pe piatr ă, cu Sam alături. Mă îmbrăţişează cu putere când ajung l ângă ea.

— Ştii kung fu sau altceva de genul ăsta? mă întreabă.

Izbucnesc într-un râs nervos.

— Cât de mult ai reuşit să vezi?

— Nu cine ştie ce, dar mi-am dat seama ce se-ntâmplă.

Adică, te-ai antrenat cumva toată viaţa în munţi sau ce? Nu pricep cum ai făcut asta.

— Cred că mi-a fost pur şi simplu frică să nu păţeşti ceva. Şi da, în ultimii doisprezece ani am învăţat arte marţiale, sus, în Himalaya.

— Eşti uimitor! Sarah râde. Să plecăm de-aici.

Niciunul dintre fotbalişti nu ne adresează vreun cuvânt. După primii trei metri, îmi dau seama că n-am idee încotro s-o iau, aşa că-i dau ochelarii lui Sarah, să ne conducă ea.

— Să fiu a naibii dacă-mi vine să cred una ca asta, spune ea. Adică, Doamne, ce nemernic. Aşteaptă până când vor încerca să dea explicaţii la poliţie. Nu-l las să scape basma curată.

— Chiar ai de gând s-anunţi poliţia? La urma urmelor, şeriful e tatăl lui Mark, spun eu.

— De ce n-aş face-o, după aşa ceva? A fost o porcărie. Tatăl lui Mark are datoria să aplice legea, chiar dacă a încălcat-o fiul lui.

Ridic din umeri în beznă.

— Aş zice că şi-au primit pedeapsa.

Îmi muşc buza, îngrozit de gândul la amestecul poliţiei. Dacă intervine, o să fiu nevoit din nou să fug. Plecarea va deveni inevitabilă. O să ne facem bagajele şi-o să ieşim din oraş în mai puţin de o oră după ce-o să afle Henri. Oftez.

— Nu crezi? întreb. Vreau să spun că au pierdut deja mai multe perechi de ochelari cu vedere în infraroşu. Vor fi nevoiţi să dea explicaţii. Ca să nu mai vorbesc de apa aia rece ca gheaţa.

Sarah nu mai spune nimic. Ne continuăm drumul în tăcere şi mă rog să dezbată totul în gând, să decidă că merită s-o lăsăm baltă.

Într-un târziu, zărim marginea pădurii. Lumina din parc pătrunde printre copaci. Când mă opresc, se uită la mine şi Sarah, şi Sam. El n-a scos absolut nicio vorbă şi sper să

fie din cauză că de fapt n-a văzut ce s-a petrecut, sper că, de data asta, întunericul a fost aliatul meu neaşteptat şi mă gândesc că Sam e doar uşor şocat de toată povestea.

— Voi hotărâţi, spun, dar eu sunt întru totul de părere s ă lăsăm lucrurile să se oprească aici. Pur şi simplu n-am c hef să povestesc la poliţie ce s-a-ntâmplat.

Lumina cade peste figura sceptică a lui Sarah. Ea clatin ă din cap.

— Cred că are dreptate, zice Sam. Nu vreau să scriu de claraţii stupide în următoarea jumătate de oră. Aş fi în rah at până la gât; mama crede că m-am dus la culcare acum o oră.

— Stai în apropiere? întreb eu.

El încuviinţează cu o mişcare a capului.

— Da, şi trebuie s-ajung acasă înainte de a veni în insp ecţie în camera mea. Pe curând.

Se grăbeşte să plece, fără să mai spună nimic. E eviden t năucit. Probabil că nu s-a mai trezit niciodată amestecat într-o luptă şi cu siguranţă n-a mai fost niciodată atacat în pădure şi răpit. Mâine-o să-ncerc să stau de vorbă cu el. D acă a văzut ce n-ar fi trebuit, o să-l conving că doar i s-a p ărut.

Sarah îmi întoarce faţa spre ea şi-mi urmăreşte linia tăi eturii cu degetul mare, plimbându-mi-l foarte uşor de-a lu ngul frunţii. Pe urmă şi-l trece peste ambele mele sprânce ne, uitându-se drept în ochii mei.

— Îţi mulţumesc pentru seara asta. Am ştiut c-o să vii.

Ridic din umeri.

— N-am vrut să-l las să te sperie.

Ea zâmbeşte şi îi văd ochii scânteind în lumina lunii. Se apropie de mine şi, când îmi dau seama ce urmează să se întâmple, mi se taie răsuflarea. Îşi apasă buzele de ale m ele şi simt că în mine totul e din cauciuc. E un sărut blân d, prelungit. Primul meu sărut. Pe urmă ea se îndepărteaz ă şi mă cuprinde cu privirea. Nu ştiu ce să spun. Prin mint e îmi trec un milion de gânduri. Mă simt nesigur pe picioa

re şi abia mai reuşesc să-mi menţin poziţia verticală.

— Am ştiut că eşti deosebit de când te-am văzut pentru prima oară, spune Sarah.

— Şi eu am simţit asta, în privinţa ta.

Întinde braţele spre mine şi mă sărută iarăşi, cu mâna uşor apăsată pe obrazul meu. În primele câteva secunde, mă pierd în senzaţia dată de buzele ei lipite de ale mele şi în ideea că sunt prieten cu fata asta frumoasă.

Se desprinde şi ne zâmbim unul altuia, privindu-ne în o chi.

— Ei, cred c-am face bine să vedem dacă Emily mai e a ici, spune ea, după vreo zece secunde. Altminteri o să fiu la strâmtoare.

— Sunt sigur că este, spun.

O pornim către pavilion ţinându-ne de mână. Nu-mi pot lua gândul de la sărutările noastre. Al cincilea tractor huru ie pe potecă. Remorca e plină şi la coadă mai stau încă vr eo zece oameni, aşteptându-şi rândul. După tot ce s-a înt âmplat în pădure, cu mâna caldă a lui Sarah într-a mea, z âmbetul nu mi se mai şterge de pe buze.

15

Prima zăpadă cade peste două săptămâni. Un strat sub ţire, exact cât e necesar ca să acopere camioneta cu o pu lbere fină. Imediat după Halloween, după ce cristalul loric mi-a răspândit Lumenul în tot trupul, Henri a început adev ăratul meu antrenament. Am lucrat în fiecare zi, fără nicio întrerupere, pe vreme rece, pe ploaie şi acum pe ninsoar e. Deşi n-o spune, cred că e nerăbdător să mă vadă pregă tit. Totul a început cu priviri confuze, cu sprâncenele lui în cruntându-se în timp ce-şi muşca buza de jos, după care au urmat oftaturi adânci şi în cele din urmă nopţi fără so mn, cu scândurile podelei scârţâind sub paşii lui în timp c e eu stau întins, cu ochii deschişi, în camera mea, şi am aj uns unde ne aflăm acum, la disperarea inerentă din vocea lui încordată.

Stăm în curtea din spate, la trei metri distanţă unul de altul, faţă în faţă.

— Azi chiar n-am dispoziţia necesară, spun eu.

— Ştiu, dar trebuie s-o facem oricum.

Oftez şi mă uit la ceas. E ora patru.

— Sarah o să fie aici la şase, zic.

— Ştiu, răspunde el. De-aia trebuie să ne grăbim.

Ţine câte o minge de tenis în fiecare mână.

— Eşti pregătit? mă întreabă.

— Atât de pregătit cât o să pot fi vreodată.

El aruncă prima minge în aer şi, când ajunge în cel mai înalt punct al traiectoriei sale, încerc să invoc o putere din adâncul fiinţei mele, ceva care s-o împiedice să cadă. Nu ştiu cum ar trebui să fac asta, ştiu doar c-ar trebui s-o *pot* face, ar trebui să dobândesc puterea asta cu timpul şi în u

rma exerciţiului, spune Henri. Abilitatea de a deplasa obie cte cu puterea minţii se manifestă la fiecare garde. Teleki nezia. Şi, în loc să mă lase s-o descopăr de unul singur – a şa cum s-a întâmplat cu mâinile –, Henri pare hotărât s-o scoată cu orice preţ din hruba aleasă pentru hibernare, in diferent care ar fi aceea.

Mingea cade aşa cum au mai căzut alte o mie înaintea ei, săltând de două ori şi încremenind apoi pe iarba acope rită de zăpadă.

Oftez adânc.

— Astăzi n-o simt.

— Încă o dată, spune el.

Aruncă a doua minge. Încerc s-o deplasez, s-o opresc, t oată fiinţa mea se încordează ca să facă obiectul ăla afuri sit să se mişte măcar un centimetru spre dreapta sau spr e stânga, dar n-am un asemenea noroc. Loveşte la rândul său pământul. Bernie Kosar, care ne-a privit tot timpul, se duce spre minge, o înhaţă şi se îndepărtează.

— O să vină şi asta la timpul ei, spun.

Henri clatină din cap. Are muşchii maxilarului încordaţi. Toanele şi nerăbdarea lui mă agasează. Îl priveşte pe Ber nie Kosar alergând cu paşi mărunţi, cu mingea în gură, ap oi oftează.

— Ce e? întreb eu.

Clatină iarăşi din cap.

— Să mai încercăm o dată.

Se duce să ia cealaltă minge. Pe urmă o azvârle în aer. Mă străduiesc s-o opresc, fără să reuşesc însă.

— Poate mâine, spun.

El dă din cap şi se uită în pământ.

— Poate mâine.

După şedinţa noastră de antrenament, sunt plin de sud oare, de noroi şi de zăpadă topită. Henri m-a solicitat astă zi mai mult decât ar fi fost normal şi m-a atacat cu o agre sivitate care nu poate fi determinată decât de panică. În a

fară de încercările de telekinezie, ne-am petrecut majoritatea timpului exersând tehnici de luptă – corp la corp, trântă, arte marţiale combinate – urmate de metode de păstrare a sângelui rece –, eleganţă sub tensiune, controlul minţii, depistarea spaimei în ochii adversarului şi modul de a o pune cel mai bine în evidenţă. Dar nu m-a deranjat antrenamentul dificil pe care mi l-a impus, ci expresia ochilor lui. Tristă, cu o umbră de spaimă, de disperare, de dezamăgire. Nu ştiu dacă e pur şi simplu îngrijorat de lentoarea progreselor sau dacă e vorba de ceva mai profund, dar şedinţele de antrenament devin tot mai extenuante – emoţional şi fizic.

Sarah soseşte exact la timp. Ies din casă şi o sărut când urcă pe verandă. Odată ce intrăm, îi iau haina şi i-o pun în cuier. Peste o săptămână avem examenul de la mijlocul trimestrului la gospodărie şi a fost ideea ei să pregătim respectivul fel de mâncare mai întâi acasă. Imediat ce ne apucăm de gătit, Henri îşi înşfacă haina şi pleacă la plimbare. Îl ia pe Bernie Kosar cu el şi mă simt recunoscător pentru intimitate. Facem piept de pui la cuptor cu cartofi şi legume fierte în abur, şi terminăm mult mai repede decât am sperat. Când e gata, ne aşezăm toţi trei la masă. Henri păstrează tăcerea în cea mai mare parte a timpului. Eu şi Sarah împrăştiem liniştea stânjenitoare flecărind, despre şcoală, despre filmele la care o să mergem sâmbăta următoare. Henri îşi ridică rareori privirea din farfurie fără a rosti altceva decât laude la adresa mâncării.

După cină, spăl vasele împreună cu Sarah, apoi ne retragem pe canapea. Ea a adus un film şi îl urmărim pe ecranul micului nostru televizor, dar Henri se uită mai ales pe fereastră. Pe la jumătate se ridică oftând şi iese din casă. Sarah şi cu mine îl urmărim plecând. Ne ţinem de mână şi ea îşi lasă fruntea pe umărul meu. Bernie Kosar stă lângă ea, ţinându-şi capul în poala ei, cu o pătură înfăşurată în jurul amândurora. Afară o fi fiind frig şi o fi bătând vântul,

dar camera noastră de zi e călduroasă şi confortabilă.

— Tatăl tău e OK? se interesează Sarah.

— Nu ştiu. Se poartă ciudat.

— A fost de-a dreptul tăcut în timpul cinei.

— Da, mă duc să văd ce-i cu el. Mă-ntorc imediat, spun, şi ies pe urmele lui Henri.

Stă pe verandă – cu privirea pierdută în întuneric.

— Ce se petrece? îl întreb.

Îşi ridică ochii şi contemplă stelele.

— Am senzaţia că nu e totul în ordine, îmi răspunde.

— Cum adică?

— N-o să-ţi placă.

— OK. S-auzim.

— Nu ştiu cât de mult ar trebui să mai stăm aici. Am se nzaţia că nu suntem în siguranţă.

Simt o strângere de inimă şi nu spun nimic.

— Sunt înnebuniţi şi cred că se apropie. Locul ăsta nu mi se pare sigur.

— Nu vreau să plecăm.

— Ştiam că n-o să vrei.

— Am stat ascunşi.

Se uită la mine ridicând dintr-o sprânceană.

— Fără supărare, John, dar nu cred că tu ai rămas în u mbră.

— Ba da, în măsura în care contează.

El dă din cap.

— Presupun c-o să vedem.

Se apropie de marginea verandei şi îşi pune mâinile pe balustradă. Stau alături de el. Începe din nou să ningă, ful gii se cern prin aer, fărâme de alb licărind în noaptea altm interi întunecată.

— Asta nu e tot, zice Henri.

— Nici nu mi-am închipuit c-ar fi.

El oftează.

— Telekinezia ar fi trebuit să se manifeste deja. Apare aproape întotdeauna odată cu prima Moştenire. Se întâm

plă foarte rar să întârzie, dar şi în acest caz nu mai mult de o săptămână.

Îl studiez cu atenţie. Are ochii plini de nelinişte şi ridurile săpate de îngrijorare îi traversează fruntea de la un capăt la altul.

— Moştenirile voastre vin de la Lorien. Aşa a fost întotdeauna.

— Ce încerci să-mi spui?

— Nu ştiu la cât de multe ne putem aştepta de acum înainte în privinţa asta, răspunde el, şi continuă după o pauză: De vreme ce nu mai suntem pe planetă, nu ştiu dacă restul Moştenirilor se vor mai manifesta vreodată. Şi, dacă ăsta e adevărul, nu putem spera c-o să fim în stare să ne luptăm cu mogadorienii şi cu atât mai puţin c-o să-i înfrângem. Iar dacă nu-i putem înfrânge n-o să ne mai putem întoarce niciodată.

Privesc ninsoarea, nereuşind să mă hotărăsc dacă ar trebui să fiu îngrijorat sau să mă simt uşurat, uşurat fiindcă asta ar pune probabil capăt mutărilor noastre şi ne-am putea stabili în sfârşit undeva. El arată către stele.

— Acolo. Acolo e Lorien, exact acolo.

Bineînţeles că ştiu foarte bine unde e planeta noastră, fără să mi se spună. Există o anumită atracţie, un anumit mod în care mi se îndreaptă întotdeauna ochii spre locul în care se află Lorien, la miliarde de kilometri depărtare. Mă străduiesc să prind un fulg de zăpadă pe vârful limbii, apoi închid ochii şi trag în piept aerul rece. Când îi deschid mă răsucesc şi mă uit pe fereastră înăuntru, la Sarah. Stă cu picioarele sub ea, cu Bernie Kosar încă în poală.

— Te-ai gândit vreodată să ne stabilim pe Pământ, să spunem ducă-se naibii Lorien şi să ne facem aici o viaţă? îl întreb pe Henri.

— Când am plecat erai foarte mic. Îmi imaginez că nu-ţi aminteşti prea multe despre planetă, nu-i aşa?

— Nu tocmai. Din când în când îmi revin în minte câteva frânturi. Deşi nu pot spune neapărat dacă sunt amintiri

sau viziuni din timpul antrenamentelor noastre.

— Nu cred că ai mai putea să ai astfel de sentimente dacă ţi-ai aminti.

— Dar nu-mi amintesc. Nu e asta esenţa?

— Poate, spune el. Dar, dacă nu mai vrei să te întorci, nu înseamnă că mogadorienii îşi vor întrerupe căutările. Şi, dacă vom deveni neglijenţi şi sedentari, ne vor da de urmă mai mult ca sigur. Şi ne vor ucide imediat pe amândoi. Nu poţi să schimbi asta. Nu poţi.

Ştiu că are dreptate. Pot simţi cumva atâta lucru, aşa cum simte şi Henri, o simt în toiul nopţii, când părul de pe braţele mele se ridică în poziţie de drepţi şi când pe şira spinării îmi alunecă un vag fior rece, deşi nu mi-e frig.

— Regreţi vreodată că mi-ai fost fidel atât de mult timp?

— Să regret? De ce crezi că aş regreta?

— Fiindcă nu ne-a mai rămas nimic la care să ne-ntoarcem. Familia ta e moartă. Cum e şi a mea. Pe Lorien nu ne aşteaptă decât o viaţă în care să reconstruim. Dacă n-aş fi fost eu, ţi-ai fi putut crea aici o identitate, ţi-ai fi putut petrece restul vieţii într-un singur loc, devenind parte din el. Ai fi putut să ai prieteni, poate te-ai fi îndrăgostit din nou.

Henri râde.

— Sunt deja îndrăgostit. Şi voi continua să fiu, până în ziua morţii mele. Nu mă aştept să înţelegi asta. Lorien e altfel decât Pământul.

Oftez, exasperat.

— Şi totuşi, ai fi putut să te integrezi într-un loc.

— M-am încadrat într-un loc. În Paradise, Ohio, acum, împreună cu tine.

Clatin din cap.

— Henri, ştii ce vreau să spun.

— Ce anume crezi că-mi lipseşte?

— O viaţă.

— Tu eşti viaţa mea, puştiule. Tu şi amintirile sunteţi si

ngurele mele legături cu trecutul. Fără tine n-aş mai avea nimic. Ăsta e adevărul.

În clipa aceea, în spatele nostru se deschide uşa. Bernie Kosar iese alergând mărunţel înaintea lui Sarah, care se opreşte în prag, jumătate înăuntru şi jumătate afară.

— Voi chiar vreţi să mă uit la tot filmul ăsta de una singură? ne întreabă.

Henri îi zâmbeşte.

— Nici prin gând nu ne-a trecut.

După film o ducem pe Sarah acasă, cu maşina. Odată ajunşi, cobor şi o însoţesc până în faţa uşii, şi ne oprim pe verandă, zâmbindu-ne. Îi spun noapte bună cu un sărut, o sărut îndelung, ţinându-i cu delicateţe mâinile într-ale mele.

— Pe mâine, spune ea, strângându-mi-le uşor.

— Vise plăcute.

Mă întorc în camionetă. Henri iese de pe aleea din faţa casei lui Sarah şi virează spre locuinţa noastră. Nu-mi pot împiedica un sentiment de spaimă când îmi aduc aminte cuvintele pe care mi le-a spus după prima mea zi întreagă de şcoală: „Nu uita că am putea fi nevoiţi să plecăm în urma unei hotărâri de moment.” Are dreptate, şi eu o ştiu, dar n-am mai simţit niciodată aşa ceva, pentru nimeni. Când suntem împreună e ca şi cum aş pluti în văzduh şi mi-e groază de momentele în care suntem despărţiţi, ca acum, cu toate că abia mi-am petrecut alături de ea ultimele două ore. Sarah dă un scop fugii noastre, dă sens dorinţei de a ne ascunde, le găseşte o justificare mai presus de simpla supravieţuire. Îmi oferă un motiv pentru a câştiga. Iar gândul că s-ar putea să-i pun viaţa în pericol rămânând alături de ea – ei bine, gândul ăsta mă îngrozeşte.

După ce ajungem acasă, Henri se duce în dormitorul lui şi se întoarce aducând Cufărul. Îl pune pe masa din bucătărie.

— Chiar îl deschidem? îl întreb.

El dă din cap.

— Înăuntru e ceva pe care vreau să ţi-l arăt de ani de zi le.

Abia aştept să văd ce se mai află în Cufăr. Descuiem la cătul împreună şi Henri deschide capacul astfel încât să n u mă pot uita înăuntru. Scoate o pungă de catifea, închide Cufărul şi îl încuie.

— Asta nu face parte din Bunurile tale Succesorale, dar am strecurat-o înăuntru ultima oară când am descuiat lac ătul, din cauza presentimentelor urâte pe care le aveam. Dacă ne prind, mogadorienii nu-l vor putea deschide nicio dată, îmi spune, arătând către Cufăr.

— Ce e în pungă?

— Sistemul solar, mă lămureşte el.

— Dacă nu face parte din Bunurile mele Succesorale, d e ce nu mi l-ai arătat niciodată?

— Fiindcă era nevoie să se manifeste una dintre Moşte nirile tale ca să-l poţi activa.

Goleşte masa din bucătărie şi se aşază în faţa mea, cu punga pe genunchi. Îmi simte entuziasmul şi îmi zâmbeşt e. Pe urmă îşi strecoară mâna în pungă şi scoate şapte gl oburi de sticlă, de diferite mărimi. Le ţine în căuşul palmel or, la înălţimea feţei, şi suflă asupra lor. În interiorul sferel or pâlpâie lumini minuscule şi apoi, când le aruncă în aer, prind viaţă toate dintr-odată, rămânând suspendate deas upra mesei. Globurile de sticlă alcătuiesc o machetă a sist emului nostru solar. Cel mai mare – soarele Lorienului – ar e dimensiunile unei portocale şi planează în mijloc, radiin d o cantitate de lumină egală cu aceea emisă de un bec, dar pare o sferă de lavă de sine stătătoare. Celelalte orbit ează în jurul lui. Sferele din apropierea lui se mişcă mai re pede, pe când cele mai îndepărtate par să se târască. Şi t oate se răsucesc, zilele începând şi sfârşindu-se în mare v iteză. Numărând dinspre soare, al patrulea glob e Lorien. Î l privim mişcându-se, îi privim suprafaţa, care începe să s e reliefeze. Mărimea se apropie de a unei mingi de racque

tball. Probabil că macheta n-a fost construită la scară, fiin dcă în realitate Lorien e mult mai mică decât soarele nost ru.

— Ce se-ntâmplă? întreb.

— Sfera capătă forma planetei Lorien, exact aşa cum ar ată în momentul ăsta.

— Cum e posibil?

— E vorba de un loc aparte, John. Există o vrajă veche, chiar în miezul său. De acolo vin Moştenirile voastre. Vraj a dă viaţă obiectelor conţinute de Moştenirea voastră, le t ranspune în realitate.

— Dar tocmai ai spus că macheta nu face parte din Moş tenirea mea.

— Aşa e, dar provine din acelaşi loc.

Adânciturile prind formă, munţii cresc, falii adânci secţi onează suprafaţa acolo unde ştiu că unduiau cândva apel e fluviilor. Şi apoi totul încetează. Caut din priviri orice fel de culoare, orice mişcare, orice adiere care ar putea sufla de-a lungul solului. Dar nu e nimic. Întregul peisaj e alcătu it din petice monocrome, cenuşii şi negre. Nu ştiu ce sper am să văd, la ce mă aşteptam. La un soi de mişcare, la un indiciu al fertilităţii. Moralul meu e la pământ. Pe urmă su prafaţa se estompează, astfel încât putem privi prin ea, şi în centrul globului începe să apară o uşoară strălucire. Sc ânteiază, apoi păleşte, apoi scânteiază iarăşi, de parcă ar reda bătăile inimii unui animal adormit.

— Ce e asta? întreb.

— Planeta e încă vie, respiră. S-a retras în sine însăşi, î n adâncul său, în aşteptarea timpului prielnic. Hiberneaz ă, dacă vrei să spui aşa. Dar se va trezi în curând.

— Ce te face să fii atât de sigur?

— Strălucirea aceea minusculă, de acolo, răspunde el. Aceea e speranţa, John.

O privesc. Simt o plăcere stranie când o văd licărind. A u încercat să ne distrugă cu desăvârşire civilizaţia, să dist rugă planeta însăşi, dar ea continuă să respire. *Da,* medit

ez, *există întotdeauna speranţă, exact aşa cum a spus He nri tot timpul.*

— Şi asta nu e tot.

Henri se ridică în picioare, pocneşte din degete şi plane ta încremeneşte. El îşi apropie faţa la câţiva centimetri de Lorien, îşi face mâinile pâlnie în jurul gurii şi suflă iarăşi as upra ei. Urme firave de verde şi de albastru mătură globu l, dar încep să dispară aproape imediat ce se evaporă abu rul respiraţiei lui Henri.

— Ce-ai făcut?

— Lumineaz-o cu mâinile tale, îmi spune el.

Îmi fac palmele să strălucească şi, când le aduc deasup ra globului, verdele şi albastrul reapar, numai că de data asta persistă, atâta vreme cât cade asupra lui lumina mâi nilor mele.

— Aşa arăta Lorien în ziua dinaintea invaziei. Vrei să ve zi cât de frumoasă era? Uneori nici eu nu-mi mai aduc am inte.

E frumoasă. Numai verde şi albastru, pluş şi verdeaţă. Vegetaţia pare să unduiască sub palele de vânt pe care, c umva, le pot simţi. Pe apă prind formă vălurele firave. Pla neta e cu adevărat vie, înfloritoare. Dar când îmi sting lu mina din palme totul păleşte, revenind la nuanţele de cen uşiu.

Henri îmi arată un punct de pe suprafaţa globului.

— Aici, exact aici e locul din care am decolat în ziua inv aziei. Îşi deplasează degetul cu un centimetru. Iar aici se afla Muzeul Loric al Explorării.

Dau din cap şi privesc punctul pe care mi-l indică. Tot c enuşiu.

— Ce legătură au muzeele cu tot restul? îl întreb.

Mă las pe spătarul scaunului. Mi-e greu să privesc mach eta fără să mă întristez.

El îşi întoarce privirea spre mine.

— M-am gândit mult la ceea ce ai văzut.

— Îhî! spun, îndemnându-l să continue.

— Era un muzeu imens, dedicat în întregime evoluţiei călătoriilor în spaţiu. Într-una dintre aripile clădirii se aflau primele rachete, vechi de mii de ani. Rachete care foloseau un anumit tip de combustibil, cunoscut numai pe Lorien, spune el, apoi se opreşte, uitându-se din nou la mica planetă de sticlă suspendată la şaizeci de centimetri deasupra mesei noastre din bucătărie. Ei, dacă tu ai văzut ceva care s-a petrecut în realitate, dacă o a doua navă a reuşit să se lanseze şi să se desprindă de Lorien în toiul luptei, atunci trebuie să fi fost una dintre cele găzduite de muzeul spaţiului. Nu există nicio altă explicaţie. Încă mai trec prin clipe grele întrebându-mă dacă lansarea a reuşit şi, dacă a fost aşa, cât de departe a izbutit să ajungă nava.

— Păi, dacă n-ar fi putut ajunge prea departe, de ce te mai gândeşti la ea?

Henri clatină din cap.

— Ştii, de fapt nu sunt sigur. Poate fiindcă înainte m-am înşelat. Poate fiindcă sper că mă înşel acum. Şi, ei bine, dacă a reuşit să ajungă undeva, atunci trebuie să fi ajuns aici, pe cea mai apropiată planetă care poate susţine viaţa, în afară de Mogadore. Şi asta înseamnă să presupunem că pe ea se aflau în primul rând fiinţe vii, că nu era plină numai cu artefacte, sau că nu era pur şi simplu goală, menită să-i deruteze pe mogadorieni. Dar mă gândesc că la bord trebuie să se fi aflat măcar un singur loric, pentru că, ei bine, după cum nu mă îndoiesc că ştii, navele de genul ăla nu se puteau pilota singure.

Încă o noapte fără somn. Stau în faţa oglinzii, fără cămaşă, uitându-mă îndelung la luminile aprinse din palmele mele. „Nu ştiu la cât de multe ne putem aştepta de acum înainte în privinţa asta”, a spus azi Henri. Lumina din centrul Lorienului continuă să ardă, iar obiectele aduse de acolo încă mai funcţionează, aşa că de ce s-ar rezuma vraja numai la ele? Şi oare cum stau lucrurile cu ceilalţi: au şi ei aceleaşi probleme? Sunt şi ei lipsiţi de Moştenirile lor?

Mă încovoiez în faţă oglinzii, apoi lovesc cu pumnul în aer, sperând că o s-o sparg sau c-o să se audă o bufnitură în uşă. Dar nu se întâmplă nimic. Sunt doar eu, arătând ca un idiot, fără cămaşă, şi boxând de unul singur, în timp ce Bernie Kosar mă priveşte de pe pat. E aproape miezul nopţii şi nu mă simt câtuşi de puţin obosit. Căţelul sare din pat, se aşază lângă mine şi priveşte imaginea mea reflectată. Îi zâmbesc şi el dă din coadă.

— Dar tu? îl întreb. Ai vreo putere specială? Eşti un supercâine? Ar trebui să-ţi pun din nou mantia, ca să-ncepi să zbori?

Continuă să dea din coadă şi râcâie podeaua cu labele, uitându-se în sus, către mine. Îl ridic şi mi-l salt deasupra capului, ocolind apoi cu el camera, ca şi cum ar zbura.

— Uitaţi-vă! E Bernie Kosar, magnificul supercâine!

Se zvârcoleşte în strânsoarea mea, aşa că îl las jos. Se lasă să cadă pe-o parte, bătând cu coada în saltea.

— Ei, amice, unul dintre noi trebuie să aibă supraputeri. Şi s-ar părea că ăla n-o să fiu eu. În afara cazului în care ne întoarcem în întunecatul Ev Mediu, unde aş putea oferi lumină lumii. Altminteri mă tem că sunt nefolositor.

Bernie Kosar se rostogoleşte pe spate şi se holbează la mine cu ochi mari, dornic să fie scărpinat pe burtă.

16

Sam mă evită. La şcoală pare să se facă nevăzut ori de câte ori dă cu ochii de mine, sau se asigură întotdeauna că ne aflăm în mijlocul unui grup. La îndemnul lui Henri – care îşi doreşte cu disperare revista lui Sam, după ce a pieptănat tot ce apare pe internet şi n-a găsit nimic asemănător – mă hotărăsc să trec pur şi simplu pe la el pe neanunţate. Henri mă duce cu maşina după ce terminăm antrenamentul din ziua respectivă. Sam locuieşte la periferia oraşului Paradise, într-o casă mică, modestă. Bat la uşă şi nu-mi răspunde nimeni, aşa că o încerc. Văd că nu e încuiată, o deschid şi intru.

Podeaua e acoperită de un covor maroniu, păros, iar pe pereţii cu lambriuri de lemn sunt agăţate fotografii de familie, din vremea când Sam era foarte mic. El, mama lui şi un bărbat care presupun că îi e tată, cu ochelari exact la fel de groşi ca ai lui. Pe urmă mă uit cu mai multă atenţie. Se pare că e vorba de aceeaşi pereche de ochelari. Mă strecor de-a lungul coridorului, până ce dau de o uşă care trebuie să fie a dormitorului lui Sam: de un şnur atârnă un carton pe care scrie: INTRI PE PROPRIUL TĂU RISC. Uşa e întredeschisă şi arunc o privire înăuntru. Camera e foarte curată, toate lucrurile sunt puse cu conştiinciozitate la locurile lor. Patul e făcut, acoperit cu o pătură neagră, cu imaginea planetei Saturn repetându-se de-a lungul ei. Feţe de pernă asortate. Pereţii sunt plini de postere. Două de la NASA, unul din filmul *Alien,* altul din *Războiul Stelelor* şi un altul, ca o fotografie în lumină ultravioletă, reprezentând capul unui extraterestru verde, înconjurat de un bor de pâslă neagră. În centrul încăperii, atârnat de un fir transp

arent, e sistemul solar, toate cele nouă planete şi soarele. Îmi aduce aminte de ceea ce mi-a arătat Henri la începutul săptămânii. Cred că Sam şi-ar ieşi din minţi dacă ar vedea acelaşi lucru. Şi pe urmă îl zăresc pe el, ghemuit asupra unui birou mic, de stejar, cu căşti la urechi. Deschid uşa şi el se uită peste umăr. Nu poartă ochelarii şi, fără ei, ochii îi par foarte mici, foarte asemănători cu nişte mărgele, aproape ca o caricatură.

— Ce faci? îl întreb, cu nonşalanţă, ca şi cum aş fi unul dintre obişnuiţii casei.

Pare şocat şi înfricoşat, îşi scoate cu frenezie căştile şi îşi strecoară mâna într-un sertar. Arunc o privire pe biroul lui şi văd că citeşte un număr din *Ei umblă printre noi.* Când mă uit din nou la el, îndreaptă spre mine un pistol.

— Stai, spun, ridicându-mi instinctiv mâinile în faţă. Ce se petrece?

Sam se ridică. Îi tremură mâinile. Pistolul e îndreptat spre pieptul meu. Mă gândesc că şi-a pierdut minţile.

— Explică-mi ce eşti, zice el.

— Ce tot spui acolo?

— Am văzut ce-ai făcut în pădure. Nu eşti om.

Mă temeam de aşa ceva, mă temeam că a văzut mai mult decât am sperat.

— Asta e o nebunie, Sam. Am luat parte la o încăierare. Fac arte marţiale de ani de zile.

— Mâinile tale luminează ca nişte lanterne. Şi poţi s-arunci oamenii de parc-ar fi uşori ca un fulg. Nu e normal.

— Nu fi prost, spun, cu mâinile încă în faţa mea. Uită-te la ele. Vezi vreo lumină? Ţi-am spus că erau nişte mănuşi pe care le purta Kevin.

— L-am întrebat pe Kevin. A spus că n-a avut mănuşi!

— Chiar crezi că ţi-ar mărturisi adevărul, după cele întâmplate? Lasă arma jos.

— Spune-mi! Ce eşti?

Îmi dau ochii peste cap.

— Da, Sam, sunt extraterestru. Vin de pe o planetă afla

tă la milioane de kilometri distanţă. Am supraputeri. Asta vrei s-auzi?

Se holbează la mine, cu mâinile încă tremurând.

— Îţi dai seama ce stupid sună? Nu te mai purta ca un nebun şi pune arma jos.

— E adevărat ce-ai spus?

— Că eşti prost? Da, e adevărat. Eşti prea obsedat de c hestiile astea. Vezi extratereştri şi conspiraţii extraterestr e în tot ce ţine de viaţa ta, inclusiv în singurul tău prieten. Acum nu mai îndrepta spre mine blestemăţia aia de pisto l.

Mă priveşte ţintă şi îmi dau seama că se gândeşte la to t ce i-am zis. Îmi las mâinile în jos. El oftează şi coboară ţ eava pistolului.

— Îmi pare rău, spune.

Inspir adânc, cu nervozitate.

— Ar trebui să-ţi pară. Ce naiba ai crezut?

— De fapt nu era încărcat.

— Ar fi trebuit să-mi spui mai devreme, zic eu. De ce ţii atât de mult să crezi în povestea asta?

El clatină din cap şi pune pistolul la loc, în sertar. Eu am nevoie de un minut ca să mă calmez şi să-ncerc să mă po rt cu nonşalanţă, ca şi cum ceea ce tocmai s-a întâmplat n-ar fi mare lucru.

— Ce citeşti? îl întreb.

Ridică din umeri.

— Alte chestii despre extratereştri. Poate-ar trebui s-o l as mai moale.

— Sau să le consideri poveşti, nu fapte, îl sfătuiesc. Che stia asta trebuie să fie totuşi foarte convingătoare. Pot s-a runc o privire?

Sam îmi întinde ultimul număr din *Ei umblă printre noi* şi mă aşez, ezitând, pe marginea patului lui. Mă gândesc că s-a calmat suficient pentru ca măcar să nu mai îndrept e iarăşi arma spre mine. Revista e tot o fotocopie prost fă cută, cu rândurile tipărite uşor strâmbe faţă de marginea

hârtiei. Nu e foarte groasă – sunt vreo opt pagini, sau cel mult douăsprezece, pe coli de dimensiune standardizată. Sus, în spaţiul rezervat pentru dată, scrie DECEMBRIE. Ulti mul număr.

— Asta e o revistă bizară, Sam Goode, îi spun.

El zâmbeşte.

— Oamenilor bizari le plac revistele bizare.

— De unde-o ai? îl întreb.

— M-am abonat.

— Ştiu, dar cum?

Saltă din umeri.

— Habar n-am. A-nceput pur şi simplu să sosească într-o bună zi.

— Eşti abonat la vreo altă revistă? Poate au luat de-aco lo datele tale de contact.

— Am fost cândva la o convenţie. Cred că m-am înscris la un soi de concurs cât am stat acolo. Nu-mi aduc amint e. Am presupus întotdeauna că aşa au aflat adresa mea.

Studiez cu atenţie coperta. Nu conţine, nicăieri, nicio a dresă web, şi nici nu mă aştept să existe vreuna, având în vedere că Henri a inspectat deja internetul în sus şi-n jos. Citesc titlul articolului de fond:

VECINUL TĂU E CUMVA EXTRATERESTRU?
ZECE METODE GARANTATE DE A O AFLA!

La mijlocul articolului apare poza unui om cu o pungă d e gunoi într-o mână şi cu capacul tomberonului în cealalt ă. Stă la capătul aleii din faţa casei şi e de presupus că a f ost surprins în momentul în care arunca punga. Deşi între aga publicaţie e alb-negru, în ochii lui există o anumită str ălucire. E o poză oribilă – ca şi cum cineva şi-ar fi fotografi at un vecin care nu bănuieşte nimic şi i-ar fi conturat ochii cu un creion colorat. Mă face să râd.

— Ce e? întreabă Sam.

— Poza asta e groaznică. Te duce cu gândul la ceva din

Godzilla.

Sam o priveşte. Pe urmă ridică din umeri.

— Nu ştiu. Ar putea fi reală. Aşa cum spuneai, eu văd e xtratereştri peste tot, şi în oricine.

— Dar credeam că extratereştrii seamănă cu ăsta, spun eu, arătând cu capul posterul în lumină ultravioletă de pe perete.

— Nu cred că e valabil pentru toţi, zice el. Cum spunea i, tu eşti un extraterestru cu supraputeri, dar nu semeni c u el.

Râdem amândoi, şi mă întreb cum o să ies din toată ist oria asta. Sper că Sam n-o să afle niciodată că i-am spus adevărul. O parte din mine ar vrea totuşi să-i povestească – despre mine, despre Henri, despre Lorien – şi mă întreb cum ar reacţiona. Mi-ar da crezare?

Deschid revista cu un bobârnac, căutând pagina cu info rmaţii despre redacţie pe care o au toate ziarele şi reviste le. Aici nu există, nu sunt decât relatări şi teorii.

— N-are pagină cu relaţii despre editor.

— La ce te referi?

— Ştii că revistele şi ziarele au întotdeauna pagina aia pe care e listat personalul din redacţie şi care conţine nu mele redactorilor, ale scriitorilor, locul în care a fost tipărit ă şi aşa mai departe? Ştii, cu chestii de genul: „Pentru într ebări, luaţi legătura cu x şi y.” Toate publicaţiile o au, dar de aici lipseşte.

— Trebuie să-şi protejeze anonimatul, spune Sam.

— De cine?

— De extratereştri, răspunde el, şi zâmbeşte, ca şi cum ar fi conştient de absurditatea afirmaţiei sale.

— Ai numărul de luna trecută?

El îl scoate din dulap. Îl răsfoiesc în grabă, sperând că a rticolul despre mogadorieni e acolo, nu într-un număr mai vechi. Şi îl găsesc pe pagina a patra.

MOGADORIENII ÎNCEARCĂ SĂ PREIA CONTROLUL

ASUPRA PĂMÂNTULUI

Specia extraterestră a mogadorienilor, de pe pla neta Mogadore din A Noua Galaxie, se află deja pe Pământ de zece ani. E o specie primejdioasă, în cău tarea unei modalităţi de a domina universul. Zvonu rile spun că ar fi distrus deja o altă planetă, care nu se deosebea prea mult de Terra, şi că intenţioneaz ă să descopere slăbiciunile locuitorilor planetei noa stre într-o încercare de a o transforma în următorul loc în care se vor stabili.

Citesc articolul de trei ori. Speram că mai conţine altce va pe lângă ceea ce ne spusese deja Sam, dar n-am un as emenea noroc. Şi nu există nicio A Noua Galaxie. Mă între b care o fi fost sursa informaţiilor. Răsfoiesc de două ori ul timul număr. Nu conţine nicio menţiune referitoare la mo gadorieni. Prima mea supoziţie e că n-a mai rămas nimic altceva de relatat, că nu s-au mai primit niciun fel de ştiri. Pe urmă mă gândesc că mogadorienii au citit probabil ace l număr al revistei şi au rezolvat problema, oricare ar fi fo st ea.

— Pot s-o iau pe asta cu împrumut? îl întreb, ridicând în mână numărul de luna trecută.

Dă din cap.

— Dar ai mare grijă de ea.

Trei ore mai târziu, la opt seara, mama lui Sam încă n-a sosit acasă. Îl întreb unde e şi el ridică din umeri, ca şi cu m habar n-ar avea şi ca şi cum absenţa ei n-ar reprezenta o noutate. Ne petrecem cea mai mare parte a timpului cu jocuri video şi ne uităm la televizor, iar el pregăteşte cina la microunde. În tot acest timp, nu-şi pune nici măcar o si ngură dată ochelarii, ceea ce e ciudat, de vreme ce, până atunci, nu l-am mai văzut niciodată fără ei. I-a păstrat chi ar şi în timpul alergării din ora de educaţie fizică. Îi înşfac

de pe comoda lui şi mi-i pun. Lumea se transformă brusc î ntr-o pată şi ochelarii îmi provoacă aproape imediat o dur ere de cap.

Mă uit la Sam. Stă turceşte pe podea, cu spatele sprijini t de pat şi cu o carte despre extratereştri pe genunchi.

— Iisuse, exclam eu, vederea ta e chiar atât de slabă?

El îşi ridică ochii spre mine.

— Ochelarii au fost ai tatei.

Mi-i scot.

— De fapt, ţie îţi trebuie ochelari, Sam?

El dă din umeri.

— Nu cu adevărat.

— Atunci de ce-i porţi?

— Au fost ai tatei.

Mi-i pun din nou.

— Uau, nu pricep cum de reuşeşti chiar şi numai să me rgi drept cu ăştia.

— Mi s-au obişnuit ochii cu ei.

— Ştii c-o să-ţi strice vederea dac-o să-i porţi în continu are, nu?

— Atunci o să pot vedea ce vedea tata.

Îmi scot ochelarii şi îi aşez la loc, unde i-am găsit. Adev ărul e că nu pricep de ce-i poartă Sam. Din motive sentim entale? E într-adevăr convins că merită?

— Unde e tatăl tău, Sam?

Îşi ridică privirea spre mine.

— Nu ştiu.

— Cum adică?

— A dispărut când aveam şapte ani.

— Nu ştii unde s-a dus?

Oftează, îşi lasă capul în jos şi reîncepe să citească. E e vident un subiect despre care nu vrea să vorbească.

— Tu crezi în vreuna din toate poveştile astea? mă într eabă, după câteva minute de tăcere.

— Cu extratereştri?

— Da.

— Da, cred că există extratereştri.

— Crezi că răpesc într-adevăr oameni?

— N-am idee. Cred că nu putem exclude ipoteza. Tu crezi c-o fac?

Dă din cap.

— De obicei cred. Dar uneori ideea pare stupidă.

— Da, aici te înţeleg.

Se uită în sus, la mine.

— Cred că tata a fost răpit.

Se crispează în clipa în care lasă să-i scape cuvintele şi expresia care i se aşterne pe faţă în treacăt îi trădează vulnerabilitatea. Ceea ce mă face să cred că i-a mai împărtăşit cuiva aceeaşi teorie şi răspunsul a fost ceva mai lipsit de bunăvoinţă.

— De ce crezi asta?

— Fiindcă s-a făcut pur şi simplu nevăzut. S-a dus la magazin să cumpere lapte şi pâine şi nu s-a mai întors niciodată. Camioneta lui era parcată chiar în faţa magazinului, dar nimeni de acolo nu-l zărise. A dispărut pur şi simplu fără urmă, şi ochelarii lui erau pe trotuar, lângă camionetă. Se întrerupe pentru o secundă. Mă temeam că ai venit aici ca să mă răpeşti.

Teoria e greu de crezut. Cum e cu putinţă să nu fi existat niciun martor la răpirea tatălui său, dacă incidentul s-a petrecut în centrul oraşului? Poate că tipul a plecat dintr-un anumit motiv şi şi-a înscenat dispariţia. Nu e greu să dispari; eu şi Henri o facem deja de zece ani. Însă interesul lui Sam faţă de extratereştri capătă dintr-odată sens. Poate că de fapt nu vrea decât să vadă lumea aşa cum o vedea tatăl lui, dar e posibil şi ca o parte a lui să creadă cu adevărat că ochelarii au captat ultima imagine zărită de cel dispărut, că a rămas cumva gravată în lentile. Poate crede că, perseverând cu îndârjire, va ajunge într-o bună zi s-o vadă şi el, şi că acea ultimă imagine va confirma ceea ce există deja în mintea lui. Sau poate îşi închipuie că, dacă o să caute suficient de mult, o să dea în cele din urmă p

este un articol care să dovedească răpirea tatălui său, ad everind, în plus, şi că ar putea fi salvat.

Şi cine sunt eu ca să afirm că n-o să găsească într-o bună zi dovada aia?

— Te cred, spun. Cred că răpirile de către extratereştri sunt foarte posibile.

17

A doua zi mă trezesc mai devreme decât de obicei, mă dau încet jos din pat, ies din camera mea şi îl găsesc pe H enri aşezat la masa din bucătărie, trecând în revistă ziarel e, cu laptopul deschis. Soarele e încă sub orizont şi în cas ă e întuneric, singura lumină venind dinspre ecranul comp uterului.

— Ai găsit ceva?

— Nu, de fapt nimic.

Aprind lumina din bucătărie. Bernie Kosar zgreapţănă l a uşa din faţă. I-o deschid şi dă buzna afară, unde îşi face rondul, ca în fiecare dimineaţă, aleargă de-a lungul întreg ului perimetru cu paşi mărunţi, cu capul în sus, căutând o rice i-ar putea trezi suspiciuni. Adulmecă în diverse locuri, la întâmplare. Odată satisfăcut fiindcă totul e aşa cum tre buie să fie, o ia la goană către pădure şi dispare.

Pe masa din bucătărie sunt două exemplare din *Ei umbl ă printre noi,* originalul şi o fotocopie făcută de Henri pent ru el însuşi. Între ele se află o lupă.

— Originalul are vreun semn distinctiv?

— Nu.

— În cazul ăsta, ce e de făcut? întreb.

— Ei, am avut ceva noroc. Am căutat referinţe încrucişa te la alte articole din acelaşi număr şi am găsit câteva ind icii, dintre care unul m-a condus la un site web personal. I -am trimis posesorului un e-mail.

Mă holbez la el.

— Nu-ţi face griji. Nu se poate da de urma expeditorului e-mailurilor. Cel puţin nu aşa cum le trimit eu.

— Cum le trimiţi?

— Le redirecţionez din diverse servere din oraşe din întreaga lume, aşa că punctul de pornire se pierde pe drum.

— Impresionant.

Bernie Kosar zgreapţănă la uşă şi îi dau drumul înăuntru. Ceasul cuptorului cu microunde arată 5.59. Mai sunt două ore până când trebuie să plec la şcoală.

— Crezi într-adevăr că e de dorit să facem săpături în jurul poveştii ăsteia? îl întreb. Adică, dacă totul e o capcană? Dacă încearcă pur şi simplu să ne scoată din ascunzătoare?

Henri dă din cap.

— Ştii, dacă articolul ar fi povestit ceva despre noi, aş fi ezitat. Dar n-o face. E despre invazia Pământului, într-un mod foarte asemănător celui în care-au invadat Lorienul. Şi în privinţa asta sunt multe lucruri pe care nu le înţelegem. Ai avut dreptate acum câteva săptămâni, când ai spus că am fost înfrânţi cu atâta uşurinţă. Chiar aşa a fost. E lipsit de sens. Chiar şi trimiterea ta şi a celorlalţi copii pe Pământ, pe care n-am pus-o niciodată sub semnul întrebării, pare bizară. Şi, cu toate că ai văzut ce s-a întâmplat – şi eu am avut aceleaşi viziuni –, din ecuaţie mai lipseşte totuşi ceva. Dacă într-o bună zi vom reuşi să ne întoarcem, cred că înţelegerea celor petrecute e un imperativ, ca să le putem împiedica să se întâmple din nou. Ştii cum se spune: cel care nu înţelege istoria e condamnat s-o repete. Iar când se repetă, miza se dublează.

— OK, încuviinţez eu. Dar, ţinând cont de ceea ce ai spus sâmbătă seară, şansele de a ne întoarce par să se micşoreze pe zi ce trece. Şi, aşa stând lucrurile, crezi că merită?

El ridică din umeri.

— Încă mai există alţi cinci. Poate ei şi-au primit Moştenirile. Poate în cazul tău e vorba de o simplă întârziere. Cred că e bine să ne facem planuri luând în considerare toate posibilităţile.

— Bine, şi ce-ai pus la cale?

— Doar să dau un telefon. Sunt curios să aflu ce ştie individul ăsta. Mă întreb ce l-a făcut să renunţe la continuarea articolului. Pot exista două explicaţii: fie n-a mai descoperit alte informaţii şi şi-a pierdut interesul faţă de poveste, fie i-a dat cineva de urmă după publicare.

Oftez.

— Bine, îi spun, fii prudent.

Îmi pun pantalonii de trening şi bluza peste două tricouri, îmi înnod şireturile adidaşilor, apoi mă ridic în picioare şi mă întind. Îmi arunc în rucsac hainele pe care am de gând să le port la şcoală, alături de un prosop, o bucată de săpun şi o sticluţă de şampon, ca să pot face un duş după sosire. De acum înainte o să alerg până la şcoală în fiecare dimineaţă. Pe faţă, Henri susţine că acest exerciţiu suplimentar o să fie de folos pentru antrenamentul meu, dar în realitate speră c-o să-mi ajute organismul în perioada de tranziţie şi o să-mi trezească Moştenirile adormite, dacă lucrurile stau într-adevăr aşa în privinţa lor.

Mă uit în jos, spre Bernie Kosar.

— Eşti gata pentru o alergare, băiete? Ei? Vrei să alergăm?

Dă din coadă şi fuge în cerc.

— Ne vedem după ore.

— Alergare plăcută, spune Henri. Fii atent pe drum.

Ieşim din casă şi aerul rece, înviorător, ne vine în întâmpinare. Bernie Kosar latră de câteva ori, entuziasmat. Încep cu o alergare uşoară de-a lungul aleii şi ies pe drumul pietruit, cu câinele tropotind mărunt alături de mine, aşa cum mi-am imaginat c-o să facă. Am nevoie de vreo patru sute de metri pentru încălzire.

— Eşti gata s-accelerăm până la gradaţia următoare?

Câinele nu-mi dă atenţie, continuă să fugă alături mine cu paşii lui minusculi, cu limba atârnând, părând atât de fericit cât poate să fie.

— Bun, atunci îi dăm drumul.

Accelerez, trecând la alergare, şi sprintez la scurt timp, înaintând cât de repede pot. Las câinele în urmă. Mă uit peste umăr şi îl văd fugind din toate puterile, însă eu sunt mai iute. Vântul în părul meu, copacii succedându-se neclari pe lângă mine. Totul e excelent. Pe urmă Bernie Kosar se avântă în pădure şi îl pierd din vedere. Nu ştiu dacă ar trebui să mă opresc şi să-l aştept. Mă răsucesc la loc şi el ţâşneşte dintre copaci, la trei metri în faţa mea.

Când îmi cobor ochii spre el se uită în sus, către mine, cu limba atârnându-i într-o parte, cu încântare în privire.

— Ştii că eşti un câine ciudat?

După cinci minute, văd şcoala. Sprintez pe cei opt sute de metri rămaşi, străduindu-mă din răsputeri şi alergând cât de repede pot, fiindcă e atât de devreme încât nimeni n-a ieşit din casă şi n-are cine să mă vadă. Pe urmă mă opresc cu degetele încleştate la ceafă, trăgându-mi răsuflarea. Bernie Kosar soseşte treizeci de secunde mai târziu şi se aşază, cu ochii la mine. Îngenunchez şi-l mângâi.

— Bună treabă, amice. Cred c-avem un nou ritual matinal.

Îmi dau jos rucsacul de pe umeri, îi trag fermoarul, scot un pachet cu câteva fâşii de şuncă şi i le dau. Le înfulecă lacom.

— OK, băiete. Eu intru, Du-te înapoi. Henri te-aşteaptă.

El mă priveşte o clipă, apoi o ia la fugă spre casă. Sunt uluit fiindcă mă înţelege atât de bine. Pe urmă fac stânga-mprejur, pătrund în clădire şi mă îndrept spre duş.

Sunt a doua persoană care intră la astronomie. Sam a sosit primul şi stă deja la locul lui obişnuit, în partea din spate a clasei.

— Hopa, spun. N-ai ochelari. Ce s-a-ntâmplat?

El dă din umeri.

— M-am gândit la tot ce mi-ai spus. Probabil e o prostie din partea mea să-i port.

Mă instalez alături de el şi zâmbesc. Nu-mi vine să cred

c-o să mă obişnuiesc vreodată cu ochii lui, care seamănă acum atât de bine a mărgele. Îi înapoiez exemplarul din *Ei umblă printre noi.* Şi-l îndeasă în geantă. Îmi ridic degetele, ca un pistol, şi-l înghiontesc.

— Pac! exclam.

El izbucneşte în râs. Pe urmă izbucnesc şi eu. Niciunul dintre noi nu se poate opri. Ori de câte ori unul e gata s-o facă, celălalt începe să râdă şi o luăm de la început. Oricine intră se holbează la noi. Pe urmă apare Sarah. E singură, se apropie agale, cu o expresie derutată, şi se aşază lângă mine.

— De ce râdeţi?

— De fapt, nu sunt sigur, răspund eu, şi mai râd puţin.

Mark intră ultimul. Îşi ocupă locul obişnuit, numai că astăzi lângă el nu mai e Sarah, ci o altă fată. Cred că e în ultimul an. Sarah îşi duce mâna sub masă şi o strânge pe a mea.

— Trebuie să-ţi spun ceva.

— Ce? o întreb.

— Ştiu c-o fac în ultima clipă, dar părinţii mei vor să vii la noi, împreună cu tatăl tău, mâine, la cina de Thanksgiving.

— Uau. Ar fi minunat. Trebuie să-ntreb, dar ştiu că n-avem alte planuri, deci presupun că răspunsul e da.

Ea zâmbeşte.

— Excelent.

— Fiindcă suntem numai noi doi, de obicei nici nu sărbătorim.

— Ei, noi facem tot ce trebuie. Şi amândoi fraţii mei vin acasă, de la facultate. Vor să te cunoască.

— De unde ştiu de mine?

— Tu ce crezi?

Intră profesoara şi Sarah îmi face cu ochiul, apoi începem amândoi să luăm notiţe.

Henri mă aşteaptă, ca de obicei, cu Bernie Kosar proptit pe locul pasagerului, dând din coadă şi lovind în portieră

în clipa în care mă vede. Mă strecor înăuntru.
— Atena, spune Henri.
— Atena?
— Atena, Ohio.
— Ce-i cu ea?
— Acolo sunt scrise şi tipărite numerele din *Ei umblă pri ntre noi.* De acolo sunt expediate.
— Cum ai aflat?
— Am metodele mele.
Mă uit la el.
— OK, OK. A fost nevoie de trei e-mailuri şi de cinci con vorbiri telefonice, dar acum am numărul. Mă studiază. Cu m s-ar zice, n-a fost nicidecum greu de aflat, cu puţin efor t.
Dau din cap. Ştiu ce vrea să spună. Mogadorienii ar fi p utut să-l găsească la fel de uşor. Ceea ce înseamnă, fireşt e, că balanţa se înclină acum în favoarea celei de a doua i poteze emise de Henri – cineva a ajuns la editor înainte c a povestea să poată continua.
— Cât de departe e Atena?
— Două ore de mers, cu maşina.
— Te duci acolo?
— Sper că nu. O să dau mai întâi un telefon.
Când ajungem acasă, Henri ia imediat telefonul şi se aş ază la masa din bucătărie. Mă instalez vizavi de el şi ascul t.
— Da, sun ca să mă informez în privinţa unui articol din *Ei umblă printre noi,* apărut în numărul de luna trecută.
La capătul celălalt îi răspunde o voce groasă. Nu reuşes c s-aud ce zice.
Henri zâmbeşte.
— Da, spune, apoi urmează o pauză. Nu, nu sunt abona t. Unul dintre prietenii mei este.
O altă pauză.
Henri dă din cap.
— Păi, sunt curios în privinţa articolului despre mogado

rieni. În numărul de luna asta n-a apărut o continuare, aşa cum era de aşteptat.

Mă aplec, străduindu-mă să aud, cu tot trupul încordat, rigid. Când răspunde, vocea pare să tremure, iritată. Pe urmă telefonul amuţeşte.

— Alo? Henri îşi îndepărtează mobilul de ureche, se uită la el, apoi îl aduce la loc. Alo? repetă.

Închide telefonul şi îl pune pe masă. Se uită la mine.

— A spus: „Să nu mă mai sunaţi niciodată.” Şi a închis.

18

După o dezbatere de câteva ore, Henri se trezeşte în dimineaţa următoare şi scoate la imprimantă harta traseului către Atena, de la locuinţa noastră până la cea a editorului. Îmi spune c-o să se întoarcă la timp ca să mergem la Sarah pentru cina de Thanksgiving şi îmi întinde o foaie de hârtie cu adresa la care se duce şi cu numărul de telefon.

— Eşti sigur că merită să faci asta? îl întreb.

— Trebuie să vedem ce se petrece.

— Cred că ştim amândoi răspunsul, oftez eu.

— Poate, ripostează el, rostind cuvântul cu o autoritate deplină şi fără nimic din nesiguranţa care îl însoţeşte de obicei.

— Îţi dai seama ce mi-ai spune dacă rolurile ar fi inversate, nu?

— Da, John, zâmbeşte el. Ştiu ce ţi-aş spune. Dar cred că asta o să ne fie de folos. Vreau să descopăr ce-au făcut ca să-l sperie atât de tare pe omul ăla. Vreau să ştiu dacă au făcut vreo referire la noi, dacă nu cumva ne caută folosind metode la care încă nu ne-am gândit. Şi, dacă tipul i-a văzut, o să aflăm cum arată.

— Ştim deja cum arată.

— Ştim cum arătau când ne-au atacat, cu mai bine de zece ani în urmă, dar e posibil să se fi schimbat. Sunt deja pe Pământ de multă vreme. Vreau să ştiu cum au reuşit să se integreze.

— Chiar dac-o să aflăm cum arată, în clipa în care o să-i vedem pe stradă o să fie probabil prea târziu.

— Poate că da, poate că nu. Văd unul şi încerc imediat să-l ucid. Nimic nu garantează că el o să mă poată omorî,

spune Henri, de data asta nesigur şi fără nicio urmă de au toritate.

Renunţ. Nu-mi place câtuşi de puţin ideea plecării lui la Atena, în timp ce eu pierd vremea pe-acasă. Dar ştiu că o biecţiile mele vor continua să nu fie luate în considerare.

— Eşti sigur c-o să te-ntorci la timp? îl întreb.

— Plec acum, ceea ce înseamnă c-o să fiu acolo în jur d e ora nouă. Mă-ndoiesc c-o să stau mai mult de un ceas, s au oricum nu mai mult de două. Ar trebui să fiu înapoi pâ nă la unu.

— Atunci de ce am eu asta? spun, ridicând bucata de h ârtie cu adresa şi cu numărul de telefon.

Dă din umeri.

— Ei, nu se ştie niciodată.

— Exact ăsta e motivul pentru care cred că n-ar trebui să te duci.

— Punct lovit, spune el, încheind discuţia. Îşi adună hâr tiile, se ridică de la masă şi îşi împinge scaunul. Ne vede m după-amiază.

— OK, spun.

Se duce la camionetă şi urcă. Bernie Kosar şi cu mine ie şim pe verandă şi îl privim îndepărtându-se. Nu ştiu de c e, dar am un presentiment urât. Sper că va reuşi să se-nt oarcă.

E o zi lungă. Una dintre acele zile în care timpul se târă şte şi fiecare minut pare cât zece, fiecare oră cât douăzec i. Îmi pierd vremea cu jocuri video şi navighez pe internet. Caut ştiri referitoare la vreunul dintre ceilalţi copii. Nu găs esc nimic, ceea ce mă încântă. Înseamnă că nu ieşim în e videnţă. Ne evităm duşmanii.

Îmi verific din când în când telefonul. La amiază îi trimit lui Henri un sms. Nu răspunde. Mănânc şi îl hrănesc pe Be rnie, apoi îi mai trimit unul. Aceeaşi tăcere. Nervozitatea ş i neliniştea mă cuprind pe nesimţite. Până acum, Henri mi -a răspuns întotdeauna imediat la mesaje. Poate are telef

onul închis. Poate i s-a descărcat bateria. Încerc să mă co nving că există aceste posibilităţi, dar ştiu că nu este vorb a de niciuna dintre ele.

La ora două încep să mă îngrijorez. Să mă îngrijorez cu adevărat. Ar trebui s-ajungem la familia Hart peste un cea s. Henri ştie că, pentru mine, cina asta e importantă. Şi n-ar lăsa-o nicidecum baltă. Fac un duş, în speranţa c-o să i es din baie şi-o să-l găsesc la masa din bucătărie, bând o ceaşcă de cafea. Deschid apa caldă la maximum şi nu mă mai obosesc s-o amestec cu apă rece. Nu simt nimic. Într egul meu trup e acum insensibil la căldură. E ca şi cum pe piele mi s-ar scurge apă călduţă şi îmi lipseşte pur şi simp lu senzaţia de fierbinţeală. Adevărul e că obişnuiam să fa c duşuri fierbinţi. Stăteam sub apă până când se termina. Închideam ochii şi mă bucuram de şuvoiul care mă lovea î n creştet şi mi se scurgea în josul corpului. Mă rupea de vi aţa mea. Îmi îngăduia să uit, pentru scurtă vreme, cine şi ce sunt.

Când ies de la duş, deschid dulapul şi-mi caut cele mai frumoase haine, care n-au nimic special: pantaloni kaki, c ămaşă cu nasturi la colţurile gulerului, un pulover. Fiindcă ne trăim viaţa fugind, n-am decât adidaşi, ceea ce e atât de ridicol încât mă face să râd – pentru prima oară astăzi. Mă duc în camera lui Henri şi caut în dulapul lui. Are o per eche de mocasini care mi se potrivesc. Vederea tuturor h ainelor sale îmi sporeşte îngrijorarea, mă frământ şi mai mult. Vreau să cred că are nevoie de mai mult timp decât a crezut, dar ar fi luat legătura cu mine. Probabil s-a întâ mplat ceva rău.

Mă duc la uşa din faţă, unde stă Bernie Kosar, uitându-s e pe geam. Îşi ridică privirea spre mine şi chelălăie. Îl mân gâi pe cap şi mă întorc în camera mea. Mă uit la ceas. Toc mai a trecut de ora trei. Îmi verific telefonul. Niciun mesaj vocal, niciun sms. Decid să plec la Sarah şi, dacă nu prim esc nicio veste de la Henri până la cinci, să-mi fac apoi un plan. Poate-o să le spun că Henri e bolnav şi nici eu nu m

ă simt prea bine. Sau că tatei i s-a stricat camioneta şi trebuie să-l ajut. Dacă am noroc să apară, o să ne bucurăm de o cină frumoasă de Thanksgiving. De fapt, va fi prima pe care am avut-o vreodată. Dacă nu, o să găsesc ce să le spun. Va trebui s-o fac.

În lipsa camionetei, mă hotărăsc să alerg. Probabil nici măcar n-o să transpir şi o să ajung mai repede decât cu maşina. Şi, fiind sărbătoare, drumurile vor fi pustii. Îi spun la revedere lui Bernie, îi spun şi c-o să mă-ntorc târziu, şi plec. Alerg pe marginea câmpului, prin pădure. Mă simt bine consumându-mi energia. Îmi mai alungă neliniştea. De câteva ori ating viteza mea maximă, care e probabil de vreo sută sau o sută zece kilometri pe oră. Aerul rece îmi biciuieşte faţa, oferindu-mi o senzaţie uimitoare. Şuierul lui e extraordinar, e acelaşi sunet pe care-l aud când îmi scot capul pe geamul camionetei în timp ce mergem pe autostradă. Mă întreb cât de repede o să fiu în stare să fug la douăzeci sau la douăzeci şi cinci de ani.

Mă opresc din alergare la vreo sută de metri de casa lui Sarah. Respir normal. Când intru pe alee, o văd aruncând priviri pe fereastră. Îmi zâmbeşte şi-mi face cu mâna, şi deschide uşa din faţă exact când pun piciorul pe verandă.

— Sal', frumosule, îmi spune.

Mă întorc şi mă uit peste umăr, prefăcându-mă că vreau să văd cui i se adresează. Pe urmă mă răsucesc din nou spre ea şi o întreb dacă vorbeşte cu mine. Râde.

— Eşti prostuţ, zice, şi mă loveşte cu pumnul în braţ înainte de a mă trage mai aproape şi de a mă săruta îndelung.

Respir adânc şi simt mirosul mâncării: curcan cu garnitură, cartofi dulci, varză de Bruxelles, plăcintă cu dovleac.

— Miroase excelent, spun.

— Mama a gătit toată ziua.

— Abia aştept să mănânc.

— Unde e tatăl tău?

— Are ceva de rezolvat. O s-apară puţin mai târziu.

— E OK?

— Da, nu e mare lucru.

Intrăm şi Sarah îmi arată casa. E mare. Locuinţa clasică a unei familii, cu dormitoare la etaj, cu o mansardă unde se aflăcamera unuia dintre fraţii ei şi cu toate spaţiile co mune – camera de zi, sufrageria, bucătăria şi camera de d istracţii – la parter. Când ajungem în camera ei, închide u şa şi mă sărută. Sunt surprins, dar încântat.

— Am aşteptat toată ziua s-o fac, îmi spune, cu tandreţ e, după ce se îndepărtează.

Când o porneşte spre uşă, o trag înapoi, lângă mine, şi o sărut încă o dată.

— Iar eu de-abia aştept să te sărut din nou, mai târziu, î i şoptesc.

Îmi zâmbeşte şi îmi loveşte din nou braţul cu pumnul.

Ne întoarcem la parter şi ea mă conduce în camera de distracţii, unde cei doi fraţi mai mari ai ei, veniţi de la fac ultate în weekend, se uită la un meci de fotbal împreună c u tatăl lor. Rămân acolo, în timp ce Sarah se duce la bucă tărie, să-şi ajute mama şi sora mai mică să pregătească masa. Cred că eu nu m-am implicat niciodată astfel într-u n joc de fotbal, fiindcă, ţinând cont de modul în care am tr ăit eu şi Henri, nu m-am implicat niciodată cu adevărat în nimic din afara vieţii noastre. Am fost întotdeauna preocu pat să mă integrez în locul în care ne aflam şi să fiu gata de plecare într-un alt loc. Fraţii şi tatăl ei au jucat fotbal la liceu. Adoră jocul. Iar în partida de astăzi, unul dintre ei şi tatăl sunt de partea unei echipe, în schimb, celălalt frate ţ ine cu adversarii lor. Se contrazic, se tachinează, ovaţione ază sau oftează, în funcţie de ce se-ntâmplă pe stadion. E limpede că fac asta de ani de zile, că au făcut-o probabil t oată viaţa lor, şi că se distrează foarte bine. Ceea ce mă f ace să-mi doresc ca Henri şi cu mine să fi avut ceva, în af ară de antrenamente şi de fuga noastră fără sfârşit, în afa ră de căutarea ascunzătorilor, ceva în care să ne implică m amândoi şi de care să ne bucurăm împreună. Mă face s

ă-mi doresc să fi avut un tată adevărat şi fraţi cu care să-mi petrec timpul.

În pauza meciului, mama lui Sarah ne cheamă la cină. Îmi verific telefonul şi nu găsesc nimic. Înainte de a ne aşeza mă duc la baie, încerc să-l sun pe Henri şi îmi răspunde direct mesageria vocală. E aproape ora cinci, şi încep să intru în panică. Mă întorc în sufragerie, unde toată lumea şi-a ocupat locurile. Masa arată extraordinar. Cu flori în mijloc, cu suporturi pentru farfurii şi cu tacâmuri plasate cu meticulozitate în faţa fiecărui scaun. Platourile cu mâncare sunt răspândite în zona din centru, curcanul fiind plasat în faţa domnului Hart. Doamna Hart intră imediat ce mă aşez. Şi-a scos şorţul şi poartă o fustă frumoasă şi un pulover.

— Ai veşti de la tatăl tău? mă întreabă.

— Tocmai am încercat să-l sun. O să, ăă, întârzie şi ne-a rugat să nu-l aşteptăm. Îşi cere scuze fiindcă s-a întâmplat aşa, răspund eu.

Domnul Hart se apucă să taie curcanul. Sarah îmi zâmbeşte din partea opusă a mesei, şi mă simt mai bine pentru vreo jumătate de secundă. Mâncarea începe să fie împărţită şi îmi iau câte o porţie mică din fiecare fel. Nu cred c-o să fiu în stare să mănânc prea mult. Îmi ţin telefonul în poală, după ce l-am setat pe vibraţii, pentru cazul că o să primesc vreun apel sau vreun mesaj. Dar, cu fiecare secundă ce trece, îmi vine din ce în ce mai puţin să cred c-o să mai apară vreunul, sau c-o să-l mai revăd vreodată pe Henri. Ideea de a trăi pe cont propriu – cu Moştenirile mele care încep să prindă formă, fără nimeni care să-mi explice şi care să mă antreneze, de a fugi şi de a mă ascunde de unul singur, de a-mi găsi singur o cale de urmat, de a-i înfrunta pe mogadorieni, de a mă lupta cu ei până când sunt înfrânţi sau până când îmi găsesc moartea – mă îngrozeşte.

Cina durează la nesfârşit. Timpul se târăşte iarăşi. Întreaga familie a lui Sarah mă bombardează cu întrebări. Nu

m-am mai aflat niciodată în situaţia de a fi întrebat atât d e multe lucruri de atât de mulţi oameni, într-un interval at ât de scurt. Mă chestionează despre trecutul meu, despre locurile în care am trăit, despre Henri, despre mama – car e a murit când eram foarte mic, le spun eu, aşa cum fac d e obicei. E singurul răspuns care conţine un grăunte de a devăr. Nici măcar n-am idee dacă toate celelalte au vreun sens. Telefonul de pe genunchii mei pare să cântărească o jumătate de tonă. Nu vibrează. Stă pur şi simplu acolo.

După cină şi înainte de desert, Sarah ne cere tuturor să mergem în curtea din spate, unde vrea să facă fotografii. În timp ce ieşim, mă întreabă dacă s-a întâmplat ceva. Îi e xplic că-mi fac griji pentru Henri. Ea încearcă să mă linişte ască, îmi spune că totul e perfect, dar asta nu dă rezultat e. Singura urmare e că mă simt şi mai rău. Încerc să-mi în chipui unde e şi ce face şi nu-mi vine în minte decât imagi nea lui stând în faţa unui mogadorian, părând îngrozit şi ş tiind că urmează să moară.

Când ne adunăm pentru fotografii, încep să intru în pan ică. Cum să ajung la Atena? Ar fi posibil să alerg, dar s-ar putea să-mi fie greu să găsesc drumul, mai ales fiindcă ar trebui să evit traficul şi să mă ţin departe de autostradă. Aş putea lua autobuzul, dar ar dura prea mult. I-aş putea cere ajutorul lui Sarah, numai că ar trebui să-i dau foarte multe explicaţii, spunându-i inclusiv că sunt extraterestru şi că Henri a fost probabil capturat sau ucis de alţi extrate reştri, ostili, care mă caută ca să mă omoare. Nu e cea m ai bună idee.

În vreme ce ne fotografiem, simt imboldul disperat de a pleca, dar trebuie s-o fac astfel încât să nu-i supăr pe Sar ah şi pe ai ei. Mă concentrez asupra aparatului de fotogra fiat, fixând obiectivul cu privirea şi străduindu-mă să caut o scuză care să atragă după sine cel mai mic număr de în trebări. Acum mă simt zdrobit şi panica m-a luat pe deplin în stăpânire. Mâinile încep să-mi tremure. Le simt dogorin d. Mă uit în jos, să mă asigur că nu strălucesc. Arată norm

al, dar, când îmi ridic din nou privirea, văd că aparatul de fotografiat vibrează în mâinile lui Sarah. Ştiu că eu fac cumva asta, dar habar n-am cum să procedez ca să încetez e. Simt un fior rece pe şira spinării. Respiraţia mi se opreşte în gâtlej şi, în aceeaşi clipă, lentilele de sticlă ale aparatului crapă, făcându-se ţăndări. Sarah ţipă, apoi lasă aparatul în jos şi se holbează la el, derutată. I se deschide gura şi ochii i se umplu de lacrimi.

Părinţii se grăbesc să alerge la ea, să vadă dacă e OK. Eu rămân pur şi simplu locului, şocat. Îmi pare rău pentru aparatul ei, îmi pare rău că asta o întristează, dar pe de altă parte sunt încântat fiindcă puterea mea de telekinezist şi-a făcut evident apariţia. O să reuşesc s-o controlez? Henri o să fie foarte încântat când o să afle. Henri. Panica reîncepe. Îmi încleştez pumnii. Trebuie să plec de-aici. Trebuie să-l găsesc. Dacă l-au prins mogadorienii, ceea ce sper că nu s-a întâmplat, o să-i ucid până la unul ca să-l eliberez.

Gândind cu repeziciune, mă duc la Sarah şi o iau deoparte, îndepărtând-o de părinţii ei, care inspectează aparatul, încercând să descopere ce s-a întâmplat.

— Am primit un mesaj de la Henri. Îmi pare sincer rău, dar trebuie să plec.

E evident derutată, se uită de la mine la părinţii ei.

— Se simte bine?

— Da, dar trebuie să plec – are nevoie de mine.

Dă din cap, şi ne sărutăm cu tandreţe. Sper că nu pentru ultima oară.

Le mulţumesc părinţilor, fraţilor şi surorii ei şi plec înainte de a mi se pune prea multe întrebări. Traversez casa şi o iau la fugă imediat ce ies pe uşa din faţă. Mă întorc pe acelaşi traseu pe care am venit mai devreme la Sarah. Mă menţin la distanţă de drumurile principale, alerg printre copaci. Ajung înapoi în câteva minute. Când sprintez pe aleea din faţa casei, îl aud pe Bernie Kosar zgrepţănând la uşă. E evident neliniştit, ca şi cum ar simţi şi el că s-a întâm

plat ceva rău.

Mă duc direct în camera mea. Îmi scot din geantă bucata de hârtie cu numărul de telefon şi adresa date de Henri înainte de plecare. Formez numărul. Aud o înregistrare.

— Îmi pare rău, postul telefonic cu care-ncercaţi să intraţi în legătură a fost deconectat sau desfiinţat.

Îmi cobor privirea spre hârtie şi fac din nou numărul. Acelaşi mesaj.

— Rahat! ţip.

Dau cu piciorul într-un scaun, care zboară de-a lungul bucătăriei şi se opreşte în sufragerie.

Intru în camera mea. Ies. Intru din nou. Mă holbez în oglindă. Am ochii înroşiţi; în ei se văd lacrimi, dar niciuna nu se prelinge pe obraz. Mâinile îmi tremură. Sunt mistuit de supărare, de furie şi de spaima cumplită că Henri e mort. Închid ochii, strângând cu putere din pleoape, şi îmi adun toată furia în golul stomacului. Răbufnesc brusc, ţip, deschid ochii, îmi azvârl braţele spre oglindă, şi sticla se sparge, deşi mă aflu la trei metri distanţă. O privesc, nemişcat. Cea mai mare parte a rămas fixată de perete. Ceea ce s-a petrecut la Sarah n-a fost o întâmplare.

Mă uit la cioburile de pe podea. Întind mâna în faţă, concentrându-mă asupra unuia dintre ele, încercând să-l mişc. Îmi controlez respiraţia, dar frica şi furia nu se dau duse. Frică e puţin spus. E groază. Asta simt.

La început, ciobul nu se clinteşte, dar peste vreo cincisprezece secunde începe să se legene. Mai întâi încet, apoi cu repeziciune. Şi apoi îmi amintesc. Henri a spus că Moştenirile sunt activate de obicei de o emoţie. Asta se petrece acum, fără nicio îndoială. Mă încordez, vrând să ridic ciobul. Pe frunte îmi apar broboane de sudoare. În ciuda situaţiei în care mă aflu, mă concentrez cu tot ceea ce am şi cu tot ceea ce sunt. E ca şi cum m-aş strădui să respir. Ciobul începe să se ridice, extrem de încet. Doi centimetri. Patru. E la treizeci de centimetri deasupra podelei şi continuă să urce, cu braţul meu drept întins şi mişcându-se od

ată cu el, până ce mi-l aduc la înălţimea ochilor. Îl menţin acolo. *Dacă Henri ar putea să vadă asta*, îmi trece prin gâ nd. Şi panica şi spaima se reîntorc, într-o străfulgerare, tr ecând dincolo de entuziasmul noii mele încântări. Mă uit l a ciob, la modul în care reflectă lambriurile de lemn ce pa r vechi şi sfărâmicioase în oglindă. Lemn. Vechi şi sfărâmi cios. Şi pe urmă fac ochii mai mari decât i-am mai făcut v reodată în viaţa mea.

Cufărul!

Henri a spus: „Nu-l putem deschide decât noi doi, împr eună. Dacă nu cumva mor eu; atunci îl poţi deschide sing ur."

Las ciobul să cadă şi alerg din dormitorul meu într-al lu i. Cufărul e pe podea, lângă pat. În înşfac, dau fuga în buc ătărie şi îl arunc pe masă. Lacătul are forma stemei lorice şi mă priveşte în faţă.

Mă aşez la masă şi mă holbez la el. Îmi tremură buza. Î ncerc să-mi încetinesc răsuflarea, dar e inutil; pieptul îmi tresaltă de parcă abia aş fi terminat o cursă de cincisprez ece kilometri. Mă tem c-o să-l simt deschizându-se cu un clic sub strânsoarea mea. Respir adânc şi închid ochii.

— Te rog să nu te deschizi, spun.

Prind lacătul în mână. Îl strâng cât de tare pot, ţinându-mi răsuflarea, cu vederea înceţoşată, cu muşchii antebraţ ului contractaţi, încordându-se.

Dar nu se-aude niciun clic.

Îi dau drumul, mă gârbovesc în scaun şi îmi iau capul în mâini. Un mic licăr de speranţă. Îmi trec mâinile prin păr ş i mă ridic. Pe masa lungă, la un metru şi jumătate distanţ ă, e o lingură murdară. Mă concentrez asupra ei, îmi plim b mâna de-a lungul trupului, şi porneşte în zbor. Henri ar fi atât de fericit. *Henri*, mă gândesc, *unde eşti? Undeva, în că în viaţă. Şi-o să vin să te iau.*

Formez numărul lui Sam, singurul prieten pe care mi l-a m făcut în Paradise, în afară de Sarah, şi, dacă e să fiu sin cer, singurul prieten pe care l-am avut vreodată. Răspund

e după al doilea ţârâit al telefonului.

— Alo?

Închid ochii şi mă ciupesc de şaua nasului. Respir adânc. Am reînceput să tremur, asta dacă m-am oprit cumva între timp.

— Alo? repetă el.

— Sam.

— Hei! exclamă el. Vocea ta sună ca dracu'. Eşti OK?

— Nu. Am nevoie de ajutorul tău.

— Cum? Ce s-a-ntâmplat?

— Mama ta te poate aduce cumva aici?

— Nu e acasă. E de serviciu la spital, fiindcă e plătită dublu în zilele de sărbătoare. Ce se petrece?

— Lucrurile merg rău, Sam. Şi am nevoie de ajutor.

O altă tăcere, apoi:

— Vin acolo cât de repede pot.

— Eşti sigur?

— Pe curând.

Închid telefonul şi îmi las capul să cadă pe masă. Atena, Ohio. Acolo e Henri. Acolo trebuie să ajung, cumva, într-un fel sau altul.

Şi trebuie să ajung repede.

19

Îl aştept pe Sam umblând prin casă şi ridicând diverse obiecte neînsufleţite în aer, fără să le ating: un măr de pe masa din bucătărie, o furculiţă din chiuvetă, o plantă mic ă, în ghiveci, de lângă fereastra din faţă. Nu pot ridica dec ât obiecte mărunte şi se înalţă oarecum cu sfială. Când în cerc cu ceva mai greu – un scaun, o masă – nu se întâmpl ă nimic.

Cele trei mingi de tenis folosite de Henri pentru antrena ment stau într-un coş, în partea opusă a camerei de zi. Ad uc una la mine şi, când traversează câmpul lui vizual, Ber nie Kosar se ridică în picioare. Pe urmă o arunc fără s-o at ing şi câinele se repede după ea; dar o retrag înainte de a o prinde sau, dacă reuşeşte s-o înşface, i-o iau din bot, tot ul fără să mă mişc de pe scaun. Mă împiedică să mă gând esc la Henri, la răul care i s-ar fi putut întâmpla, şi să mă simt vinovat pentru minciunile pe care i le voi spune lui S am.

Are nevoie de douăzeci şi cinci de minute ca să parcurg ă, cu bicicleta, cei şase kilometri şi jumătate care îl despa rt de casa mea. Îl aud pedalând pe alee. Sare de pe bicicl eta care se prăbuşeşte la pământ în timp ce el intră în fug ă pe uşa din faţă, fără să bată, gâfâind. Transpiraţia i se p relinge pe obraji. Se uită în jur, studiind scena.

— Ei, ce s-a-ntâmplat? întreabă.

— O să ţi se pară absurd, zic eu. Dar trebuie să-mi pro miţi că mă iei în serios.

— Ce tot spui?

Ce tot spun? Îţi povestesc despre Henri. A dispărut din cauza neglijenţei, a aceleiaşi neglijenţe împotriva căreia p

redică de obicei. Îţi spun că, atunci când ai îndreptat arma aia spre mine, tot ce ţi-am zis a fost adevărat. Sunt extraterestru. Henri şi cu mine am venit pe Pământ acum zece ani şi suntem vânaţi de o specie de extratereştri diabolici. Îţi spun că Henri şi-a închipuit că ar putea să scăpăm cumva de ei dacă i-am înţelege ceva mai bine. Şi acum a dispărut. Asta îţi spun, Sam. Înţelegi? Dar nu, nu-i pot dezvălui nimic din toate astea.

— Tata a fost capturat, Sam. Nu sunt pe de-a-ntregul sigur de cine, nici nu ştiu ce i s-a făcut. Dar s-a întâmplat ceva, şi cred că e ţinut prizonier. Sau mai rău.

Pe faţa lui se lăţeşte un zâmbet.

— Fugi de-aici.

Clatin din cap şi închid ochii. Gravitatea situaţiei îmi taie din nou răsuflarea. Mă răsucesc şi îi adresez lui Sam o privire rugătoare. Ochii mi se umplu de lacrimi.

— Nu glumesc.

Pe faţa lui se aşterne o expresie îngrozită.

— Cum adică? Cine l-a capturat? Unde e?

— A dat de urma autorului unuia dintre articolele din revista ta, a aflat că stă în Atena, Ohio, şi s-a dus acolo azi. S-a dus acolo şi nu s-a mai întors. Telefonul lui e închis. I s-a întâmplat ceva. Ceva rău.

Sam e tot mai derutat.

— Cum? De ce s-ar sinchisi de poveştile alea? Îmi scapă ceva. Nu e decât o fiţuică stupidă.

— Nu ştiu, Sam. El e ca tine – se dă în vânt după extratereştri, după teoriile conspiraţiei, după toate chestiile astea, spun eu, gândind cu repeziciune. E un hobby idiot, pe care l-a avut întotdeauna. Unul dintre articole i-a stârnit interesul şi cred c-a vrut să afle mai multe, aşa că s-a dus acolo.

— Articolul despre mogadorieni?

Dau din cap.

— De unde ştii?

— Fiindcă atunci, de Halloween, când i-am vorbit de ei,

arăta de parcă ar fi văzut o stafie, răspunde el, şi clatină din cap. Dar de ce i-ar păsa cuiva dacă pune întrebări des pre un articol idiot?

— Nu ştiu. Adică, îmi imaginez că oamenii ăia nu sunt c ei mai raţionali din lume. Probabil că sunt paranoici şi schi zofrenici. Poate şi-au închipuit că e extraterestru, din acel aşi motiv care te-a făcut pe tine să m-ameninţi cu arma. T rebuia să se-ntoarcă acasă de la ora unu şi telefonul lui e închis. Asta e tot ce pot să-ţi spun.

Mă ridic, mă îndrept spre masa din bucătărie, înşfac bu cata de hârtie cu numărul de telefon şi cu adresa la care s -a dus Henri.

— Uite, aici a plecat azi. Ai idee unde e?

El se uită la hârtie, apoi la mine.

— Vrei să mergi acolo?

— Nu ştiu ce altceva să fac.

— De ce nu suni la poliţie, să le zici ce s-a-ntâmplat?

Mă aşez pe canapea, gândindu-mă la cel mai potrivit ră spuns. Aş vrea să-i pot spune adevărul, să-i pot spune că, dacă se amestecă poliţia, cel mai favorabil scenariu presu pune plecarea mea şi a lui Henri. Iar în cel mai rău caz, H enri ar fi interogat, poate i s-ar lua amprentele, ar fi împin s în braţele birocraţiei care se mişcă precum melcul, ceea ce le-ar oferi mogadorienilor o şansă să treacă la acţiune. Şi, dacă ne găsesc, moartea e iminentă.

— La ce poliţie să sun? La asta, din Paradise? Ce crezi c -ar face dacă le-aş spune adevărul? Ar fi nevoie de zile-ntr egi ca să mă ia-n serios, şi n-am zile-ntregi la dispoziţie.

Sam ridică din umeri.

— S-ar putea să te ia în serios. În plus, dacă întârzie pur şi simplu, sau dacă i s-a stricat telefonul? Acum ar putea fi în drum spre casă.

— Poate, dar nu cred. Ceva nu pare în ordine şi trebuie s-ajung acolo cât mai curând cu putinţă. Ar fi trebuit să se -ntoarcă aici de câteva ore bune.

— Poate-a avut un accident.

Clatin din cap.

— Poate ai dreptate, dar nu cred. Şi, dacă a păţit ceva, atunci pierdem timp preţios.

Sam se uită la foaia de hârtie. Îşi muşcă buza şi rămâne tăcut vreo cincisprezece secunde.

— Ei, ştiu, vag, cum se ajunge la Atena. Dar, odată ce n e vedem acolo, nu ştim cum găsim adresa.

— Pot scoate de pe internet traseul, de la o uşă la alta. Nu de asta-mi fac griji. Transportul mă îngrijorează. Am o sută douăzeci de dolari în camera mea. Pot plăti pe cinev a să ne ducă, dar n-am idee pe cine-aş putea ruga. Şi nu s -ar putea spune că în Paradise, Ohio, sunt o grămadă de t axiuri.

— Putem lua camioneta noastră.

— Ce camionetă?

— Camioneta tatei. Încă-o mai avem. Stă în garaj. După dispariţia lui, nu s-a mai atins nimeni de ea.

Mă uit la el.

— Vorbeşti serios?

Dă din cap.

— Cât timp a trecut? Mai funcţionează încă?

— Opt ani. De ce să nu funcţioneze? Era aproape nouă când a cumpărat-o.

— Stai, lasă-mă să-nţeleg. Propui să conducem, noi doi, singuri, două ore, până la Atena?

Faţa lui Sam se schimonoseşte într-un zâmbet strâmb.

— Exact asta propun.

Rămân pe canapea şi mă aplec în faţă. Nu mă pot abţin e să nu zâmbesc şi eu.

— Ştii c-o să intrăm în rahat până la gât dacă suntem p rinşi, nu? Niciunul dintre noi n-are permis.

Dă iarăşi din cap.

— Mama o să mă omoare, şi-o să te omoare probabil şi pe tine. Şi mai e vorba şi de încălcarea legii. Dar, da, dacă tu crezi că tatăl tău are necazuri, ce altă opţiune avem? D acă rolurile ar fi fost inversate, dacă tatăl meu ar fi fost în

pericol, aş fi plecat acolo cât ai clipi.

Mă uit la el. Pe faţă nu i se desluşeşte nici urmă de ezitare când propune să conducem ilegal o maşină către un oraş aflat la o distanţă de două ore, ca să nu mai spun că niciunul dintre noi nu ştie să şofeze şi că n-avem idee ce-o să ne aştepte odată ce ajungem la destinaţie. Şi, cu toate astea, Sam e gata de plecare. Ba chiar a fost ideea lui.

— Foarte bine, atunci, spun eu, să mergem la Atena.

Îmi arunc telefonul în geantă, mă asigur că toate fermoarele sunt trase şi că totul e în ordine. Pe urmă dau o raită prin casă şi privesc toate lucrurile îndelung, ca şi cum mi-aş imagina că le văd pentru ultima dată. E stupid să gândeşti aşa, ştiu că sunt pur şi simplu sentimental, dar mă simt nervos şi asta degajă un soi de senzaţie de calm. După cinci minute sunt gata.

— Haide, îi spun lui Sam.

— Vrei să stai pe portbagajul bicicletei?

— Mergi tu cu bicicleta; eu o s-alerg pe lângă tine.

— Şi astmul tău?

— Cred c-o să fiu OK.

Plecăm. El se urcă pe bicicletă. Încearcă să pedaleze cât mai repede, dar nu e într-o formă prea bună. Eu alerg la vreo doi metri în urmă şi mă prefac că gâfâi. Bernie ne urmează. Când ajungem la el acasă, Sam picură de sudoare. Dă fuga în camera lui, de unde se întoarce cu un rucsac. Îl pune pe masa din bucătărie şi se duce să-şi schimbe hainele. Arunc o privire înăuntru. Văd un crucifix, câţiva căţei de usturoi, un ţăruş de lemn, un ciocan, o bilă de Silly Putty[5] şi un briceag.

— Îţi dai seama că tipii ăştia nu sunt vampiri, da? îl întreb, când se întoarce.

— Mda, dar nu se ştie niciodată. Probabil că sunt nebuni, cum spuneai.

— Şi chiar dac-am merge la vânătoare de vampiri, pentru ce naiba e bila de Silly Putty?

---

[5] Silly Putty - Marcă de polimer siliconic (n. tr.).

Ridică din umeri.

— Vreau pur şi simplu să fiu pregătit.

Umplu un castron cu apă pentru Bernie Kosar şi el o bea imediat, pe nerăsuflate. Îmi schimb hainele în baie şi scot din geantă harta traseului, de la o casă la alta. Ies, străbat locuinţa şi intru în garaj, unde e întuneric şi miroase a benzină şi a iarbă de mult uscată. Sam aprinde lumina. De suportul de lemn din perete atârnă o serie de unelte, toate ruginite de când nu s-a mai atins nimeni de ele. Camioneta stă în mijlocul încăperii, acoperită cu o prelată mare, albastră, peste care s-a aşternut un strat gros de praf.

— De când n-a mai fost ridicată prelata asta?

— De când a dispărut tata.

O apuc de un colţ, Sam o ia de un altul, o dăm deoparte împreună şi o lăsăm într-un ungher. El se holbează la camionetă făcând ochii mari, cu un zâmbet pe faţă.

E mică, de un albastru-închis, şi înăuntru nu e loc decât pentru două persoane, sau poate şi pentru o a treia, dacă nu-i pasă că, stând la mijloc, n-o să se simtă prea confortabil în timpul călătoriei. Pentru Bernie Kosar o să fie perfect. Niciun fir din praful adunat în ultimii opt ani nu s-a depus pe maşină, aşa că scânteiază de parcă ar fi fost ceruită de curând. Îmi arunc geanta pe platforma din spate.

— Camioneta tatei, spune Sam, cu mândrie. După toţi aceşti ani. Arată exact la fel.

— Caleaşca noastră de aur, zic eu. Ai cheile?

Se duce spre perete şi ia un set de chei dintr-un cârlig. Eu descui uşa garajului şi o deschid.

— Vrei să jucăm paper-rock-scissors* ca să vedem cine conduce?

— Nu, zice el, după care descuie portiera şoferului şi trece la volan.

Motorul se turează, apoi porneşte. El lasă geamul în jos.

— Cred că tata ar fi mândru dacă m-ar vedea conducându-o.

Zâmbesc.

— Şi eu cred. Scoate-o afară şi-nchid eu uşa.

El respiră adânc, cuplează motorul şi iese din garaj încet, cu sfială, centimetru cu centimetru. Apasă pe frână prea repede şi prea tare şi camioneta se opreşte brusc, zvâcnind.

— Încă n-ai ieşit cu totul, îi spun.

Sam ridică uşor piciorul de pe frână şi parcurge restul distanţei cu încetineală. Închid uşa garajului în spatele lui. Bernie Kosar face un salt din proprie iniţiativă şi se strecoară lângă el. Sam îşi ţine mâinile pe volan în poziţia două fără zece, cu încheieturile degetelor albite.

— Eşti nervos? îl întreb.

— Îngrozit.

— O să te descurci. Am văzut amândoi de-o mie de ori ce trebuie făcut.

Dă din cap.

— OK. În ce parte o iau când ies de pe alee?

— Facem într-adevăr asta?

— Da, confirmă el.

— Atunci o luăm la dreapta şi ne-ndreptăm în direcţia opusă oraşului.

Ne punem amândoi centurile de siguranţă. Deschid geamul atât cât e nevoie ca să-şi scoată Bernie Kosar capul în afară, ceea ce şi face, imediat, stând cu labele din spate pe genunchii mei.

— Sunt speriat de moarte, zice Sam.

— Şi eu.

El inspiră adânc, reţine aerul în plămâni, apoi expiră lent.

— Şi… acum… plecăm… la… drum, spune, luându-şi piciorul de pe frână când rosteşte ultimul cuvânt.

Camioneta o porneşte pe alee hurducându-se. El calcă frâna şi ne oprim derapând. Pe urmă o pune iar în mişcare şi străbate aleea mergând de data asta mai încet, până ce se opreşte în capătul ei, se uită în ambele părţi şi iese p

e drum. Şi câştigăm din nou viteză, după ce începem prin a accelera foarte puţin. Sam e încordat, stă aplecat peste volan, însă după un kilometru şi jumătate pe faţă prinde să i se contureze un zâmbet şi se lasă pe spătarul banchetei.

— Nu e chiar aşa de greu.

— Eşti un şofer înnăscut.

Menţine camioneta aproape de linia din partea dreaptă a drumului. Se crispează ori de câte ori apare câte o maşină din direcţia opusă, dar după o vreme se relaxează şi dă din ce în ce mai puţină atenţie altor vehicule. Intră pe o altă şosea, apoi pe alta şi, peste douăzeci şi cinci de minute, pătrundem pe autostradă.

— Nu-mi vine să cred că fac asta, spune el într-un târziu. E cea mai trăsnită chestie din viaţa mea.

— Şi dintr-a mea.

— Şi ce se-ntâmplă după ce-ajungem, ai vreun plan?

— Absolut niciunul. Sper c-o să reuşim să găsim locul, şi pe urmă mai vedem. N-am idee dacă e o locuinţă, o clădire cu birouri sau altceva. Nici măcar nu ştiu dacă el e acolo.

Sam dă din cap.

— Crezi că e teafăr?

— N-am idee.

Trag adânc aer în piept. Mai avem o oră şi jumătate de drum. Pe urmă o s-ajungem la Atena.

Şi pe urmă o să-l găsim pe Henri.

20

Mergem către sud până ce ne apare în faţa ochilor Atena, cuibărită la poalele munţilor Apalaşi: un orăşel răsărit printre copaci. În lumina slabă, desluşesc curba leneşă a unui râu ce pare să cuprindă aşezarea ca un căuş, servindu-i drept graniţă la est, sud şi vest, în timp ce la nord se află dealurile şi copacii. Vremea e relativ călduroasă pentru noiembrie. Trecem pe lângă terenul de fotbal al facultăţii. Dincolo de el, la mică distanţă, e domul alb al unei arene.

— Ieşi pe aici, spun eu.

Sam scoate camioneta de pe autostradă şi intră direct pe Richland Avenue. Suntem amândoi entuziasmaţi fiindcă am ajuns teferi şi fără să fim prinşi.

— Vasăzică aşa arată un oraş cu universitate, ei?

— Cred că da, zice Sam.

Clădirile şi căminele se întind pe ambele părţi ale străzii. Iarba e verde, tunsă cu meticulozitate, deşi suntem în ultima lună de toamnă. Urcăm un deal abrupt.

— În vârf e Court Street. Trebuie să virăm la dreapta.

— Cât mai avem? întreabă Sam.

— Ceva mai puţin de un kilometru şi jumătate.

— Vrei să trecem mai întâi cu maşina pe lângă clădire?

— Nu, cred c-ar trebui s-o parcăm cu prima ocazie şi să mergem pe jos.

Ne continuăm drumul pe Court Street, care e artera principală din centrul oraşului. Fiind sărbătoare, totul e închis – librăriile, cafenelele, barurile. Pe urmă o văd, ieşind în evidenţă ca un giuvaier.

— Opreşte! strig.

Sam trânteşte piciorul pe frână.

— Ce e?!

În spatele nostru claxonează o maşină.

— Nimic, nimic. Mergi mai departe. Să parcăm.

Parcurgem un alt cvartal înainte de a găsi o parcare. Presupun că adresa căutată e cam la cinci minute de mers pe jos.

— Ce-a fost asta? M-ai speriat de era să fac pe mine.

— Camioneta lui Henri e acolo, răspund eu.

Sam dă din cap.

— De ce-i spui uneori Henri?

— Nu ştiu, o fac pur şi simplu. E un soi de glumă între noi, îl lămuresc eu, apoi mă uit la Bernie Kosar. Crezi c-ar trebui să-l luăm cu noi?

El ridică din umeri.

— Ne-ar putea sta în drum.

Îi dau căţelului câteva bunătăţi şi îl las în maşină, cu geamul întredeschis. Nu e încântat şi începe să chelălăie şi să zgrepţene pe sticlă, dar cred că n-o să lipsim mult. O pornim pe Court Street, întorcându-ne în susul străzii, eu cu geanta atârnată de umăr, iar Sam ducând-o pe a lui în mână. Şi-a scos bila de Silly Putty şi o strânge în pumn, aşa cum fac oamenii stresaţi cu mingiuţele astea spongioase. Ajungem la camioneta lui Henri. Portierele sunt încuiate. Pe banchete sau pe bord nu se zăreşte nimic important.

— Ei, asta înseamnă două lucruri, conchid eu. Henri e încă aici şi, indiferent cine l-a făcut prizonier, nu i-a descoperit încă maşina, adică el n-a vorbit. Dar nici nu mă tem c-ar face-o vreodată.

— Ce-ar fi spus dacă vorbea?

Pentru o clipă, am uitat că Sam nu ştie nimic despre adevăratele motive care l-au adus aici pe Henri. Am mai făcut o greşeală, spunându-i pe nume. Trebuie să fiu atent, să nu mai dezvălui şi altceva.

— Habar n-am, răspund. Adică, cine ştie ce soi de întrebări pot pune ciudaţii ăştia?

— OK, şi acum?

Scot harta pe care e indicată adresa lăsată de Henri în dimineaţa asta.

— Mergem acolo pe jos, spun.

Ne întoarcem pe drumul pe care-am venit. Clădirile înalte se termină şi încep casele. Neîngrijite şi murdare. Găsim imediat adresa şi ne oprim.

Mă uit la bucăţica de hârtie, apoi la casă. Respir adânc.

— Iată-ne şi aici, spun.

Rămânem locului, uitându-ne în sus, la casa cu un etaj, cu pereţii laterali daţi cu vopsea cenuşie. Aleea din faţă duce către o verandă nevopsită, cu o uşă batantă ruptă atârnând, strâmbă, într-o parte. Iarba e înaltă, lăsată în voia ei. Locuinţa pare părăsită, dar pe aleea din spate e o maşină. Nu ştiu ce să fac. Îmi scot telefonul. E 11.12. Îl sun pe Henri, deşi ştiu că n-o să-mi răspundă. E o încercare de a-mi demonstra inteligenţa, de a-mi face un plan. Nu m-am dus cu gândul atât de departe şi acum, când mă aflu cu adevărat aici, nu-mi trece nimic prin minte. La apelul meu răspunde direct mesageria vocală.

— Mă duc să bat la uşă, zice Sam.

— Şi ce-o să spui?

— Nu ştiu, orice o să-mi treacă prin cap.

Dar n-are ocazia s-o facă, fiindcă pe uşa din faţă iese chiar atunci un bărbat. E uriaş, are cel puţin doi metri şi peste o sută de kilograme. Are cioc şi capul ras. Poartă cizme de lucru, blugi şi un pulover negru, cu mânecile suflecate deasupra coatelor. Pe antebraţul drept e un tatuaj, dar sunt prea departe ca să pot vedea ce reprezintă. Scuipă în curte, încuie uşa, coboară de pe verandă şi se îndreaptă spre noi. Înţepenesc când se apropie. Imaginea tatuată e a unui extraterestru care ţine într-o mână un buchet de lalele, ca şi cum ar vrea să i le ofere unei entităţi nevăzute. Bărbatul trece pe lângă noi fără să ne adreseze vreun cuvânt. Întoarcem amândoi capul după el.

— I-ai văzut tatuajul? întreb.

— Da. Şi gata, nu se mai poate spune că numai şoarecii

de bibliotecă sfrijiţi sunt fascinaţi de extratereştri, clişeul nu mai e valabil. Tipul ăsta e imens şi arată ameninţător.

— Ia telefonul meu, Sam.

— Cum? De ce? se miră el.

— Trebuie să-l urmăreşti. Ia telefonul meu. Eu o să intr u în casă. E clar că acolo nu mai e nimeni, altfel n-ar fi înc uiat uşa. Henri ar putea fi înăuntru. Te sun imediat ce pot.

— Cum o să mă suni?

— Nu ştiu. O să găsesc o cale. Poftim.

El ia telefonul fără tragere de inimă.

— Şi dacă Henri nu e înăuntru?

— De-aia vreau să-l urmăreşti pe tip. Poate se duce la Henri acum.

— Şi dacă se-ntoarce?

— O să ne dăm seama. Dar acum trebuie să pleci. Îţi pr omit că te sun cu prima ocazie.

Sam se răsuceşte şi se uită în urma bărbatului. S-a înde părtat deja cu cincizeci de metri. Pe urmă se uită din nou la mine.

— OK. O s-o fac. Dar fii prudent, acolo, în casă.

— Fii şi tu prudent. Ai grijă să nu-l scapi din ochi. Şi fere şte-te, să nu te vadă.

— N-are nicio şansă.

Îmi întoarce spatele şi se grăbeşte să plece pe urmele t ipului. Îi privesc îndepărtându-se şi mă îndrept spre casă i mediat ce-i pierd din vedere. Ferestrele sunt întunecate, s ticla e acoperită cu un strat alb de protecţie. Nu văd nimic înăuntru. Ocolesc casa. Dau de un mic patio betonat, care duce la uşa din spate, încuiată şi ea. Merg mai departe, în cheind ocolul. Numai buruieni şi tufe crescute în voie, răm ase din vara trecută. Încerc o fereastră. E încuiată. Toate sunt încuiate. Ar trebui să sparg una? Mă uit printre mără cini, după pietre, şi, în clipa în care descopăr una şi o ridic de la pământ cu puterea minţii, îmi vine o altă idee, una a tât de nebunească încât s-ar putea să funcţioneze.

Las piatra să cadă şi mă apropii de uşa din spate. Are o

încuietoare simplă, fără yală. Respir adânc, închid ochii, concentrându-mă, şi strâng în palmă mânerul uşii. O zgâlţâi. Gândurile mi se deplasează de la cap către inimă, apoi către stomac; acolo se centralizează totul. Strâng cu mai multă putere şi îmi ţin respiraţia, anticipând, în timp ce mă străduiesc să-mi imaginez mecanismul interior. Pe urmă aud un clic, îl simt în palma de pe mâner. Pe faţă mi se aşterne încet un zâmbet. Răsucesc mânerul şi uşa se deschide. Nu-mi vine să cred că pot descuia uşi imaginându-mi ce e în interiorul lor.

Bucătăria e surprinzător de curată, toate suprafeţele sunt spălate, nici urmă de vase murdare în chiuvetă. Pe masă stă o pâine neîncepută. Trec printr-un coridor îngust şi intru într-o cameră de zi cu pereţii plini de postere şi bannere cu sportivi şi cu un televizor cu ecran mare într-un colţ. În stânga e deschisă uşa care dă într-un dormitor. Îmi strecor capul înăuntru. Totul e în dezordine, cuverturi aruncate într-o parte a patului, un talmeş-balmeş pe comodă. Duhoare scârboasă de lenjerie murdară, plină de sudoare, care n-a apucat să se usuce niciodată.

În partea din faţă a casei, lângă uşă, un şir de trepte se îndreaptă spre etaj. Încep să le urc. A treia îmi geme sub picior.

— Alo? strigă de sus o voce.

Încremenesc, ţinându-mi răsuflarea.

— Frank, tu eşti?

Păstrez tăcerea. Aud pe cineva ridicându-se de pe un scaun, aud scârţâitul paşilor pe o podea din lemn de esenţă tare. În capul scărilor apare un bărbat. Păr negru, nepieptănat, favoriţi, faţa nebărbierită. Nu e la fel de voinic ca tipul care-a plecat mai devreme, dar nici tocmai pipernicit nu e.

— Cine naiba eşti? întreabă.

— Îmi caut un prieten, spun eu.

Îşi schimonoseşte faţa, încruntându-se, dispare şi se întoarce peste cinci secunde, cu o bâtă de baseball în mână.

Pune altă întrebare:

— Cum ai intrat aici?

— În locul tău, aş lăsa bâta aia jos.

— Cum ai intrat aici?

— Sunt mai rapid decât tine şi mult mai puternic.

— Eşti pe dracu'.

— Îmi caut un prieten. A venit aici în dimineaţa asta. Vr eau să ştiu unde e.

— Eşti unul dintre ei, nu-i aşa?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Eşti unul dintre ei! ţipă bărbatul.

Ţine bâta ca un jucător, strângându-i partea mai subţir e de la bază cu degetele cu încheieturi albite ale ambelor mâini, gata să lovească. Are ochii plini de o spaimă nepref ăcută. Muşchii maxilarului sunt puternic încordaţi.

— Eşti unul dintre ei! De ce nu ne lăsaţi deja pur şi sim plu în pace?!

— Nu sunt unul dintre ei. Am venit după prietenul meu. Spune-mi unde e.

— Prietenul tău e unul dintre ei!

— Nu, nu este.

— Adică ştii despre cine vorbesc?

— Da.

Coboară cu o treaptă mai jos.

— Te-am avertizat, îi zic. Lasă bâta şi spune-mi unde e.

Mâinile îmi tremură din cauza nesiguranţei situaţiei, din cauză că el are bâta, pe când eu n-am nimic, în afara abili tăţilor mele. Sunt demoralizat de spaima din ochii lui. Cob oară încă o treaptă. Nu ne mai despart decât şase.

— Îţi zbor capul de pe umeri. Asta o să le trimită priete nilor tăi un mesaj.

— Nu sunt prietenii mei. Şi te asigur c-o să le faci o fav oare dacă mă răneşti.

— Ia să vedem, zice el.

Se repede în josul scărilor. N-am de ales, trebuie să rea cţionez. El roteşte bâta. Mă ghemuiesc şi lovitura nimereş

te în perete, cu un zgomot surd, crăpând lambriul de lemn, în care lasă o gaură largă. Urc lângă tip, îl salt în aer, strângându-l cu o mână de gât şi cu cealaltă proptită în subsuoară, şi îl duc la etaj. Se zbate, îmi trage şuturi în gambe şi în şold. Bâta îi scapă din mână. Ricoşează pe trepte, sunând a gol, şi aud în spatele meu zgomotul unei ferestre sparte.

Etajul e de fapt o singură încăpere mansardată. E întuneric. Pe pereţi sunt exemplare din *Ei umblă printre noi*, iar spaţiul rămas e acoperit cu siluete de extratereştri, dar, spre deosebire de ale lui Sam, posterele sunt fotografii autentice, făcute de-a lungul anilor, mărite şi cu granulaţie vizibilă, aşa că e greu să-ţi dai seama ce reprezintă, dar e vorba, în majoritatea lor, de imagini albe pe fundalul unui decor întunecat. Într-un colţ stă un manechin de cauciuc, un extraterestru cu ştreangul în jurul gâtului. Cineva i-a pus pe cap un sombrero mexican. De tavan sunt lipite stele fosforescente. Par nelalocul lor, fiind mai degrabă potrivite pentru camera unei fetiţe de zece ani.

Îl arunc pe tip pe podea. Se târăşte în grabă, îndepărtându-se de mine, şi se ridică. În clipa aceea îmi adun toată forţa în stomac, o îndrept către el fandând cu putere, şi zboară cu spatele înainte, izbindu-se de perete.

— Unde e? întreb.

— N-o să-ţi spun niciodată. E unul dintre voi.

— Eu nu sunt cine crezi că sunt.

— N-o să reuşiţi niciodată! Lăsaţi Pământul în pace!

Îmi ridic braţul şi îl sufoc. Îi simt tendoanele încordându-se sub mâna mea, deşi nu-l ating. Nu poate respira şi se înroşeşte la faţă. Îi dau drumul.

— Te-ntreb din nou.

— Nu.

Îl sufoc iarăşi şi de data asta strâng mai tare când îi văd faţa împurpurându-se. Când îl eliberez începe să plângă, şi-mi pare rău pentru el, pentru ceea ce i-am făcut. Dar ştie unde e Henri, l-a maltratat cumva, şi compasiunea m

ea dispare aproape imediat ce-a apărut.

După ce-şi recapătă răsuflarea, vorbeşte printre suspine:

— E jos.

— Unde? Nu l-am văzut.

— La subsol. Uşa e în spatele bannerului cu Steelers[6] din camera de zi.

Formez numărul meu la telefonul pus pe masa din mijlocul încăperii. Sam nu răspunde. Pe urmă smulg aparatul din perete şi îl rup în două.

— Dă-mi celularul tău.

— N-am celular.

Mă apropii de manechin şi-i scot ştreangul din jurul gâtului.

— Ei, haide, omule, imploră el.

— Ţine-ţi gura. Mi-ai răpit prietenul. Îl reţii împotriva voinţei lui. Ai noroc că nu fac nimic mai mult decât să te leg.

Îi trag braţele la spate şi înfăşor frânghia strâns în jurul lor, apoi îl leg de unul dintre scaune. Nu cred că o să-i poată susţine greutatea prea multă vreme. Pe urmă îi astup gura cu bandă adezivă, ca să nu ţipe, cobor în goană scările şi rup bannerul cu Steelers de pe perete, dând la iveală o uşă neagră, care e încuiată. O descui, aşa cum am făcut cu cealaltă. Un şir de trepte de lemn se pierd într-o beznă deplină.

În nări îmi pătrunde miros de mucegai. Apăs pe întrerupător, aprinzând lumina, şi încep să cobor, încet, îngrozit de gândul la ceea ce aş putea să descopăr. Grinzile sunt pline de pânze de păianjen. Ajung jos şi simt imediat o prezenţă: nu sunt singur în subsol, mai e cineva. Mă încordez, respir adânc şi mă răsucesc.

Acolo, în colţul pivniţei, stă Henri.

— Henri!

[6] Steelers - Echipă profesionistă de fotbal american din Pittsburgh (n. tr.).

Strânge din ochi în lumină, obişnuindu-se cu ea. Are o bucată de bandă adezivă peste gură. Mâinile îi sunt imobilizate la spate, iar gleznele sunt legate de picioarele scaunului pe care stă. E ciufulit şi pe obrazul drept i se întinde o dâră de sânge uscat, care pare aproape negru. Vederea ei mă umple de furie.

Mă reped şi îi smulg bucata de bandă de pe gură. El răsuflă adânc.

— Slavă Domnului, spune. Are vocea lipsită de vlagă. Ai avut dreptate, John. A fost o prostie să vin aici. Îmi pare rău. Ar fi trebuit să te-ascult.

— Sst, zic eu.

Mă aplec şi încep să-i dezleg gleznele. Miroase a urină.

— Am căzut într-o ambuscadă.

— Câţi erau? întreb.

— Trei.

— L-am legat pe unul la etaj, îi spun.

Îi eliberez gleznele. Îşi întinde picioarele şi oftează uşurat.

— Am stat toată ziua pe blestematul ăsta de scaun.

Încep să-i dezleg mâinile.

— Cum naiba ai ajuns aici? mă întreabă.

— Am venit împreună cu Sam. El a condus.

— Glumeşti?

— N-am găsit nicio altă soluţie.

— Cu ce maşină aţi venit?

— Cu camioneta veche a tatălui lui.

Amuţeşte pentru un minut, cântărind implicaţiile spuselor mele.

— El nu ştie nimic, îi povestesc. I-am zis că extratereştrii sunt un hobby al tău, atât şi nimic mai mult.

Henry dă din cap.

— Ei, mă bucur c-aţi reuşit. Unde e Sam acum?

— Îl urmăreşte pe unul dintre ei. Nu ştiu unde s-au dus.

Deasupra noastră se aude scârţâitul unei scânduri din podea. Mă ridic, şi mâinile lui Henri rămân pe jumătate ned

ezlegate.

— Ai auzit? şoptesc.

Ne uităm amândoi către uşă, ţinându-ne răsuflarea. Un picior păşeşte pe treapta de sus, apoi pe următoarea, şi bărbatul voinic pe lângă care am trecut mai devreme, cel pe care îl urmărea Sam, ne apare dintr-odată în faţa ochilor.

— Petrecerea s-a terminat, băieţi, spune el. Ţine în mână un pistol îndreptat spre faţa mea. Acum pleacă de-acolo.

Îmi ridic mâinile în faţă şi mă retrag cu un pas. Mă gândesc să-mi folosesc puterile şi să-i iau arma, dar dacă asta o s-o declanşeze cumva, accidental? Încă n-am încredere deplină în abilităţile mele. E prea riscant.

— Ne-au spus că s-ar putea să veniţi. Că o s-arătaţi ca şi cum aţi fi oameni. Că voi sunteţi adevăraţii duşmani, zice bărbatul.

— Despre ce vorbeşti? îl întreb.

— Au fost induşi în eroare, îmi explică Henri. Cred că noi suntem duşmanul.

— Gura! ţipă bărbatul.

Face trei paşi către mine. Apoi schimbă poziţia armei, îndreptând-o drept spre Henri.

— O singură mişcare greşită şi el încasează glonţul. Ai priceput?

— Da, răspund.

— Acum prinde asta, zice el.

Ia o rolă de bandă adezivă de pe raftul de alături şi mi-o aruncă. O opresc când e încă în aer, lăsând-o suspendată la vreo doi metri şi jumătate deasupra podelei şi la jumătatea distanţei dintre noi. Încep s-o învârtesc foarte repede. Tipul se holbează la ea, năucit.

— Ce naiba…?

În vreme ce atenţia îi e distrasă, îmi reped braţul către el, ca şi cum aş azvârli ceva. Rola zboară înapoi şi îl pocneşte în nas. Sângele ţâşneşte, iar el îşi duce mâna într-ac

olo şi scapă pistolul, care loveşte duşumeaua şi se descar că. Întind mâna spre glonţ şi îl opresc, şi în spatele meu îl aud pe Henri râzând. Mişc proiectilul, lăsându-l suspendat în dreptul feţei bărbatului.

— Hei, grăsane! spun.

Deschide ochii şi vede glonţul în aer, chiar în faţa lui.

— O să fie nevoie s-aduci mai multe.

Las glonţul să-i cadă la picioare. Se întoarce să fugă, da r îl aduc înapoi, purtându-l de-a latul încăperii şi îl izbesc de un stâlp gros de susţinere. Îşi pierde cunoştinţa şi cade grămadă la podea. Înşfac rola de bandă adezivă şi îl leg d e stâlp. După ce mă conving că e imobilizat, mă întorc lân gă Henri, ca să-l eliberez pe de-a-ntregul.

— John, cred că asta-i cea mai frumoasă surpriză pe car e-am avut-o în toată viaţa mea, şopteşte el, cu o asemen ea uşurare în voce încât mă gândesc că urmează să izbuc nească în lacrimi.

Zâmbesc cu mândrie.

— Mulţumesc. Şi-a făcut apariţia azi, la cină.

— Îmi pare rău c-am lipsit.

— Le-am spus că ai fost reţinut.

El zâmbeşte.

— Slavă Domnului c-a apărut Moştenirea, exclamă apo i, şi îmi dau seama că stresul creat de Moştenirile mele în formare – sau teama că nu se vor materializa – l-a costat pe Henri mult mai mult decât mi-am imaginat.

— De fapt, ce ţi s-a întâmplat? îl întreb.

— Am bătut la uşă. Erau acasă toţi trei. Când am intrat, unul dintre ei m-a pocnit cu o bâtă peste ceafă. Şi când m i-am revenit eram pe scaunul ăsta.

Clatină din cap şi rosteşte, în lorică, un lung şir de cuvin te despre care ştiu că sunt înjurături. Îi dezleg în sfârşit m âinile şi el se ridică şi-şi întinde picioarele.

— Trebuie să plecăm de-aici, spune.

— Să-l găsim mai întâi pe Sam.

Şi atunci îl aud.

— John. Eşti acolo, jos?

21

Totul se desfăşoară cu încetinitorul. Văd o a doua persoană în capul scărilor. Sam scânceşte, surprins, şi mă întorc către el, liniştea umplându-mi urechile cu un bâzâit discordant, care vine treptat. Bărbatul din spatele lui îl îmbrânceşte cu brutalitate, picioarele i se desprind de treaptă şi ştiu că o să cadă la baza scării, unde îl aşteaptă podeaua de beton. Îl privesc zburând prin aer, agitându-şi braţele cu o privire îngrozită pe chipul chinuit. Fără să-mi treacă prin minte nici măcar un singur gând, instinctul preia controlul, ridic mâinile în ultima secundă şi îl opresc, cu capul la numai cinci centimetri de podea. Îl las încet jos.

— Rahat, spune Henri.

Sam se saltă în şezut şi se târăşte de-a-ndăratelea, ca un crab, până ce ajunge să se rezeme cu spatele de zidul din blocuri de zgură. Face ochii mari, uitându-se la trepte, şi buzele i se mişcă, dar nu se aude niciun sunet. Cel care l-a împins stă în capul scărilor, încercând, ca şi el, să înţeleagă ce s-a întâmplat. Probabil e al treilea tip.

— Sam, am încercat să… spun eu.

Bărbatul de pe scară se întoarce şi vrea s-o rupă la fugă, dar îl silesc să coboare cu două trepte. Sam îl priveşte, vede că pare reţinut de o forţă invizibilă, apoi se uită la braţul meu întins către el. E şocat şi a rămas fără grai.

Înşfac banda adezivă, îl ridic pe bărbat în aer şi îl duc la etaj, ţinându-l tot timpul suspendat deasupra podelei. Zbiară obscenităţi în timp ce îl leg cu banda adezivă de un scaun, dar nu aud niciuna dintre ele, fiindcă mintea mea e într-o goană nebună, încercând să găsească o explicaţie a celor întâmplate, o explicaţie plauzibilă pentru Sam.

— Gura, spun.

El revarsă un alt şuvoi de cuvinte obscene. Decid c-am auzit destule, îl amuţesc astupându-i gura cu bandă adezi vă şi mă întorc la subsol. Henri stă în picioare, alături de S am, care stă în acelaşi loc şi are aceeaşi privire lipsită de expresie.

— Nu pricep, zice el. Ce s-a-ntâmplat?

Mă uit la Henri şi el se uită la mine. Ridic din umeri.

— Spuneţi-mi ce s-a-ntâmplat, repetă Sam, şi în vocea l ui rugătoare se simte disperarea cu care-şi doreşte să afl e adevărul, să se convingă că nu e nebun, că nu şi-a imag inat ceea ce a văzut cu câteva clipe înainte.

Henri oftează şi clatină din cap.

— Ce rost are? spune apoi.

— Despre ce vorbeşti? îl întreb.

Mă ignoră şi se întoarce spre Sam. Îşi ţuguiază buzele, se uită mai întâi la bărbatul prăbuşit în scaun, asigurându -se că încă mai e leşinat, apoi la el.

— Nu suntem cine crezi că suntem, i se adresează, şi s e opreşte.

Sam tace, privindu-l cu ochi mari. Nu-i pot descifra expr esia feţei şi n-am idee ce vrea Henri să-i zică – o să invent eze din nou o poveste alambicată, sau, numai de această dată, o să spună adevărul – şi sper sincer că o să aleagă a doua variantă. Se uită la mine şi eu încuviinţez cu o mişca re a capului.

— Am venit pe Pământ acum zece ani, de pe o planetă numită Lorien. Am venit pentru că planeta noastră a fost distrusă de locuitorii alteia, numită Mogadore. Au distrus-o fiindcă îi interesau resursele ei, fiindcă şi-au transformat propria planetă într-o groapă de gunoi putred. Am venit ai ci ca să ne-ascundem până când ne vom putea întoarce p e Lorien, ceea ce vom face într-o bună zi. Dar mogadorien ii ne-au urmărit. Ne vânează. Iar eu cred că au venit pe P ământ fiindcă au de gând să-l ia în stăpânire. De aceea su nt azi în locul ăsta, ca să aflu mai multe.

Sam tace. Dacă i-aş fi spus eu aceleaşi lucruri, sunt sigur că nu m-ar fi crezut, că poate s-ar fi înfuriat, dar i le-a zis Henri, şi Henri e de o onestitate pe care i-am simţit-o întotdeauna şi pe care sunt sigur că i-o simte şi el. Se uită la mine.

— Am avut dreptate: eşti extraterestru. N-ai glumit când ai recunoscut, îmi spune.

— Da, ai avut dreptate.

El se uită din nou la Henri.

— Şi poveştile pe care mi le-ai înşirat de Halloween?

— Nu. Alea chiar erau poveşti, răspunde Henri. Poveşti ridicole, care m-au făcut să zâmbesc când am dat întâmplător de ele pe internet, atât şi nimic mai mult. Dar ceea ce ţi-am povestit acum e adevărul adevărat.

— Păi… zice Sam, cu vocea stingându-i-se, încercând să priceapă sensul cuvintelor. Ce s-a-ntâmplat adineauri?

Henri arată spre mine cu o înclinare a capului.

— John trece printr-un proces de apariţie a unor anumite puteri. Una dintre ele e telekinezia. Te-a salvat când ai fost împins.

Sam continuă să zâmbească alături de mine, şi cu ochii la mine. Când mă uit la el, dă din cap.

— Am ştiut că eşti diferit, îmi spune.

— Nu mai e nevoie să te avertizez, i se adresează Henri, că va trebui să ţii toate astea sub tăcere. Pe urmă se uită la mine. Avem nevoie de informaţii şi trebuie să plecăm de-aici. Probabil că ei sunt pe-aproape.

— Tipii de la etaj s-ar putea să fie conştienţi.

— Să mergem să vorbim cu ei.

Henri se duce să ia arma de pe podea şi îi scoate încărcătorul. E plin. Îndepărtează toate gloanţele şi le pune pe un raft de alături, apoi fixează încărcătorul la loc şi îşi îndeasă arma sub cureaua blugilor. Eu îl ajut pe Sam să se ridice şi mergem cu toţii sus, la etaj. Bărbatul pe care l-am adus prin telekinezie continuă să se zbată. Celălalt stă liniştit. Henri se apropie de el.

— Aţi fost avertizaţi, îi spune.

Bărbatul încuviinţează dând din cap.

— Acum o să vorbeşti, continuă Henri, îndepărtându-i banda adezivă de pe gură. Şi dacă n-o s-o faci… Armează pistolul şi îl îndreaptă spre pieptul lui. Cine v-a vizitat?

— Au fost trei.

— Ei, şi noi suntem trei. Cui îi pasă? Continuă.

— M-au ameninţat că mă omoară dacă suflu ceva când vă veţi face apariţia, zice bărbatul. Nu vă mai spun nimic.

Henri îi apăsă ţeava pistolului pe frunte. Dintr-un anumit motiv, asta mă deranjează. Întind mâna şi îndrept arma în jos, cu ţeava spre podea. Henri îmi aruncă o privire plină de curiozitate.

— Există şi alte metode, zic eu.

El ridică din umeri şi retrage pistolul.

— Ringul îţi aparţine, îmi spune.

Stau la un metru şi jumătate în faţa bărbatului. E masiv, dar, după ce l-am prins pe Sam când cădea prin aer, ştiu că pot să-l ridic. Îmi întind braţele şi mă concentrez, încordându-mi tot trupul. În primele clipe nu se întâmplă nimic, apoi începe să se înalţe încet deasupra podelei. Se zbate, dar banda adezivă îl ţine legat de scaun şi nu poate face nimic. Mă concentrez din toată fiinţa mea, însă vederea periferică mă ajută totuşi să remarc că Henri zâmbeşte cu mândrie, aşa cum zâmbeşte şi Sam. Ieri nu eram în stare să ridic nici măcar o minge de tenis, iar azi ridic un scaun, cu tot cu bărbatul de o sută de kilograme care stă pe el. Ce repede s-a dezvoltat Moştenirea.

Odată ce l-am săltat până la nivelul feţei, înclin scaunul, şi tipul ajunge s-atârne cu capul în jos.

— Ei, ce faci! urlă el.

— Vorbeşte.

— Nu! Au spus că mă ucid.

Las scaunul să cadă. El ţipă, dar îl prind înainte de a atinge podeaua. Îl ridic din nou.

— Erau trei! strigă, vorbind repede. Au apărut chiar în z

iua în care am expediat revistele. Au venit în noaptea aia.

— Cum arătau? întreabă Henri.

— Ca nişte fantome. Erau palizi, aproape ca albinoşii. Purtau ochelari de soare, dar fiindcă noi n-am vrut să vorbim, unul şi i-a scos. Avea ochi negri şi dinţi ascuţiţi, însă nu păreau naturali, ca ai unui animal. Arătau ca şi cum ar fi fost sparţi şi piliţi. Purtau cu toţii haine lungi şi pălării, parc-ar fi fost scoşi dintr-un film vechi cu spioni. Ce dracu' să vă spun mai mult de-atât?

— De ce-au venit?

— Voiau să ştie care e sursa articolului nostru. Le-am povestit. Ne-a sunat un bărbat, ne-a spus că are o ştire în exclusivitate pentru noi şi a început să se dezlănţuie, vorbindu-ne despre un grup de extratereştri care intenţionează să ne distrugă civilizaţia. Dar a sunat în ziua în care tipăream revista, aşa că, în loc să scriem toată istoria, am pus o notiţă care anunţa că vom dezvălui mai multe în numărul din luna următoare. Tipul vorbea atât de repede, încât abia reuşeam să pricepem ce spune. Intenţionam să-l sunăm în noaptea următoare, numai că asta nu s-a mai întâmplat, fiindc-au apărut în schimb mogadorienii.

— De unde ştii că erau mogadorieni?

— Păi, altfel cine naiba ar fi putut fi? Am scris un articol despre specia extraterestră a mogadorienilor şi – ce să vezi? – în aceeaşi zi, la uşa noastră îşi face apariţia un grup de extratereştri care vor să afle de unde-am primit informaţiile. Nu e prea greu să-ţi dai seama.

Bărbatul e voinic şi mie mi-e greu să-l susţin. Fruntea mi s-a umplut de broboane de sudoare şi fac eforturi ca să respir. Îl răsucesc în poziţia normală şi încep să-l cobor încet. Când e la treizeci de centimetri de podea îl las să cadă şi aterizează cu un bufnet. Mă aplec, cu palmele sprijinite pe genunchi, ca să-mi recapăt răsuflarea.

— Ce naiba, omule? Răspund la întrebările voastre, zice el.

— Îmi pare rău, spun. Eşti prea greu.

— A fost singura dată când au venit? întreabă Henri.

Tipul clatină din cap.

— S-au întors.

— De ce?

— Ca să se-asigure că nu mai tipărim altceva. Nu cred c-au avut încredere în noi, dar bărbatul care ne sunase n-a mai răspuns niciodată la telefon, aşa că n-am mai avut ce publica.

— Ce i s-a întâmplat?

— Tu ce crezi? întreabă tipul.

Henri dă din cap.

— Deci ştiau unde locuia?

— Ştiau numărul de telefon la care-ar fi trebuit să-l sun ăm noi. Sunt sigur c-au reuşit să afle.

— V-au ameninţat?

— La naiba, da. Ne-au făcut praf biroul. Şi mi-au tulbura t mintea. De-atunci nu mă mai recunosc.

— Ce-au făcut cu mintea ta?

El închide ochii şi respiră din nou adânc.

— Nici măcar nu păreau reali. Adică, apar trei bărbaţi şi se proptesc în faţa noastră, vorbind cu glasuri groase, tăi oase, toţi îmbrăcaţi în trenciuri, cu pălării şi cu ochelari de soare, deşi era noapte. Arătau ca şi cum s-ar fi costumat pentru o petrecere de Halloween, sau cam aşa ceva. Erau caraghioşi şi deplasaţi, aşa că la început le-am râs în nas … povesteşte el, şi vocea i se stinge.

Dar, în clipa în care am izbucnit în râs, am ştiut că făce am o greşeală. Ceilalţi doi mogadorieni au pornit-o înspre mine, cu ochelarii scoşi. Am încercat să-mi feresc privirea, dar n-am putut. A trebuit să mă uit în ochii ăia, ca şi cum m-ar fi atras ceva într-acolo. Era ca şi cum aş fi văzut moa rtea. Propria mea moarte, şi morţile tuturor oamenilor pe care-i cunosc şi-i iubesc. Deja nu mai era nimic de râs. Nu numai că am fost martor la toate morţile, dar le-am şi sim ţit. Nesiguranţa. Durerea. Groaza cumplită, deplină. Nu m ai eram în camera aia. Şi pe urmă au apărut lucrurile de c

are m-am temut întotdeauna, când eram copil. Animale împăiate care prind viaţă, cu boturile pline de colţi ascuţiţi, cu lame de brici în loc de gheare. Chestiile de care se tem de obicei toţi copiii. Vârcolaci. Clovni demonici. Păianjeni uriaşi. Am văzut toate astea prin ochii unui copil şi pur şi simplu m-au îngrozit. Şi, de fiecare dată când mă muşca una dintre creaturile alea, îi simţeam dinţii sfâşiindu-mi carnea, îmi simţeam sângele scurgându-se din răni. Urlam fără să mă pot opri.

— N-ai încercat să te-mpotriveşti?

— Îi însoţeau două animale mici, ca nişte nevăstuici, grase, cu picioare scurte. Nu mai mari decât un câine. Le curgeau balele. Unul dintre bărbaţi le ţinea într-o lesă, dar îmi dădeam seama c-aveau chef să ne mănânce. Au spus c-or să le dea drumul dacă opunem rezistenţă. Crede-mă, omule, creaturile alea nu erau de pe Pământ. Dac-ar fi fost câini, n-ar fi fost mare brânză, ne-am fi luptat cu ei. Dar cred că dihăniile lor ne-ar fi devorat cu totul, cât suntem de mari. Şi se smuceau în lesă, mârâind, încercând să ajungă la noi.

— Aşa că aţi vorbit?

— Da.

— Când s-au întors?

— În noaptea dinainte de a scoate ultimul număr al revistei, cu puţin mai mult de o săptămână în urmă.

Henri îmi aruncă o privire îngrijorată. Cu numai o săptămână în urmă, mogadorienii s-au aflat la mai puţin de o sută cincizeci de kilometri de locuinţa noastră. E posibil să mai fie încă pe aici, pe undeva, poate ţinând sub observaţie redacţia revistei. Poate de asta le-a simţit Henri prezenţa în ultima vreme. Sam stă lângă mine, străduindu-se să priceapă totul.

— De ce nu v-au ucis pur şi simplu, cum au făcut cu informatorul vostru?

— De unde naiba să ştiu? Poate fiindcă publicăm o revistă decentă.

— De unde aflase tipul care v-a sunat povestea despre mogadorieni?

— A spus că-l prinsese pe unul dintre ei şi-l torturase.

— Unde?

— Nu ştiu. După prefix, numărul lui era dintr-o zonă de lângă Columbus. Adică la nord faţă de noi. La vreo sută sa u o sută treizeci de kilometri spre nord.

— Tu ai vorbit cu el?

— Da. Şi m-am întrebat dacă era sau nu nebun, dar mai auzisem zvonuri despre povestea asta. A spus că vor să d istrugă civilizaţia, aşa cum o ştim noi, şi uneori vorbea atâ t de repede, încât îmi era greu să pricep ceva. Dar repeta întruna că au venit aici ca să vâneze ceva sau pe cineva. Şi pe urmă a-nceput să turuie numere.

Fac ochii mari.

— Ce numere? Ce însemnau?

— N-am idee. Cum spuneam, vorbeau atât de repede în cât nu puteam face nimic mai mult decât să notăm totul.

— Aţi luat notiţe în timp ce vorbea? se miră Henri.

— Bineînţeles. Suntem ziarişti, răspunde bărbatul, surpr ins de întrebare. Crezi că inventăm articolele pe care le sc riem?

— Da, aşa credeam, spune Henri.

— Mai aveţi notiţele? întreb eu.

Se uită la mine şi dă din cap.

— Nu-s bune de nimic, credeţi-mă. Am scris numai nişt e mâzgăleli despre planul lor de anihilare a speciei uman e.

— Trebuie să le văd, spun, aproape urlând. Unde, unde sunt?

El arată spre biroul lipit de un perete.

— Pe birou. Pe bileţele adezive.

Mă îndrept spre biroul acoperit cu hârtii şi încep să caut printre bileţelele adezive. Găsesc câteva notiţe cu referiri vagi la speranţa mogadorienilor că vor cuceri Pământul. N imic concret, niciun plan, niciun detaliu, doar câteva cuvin

te greu de descifrat:

„Suprapopulare”

„Resursele Pământului?”

„Război biologic?”

„Planeta Mogadore”

Ajung la bileţelul pe care-l caut. Îl citesc cu atenţie, de trei sau patru ori.

PLANETA LORIEN? LORICII?

1-3 MORT

4?

7 URMĂRIT ÎN SPANIA

9 PE FUGĂ ÎN AS

(DESPRE CE VORBEŞTE? CE LEGĂTURĂ AU NUMERELE ASTEA CU INVADAREA PĂMÂNTULUI?)

— De ce e un semn de întrebare după numărul 4? mă mir eu.

— Fiindc-a spus ceva despre el, dar vorbea atât de repede încât n-am înţeles nimic.

— Îţi baţi joc de mine?

El clatină din cap. Oftez. *Ăsta e norocul meu*, meditez. *Singurul lucru spus despre mine e singurul care n-a fost notat.*

— Ce-nseamnă AS? întreb.

— America de Sud.

— A spus în ce zonă a Americii de Sud?

— Nu.

Dau din cap şi mă holbez la bucăţica de hârtie. Îmi doresc să fi auzit conversaţia, să fi putut pune propriile mele întrebări. Mogadorienii ştiu într-adevăr unde e Şapte? Îl sau o urmăresc într-adevăr? Dacă e aşa, vraja lorică e încă puternică. Împăturesc bileţelele adezive şi mi le strecor în buzunarul din spate.

— Ştii ce înseamnă numerele? întreabă tipul.

Clatin din cap.

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Nu te cred, zice el.

— Gura, se răsteşte Sam, şi îl pocneşte în stomac cu ca pătul gros al bâtei.

— Îmi mai poţi spune şi altceva? întreb eu.

El cade o clipă de gânduri.

— Cred că îi supără lumina. Par să aibă dureri când îşi s cot ochelarii de soare.

Auzim un zgomot la parter. Ca şi cum cineva ar încerca să deschidă uşa, cât mai silenţios cu putinţă. Ne uităm un ul la altul. Eu arunc o privire către bărbatul de pe scaun.

— Cine e? şoptesc.

— Sunt ei.

— Cum?

— Au zis că vor sta la pândă. Că ştiau că s-ar putea să vină cineva.

Auzim paşi uşori la parter.

Henri şi Sam se uită unul la altul, îngroziţi.

— De ce nu ne-ai spus?

— Au zis că mă omoară. Pe mine şi pe ai mei.

Alerg la fereastră, mă uit în spatele casei. Suntem la pri mul etaj. De sol ne despart şase metri. Curtea e împrejmu ită cu un gard. Şipci de lemn, înalte de doi metri şi jumăta te. Mă întorc în grabă lângă scări şi arunc o privire jos. Vă d trei siluete enorme, în trenciuri lungi, negre, cu pălării n egre şi cu ochelari de soare. Au săbii lungi, din metal străl ucitor. E imposibil să fugim coborând scările. Moştenirile mele devin tot mai puternice, dar n-au ajuns suficient de puternice ca să pot înfrunta trei mogadorieni. Nu putem f ugi decât pe una dintre ferestre sau de pe micul balcon di n partea din faţă a încăperii. Ferestrele sunt mai mici, dar curtea din spate ne-ar permite să plecăm fără să fim obse rvaţi. Dacă fugim prin faţă, e foarte posibil să fim văzuţi. Aud zgomote venind de la subsol, îi aud pe mogadorieni v orbind între ei, într-o limbă urâtă, guturală. Doi se îndreap

tă spre pivniţă, în vreme ce al treilea o ia în direcţia scării care urcă spre noi.

Dispun de un timp de acţiune de o secundă sau două. Ferestrele se vor sparge dacă ieşim prin ele. Singura noastră şansă e uşa care dă în balconul de la primul etaj. O deschid apelând la telekinezie. Afară e întuneric. Aud paşi pe trepte. Îi trag pe Sam şi pe Henri spre mine şi mi-i arunc pe câte un umăr, ca pe doi saci cu cartofi.

— Ce faci? şopteşte Henri.

— N-am idee, spun eu. Dar sper să meargă.

Mă reped spre uşă exact în clipa în care zăresc vârful pălăriei primului mogadorian şi, chiar înainte de a ajunge la marginea balconului, sar. Zburăm pe sub cerul nopţii. Plutim vreme de două sau trei secunde. Văd maşinile trecând pe strada de sub noi. Văd oamenii de pe trotuar. Nu ştiu nici unde o să aterizăm, nici dacă trupul meu o să suporte toată greutatea pe care o port. Ne lovim de acoperişul casei de vizavi şi mă prăbuşesc, cu Sam şi Henri deasupra mea. Impactul îmi goleşte plămânii de aer şi am senzaţia că mi-am rupt picioarele. Sam dă să se ridice, dar Henri îl trage în jos. Mă târăşte în capătul opus al acoperişului şi mă întreabă dacă pot folosi telekinezia ca să-i cobor pe el şi pe Sam pe pământ. Pot şi o fac. Apoi îmi spune că eu trebuie să sar. Mă ridic, simţindu-mă nesigur pe picioarele care încă mă dor şi, chiar înainte de a sări, mă răsucesc şi îi văd pe cei trei mogadorieni pe balconul de vizavi, părând derutaţi. Săbiile le strălucesc. Plecăm înainte de a ne zări, fără să mai pierdem nicio secundă.

Ajungem la camioneta lui Sam. El şi Henri trebuie să m-ajute să merg. Bernie e acolo, aşteptându-ne. Ne hotărâm să abandonăm camioneta lui Henri, fiindcă ei ştiu probabil cum arată şi i-ar lua urma. Ieşim din Atena şi Henri, care e la volan, intră pe drumul de întoarcere către Paradise, aşa cum e şi cazul după noaptea pe care-am avut-o.

Henri o ia de la început, povestindu-i lui Sam totul. Nu s

e opreşte până când nu parcăm maşina pe aleea din faţa casei noastre. E încă întuneric. Sam mă studiază din privir i.

— De necrezut, spune, şi îmi zâmbeşte. E cea mai tare poveste pe care-am auzit-o vreodată.

Mă uit la el şi ceea ce văd e confirmarea pe care a căut at-o toată viaţa, afirmaţia că timpul pe care şi l-a petrecut cu nasul în publicaţiile de duzină despre conspiraţii, căutâ nd indicii care să lămurească dispariţia tatălui lui, n-a fost zadarnic.

— Eşti într-adevăr rezistent la foc? mă întreabă.

— Da, îi răspund.

— Doamne, e impresionant.

— Mulţumesc, Sam.

— Poţi să zbori?

La început cred că glumeşte, apoi îmi dau seama că nu e aşa.

— Nu, nu pot. Sunt rezistent la foc şi îmi pot transforma mâinile în surse de lumină. Mai e şi telekinezia, pe care-a m învăţat s-o folosesc abia ieri. E de aşteptat să-mi mai a pară şi alte Moşteniri, în curând. Sau cel puţin aşa crede m. Dar n-am idee care vor fi, nu înainte de a se manifesta efectiv.

— Sper c-o să-nveţi să te faci invizibil, spune Sam.

— Bunicul meu putea. Şi tot ce atingea se făcea nevăzu t.

— Serios?

— Da.

Începe să râdă.

— Încă nu-mi vine să cred că voi doi aţi condus singuri pe tot drumul până la Atena, spune Henri. Sunteţi într-ade văr cineva, băieţi. Când ne-am oprit să luăm benzină am văzut că numerele de înmatriculare au expirat de patru a ni. Chiar nu-mi dau seama cum aţi reuşit s-ajungeţi fără s ă fiţi opriţi.

— Ei, de-acum înainte puteţi conta pe mine, promite Sa

m. Fac orice e necesar ca să v-ajut să-i opriţi. Mai ales fiin dcă pun pariu că ei sunt ăia care l-au răpit pe tata.

— Mulţumesc, Sam, zice Henri. Cel mai important lucru pe care-l poţi face e să nu ne divulgi secretul. Odată ce-l află şi alţii, ne poate aduce moartea.

— Nu-ţi face griji, n-o să spun nimănui, niciodată. Nu vr eau să-şi folosească John puterile împotriva mea.

Râdem, îi mulţumim din nou lui Sam, şi el pleacă, la vol anul maşinii. Henri şi cu mine intrăm în casă. Deşi am dor mit în spatele camionetei, sunt încă extenuat. Mă întind p e canapea. Henri se aşază pe un scaun, vizavi de mine.

— Sam n-o să sufle nicio vorbă, spun eu.

El nu răspunde, se mulţumeşte să privească fix duşume aua.

— Ei nu ştiu că ne aflăm aici, adaug.

Henri îşi ridică privirea spre mine.

— Nu ştiu, repet eu. Dacă ar fi ştiut, ar fi fost deja pe ur mele noastre.

El păstrează tăcerea. Nu pot s-o suport.

— Nu plec din Ohio din cauza unei simple presupuneri.

Henri se ridică în picioare.

— Mă bucur că ţi-ai făcut un prieten. Şi cred că Sarah e extraordinară. Dar nu putem rămâne. Mă duc să fac bagaj ele, spune el.

— Nu.

— După ce terminăm de-mpachetat, mă duc în oraş, să cumpăr o camionetă nouă. Trebuie să plecăm de-aici. Poa te că nu ne-au urmărit, dar ştiu cât de puţin a lipsit ca să ne prindă şi că e posibil să fie încă în apropiere. Cred că ti pul care-a sunat la revistă l-a capturat într-adevăr pe unul dintre ei. El a povestit asta, că a luat un prizonier, l-a tort urat până când a vorbit şi apoi l-a ucis. Nu ştiu ce soi de a paratură de urmărire au, dar nu cred că vor avea nevoie de prea mult timp ca să ne găsească. Şi când vor ajunge l a noi, vom muri. Moştenirile tale încep să apară, puterea t a e în creştere, dar nu eşti nici pe departe pregătit să-i înf

runţi.
Iese din cameră. Eu mă salt în capul oaselor. Nu vreau să plec. Mi se întâmplă pentru prima oară în viaţa mea să am un prieten adevărat. Un prieten care ştie ce sunt şi nu e speriat, nu mă crede un monstru. Un prieten dispus să l upte alături de mine, să rişte împreună cu mine. Şi am o i ubită. Cineva care vrea să fie cu mine, chiar dacă nu ştie cine sunt. Cineva care mă face fericit, cineva gata să lupt e pentru mine, să se pună în pericol ca să mă apere. Încă nu mi-au apărut toate Moştenirile, dar s-au manifestat dej a destule. Am pus la pământ trei adulţi. N-au avut nicio şa nsă. A fost ca şi cum m-aş fi luptat cu nişte copii. Le-aş fi putut face orice aş fi dorit. Iar acum ştim că şi oamenii se pot lupta cu mogadorienii, îi pot lua prizonieri, îi pot răni ş i îi pot ucide. Şi dacă ei o pot face, atunci pot fără nicio în doială şi eu. Nu vreau să plec. Am un prieten şi am o iubit ă. N-o să plec.
Henri se întoarce din camera lui. Aduce Cufărul Loric, c el mai preţios dintre bunurile noastre.
— Henri, îi spun.
— Da?
— Nu plecăm.
— Ba da.
— Tu poţi pleca dacă vrei, dar eu o să mă mut la Sam. Nu plec.
— Nu iei tu hotărârea asta.
— N-o iau eu? Credeam că eu sunt cel vânat. Că eu sun t cel care se află în pericol. Tu ai putea să pleci chiar acu m, şi mogadorienii nu te-ar căuta niciodată. Ai putea avea o viaţă frumoasă, lungă, normală. Ai putea face tot ce vre i. Eu nu pot. Pe mine mă vor urmări întotdeauna. Se vor st rădui întotdeauna să mă găsească şi să mă ucidă. Am cin cisprezece ani. Nu mai sunt copil. Eu trebuie să iau hotărâ rea.
Se holbează la mine preţ de un minut.
— Discursul a fost frumos, dar nu schimbă nimic. Împac

hetează-ţi lucrurile. Plecăm.

Îmi înalţ mâna, mi-o îndrept spre el şi îl salt de pe pode a. E atât de şocat încât nu scoate nicio vorbă. Mă ridic şi îl mut în colţul camerei, aproape de tavan.

— Rămânem, îi spun.

— Lasă-mă jos, John.

— Te las când eşti de acord să rămânem.

— E prea periculos.

— Asta n-o ştim. Mogadorienii nu sunt în Paradise. S-ar putea să nu aibă idee unde ne aflăm.

— Lasă-mă jos.

— Numai după ce eşti de acord să rămânem.

— LASĂ-MĂ JOS.

Nu-i răspund. Mă mulţumesc să-l ţin acolo. Se zbate, în cearcă să se împingă în pereţi şi în tavan, dar nu se poate clinti. Forţa mea îl ţine în acelaşi loc. Asta mă face să mă simt puternic. Mai puternic decât m-am mai simţit vreoda tă, în toată viaţa mea. Nu plec. Nu fug. Îmi place viaţa din Paradise. Îmi place să am un prieten adevărat şi iubita me a îmi e dragă. Sunt gata să mă lupt pentru ceea ce iubes c, fie cu mogadorienii, fie cu Henri.

— Ştii că n-o s-ajungi jos până nu te-aduc eu.

— Te porţi ca un copil.

— Mă port ca un om care-ncepe să-şi dea seama cine e şi ce poate face.

— Şi chiar ai de gând să mă ţii aici, sus?

— Până când adorm sau până când obosesc, dar te ridi c din nou, imediat ce mă refac.

— Bine. Rămânem. Cu nişte condiţii.

— Care?

— Lasă-mă jos şi stăm de vorbă.

Îl cobor, îl pun pe duşumea. Mă îmbrăţişează. Sunt surp rins; mă aşteptam să fie nervos. Îmi dă drumul şi ne aşez ăm pe canapea.

— Sunt mândru că ai ajuns atât de departe. Mi-am petr ecut mulţi ani aşteptând să se întâmple toate astea, să-ţi

apară Moştenirile, m-am pregătit pentru ele. Ştii că scopul întregii mele vieţi e să te protejez, să te fac mai puternic. Dacă ţi s-ar întâmpla ceva, nu mi-aş ierta-o niciodată. Dacă ai muri în vreme ce eşti în grija mea, nu ştiu cum aş mai putea trăi. Cu timpul, mogadorienii ne vor da de urmă. Vreau să fii pregătit când vor veni. Chiar dacă tu te crezi pregătit acum, eu nu sunt de aceeaşi părere. Mai ai de parcurs un drum lung. Deocamdată putem rămâne aici, dacă accepţi ca antrenamentele să fie pe primul loc. Mai presus de Sarah, mai presus de Sam, mai presus de orice. Şi, la primul semn că ei sunt în apropiere, sau că ne-au dat de urmă, plecăm, fără întrebări, fără împotrivire, fără să mă ridici până-n tavan şi să mă ţii acolo.

— S-a făcut, încuviinţez, şi zâmbesc.

22

Iarna vine în Paradise, Ohio, devreme şi în plină forţă. Mai întâi vântul, apoi frigul, apoi zăpada. La început ninso ri blânde, apoi suflă viscolul, îngropând pământul, aşa că hârşâitul plugurilor pentru zăpadă se aude fără întreruper e, la fel ca vijelia, şi în urma lor totul e acoperit de un stra t de sare. Cursurile şcolare se suspendă pentru două zile. Nămeţii de pe marginea drumurilor îşi schimbă treptat cul oarea albă într-un negru prăfos şi se topesc în cele din ur mă, transformându-se în băltoace imuabile de noroi, care refuză să se usuce. Henri şi cu mine ne petrecem timpul d edicat antrenamentelor atât în casă, cât şi afară. Acum po t jongla cu cele trei mingi fără să le ating, ceea ce înseam nă şi că pot ridica mai multe lucruri în acelaşi timp. A veni t rândul obiectelor mai grele şi mai voluminoase: masa di n bucătărie, curăţătorul de zăpadă cumpărat de Henri acu m o săptămână, noua noastră camionetă, care arată apro ape exact aşa cum arăta cea veche, exact aşa cum arată alte milioane de camionete din America. Dacă pot ridica u n obiect cu forţa trupului, atunci îl pot ridica şi cu forţa mi nţii. Henri crede că puterea minţii mele o va depăşi în cur ând pe a corpului.

În curtea din spate, copacii ne înconjoară ca nişte santi nele, cu crengile lor îngheţate părând figurine din tuburi d e sticlă, acoperite cu un strat de pudră albă, fină, gros de vreo doi centimetri şi jumătate. Zăpada ne ajunge până la genunchi peste tot, cu excepţia micii poteci făcute de Hen ri. Bernie Kosar ne priveşte de pe veranda din spate. Nici măcar el nu vrea să aibă nimic de-a face cu zăpada.

— Eşti sigur în privinţa asta? întreb eu.

— Trebuie să-nveţi să suporţi, spune Henri.

Sam stă în picioare, privind peste umărul lui, cu o curio zitate morbidă. Asistă la antrenamentul meu pentru prim a oară.

— Cât timp o să ardă chestia asta? întreb din nou.

— Nu ştiu.

Port un costum extrem de inflamabil, făcut din fibre nat urale îmbibate în uleiuri, dintre care unele ard încet, iar al tele mai repede. Vreau să se-aprindă, pur şi simplu ca să scap de mirosurile care fac să-mi lăcrimeze ochii. Inspir a dânc.

— Eşti pregătit? mă întreabă Henri.

— Atât de pregătit cât pot să fiu vreodată.

— Să nu respiri. Nu eşti imun nici la fum, nici la vapori, or să-ţi ia foc organele interne.

— Toată povestea asta mi se pare o prostie, spun.

— Face parte din antrenamentul tău. Eleganţă sub tens iune. Trebuie să-nveţi să faci diverse lucruri în timp ce eşt i în flăcări.

— De ce?

— Fiindcă, atunci când va veni momentul luptei, superi oritatea numerică a adversarilor va fi zdrobitoare. În războ oi, focul o să fie unul dintre aliaţii tăi importanţi. Trebuie s ă-nveţi să lupţi în timp ce arzi.

— Uf.

— Dacă ai probleme, sari în zăpadă şi rostogoleşte-te.

Mă uit la Sam, pe faţa căruia s-a lăţit un zâmbet. Ţine î n mână un extinctor roşu, pentru orice eventualitate.

— Ştiu, spun eu.

Amuţim cu toţii în timp ce Henri pregăteşte chibriturile.

— În costumul ăsta semeni cu Omul Zăpezilor, zice Sa m.

— Înghite-ţi limba, Sam! îi spun.

— Îi dăm drumul, anunţă Henri.

Respir adânc, chiar înainte de a atinge chibritul de cost umul meu. Focul mi se întinde pe tot trupul. Mi se pare ne

firesc să ţin ochii deschişi, dar o fac. Mă uit în sus. Flăcările se înalţă la doi metri şi jumătate deasupra mea. Întreaga lume e învăluită în nuanţe de portocaliu, roşu şi galben, care-mi dansează în faţa ochilor. Simt căldura, dar cu blândeţe, aşa cum simţi razele soarelui într-o zi de vară. Nimic mai mult decât atât.

— Pleacă! strigă Henri.

Îmi întind braţele în lateral, am ochii larg deschişi şi îmi ţin răsuflarea. E ca şi cum aş pluti. Intru în zăpada adâncă, o aud sfârâind când mi se topeşte sub tălpi şi paşii mei sunt însoţiţi de o dâră firavă de aburi. Îmi duc mâna dreaptă în faţă şi ridic un bloc de zgură, care pare mai greu decât de obicei. Din cauză că nu respir? Sau fiindcă mă stresează focul?

— Nu pierde timpul! ţipă Henri.

Arunc blocul, cu toată puterea de care sunt în stare, într-un copac uscat, la cincizeci de metri distanţă. Forţa impactului desprinde un milion de aşchii minuscule, lăsând o gaură în lemn. Pe urmă ridic trei mingi de tenis îmbibate în benzină. Jonglez cu ele pe rând în văzduh. Le apropii de mine. Mingile iau foc şi eu continui să jonglez cu ele – timp în care ridic o coadă lungă de mătură. Închid ochii. Corpul meu e cald. Mă întreb dacă transpir. Dacă da, atunci probabil că transpiraţia mi se evaporă imediat ce atinge suprafaţa pielii.

Scrâşnesc din dinţi, deschid ochii, îmi avânt trupul înainte, îndreptându-mi toate puterile către miezul cozii de mătură. Explodează, făcându-se ţăndări. Nu las niciuna dintre fărâme să ajungă la pământ; le ţin suspendate, dându-le înfăţişarea unui nor de praf ce planează în aer. Le trag către mine şi le las să ardă. Lemnul pocneşte, în mijlocul licăririi şi al vâjâitului flăcărilor. Le silesc să se adune, într-o suliţă compactă de foc, ce pare să fi ţâşnit direct din adâncurile iadului.

— Perfect! strigă Henri.

A trecut un minut. Plămânii încep să-mi ardă din cauza

focului, din cauză că-mi ţin răsuflarea. Îmi pun toate puter ile în săgeată şi o azvârl cu atâta forţă încât străbate aeru l ca un glonţ şi loveşte copacul, împroşcând în jur sute de flăcări minuscule, ce se sting aproape imediat. Am sperat că lemnul putred o să ia foc, ceea ce nu s-a întâmplat. Şi am lăsat mingile de tenis să cadă. Sfârâie în zăpadă, la un metru şi jumătate de mine.

— Nu te mai gândi la mingi, ţipă Henri. Copacul. Ocupă-te de copac.

Lemnul putred arată macabru, cu crengile artritice profi late pe fundalul lumii albe de dincolo de el. Închid ochii. N u-mi mai pot ţine prea mult răsuflarea. Încep să apară fru strarea şi furia, alimentate de foc, de costumul incomod şi de misiunile rămase neîndeplinite. Mă concentrez asupra unei crengi groase, ieşită cu mult în afara trunchiului, şi în cerc s-o rup, dar asta nu se întâmplă. Strâng din dinţi şi m ă încrunt şi, în cele din urmă, în văzduh răsună un pocnet sonor, ca o împuşcătură, şi creanga zboară spre mine. O prind în mâini şi mi-o ridic exact deasupra capului. Are pr obabil vreo şase metri. *Să ardă,* îmi spun. Într-un târziu ia foc, o înalţ la doisprezece sau chiar cincisprezece metri d easupra mea şi, fără s-o ating, o îndrept direct către păm ânt, ca şi cum mi-aş însemna ţinutul revendicat, aidoma u nui spadasin din lumea veche, cocoţat în vârf de deal dup ă ce a câştigat războiul. Băţul se clatină în toate părţile, f umegând, cu flăcările dansând de-a lungul părţii sale de s us. Deschid gura şi inspir din instinct, şi flăcările dau buzn a înăuntru; senzaţia de arsură mi se răspândeşte instanta neu prin trup. Sunt atât de şocat şi durerea e atât de pute rnică, încât nu ştiu ce am de făcut.

— Zăpada! Zăpada! strigă Henri.

Mă arunc cu capul înainte şi-ncep să mă rostogolesc. Fo cul se stinge aproape imediat, dar eu continui să mă dau de-a dura şi singurul sunet pe care-l aud e sfârâitul zăpezi i la contactul cu costumul meu zdrenţuit, în vreme ce din mine se înalţă fuioare de abur şi de fum. Şi pe urmă Sam

reuşeşte în sfârşit să scoată siguranţa extinctorului şi împ roaşcă o pudră densă, care îmi îngreunează şi mai mult re spiraţia. Ţip la el:

— Nu!

Se opreşte. Eu rămân întins, încercând să-mi recapăt ră suflarea, dar fiecare inspiraţie îmi stârneşte în plămâni o durere care reverberează în tot trupul.

— La naiba, John. Nu trebuia să respiri, spune Henri, stâ nd deasupra mea.

— Nu m-am putut abţine.

— Eşti OK? întreabă Sam.

— Îmi ard plămânii.

Totul e în ceaţă, dar lumea începe să-şi recapete trepta t claritatea. Zac privind cerul jos, cenuşiu, şi fulgii de zăpa dă ce se cern posomorâţi asupra noastră.

— Cum m-am descurcat?

— N-a fost rău, pentru o primă încercare.

— O s-o repetăm, nu-i aşa?

— În timp, da.

— A fost extraordinar de tare, spune Sam.

Oftez şi respir adânc, chinuit.

— A fost groaznic.

— A fost bine, pentru cineva care o face prima oară, sp une Henri. Nu te poţi aştepta să-ţi reuşească totul uşor.

Dau din cap, întins pe pământ. Rămân aşa un minut înt reg, sau chiar două, apoi Henri întinde mâna şi mă ajută s ă mă ridic, punând capăt antrenamentului din ziua aceea.

Două zile mai târziu, mă trezesc în toiul nopţii, când ce asul arată 2.57. Îl aud pe Henri lucrând la masa din bucăt ărie. Mă dau încet jos din pat şi ies din cameră. E aplecat asupra unui document, purtând ochelari bifocali şi ţinând cu o pensetă un soi de timbru. Se uită la mine.

— Ce faci? îl întreb.

— Îţi fac acte.

— De ce?

— M-am gândit cum aţi venit tu şi Sam să mă salvaţi, c u camioneta. Cred că e o prostie să folosim mereu vârsta ta reală, când o putem schimba cu uşurinţă, după cum e cazul.

Iau în mână certificatul de naştere pe care l-a terminat deja. Numele e James Hughes. Data naşterii mă face cu u n an mai mare. Aş avea şaisprezece ani şi dreptul de a co nduce o maşină. Mă aplec şi mă uit la certificatul pe care-l face acum. Numele e Jobie Frey, în vârstă de optsprezece ani, major conform legii.

— De ce nu ne-am gândit niciodată la asta până acum? întreb.

— N-am avut niciodată motive.

Pe masă sunt împrăştiate hârtii de forme, dimensiuni şi consistenţe diferite, iar într-o parte e o imprimantă mare. Sticle cu cerneală, ştampile de cauciuc, ştampile notarial e, obiecte plate de metal, diverse instrumente care par sc oase din cabinetul unui dentist. Procedeul de creare a doc umentelor mi-a fost întotdeauna străin.

— O să schimbăm vârsta mea acum?

Henri clatină din cap.

— E prea târziu ca să ţi-o mai schimbăm aici, în Paradis e. Astea sunt mai ales pentru viitor. Cine ştie ce s-ar pute a întâmpla ca să ai motive să le foloseşti.

Gândul la viitoarele mutări îmi repugnă. Aş prefera mai degrabă să rămân o veşnicie la vârsta de cincisprezece a ni şi să nu pot conduce, decât să ne mutăm în altă parte.

Sarah se întoarce din Colorado cu o săptămână înainte de Crăciun. N-am mai văzut-o de opt zile. Am impresia c-a trecut o lună. Microbuzul le lasă pe toate fetele în faţa şco lii şi o prietenă o aduce cu maşina direct la mine, fără să t reacă mai întâi pe acasă. Când aud zgomot de cauciucuri pe alee, îi ies în întâmpinare cu o îmbrăţişare şi cu un săr ut, o salt de la pământ şi o învârtesc în aer. A petrecut ze ce ore în avion şi în maşină, poartă pantaloni de trening,

nu e machiată şi are părul strâns în coadă de cal. Dar e totuşi cea mai frumoasă fată pe care-am văzut-o în toată viaţa mea şi nu vreau s-o las din braţe. Ne privim lung în ochi sub lumina lunii şi niciunul dintre noi nu e în stare să facă nimic mai mult decât să zâmbească.

— Ţi-a fost dor de mine? mă întreabă.

— În fiecare clipă din fiecare zi.

Mă sărută pe vârful nasului.

— Şi mie mi-a fost dor de tine.

— Prin urmare, animalele au din nou un adăpost? mă interesez eu.

— Oh, John, a fost uimitor! Aş vrea să fi fost şi tu acolo. Erau în permanenţă câte treizeci de oameni care dădeau o mână de ajutor. Clădirea a fost gata atât de repede, şi e mult mai frumoasă decât cea dinainte. Noi am construit un copac pentru pisici într-un colţ şi jur că, atât cât am stat acolo, au fost tot timpul pisici care să se joace în el.

Zâmbesc.

— Se pare c-a fost excelent. Aş vrea să fi fost şi eu cu tine.

Îi iau valiza şi intrăm în casă împreună.

— Unde e Henri? întreabă ea.

— La cumpărături, după alimente. A plecat acum vreo zece minute.

Sarah traversează camera de zi şi îşi lasă paltonul pe spătarul unui scaun, în drum spre dormitorul meu. Se aşază pe marginea patului şi-şi scoate pantofii.

— Ce-ar trebui să facem? spune apoi.

Stau în picioare, cu ochii la ea. Poartă o bluză de trening roşie, cu glugă, cu fermoar în faţă. Fermoarul nu e închis decât pe jumătate. Îmi zâmbeşte şi se uită în sus, la mine, fără să-şi salte capul.

— Vino aici, spune, întinzându-mi mâna.

Mă apropii şi îmi ia mâna într-ale ei. Îşi ridică ochii spre mine şi strânge din pleoape din cauza luminii care ne străluceşte deasupra capetelor. Pocnesc din degete cu mâna

liberă şi becul se stinge.

— Cum ai făcut asta?

— Magie, îi răspund.

Mă aşez lângă ea. Îşi dă după ureche câteva şuviţe rebele de păr, apoi se apleacă şi mă sărută pe obraz. Pe urmă îmi ia bărbia în căuşul palmei, îmi trage capul spre ea şi mă sărută din nou, uşor, cu delicateţe. Îmi simt trupul răspunzând, cuprins de furnicături. Ea se retrage, cu mâna încă pe obrazul meu. Îmi urmăreşte linia unei sprâncene cu degetul mare.

— Mi-a fost într-adevăr dor de tine.

— Şi mie.

Între noi se scurge o secundă de tăcere. Sarah îşi muşcă buza de jos.

— Abia aşteptam s-ajung aici, îmi spune. Cât am stat în Colorado, nu m-am putut gândi decât la tine. Chiar şi atunci când mă jucam cu animalele îmi doream să fii acolo, cu mine, să te joci şi tu cu ele. Iar în dimineaţa asta, când am plecat în sfârşit, toată călătoria a fost un iad, deşi mă gândeam că fiecare kilometru parcurs mă aducea cu un kilometru mai aproape de tine.

Zâmbeşte, mai ales cu ochii, cu buzele ca o semilună subţire, cu colţurile în sus, ascunzându-i dinţii. Mă sărută din nou, un sărut care începe uşor, lâncezind, şi trece apoi mai departe. Stăm amândoi pe marginea patului, cu mâna ei pe obrazul meu şi cu a mea pe spatele ei. Îi simt contururile cărnii tari sub vârfurile degetelor, îi simt gustul de fructe de pădure al luciului ei de buze. O trag spre mine. Am impresia că nu suntem destul de aproape, deşi avem trupurile strâns lipite. Mâna mea plimbându-i-se pe spate, senzaţia de porţelan neted pe care mi-o dă pielea ei. Mâinile ei prin părul meu, respiraţiile noastre întretăiate. Cădem în pat, pe o parte. Ne ţinem ochii închişi. Îi tot deschid pe ai mei, ca s-o văd. În cameră e întuneric, doar razele lunii pătrund prin fereastră. Sarah mă surprinde privind-o, şi nu ne mai sărutăm. Îşi sprijină fruntea de a mea şi ochii

ei mă fixează îndelung.

Îmi pune mâna pe ceafă, mă trage spre ea şi, dintr-odată, ne sărutăm din nou. Împletindu-ne. Strivindu-ne. Fiecare cu braţele strânse în jurul celuilalt. Din mintea mea dispar toate supărările care mă bântuie de obicei, toate gândurile la alte planete, uit că sunt urmărit şi vânat de mogadorieni. Eu şi Sarah, în pat, sărutându-ne, prăbuşindu-ne unul într-altul. E singurul lucru din lume care mai are importanţă.

Şi pe urmă se deschide uşa camerei de zi. Sărim în sus amândoi.

— S-a-ntors Henri, spun.

Ne ridicăm şi ne grăbim să ne netezim hainele, zâmbind, avem un secret al nostru, care ne face să chicotim când ieşim din dormitor, ţinându-ne de mână. Henri pune o pungă cu alimente pe masa din bucătărie.

— Bună, Henri, spune Sarah.

El îi zâmbeşte. Ea îmi lasă mâna, se duce să-l îmbrăţişeze şi încep să vorbească despre călătoria ei în Colorado. Eu ies după restul proviziilor. Respir aerul rece, îmi scutur membrele, încercând să le eliberez de tensiunea celor întâmplate, să scap de dezamăgirea care m-a cuprins odată cu întoarcerea lui Henri tocmai într-un asemenea moment. Încă mai suflu greu când înşfac restul alimentelor, aducându-le în casă. Sarah îi povesteşte lui Henri despre pisicile din adăpost.

— Şi n-ai adus una aici, pentru noi?

— Ei, Henri, ştii că aş fi fost încântată s-aduc una, dacă mi-aţi fi spus, zice ea, cu braţele încrucişate la piept şi cu capul lăsat pe-o parte.

El îi zâmbeşte iarăşi.

— Ştiu.

Pe urmă pune cumpărăturile la locurile lor, iar eu şi Sarah ieşim în aerul rece, să facem o plimbare înainte de sosirea mamei ei, care o s-o ducă acasă. Bernie Kosar ne însoţeşte. Preia conducerea şi aleargă în faţa noastră. Noi doi

ne ţinem de mână, mergând prin curte, la o temperatură nu cu mult peste zero grade. Zăpada se topeşte, pământu l e umed, noroios. Bernie Kosar dispare o vreme în pădure şi se întoarce alergând. Jumătatea lui dinspre coadă e mu rdară.

— La ce oră vine mama ta? întreb.

Ea se uită la ceas.

— Peste douăzeci de minute.

Dau din cap.

— Sunt atât de fericit că te-ai întors.

— Şi eu.

Ne îndreptăm spre pădure, dar e prea întuneric ca să p ătrundem înăuntru. Ne plimbăm în schimb în jurul curţii, mână în mână, oprindu-ne din când în când să ne sărutã m, cu luna şi stelele drept martori. Niciunul dintre noi nu vorbeşte despre cele abia petrecute, dar e limpede că ne gândim amândoi la asta. Când terminăm primul tur, mam a ei opreşte maşina pe alee. A venit cu zece minute mai d evreme. Sarah aleargă s-o îmbrăţişeze. Eu intru în casă, s ă-i aduc valiza. După ce ne spunem la revedere, ies în dru m şi urmăresc cu privirea luminile de poziţie din spatele maşinii lor, pierzându-se în depărtare. Mai rămân o vreme afară, apoi revin în casă, împreună cu Bernie Kosar. Henri a pregătit deja pe jumătate cina. Îi fac câinelui o baie. Câ nd termin, mâncarea e gata.

Ne aşezăm la masă şi mâncăm, fără să schimbăm vreo vorbă. Nu pot să nu mă gândesc la ea. Mă holbez în farfur ie, fără nicio expresie. Nu mi-e foame, dar îmi impun să în ghit. Reuşesc să iau câteva îmbucături, apoi împing pur şi simplu farfuria într-o parte şi rămân nemişcat, în tăcere.

— Ei, ai de gând să-mi povesteşti? întreabă Henri.

— Ce să-ţi povestesc?

— Ce e în mintea ta.

Ridic din umeri.

— Nu ştiu.

El dă din cap şi reîncepe să mănânce. Închid ochii. Gule

rul cămăşii mele mai păstrează încă mirosul lui Sarah, încă mai simt atingerea mâinii ei pe obraz. Nu pot decât să mă gândesc la ea, întrebându-mă ce-o fi făcând acum, sau să-mi spun cât de mult îmi doresc să fie încă aici.

— Crezi că noi putem fi iubiţi? întreb.

— Ce vrei să spui?

— Putem fi iubiţi de oameni? Crezi că ne pot iubi, că ne pot iubi cu adevărat?

— Cred că ne pot iubi aşa cum se iubesc unii pe alţii, mai ales dacă nu ştiu ce suntem, dar nu cred că e posibil să iubeşti un om aşa cum ai iubi un loric, spune el.

— De ce?

— Fiindcă, în adâncul nostru, suntem diferiţi. Şi iubim în moduri diferite. Unul dintre darurile pe care ni le-a oferit planeta noastră e iubirea deplină. Fără gelozie, nesiguranţă şi teamă. Fără meschinărie. Fără mânie. Poate că ai sentimente puternice pentru Sarah, dar nu sunt cele pe care le-ai avea pentru o lorică.

— N-am prea multe lorice la dispoziţie.

— Un motiv în plus ca să fii prudent cu Sarah. La un moment dat, dacă supravieţuim destul de mult, va fi necesar să ne regenerăm specia şi să ne repopulăm planeta. Bineînţeles că suntem foarte departe de clipa în care vom începe să ne facem griji pentru asta, dar n-aş conta pe Sarah, ca să-ţi fie parteneră.

— Ce se întâmplă dacă-ncercăm să facem copii cu oamenii?

— S-a întâmplat până acum de multe ori. Rezultatul e de obicei un om excepţional, plin de haruri. Unele dintre personalităţile proeminente ale istoriei umane au fost de fapt produsul încrucişării dintre un om şi un loric, şi aici îi includ pe Buddha, Aristotel, Iulius Cezar, Alexandru cel Mare, Gingis Han, Leonardo da Vinci, Isaac Newton, Thomas Jefferson şi Albert Einstein. O mare parte dintre zeii Greciei antice, pe care majoritatea oamenilor îi consideră personaje legendare, au fost de fapt copii născuţi dintr-un om şi u

n loric, mai ales fiindcă atunci se întâmpla mult mai des să ne aflăm pe planeta asta, dând o mână de ajutor la dezvoltarea civilizaţiei. Afrodita, Apollo, Hermes şi Zeus au existat şi au avut un părinte loric.

— Înseamnă că e posibil.

— A fost posibil. În situaţia noastră e o nechibzuinţă şi nu e eficient. De fapt, deşi nu ştiu numărul ei şi n-am idee unde se află, aici, pe Pământ, a venit odată cu noi şi fata celor mai buni prieteni ai părinţilor tăi. Obişnuiau să glumească, spunând că voi doi aţi fost hărăziţi unul altuia. S-ar putea să fi avut dreptate.

— Atunci ce să fac?

— Bucură-te de timpul petrecut împreună cu Sarah, dar nu te ataşa prea mult de ea şi n-o lăsa să se ataşeze prea mult de tine.

— Vorbeşti serios?

— Ai încredere în mine, John. Dacă n-ai crezut niciodată niciun cuvânt din tot ce ţi-am spus, crede-le pe cele de acum.

— Cred tot ce-mi spui, chiar dacă nu vreau să cred.

Henri îmi face cu ochiul.

— Bun.

Pe urmă mă duc în camera mea şi o sun pe Sarah. Mă gândesc mai întâi la tot ce mi-a explicat Henri, dar nu mă pot abţine. M-am ataşat de ea. Cred că m-am îndrăgostit. Stăm de vorbă două ore. Când terminăm convorbirea, e miezul nopţii. Apoi rămân întins în pat, zâmbind în întuneric.

23

S-a lăsat întunericul. Noaptea călduroasă aduce cu sine o adiere blândă şi scăpărările luminoase presărate pe cer colorează norii în nuanţe strălucitoare de albastru, roşu şi verde. La început sunt artificii. Artificii care se preschimbă treptat în altceva, mai sonor, mai ameninţător, iar *ooh*-urile şi *aah*-urile devin ţipete şi urlete. Izbucneşte haosul. Oamenii fugind, copii plângând. Eu stând în mijlocul tuturor, privind fără să am posibilitatea de a-i ajuta. Soldaţii şi fiarele intră în scenă din toate părţile, aşa cum am văzut şi până acum, zgomotul neîntreruptei ploi de bombe e atât de puternic încât răneşte timpanele, reverberând în stomac. E atât de asurzitor, încât mă dor dinţii. Urmează contraatacul loricilor, concertat, curajos, încât sunt mândru că mă aflu printre ei, că sunt unul dintre ei.

Şi apoi plec, sunt purtat prin aer cu o viteză la care lumea de sub mine devine neclară, nu-mi pot focaliza privirea asupra niciunui obiect. Când mă opresc, mă aflu pe pista unui aerodrom. La patru metri şi jumătate distanţă e o navă argintie, cu vreo patruzeci de oameni pe rampa care duce la intrare. Două persoane, o fată foarte tânără şi o femeie de vârsta lui Henri, au intrat deja, stau în cadrul uşii cu ochii la cer. Şi pe urmă mă văd pe mine însumi, de patru ani, plângând, cu umerii căzuţi. O versiune mult mai tânără a lui Henri e chiar în spatele meu. Şi el priveşte cerul. În faţa mea, sprijinindu-se pe un genunchi, e bunica, strângându-mă de umeri. Bunicul stă în picioare, în spatele ei, cu trăsăturile înăsprite, tulburat, cu lentilele ochelarilor adunând lumina de pe cer.

— Să te-ntorci la noi, auzi? Să te-ntorci la noi, spune bu

nica, înainte de a termina de vorbit.

Aş vrea să fi putut auzi cuvintele pe care le-a rostit înainte. Până acum nu mi-am reamintit nimic din tot ce s-a zis în noaptea aceea. Dar acum am ceva. Alter egoul meu de patru ani nu răspunde. E prea speriat. Nu înţelege ce se întâmplă, ce înseamnă graba şi spaima din ochii tuturor celor din jur. Bunica mă trage spre ea, apoi îmi dă drumul. Se ridică şi se întoarce cu spatele, ca să n-o văd plângând. Alter egoul meu de patru ani ştie că plânge, dar nu ştie de ce.

Urmează bunicul, care e transpirat, plin de murdărie şi de sânge. E limpede că a luat parte la bătălie, şi faţa lui e crispată, ca şi cum s-ar încorda, gata să lupte iarăşi, gata să plece, să facă tot ce-i stă în puteri pentru supravieţuire. Pentru supravieţuirea lui şi a planetei. Se lasă într-un genunchi, aşa cum a făcut mai înainte bunica. Mă uit pentru prima dată în jur. Mormane contorsionate de metal, bucăţi mari de beton, găuri imense în pământ, acolo unde au căzut bombele. Focuri răzleţe, sticlă spartă, ţărână, copaci despicaţi. Şi, în mijlocul tuturor acestora, o singură navă, intactă, nava pe care ne îmbarcăm.

— Trebuie să plecăm! strigă cineva.

Un bărbat, cu părul şi ochii negri. Nu ştiu cine e. Henri se uită la el şi dă din cap. Copiii urcă rampa. Bunicul mă fixează cu o privire severă. Deschide gura să spună ceva. Dar, înainte de a rosti vreun cuvânt, sunt smuls din nou, purtat în goană prin aer, cu lumea de sub mine pierzându-şi din nou contururile. Încerc s-o desluşesc, dar mă deplasez prea repede. Singurele lucruri distincte sunt bombele, căzând întruna, ca tot atâtea focuri ample, de toate culorile, măturând cerul nopţii, şi nesfârşitele explozii ce le urmează.

Şi mă opresc iarăşi.

Sunt într-o clădire imensă, fără pereţi despărţitori, pe care n-am mai văzut-o niciodată. E linişte. Plafonul e boltit. Podeaua e dintr-o singură lespede de beton, de dimensiu

nile unui teren de fotbal. Nu există ferestre, dar zgomotul bombelor pătrunde totuşi înăuntru, reverberând de zidurile din jur. Exact în mijlocul clădirii, înaltă şi semeaţă, ajungând până în vârful bolţii, e o rachetă albă.

În colţul cel mai îndepărtat se trânteşte apoi o uşă. Capul îmi zvâcneşte brusc într-acolo. Intră doi bărbaţi, înnebuniţi, vorbind repede şi tare. În spatele lor dă dintr-odată buzna o turmă de animale. Sunt vreo cincisprezece şi îşi schimbă tot timpul înfăţişarea. Unele zboară, altele aleargă, pe două picioare, apoi pe patru. Un al treilea bărbat încheie cortegiul şi uşa se închide în urma lui. Primul bărbat ajunge la nava spaţială, deschide un fel de tambuchi de la baza ei şi începe să mâne animalele înăuntru.

— Hai! Hai! Sus şi înăuntru, sus şi înăuntru! strigă el.

Animalele pătrund în rachetă, schimbându-şi toate forma ca s-o poată face. Ultimul odată intrat, unul dintre bărbaţi se trage în interior. Ceilalţi încep să arunce în sus, către el, saci şi lăzi. Au nevoie de zece minute ca să le-ncarce la bord. Pe urmă se împrăştie toţi trei în jurul rachetei, pregătind-o. Transpiră, agitându-se cu frenezie, până când pun totul la punct. Chiar înainte de urcarea celor trei în rachetă, apare în fugă cineva cu un soi de legăturică semănând cu un copil în scutece, pe care n-o pot vedea destul de bine ca să-mi dau seama ce e de fapt. Indiferent ce-ar fi, cei trei o iau şi urcă. Uşa se trânteşte în urma lor şi e închisă ermetic. Se scurg câteva minute. Afară, bombele cad probabil acum chiar lângă pereţi. Apoi ceva explodează din senin în interiorul clădirii şi văd un foc izbucnind din baza rachetei, un foc care se înteţeşte cu repeziciune, mistuind tot ce se află în jur. Mă mistuie până şi pe mine.

Deschid brusc ochii. Sunt din nou acasă, în Ohio, întins în pat. În cameră e întuneric, dar simt că nu sunt singur. O siluetă se mişcă, o umbră cade peste pat. Mă încordez în direcţia ei, gata să-mi aprind luminile din palme, gata s-o izbesc de perete.

— Vorbeai, spune Henri. Chiar adineauri, în somn.

Îmi aprind luminile. El stă lângă pat, în pantaloni de pija ma şi într-un tricou. Are părul ciufulit, iar ochii îi sunt roşii de somn.

— Ce spuneam?

— „Sus şi înăuntru, sus şi înăuntru”, asta ziceai. Ce s-a -ntâmplat?

— Am fost pe Lorien.

— În vis?

— Nu cred. Am fost acolo, exact ca mai înainte.

— Ce-ai văzut?

Mă salt cu o mişcare grăbită, sprijinindu-mă cu spatele de perete.

— Animalele, spun.

— Ce animale?

— Din nava spaţială pe care am zărit-o lansându-se. Ce a veche, din muzeu. Racheta care-a plecat în urma noastr ă. Am văzut cum erau urcate animalele înăuntru. Nu prea multe. Vreo cincisprezece. Le-au însoţit şi trei lorici. Nu cr ed că erau garzi. Şi mai era ceva. O legăturică. Semăna c u un bebeluş, dar nu sunt sigur.

— De ce nu crezi că erau garzi?

— Au încărcat provizii în rachetă, vreo cincizeci de lăzi şi saci marinăreşti. N-au folosit telekinezia.

Henri dă din cap.

— Dacă lucrau la muzeu, trebuie să fi fost cêpani.

— Îmbarcau animale, spun eu. Animale care-şi puteau s chimba forma.

— *Chimære,* zice Henri.

— Poftim?

— *Chimære.* Animale de pe Lorien care îşi puteau schi mba forma. Se numeau *chimære.*

— Asta era Hadley? întreb, aducându-mi aminte de vizi unea pe care am avut-o cu câteva săptămâni în urmă, vizi unea jocului din curtea bunicilor, cu bărbatul în costum ar gintiu cu albastru, care m-a ridicat în aer.

Henri zâmbeşte.

— Îl ţii minte pe Hadley?

— L-am văzut, dau eu din cap, aşa cum am văzut toate celelalte.

— Ai avut viziuni chiar şi atunci când n-am făcut antrenamente?

— Uneori.

— Cât de des?

— Henri, cui îi pasă de viziuni? De ce-au urcat animalele în rachetă? De ce era un bebeluş cu ei, şi oare era într-adevăr un bebeluş? Unde-au plecat? Ce scop ar fi putut avea, ce urmăreau?

Henri se gândeşte o clipă. Îşi trece greutatea corpului pe piciorul drept.

— Urmăreau, probabil, ceea ce urmărim şi noi. Gândeşte-te, John. Cum altcumva ar putea animalele să repopuleze Lorienul? Probabil că şi ei s-au dus într-un soi de sanctuar. Totul a fost nimicit. Nu numai oamenii, ci şi animalele, şi viaţa vegetală. Poate legăturica era, pur şi simplu, un alt animal. Unul fragil, poate un pui.

— Păi, unde s-ar fi putut duce? Ce alt sanctuar mai există, în afară de Pământ?

— Cred că s-au dus pe una dintre staţiile spaţiale. O navă cu combustibil loric ar fi putut ajunge până acolo. Poate s-au gândit că invazia n-o să dureze mult, au crezut că puteau aştepta să se termine. Vreau să spun că puteau supravieţui pe staţia spaţială atâta vreme cât le ajungeau proviziile.

— Există staţii spaţiale în apropiere de Lorien?

— Da, două. Adică au fost două. Despre cea mai mare ştiu sigur că a fost distrusă concomitent cu invazia. Am pierdut legătura cu ea cu mai puţin de două minute înainte de a cădea prima bombă.

— De ce nu mi-ai spus asta mai demult, de când ţi-am povestit prima oară despre rachetă?

— Am presupus că era goală, că a fost lansată ca diversiune. Şi presupun că, dacă una dintre staţiile spaţiale a f

ost distrusă, cea de-a doua a avut aceeaşi soartă. Din nefericire, călătoria lor a fost probabil zadarnică, indiferent ce ar fi urmărit.

— Dar dacă s-au întors după ce li s-au terminat proviziile? Crezi că ar fi putut supravieţui pe Lorien? întreb, cu disperare.

Ştiu deja răspunsul, ştiu ce-o să spună Henri, dar întreb oricum, ca să mă agăţ de un soi de speranţă, speranţa că nu suntem singuri. Că poate undeva, departe, mai sunt şi alţii ca noi, aşteptând, monitorizând planeta, pentru a reveni şi ei într-o bună zi, ca să nu fim singuri când ne vom întoarce.

— Nu. Acum acolo nu există apă. Ai văzut cu ochii tăi. Nu mai există decât o pustietate aridă. Şi fără apă nu poate supravieţui nimic.

Oftez şi mă întind din nou. Îmi las capul să cadă pe pernă. Ce rost ar avea să discutăm în contradictoriu? Henri are dreptate, o ştiu. Am văzut eu însumi. Dacă globurile din Cufăr sunt demne de crezare, atunci planeta nu mai e decât un deşert, o lume sterilă. Planeta e încă vie, dar la suprafaţă n-a mai rămas nimic. Niciun strop de apă. Nicio plantă. Nicio formă de viaţă. Nimic altceva decât ţărână şi pietre şi vestigiile civilizaţiei care a existat cândva.

— Ai mai văzut şi altceva? mă întreabă Henri.

— Pe noi, în ziua plecării. Noi toţi, lângă navă, chiar înainte de lansare.

— A fost o zi tristă.

Dau din cap. Henri îşi încrucişează braţele şi se întoarce spre fereastră, uitându-se în gol, dus pe gânduri. Respir adânc.

— Unde era familia ta în tot acel timp? îl întreb.

Luminile mele s-au stins de două sau trei minute, dar văd albul ochilor lui Henri când îmi întoarce cu insistenţă privirea.

— Nu împreună cu mine, nu în ziua aia, răspunde el.

Păstrăm amândoi tăcerea o vreme, apoi el îşi schimbă

greutatea de pe un picior pe altul.

— Ei, ar fi mai bine să mă duc în pat, spune, punând capăt discuţiei. Încearcă să dormi.

După ce pleacă rămân întins, gândindu-mă la animale, la rachetă, la familia lui, fiind acum sigur că n-a avut niciodată ocazia să-şi ia rămas-bun. Ştiu că n-o să reuşesc s-adorm. Nu pot să dorm când îmi apar imaginile. Când simt tristeţea lui Henri. Gândul ăsta îi rămâne probabil întotdeauna în minte, aşa cum i s-ar întâmpla oricui dacă ar fi nevoit să plece în aceleaşi circumstanţe, părăsind singura casă pe care a avut-o vreodată şi ştiind în fiecare clipă că n-o să-i mai revadă niciodată pe oamenii pe care-i iubeşte.

Îmi iau celularul şi scriu un mesaj pentru Sarah. Îi scriu întotdeauna mesaje când nu pot să dorm, iar ea îmi scrie mie când lucrurile stau invers. Pe urmă vorbim atât cât e nevoie ca să ne cuprindă oboseala. Mă sună la douăzeci de secunde după ce i-am trimis mesajul.

— Hei, sal', răspund eu.

— Nu poţi să dormi?

— Nu.

— Ce s-a-ntâmplat? mă întreabă.

O aud căscând.

— Îmi e doar dor de tine, atâta tot. Stau întins în pat şi mă holbez deja de vreun ceas la tavan.

— Prostuţule. M-ai văzut acum şase ore.

— Aş vrea să mai fi încă aici, îi spun.

Ea suspină. Îi pot auzi zâmbetul în întuneric. Mă întorc pe-o parte şi ţin telefonul între ureche şi pernă.

— Ei, şi eu aş vrea să mai fiu încă acolo.

Convorbirea durează douăzeci de minute. În ultima jumătate stăm pur şi simplu întinşi, ascultând fiecare respiraţia celuilalt. Mă simt mai bine după ce am vorbit cu Sarah, dar mi se pare încă şi mai greu să adorm.

24

De când am venit în Ohio se întâmplă pentru prima oară ca lucrurile să se liniştească o vreme. Şcoala se termină fără niciun fel de agitaţie şi vacanţa de iarnă e de unsprezece zile. Sam şi mama lui şi le petrec, în cea mai mare parte, la mătuşa lui din Illinois. Sarah stă acasă. Sărbătorim Crăciunul împreună. Ne sărutăm când coboară bila[7], la miezul nopţii de Revelion. În ciuda zăpezii şi a frigului, sau poate ca represalii împotriva lor, facem plimbări lungi prin pădurea din spatele casei mele, ţinându-ne de mână, sărutându-ne, respirând aerul rece sub cerul jos şi cenuşiu al iernii. Petrecem din ce în ce mai mult timp împreună. Nu trece nicio zi de vacanţă fără să ne întâlnim cel puţin o dată.

Mergem mână în mână sub umbrela albă formată de zăpada troienită pe crengile de deasupra capetelor noastre. Sarah şi-a luat aparatul de fotografiat şi se opreşte din când în când să facă poze. Cea mai mare parte a zăpezii de pe sol se întinde neatinsă de o parte şi de alta a potecii pe care am făcut-o în timpul plimbării. Acum ne întoarcem pe propriile urme. Bernie Kosar deschide drumul năpustindu-se în goană în rugi şi ţâşnind din ei, fugărind iepuri prin tufele pitice şi prin hăţişurile de mărăcini. Sarah poartă manşoane de urechi de culoare neagră. Fiindcă obrajii şi vârful nasului i s-au înroşit de frig, ochii ei par mai albaştri. O privesc îndelung.

— Ce e? mă întreabă, zâmbind.

— Admiram priveliştea.

[7] Bila - Bila coborâtă de Revelion la New York, în Times Square (n. tr.).

Se uită la mine şi îşi dă ochii peste cap. Copacii sunt deşi aproape peste tot, cu excepţia luminişurilor răzleţe peste care dăm în repetate rânduri. Nu ştiu cât de departe se întinde pădurea în oricare dintre direcţii, dar în niciuna dintre plimbările noastre n-am ajuns încă la margine.

— Pariez că aici e foarte frumos vara, spune Sarah. Probabil am putea face picnicuri în luminişuri.

Simt o durere începând să-mi apese pieptul. De vară ne mai despart cinci luni şi, dacă eu şi Henri o să fim tot aici în mai, asta va însemna o şedere de şapte luni în Ohio. Aproape cel mai îndelungat timp pe care l-am petrecut vreodată într-un singur loc.

— Mda, încuviinţez.

Sarah se uită la mine.

— Ce e?

O privesc întrebător.

— Cum adică „ce e”?

— N-a sunat prea convingător, spune ea.

Un cârd de ciori trece pe deasupra noastră, cârâind zgomotos.

— Aş vrea să fie vară acum.

— Şi eu. Nu-mi vine să cred că mâine trebuie să mergem din nou la şcoală.

— Pfui, nu-mi aduce aminte.

Intrăm într-un alt luminiş, mai mare decât celelalte, un cerc aproape perfect, cu diametrul de treizeci de metri. Sarah dă drumul mâinii mele, aleargă în mijloc şi se aruncă în zăpadă râzând. Se rostogoleşte pe spate şi începe să facă un înger de zăpadă. Mă las să cad lângă ea şi fac acelaşi lucru. Vârfurile degetelor abia ni se ating în timp ce facem aripile. Ne ridicăm.

— E ca şi cum am avea aripi, spune ea.

— E posibil? întreb eu. Adică mă întreb cum am zbura dacă am avea aripi.

— Bineînţeles că e posibil. Îngerii pot orice.

Pe urmă se răsuceşte şi îşi freacă nasul de mine. Îi simt

faţa rece lipită de gâtul meu şi mă retrag cu o zvârcolire.

— Ahh! Ai obrajii ca de gheaţă!

— Vino să mă-ncălzeşti, râde ea.

O iau în braţe şi o sărut sub cerul liber, în mijlocul copa cilor. Nu se aud decât păsările şi bufniturile ocazionale ale zăpezii căzute de pe crengile din apropiere. Două feţe rec i, îndesându-se strâns una într-alta. Bernie Kosar îşi face a pariţia alergând mărunţel, cu răsuflarea tăiată, cu limba a târnând, dând din coadă. Latră şi se aşază în zăpadă, cu c apul lăsat pe-o parte.

— Bernie Kosar! Ai terminat vânătoarea de iepuri? îl înt reabă Sarah.

Căţelul latră de două ori, vine în fugă şi sare pe ea. Latr ă din nou, se îndepărtează şi se uită în sus, în expectativ ă. Sarah ia un băţ de jos, îl scutură de zăpadă şi îl aruncă între copaci. El aleargă după băţ şi dispare din vedere. Ies e dintre pomi două secunde mai târziu, dar, în loc să se în toarcă în luminiş pe unde l-a părăsit, apare din partea opu să. Ne răsucim amândoi, uitându-ne la el.

— Cum a făcut asta? se miră Sarah.

— Nu ştiu, îi spun. E un câine ciudat.

— Ai auzit, Bernie Kosar? Tocmai a zis că eşti ciudat!

Căţelul îi aruncă băţul la picioare. O pornim spre casă, ţ inându-ne de mână, aproape în amurg. Bernie Kosar alear gă pe lângă noi cu paşi mărunţi, cu capul rotindu-se de pa rcă ne-ar arăta drumul, apărându-ne de orice ar putea sa u nu să stea la pândă în întunericul de dincolo de copaci.

Pe masa din bucătărie sunt stivuite cinci ziare şi Henri e în faţa computerului, cu lumina de sus aprinsă.

— Ai găsit ceva? întreb, dar numai din obişnuinţă.

De luni de zile n-a mai apărut nicio poveste care să ne i ntereseze întru câtva, şi asta e bine, dar eu nu pot să mă abţin, sper să aflu ceva de fiecare dată când întreb.

— De fapt, da, cred că da.

Devin brusc atent, apoi ocolesc masa şi mă uit pe ecra

nul computerului peste umărul lui Henri.
— Ce?
— Aseară a fost un cutremur în Argentina. Într-un orăşe l de pe coastă, o fată de şaisprezece ani a scos un bărbat în vârstă de sub un morman de dărâmături.
— Numărul Nouă?
— Ei, nu mă îndoiesc că e una dintre noi. Dacă e sau nu Numărul Nouă rămâne de văzut.
— De ce? Nu e nimic extraordinar în a scoate pe cineva de sub dărâmături.
— Uite, spune Henri, derulând articolul către început.
Acolo e fotografia unei lespezi mari de beton, groasă de cel puţin treizeci de centimetri, pătrată, cu latura de doi metri şi jumătate.
— Pe asta a ridicat-o ca să-l salveze. Probabil cântăreşt e cinci tone. Şi uită-te aici, adaugă, derulând din nou artic olul către sfârşit.
Apoi evidenţiază ultima frază: „Sofia García n-a putut fi găsită ca să i se ceară o explicaţie."
Recitesc fraza de trei ori.
— N-a putut fi găsită, spun.
— Exact. N-a *refuzat* să dea explicaţii, pur şi simplu n-a putut fi găsită.
— De unde ştiu cum o cheamă?
— E o localitate mică, nici măcar cât o treime din Parad ise. Acolo aproape toată lumea îi poate şti numele.
— A plecat, nu-i aşa?
Henri dă din cap.
— Cred că da. Probabil chiar înainte de apariţia articolul ui. Ăsta e defectul oraşelor mici; e imposibil să treci neobs ervat.
— E la fel de greu şi pentru mogadorieni, zic eu oftând.
— Cu siguranţă.
— Neplăcut pentru ea, spun, şi mă ridic în picioare. Cin e ştie ce-o fi fost nevoită să lase în urmă.
Henri îmi aruncă o privire sceptică, deschide gura să sp

ună ceva, dar se răzgândeşte şi îşi îndreaptă din nou aten ţia asupra computerului. Mă întorc în dormitorul meu. Îmi pregătesc geanta, punând un set de haine curate şi cărţil e de care am nevoie pe toată durata zilei. Înapoi la şcoal ă. Nu sunt nerăbdător s-o reîncep, deşi o să-mi facă plăce re să-l revăd pe Sam, cu care nu m-am mai întâlnit de apr oape două săptămâni.

— OK, spun. Am plecat.

— O zi bună. Ai grijă de tine.

— Ne vedem după-amiază.

Bernie Kosar dă buzna afară din casă înaintea mea. În d imineaţa asta e un ghem de energie. Cred că aşteaptă cu nerăbdare alergările noastre din fiecare dimineaţă şi, fiind că le-am întrerupt timp de o săptămână şi jumătate, îşi do reşte cu disperare să le reîncepem. Ţine pasul cu mine ap roape pe tot traseul. Odată ce ajungem, îl laud şi îl scarpi n în spatele urechilor.

— Perfect, băiete, du-te acasă, îi spun.

Îmi întoarce spatele şi pleacă înapoi tropotind mărunt.

Îmi fac duşul pe îndelete. Când termin, încep deja să so sească alţi elevi. Ies pe culoar, mă opresc în faţa dulapulu i meu, apoi mă duc la al lui Sam. Îl plesnesc peste spate. Tresare, apoi vede că sunt eu şi îşi arată dinţii într-un zâm bet larg.

— Am crezut c-o să fiu nevoit să altoiesc pe cineva, spu ne.

— Nu-s decât eu, amice. Cum a fost în Illinois?

— Pfui, face el, dându-şi ochii peste cap. Mătuşă-mea m-a pus să beau ceai şi să mă uit la *Casa din prerie* în rel uare, aproape în fiecare zi.

— Pare îngrozitor, spun şi izbucnesc în râs.

— A fost, crede-mă, zice el, şi îşi strecoară mâna în gea ntă. Am găsit asta în cutia poştală când m-am întors.

Îmi întinde ultimul număr din *Ei umblă printre noi.* Înce p să-l răsfoiesc.

— Nu scrie nimic despre vizita noastră sau despre mog

adorieni, mă informează Sam.

— Bun, spun eu. Probabil că se tem de noi după vizita ta.

— Da, sigur.

Mă uit peste umărul lui şi o văd pe Sarah apropiindu-se. Mark James o opreşte în mijlocul coridorului şi îi dă câteva foi portocalii. Apoi ea îşi continuă drumul.

— Bună, frumoaso, îi spun, când ajunge lângă noi.

Se ridică pe vârfuri şi mă sărută. Are gust de balsam de buze cu fragi.

— Sal', Sam. Ce mai faci?

— Bine. Dar tu?

Acum pare să se simtă în largul lui în prezenţa ei. Înainte de incidentul cu Henri, care s-a petrecut acum o lună şi jumătate, se simţea stânjenit ori de câte ori era ea de faţă, nu putea s-o privească în ochi şi nu ştia ce să facă, nici odată, cu mâinile. Dar acum se uită la ea zâmbind şi îi vorbeşte cu încredere în sine.

— Bine, spune Sarah. Trebuie să vă dau fiecăruia una din asta.

Vorbeşte despre foile portocalii abia primite de la Mark. Sunt invitaţii la petrecerea pe care o s-o dea sâmbătă noapte, la el acasă.

— Sunt invitat şi eu? întreabă Sam.

Sarah dă din cap.

— Suntem invitaţi toţi trei.

— Vrei să mergi? o întreb.

— Poate-ar trebui să facem o-ncercare.

Acum dau eu din cap

— Te interesează, Sam?

Privirea lui alunecă dincolo de Sarah şi de mine. Mă întorc să văd la ce se uită sau mai degrabă la cine. Lângă un dulap de pe latura opusă stă Emily, fata care ne-a însoţit în plimbarea în fân, şi după care Sam tânjeşte de atunci. Când trece pe lângă noi, vede că el o priveşte şi îi răspunde cu un zâmbet politicos.

— Emily? îl întreb pe Sam.

— Ce-i cu Emily? face el, uitându-se din nou la mine.

Arunc o privire către Sarah.

— Cred că lui Sam îi place Emily Knapp.

— Nu-mi place, zice el.

— Aş putea-o invita să vină la petrecere împreună cu n oi, spune Sarah.

— Crezi că ar veni? întreabă Sam.

Ea se uită la mine.

— Ei, poate n-ar trebui, dacă lui Sam nu-i place.

— OK, perfect, zâmbeşte el. Eu nu ştiu, pur şi simplu.

— S-a tot întrebat de ce nu i-ai dat niciun telefon după plimbarea în fân. Cred că-i placi.

— E adevărat, întăresc eu. Am auzit-o spunând asta.

— Şi de ce nu mi-ai povestit? face Sam.

— Nu m-ai întrebat niciodată.

El se uită pe fluturaş.

— E sâmbăta asta?

— Da.

Se uită din nou la mine.

— Aş zice să mergem.

Ridic din umeri.

— De acord.

Henri mă aşteaptă la sfârşitul orelor. Bernie Kosar e pe locul pasagerului, ca de obicei, şi imediat ce mă vede înce pe să dea din coadă cu o sută cincizeci de kilometri pe or ă. Sar în camionetă. Henri cuplează ambreiajul şi demare ază.

— A apărut o continuare a articolului despre fata din Ar gentina, îmi povesteşte.

— Şi?

— Nu e decât o notiţă care anunţă că a dispărut. Primar ul oraşului oferă o recompensă modestă pentru orice infor maţie despre locul în care se află. Din câte se pare, cred c ă a fost răpită.

— Te temi că mogadorienii au ajuns primii la ea?

— Dacă e Numărul Nouă, aşa cum indica bileţelul pe ca re l-am găsit, şi dacă îi luaseră urma, e bine că a dispărut. Iar dacă e captivă, nu pot s-o ucidă, nu-i pot face nici cel mai mic rău. Toată povestea ne dă speranţe. Pe lângă ştir ea în sine, partea bună e că toţi mogadorienii de pe Pămâ nt s-au îndreptat probabil acum spre Argentina.

— Apropo, Sam a primit astăzi ultimul număr din *Ei um blă printre noi.*

— Era ceva în el?

— Nu.

— Nici nu mă aşteptam să fie. Se pare că trucul tău cu l evitaţia şi-a făcut efectul.

După ce ajungem acasă, îmi schimb hainele şi mă întâl nesc cu Henri în curtea din spate, pentru antrenament. Îm i e tot mai uşor să lucrez în timp ce sunt în flăcări. Nu mai sunt atât de agitat cum am fost în prima zi. Îmi pot ţine re spiraţia mai multă vreme, aproape patru minute. Am mai mult control asupra obiectelor înălţate şi pot ridica mai m ulte în acelaşi timp. Expresia îngrijorată pe care am văzut -o pe chipul lui Henri în acea primă zi a dispărut încetul cu încetul. I se întâmplă mult mai des să dea aprobator din c ap. Zâmbeşte mult mai des. În zilele în care totul merge î ntr-adevăr bine îi apare în ochi o privire de nebun, îşi azv ârle braţele în aer şi strigă „Da!” din toate puterile. Aşa în cep să am încredere în Moştenirile mele. Celelalte trebuie să apară, dar nu cred c-o să mai dureze mult. O să se ma nifeste şi cea mai importantă, indiferent care va fi. Aştept area mă ţine treaz în majoritatea nopţilor. Vreau să lupt. Tânjesc să văd un mogadorian făcându-şi apariţia în curte a noastră din spate, ca să mă pot răzbuna în sfârşit.

Am o zi uşoară. Fără foc. În cea mai mare parte a timpu lui ridic diverse lucruri şi le manevrez cât sunt suspendate în aer. În ultimele douăzeci de minute Henri aruncă în min e cu tot felul de obiecte – uneori le las pur şi simplu să ca dă la pământ, iar alteori le deviez, făcându-le să semene

cu bumerangurile, aşa că se răsucesc în aer şi se îndreaptă spre el cuprinse de flăcări. La un moment dat, un ciocan pentru carne se întoarce cu atâta repeziciune, încât Henri se aruncă în zăpadă, cu faţa în jos, ca să nu fie lovit. Râd. El nu râde. Bernie Kosar ne priveşte tot timpul stând culcat pe pământ, părând să ne încurajeze. Apoi alerg la duş, îmi fac temele şi mă aşez la masa din sufragerie pentru cină.

— În sâmbăta asta se dă o petrecere şi am de gând să merg.

Henri îşi ridică privirea spre mine, oprindu-se din mestecat.

— Cine o dă?

— Mark James.

Pare surprins.

— Toată povestea aia s-a terminat, spun, înainte de a apuca să obiecteze.

— Ei, presupun că tu o ştii cel mai bine. Numai să nu uiţi ce e în joc.

25

Şi apoi vremea se încălzeşte. Vântul tăios, dureros de rece, şi căderile neîntrerupte de zăpadă sunt urmate de cer senin şi de temperaturi de zece grade. Zăpada se topeşte. La început rămân băltoace pe aleea din faţa casei şi în curte şi cauciucurile împroaşcă zgomotos apa pe drumul ud, dar după o zi apa e absorbită şi se evaporă, şi maşinile merg din nou ca de obicei. O pauză în acţiune, o scurtă amânare înainte ca bătrâna iarnă să preia din nou hăţurile.

Stau pe verandă, aşteptând-o pe Sarah, cu ochii la cerul nopţii, plin de stele scânteietoare, şi la luna plină. Un nor subţire, ca un cuţit, o taie în două, apoi dispare cu repeziciune. Aud pietrişul scrâşnind sub cauciucuri; pe urmă se văd farurile şi maşina se opreşte pe alee. Sarah coboară de pe locul şoferului. Poartă pantaloni de un gri-închis şi un pulover bleumarin cu fermoar pe sub o haină bej. Bluza albastră care se zăreşte prin deschiderea fermoarului îi accentuează culoarea ochilor. Părul blond îi cade pe umeri. Zâmbeşte cu sfială şi se uită la mine, fluturându-şi genele în timp ce se apropie. Am fluturi în stomac. Suntem de aproape trei luni împreună şi încă mai devin agitat ori de câte ori o văd. Şi mi-e greu să cred că timpul mă va scăpa vreodată de nervozitatea asta.

— Eşti superbă, îi spun.

— Ei, mulţumesc, răspunde ea, şi schiţează o plecăciune. Nici tu n-arăţi rău.

O sărut pe obraz. Pe urmă Henri iese din casă şi îi face cu mâna mamei lui Sarah, care stă pe locul pasagerului.

— Mă suni când eşti gata de plecare şi vrei să vin să te

iau, da? zice Henri.

— Da, îi răspund.

Ne îndreptăm spre maşină şi Sarah urcă la volan. Eu m ă aşez în spate. Ea are deja de câteva luni permis de elev, ceea ce înseamnă că poate să conducă atâta vreme cât p e locul pasagerului, alături de ea, stă un şofer autorizat. O să dea adevăratul examen de conducere luni, peste două zile. Îşi face griji din cauza asta încă din vacanţa de iarnă, când a fost stabilită data. Iese de pe alee cu spatele şi demarează, lăsând în final apărătoarea de soare în jos şi zâ mbindu-mi în oglindă. Îi întorc zâmbetul.

Mama ei se răsuceşte spre mine.

— Ei, John, cum ţi-a mers astăzi?

Vorbim despre lucruri mărunte. Ea îmi povesteşte desp re drumul până la mall, pe care l-au făcut amândouă ceva mai devreme, şi îmi spune cum a condus Sarah. Eu îi pov estesc cum m-am jucat cu Bernie Kosar în curte, cum ne-am dus după aceea să alergăm. Nu pomenesc despre şed inţa de antrenament din curtea din spate, care a durat tre i ore, după alergare. Nu-i povestesc cum am despicat trun chiul copacului uscat exact prin mijloc, cu ajutorul telekin eziei, nici cum a aruncat Henri cu cuţite în mine şi cum le-am deviat traiectoria către sacul cu nisip plasat la o dista nţă de cincisprezece metri. Nu-i povestesc cum am fost în flăcări, nu suflu nicio vorbă despre obiectele pe care le-a m ridicat, zdrobit sau spintecat. Un alt secret. O altă jumă tate de adevăr care pare o minciună. Mi-ar plăcea să-i sp un lui Sarah. Am cumva senzaţia că o trădez ascunzându-mă, iar în ultimele câteva săptămâni povara asta a începu t să mă apese cu adevărat. Dar ştiu şi că n-am de ales. Or icum, nu în momentul de faţă.

— Asta e? întreabă Sarah.

— Da, îi răspund.

Trage maşina în faţa casei lui Sam. El apare în capătul aleii, îmbrăcat în blugi şi într-un pulover de lână. Îşi ridică ochii spre noi cu privirea goală a unei căprioare înlemnite

în lumina farurilor. Are părul dat cu gel. Nu l-am mai văzu t niciodată folosind gel. Se apropie de partea laterală a m aşinii, deschide portiera şi se strecoară alături de mine.

— Sal', Sam, spune Sarah, apoi i-l prezintă mamei ei.

Pe urmă iese de pe alee în marşarier, revenind pe şose a. Sam se ţine cu ambele mâini de scaun, cuprins de nerv ozitate. Sarah virează, intrând pe un drum pe care nu l-a m mai văzut şi face un al doilea viraj, spre dreapta, pătru nzând pe o alee şerpuitoare. Pe margine sunt parcate vre o treizeci de maşini. În capăt, înconjurată de copaci, e o c asă mare, cu etaj. Muzica se aude cu mult înainte de a aju nge în faţa ei.

— Doamne, frumoasă casă, zice Sam.

— Să vă purtaţi frumos, ne spune mama lui Sarah. Şi s-aveţi grijă de voi. Sunaţi dacă aveţi nevoie de ceva sau d acă nu-l găseşti pe tatăl tău, adaugă, uitându-se la mine.

— Da, doamnă Hart, răspund.

Coborâm din maşină şi ne îndreptăm spre uşa din faţă. Doi câini, un retriever auriu şi un buldog, vin în fugă din la teralul clădirii. Dau din cozi şi îmi adulmecă pantalonii tre săltând, probabil fiindcă simt mirosul lui Bernie Kosar. Bul dogul ţine în gură un băţ. I-l smulg şi-l arunc în lungul curţ ii, şi amândoi câinii se reped după el.

— Dozer şi Abby, spune Sarah.

— Să înţeleg că Dozer e buldogul? o întreb.

Dă din cap şi îmi zâmbeşte, ca şi cum şi-ar cere scuze. Ceea ce îmi reaminteşte cât de bine trebuie să cunoască ea casa. Mă întreb dacă i se pare ciudat să se-ntoarcă aici împreună cu mine.

— A fost o idee tâmpită, spune Sam. Se uită la mine. A bia acum îmi dau seama.

— De ce crezi asta?

— Fiindcă n-au trecut decât trei luni de când tipul care stă în casa asta ne-a umplut amândurora dulapurile cu bă legar de vacă şi mi-a aruncat cu o chiftea în cap în pauza de prânz. Şi acum suntem aici.

— Pun pariu că Emily a sosit deja, îi spun, înghiontindu-l cu cotul.

Uşa dă în holul casei. Câinii năvălesc înăuntru, trecând pe lângă noi, şi dispar în bucătărie, care e chiar în faţa noastră. Observ că băţul e acum în botul lui Abby. Suntem întâmpinaţi de muzica zgomotoasă şi trebuie să ţipăm ca să ne facem auziţi. Lumea dansează în camera de zi. Cei mai mulţi au în mâini cutii de bere, doar câţiva beau apă plată sau minerală. S-ar părea că părinţii lui Mark lipsesc din oraş. Toţi băieţii din echipa de fotbal sunt în bucătărie şi jumătate dintre ei îşi poartă jachetele cu monogramă. Mark vine spre noi şi o îmbrăţişează pe Sarah. Pe urmă îmi strânge mâna. Îmi susţine o clipă privirea, apoi se uită în altă parte. Nu dă mâna cu Sam. Nici măcar nu se uită la el. Probabil că Sam are dreptate. Poate am făcut o greşeală.

— Mă bucur că aţi venit. Intraţi. Berea e în bucătărie.

Emily se află în colţul opus, vorbind cu alţi invitaţi. Sam se uită în direcţia ei, apoi întreabă unde e baia. Mark îi arată cu degetul încotro s-o ia.

— Mă-ntorc imediat, îmi spune Sam.

Cei mai mulţi dintre băieţi stau în picioare, în jurul mesei din mijlocul bucătăriei. Se uită la mine când intru împreună cu Sarah. Le întorc pe rând privirile, apoi iau o sticlă cu apă din găleata cu gheaţă. Mark îi întinde lui Sarah o bere şi i-o deschide. Văzând cum o priveşte, îmi dau încă o dată seama cât de puţină încredere am în el. Şi realizez cât de bizară e întreaga situaţie. Eu, acum în casa lui, alături de Sarah, fosta lui prietenă. Mă bucur că am venit împreună cu Sam.

Mă aplec şi mă joc cu câinii până când se-ntoarce el de la baie. Sarah a ajuns între timp în colţul camerei de zi şi vorbeşte cu Emily. Lângă mine, Sam se crispează când înţelege că n-avem nimic altceva de făcut decât să mergem la ele şi s-o salutăm pe cea din urmă. Respiră adânc. În bucătărie, doi tipi au dat foc colţului unui ziar, pentru simpl

ul motiv că vor să vadă cum arde.

— Ai grijă să-i faci complimente lui Emily, îl sfătuiesc pe Sam, în timp ce ne apropiem de fete.

El dă din cap.

— Iată-vă, băieţi, spune Sarah. Credeam că m-aţi lăsat de una singură.

— Nici prin gând nu ne-a trecut, ripostez eu. Bună, Emil y. Ce mai faci?

— Sunt bine, zice ea, apoi i se adresează lui Sam. Îmi pl ace părul tău.

Sam se uită pur şi simplu la ea. Îl înghiontesc. El zâmbe şte.

— Mulţumesc, răspunde. Arăţi minunat.

Sarah mă priveşte cu subînţeles. Ridic din umeri şi o să rut pe obraz. Muzica e acum şi mai stridentă. Sam stă de vorbă cu Emily, oarecum agitat, dar ea râde şi, după o vre me, începe să fie ceva mai calm.

— Deci eşti OK? mă întreabă Sarah.

— Bineînţeles. Sunt împreună cu cea mai frumoasă fată de la petrecere. Cum mi-ar putea fi mai bine de atât?

— Oh, taci, spune ea, şi-mi dă un ghiont în stomac.

Dansăm toţi patru timp de vreo oră. Fotbaliştii continuă să bea. Cineva scoate o sticlă de votcă şi, nu după multă vreme, unul dintre ei – nu ştiu care – varsă în baie, iar mir osul de vomă umple aerul în tot parterul. Altul leşină pe c anapeaua din camera de zi şi câţiva îl mâzgălesc pe faţă cu un marker. O mulţime de lume se strecoară pe uşa căt re subsol, intrând şi ieşind. N-am idee ce e acolo, jos. În ul timele zece minute n-am mai văzut-o pe Sarah. Mă despa rt de Sam, traversez camera de zi şi bucătăria şi urc la et aj. Covor alb, gros, pereţii plini cu fotografii şi portrete de familie. Câteva dintre uşile dormitoarelor sunt deschise. N -o văd pe Sarah. Mă întorc la parter. Sam stă de unul sing ur într-un colţ, îmbufnat. Mă îndrept spre el.

— Ce-i cu mutra asta lungă? îl întreb.

Clatină din cap.

— Nu mă face să te salt în aer şi să te-ntorc cu capul în jos, ca pe tipul din Atena.

Zâmbesc. El rămâne serios.

— Tocmai a început să mă stânjenească Alex Davis.

Se referă la un alt tip din gaşca lui Mark James, un prinzător din echipă. E un băiat înalt slab, din penultimul an. Nu ne-am vorbit niciodată şi ştiu foarte puţine lucruri despre el.

— Cum adică te „stânjeneşte”?

— Am stat doar de vorbă. M-a văzut discutând cu Emily. Cred că ei doi au fost împreună astă-vară.

— Şi ce dacă? De ce te deranjează?

Ridică din umeri.

— E dezgustător şi mă enervează, OK?

— Sam, ştii cât timp a fost Sarah prietenă cu Mark?

— Mult.

— Doi ani, spun eu.

— Şi nu-ţi pasă? întreabă el.

— Câtuşi de puţin. Cine se sinchiseşte de trecut? În plus, uită-te la Alex, îl îndemn, şi arăt cu un semn al capului spre bucătărie.

Fotbalistul e proptit de masă, aruncând priviri neliniştite, cu un strat subţire de sudoare lucindu-i pe frunte.

— Chiar crezi că ea îi simte lipsa ăstuia?

Sam se uită la el şi ridică din nou din umeri.

— Eşti un tip de treabă, Sam Goode. Nu te subestima.

— Nu mă subestimez.

— Atunci nu-ţi face griji din cauza trecutului lui Emily. Nu trebuie să fim caracterizaţi de lucrurile pe care le-am făcut sau nu le-am făcut până acum. Unii se lasă dominaţi de regrete. Poate există o părere de rău, sau poate nu. E pur şi simplu ceva care s-a întâmplat. Treci peste asta.

Sam oftează. Gândul continuă să nu-i dea pace.

— Mergi înainte. Ei îi placi. N-ai de ce să te temi, îi spun.

— Ba da, totuşi.

— Cel mai bun mod de a scăpa de temeri e să le-nfrunţi. Du-te pur şi simplu la ea şi sărut-o. Fac pariu c-o să răspundă la sărutul tău.

Sam se uită la mine şi dă din cap, apoi coboară la subsol, unde-şi omoară timpul Emily. Cei doi câini intră în camera de zi hârjonindu-se. Limbile le atârnă. Dau din cozi. Dozer se lasă cu pieptul pe duşumea şi aşteaptă până când ajunge Abby suficient de aproape, apoi se repede la ea, făcând-o să sară într-o parte. Îi urmăresc cu privirea până când dispar în susul scărilor, trăgând fiecare de câte un capăt al aceleiaşi jucării de cauciuc. E douăsprezece fără un sfert. Un cuplu se giugiuleşte pe canapeaua din partea opusă a încăperii. Fotbaliştii continuă să bea în bucătărie. Începe să-mi fie somn. Încă nu reuşesc să dau de Sarah.

Unul dintre jucătorii de fotbal apare chiar atunci în grabă din subsol, cu o privire înnebunită. Se repede la chiuveta din bucătărie, deschide robinetul la maximum şi smuceşte de uşile dulapului.

— E un incendiu la subsol! îi spune tipului de alături.

Încep să umple oale şi cratiţe cu apă şi se reped unul după altul în josul scărilor.

Emily şi Sam urcă scara. El pare şocat.

— Ce s-a-ntâmplat? întreb.

— Casa a luat foc!

— Cât de rău?

— Există vreun incendiu bun? Şi cred că noi l-am provocat. Am, ăă, lovit cu piciorul o lumânare şi a căzut peste o draperie.

Amândoi au hainele în dezordine şi e clar că au făcut sex. Îmi propun să nu uit să-l felicit pe Sam mai târziu.

— Ai văzut-o pe Sarah? o întreb pe Emily.

Ea scutură din cap.

Mai mulţi tipi urcă în grabă treptele, cu Mark James printre ei. Are ochii plini de spaimă. Simt pentru prima oară miros de fum. Mă uit la Sam.

— Du-te afară, îi spun.

Dă din cap, o ia pe Emily de mână şi ies amândoi. Unii dintre ceilalţi îi urmează, dar alţii rămân pe loc, privind cu o curiozitate de beţivi. Câţiva stau neclintiţi, bătându-i prosteşte pe spate pe fotbalişti care aleargă-n sus şi-n jos pe scări, ovaţionându-i ca şi cum totul ar fi o glumă.

Mă duc în bucătărie şi înşfac cel mai mare vas disponibil, o oală din metal de dimensiuni medii. O umplu cu apă şi cobor la subsol. A plecat toată lumea, în afară de noi, cei care ne luptăm cu vâlvătăile, mult mai întinse decât mi-am închipuit. O jumătate din subsol e mistuită de flăcări. E inutil să le înfrunt cu puţina apă pe care am adus-o. Nici nu încerc: las în schimb oala să cadă şi mă reped înapoi, sus. Mark coboară în grabă. Îl opresc la jumătatea scărilor. Are ochii tulburi de băutură, dar îmi dau seama că e îngrozit, e disperat.

— Las-o baltă, îi spun. Focul e prea puternic. Trebuie să-i scoatem pe toţi afară.

Se uită în josul scărilor, la flăcări. Ştie că am spus un adevăr. Faţada de tip dur i-a dispărut. Nu se mai preface. Ţip la el:

— Mark!

Dă din cap, lasă oala să-i scape din mâini şi ne întoarcem sus împreună.

— Toată lumea afară! Imediat! strig, când ajungem în capul scărilor.

Câţiva beţivi nu se clintesc. Unii râd.

— Unde-i marshmallow-ul? întreabă cineva.

Mark îi trage o palmă.

— Ieşiţi! zbiară el.

Smulg telefonul fără fir de pe perete şi i-l îndes în mână.

— Sună la 911! strig, acoperind vocile zgomotoase şi urletul muzicii care continuă să vină de undeva, părând coloana sonoră a unui iad dezlănţuit.

Podeaua începe să se încălzească. Fumul prinde să tălăzuiască în sus, către noi. Abia atunci toată lumea ia focul î

n serios. Îi împing către uşă.

Mă avânt pe lângă Mark, care formează numărul, şi str ăbat în fugă casa. Urc treptele câte trei şi deschid uşile cu lovituri de picior. Un cuplu face sex într-un pat. Urlu la am ândoi să iasă din cameră. Sarah nu e de găsit nicăieri. Spr intez înapoi, în josul scărilor, şi ies în întunericul răcoros a l nopţii. Oamenii stau locului, privind. Îmi dau seama că u nii sunt excitaţi de perspectiva de a vedea casa arzând. U nii râd. Simt cum intru în panică. Unde e Sarah? Sam stă î n spatele mulţimii, care se ridică la vreo sută de persoan e. Alerg spre el.

— Ai văzut-o pe Sarah? îl întreb.

— Nu, răspunde el.

Mă uit din nou către casă. Lumea continuă s-o părăseas că. Ferestrele subsolului strălucesc, roşii, flăcările ling stic la. Una e deschisă. Fumul negru se revarsă afară şi pluteş te sus, în văzduh. Îmi fac loc prin mulţime. În clipa aceea, o explozie zguduie casa. Toate ferestrele de la subsol se s parg. Câţiva tipi ovaţionează. Flăcările au ajuns la parter ş i se extind cu repeziciune. Mark James stă în faţa mulţimi i, incapabil să-şi ia privirea de la clădire. Strălucirea porto calie îi luminează faţa. Are lacrimi în ochi, o privire disper ată, aceeaşi privire pe care am văzut-o în ochii loricilor în ziua invaziei. Trebuie să fie bizar să vezi cum e distrus tot ce-ai avut vreodată. Focul se răspândeşte cu duşmănie, c u nepăsare. Şi Mark nu poate face nimic altceva decât să privească. Flăcările încep să se ridice în susul ferestrelor de la parter. Le putem simţi dogorindu-ne feţele.

— Unde e Sarah? îl întreb.

Nu mă aude. Îl scutur de umăr. Se întoarce şi mă priveş te cu faţa golită de expresie, ceea ce înseamnă că încă nu -i vine să creadă ce vede cu ochii lui.

— Unde e Sarah? îl întreb din nou.

— Nu ştiu.

Fac slalom prin mulţime căutând-o, înnebunit. Toată lu mea priveşte focul. Vinilul de pe pereţii laterali a început

să facă băşici şi să se topească. Perdelele au ars. Uşa din faţă e deschisă, cu fumul revărsându-se prin partea ei de sus, ca o cascadă răsturnată. Putem pătrunde cu privirea până în bucătărie, unde e un adevărat infern. În stânga ca sei, focul a ajuns la etaj. Şi atunci se aude.

Un ţipăt prelung, înfiorător. Şi câini lătrând. Mi se strân ge inima. Toată lumea se încordează, ascultând, sperând din răsputeri că n-a auzit ceea ce am auzit cu toţii. Şi apoi se repetă. De neconfundat. Se revarsă ca un torent şi nu se mai opreşte. Din mulţime răzbat icnete.

— Oh, nu, spune Emily. Oh, Doamne, nu, te rog, nu.

26

Nimeni nu vorbeşte, toţi ochii sunt larg deschişi, privind în sus, şocaţi. Sarah şi câinii trebuie să fie undeva, în spate. Închid ochii şi îmi las capul în jos. Singurul miros pe care-l simt e de fum. „Numai să nu uiţi ce e în joc.” Henri m-a avertizat. Ştiu al naibii de bine ce e în joc, dar aud totuşi ecoul vocii lui. Viaţa mea, şi acum viaţa lui Sarah. Se aude un alt ţipăt. Îngrozit. Agonizant.

Îl simt pe Sam privindu-mă. A văzut cu ochii lui cât de rezistent sunt la foc. Dar ştie şi că sunt vânat. Arunc o privire în jur. Mark stă în genunchi, legănându-se înainte şi înapoi. Vrea să se termine totul. Vrea să nu mai latre câinii. Dar nu încetează, şi fiecare lătrat îl înjunghie în măruntaie ca un cuţit.

— Sam, spun eu, astfel încât să nu mă audă şi alţii, mă duc înăuntru.

El închide ochii, respiră adânc şi se holbează la mine.

— Du-te s-o scoţi de-acolo, spune.

Îi întind telefonul meu şi-l rog să-l sune pe Henri dacă dau greş, dintr-un motiv sau altul. Încuviinţează cu un gest al capului. Mă străduiesc să ajung în spatele mulţimii, îmi croiesc drum intrând şi ieşind din masa de trupuri. Nimeni nu-mi dă nicio atenţie. Când trec în sfârşit de toţi, mă reped nebuneşte spre marginea curţii şi apoi sprintez către spatele casei, ca să pot intra fără să fiu văzut. Bucătăria e în întregime în flăcări. O privesc timp de o clipă. O aud pe Sarah şi aud câinii. Sunetul vine acum mai de aproape. Respir adânc şi, odată cu răsuflarea aceea, vin şi altele. Furie. Hotărâre. Speranţă şi teamă. Le las să mă pătrundă, le simt pe toate. Apoi pornesc dintr-un salt, traversez curtea

şi dau buzna în casă. Infernul mă înghite cât ai clipi, nu m ai aud nimic altceva decât trosnetul şi vuietul focului. Hai nele mi se aprind. Vâlvătaia e fără sfârşit. Mă duc în parte a din faţă a casei şi văd că jumătate din trepte au ars. Cel e rămase sunt în flăcări, par sfărâmicioase, însă n-am tim p să le testez. Mă reped în susul lor, dar se prăbuşesc sub greutatea mea când ajung la jumătate. Cad odată cu ele ş i focul se înalţă de parcă l-ar fi aţâţat cineva. Ceva mă înj unghie în spate. Scrâşnesc din dinţi, încă ţinându-mi răsu flarea. Mă ridic din moloz şi o aud pe Sarah ţipând. Ţipă, ş i e înspăimântată, şi o să moară, o să aibă parte de un sfâ rşit oribil, groaznic, dacă nu ajung la ea. Timpul e scurt. Tr ebuie să sar la etaj.

Mă avânt, mă prind de marginea podelei şi mă trag în s us. Focul s-a întins către cealaltă parte a casei. Ea şi câinii sunt undeva, în dreapta. Fac un salt în lungul coridorului, verific camerele. Fotografiile de pe pereţi au ars în ramele lor, nu mai sunt decât siluete înnegrite, topite pe perete. Pe urmă talpa îmi trece prin podea, îmi trag surprins răsu flarea şi inspir. Inspir fum şi flăcări. Încep să tuşesc. Îmi a copăr gura cu braţul, dar nu mă ajută prea mult. Fumul şi focul îmi ard plămânii. Cad într-un genunchi, tuşind şi icni nd. Pe urmă sunt invadat de furie, mă ridic şi merg mai d eparte, gârbovit, scrâşnind din dinţi, hotărât.

Şi apoi îi găsesc, în ultima cameră din stânga. Sarah ţip ă:

— AJUTOR!

Câinii chelălăie şi urlă. Uşa e închisă şi o deschid cu o lo vitură de picior, o fac să zboare din balamale. Sunt toţi tre i, strânşi unul într-altul, în cel mai îndepărtat colţ cu putin ţă. Sarah mă vede, îmi strigă numele şi dă să se ridice în picioare. Îi fac semn să rămână unde e şi, când intru în ca meră, o grindă uriaşă de susţinere cade între noi, cuprins ă de flăcări. Ridic mâna şi o salt în sus, sfărâmând ce-a m ai rămas din acoperiş. Sarah pare să nu-şi creadă ochilor. Fac un salt spre ea, un singur salt de şase metri, trecând

direct prin flăcări fără să fiu afectat câtuşi de puţin. Câinii sunt la picioarele ei. Îi împing buldogul în braţe şi iau eu r etrieverul. Cu celălalt braţ o ajut să se ridice.

— Ai venit, spune ea.

— Nimeni şi nimic n-o să-ţi facă vreodată un rău, atâta vreme cât sunt eu în viaţă, îi răspund.

O altă grindă imensă se prăbuşeşte, distrugând o parte din podea şi aterizând în bucătăria de sub noi. Trebuie să ieşim prin spatele casei, ca să nu mă vadă nimeni, să nu vadă ceea ce cred că voi fi nevoit să fac. O lipesc pe Sara h strâns de mine şi strâng câinele la piept. Facem doi paş i, apoi sărim peste spărtura rămasă în urma grinzii prăbuş ite. Când ieşim pe coridor, o explozie puternică de sub noi îl distruge aproape în întregime. Culoarul a dispărut; n-au mai rămas decât un perete şi o fereastră, mistuite cu rep eziciune de flăcări. Singura noastră şansă e să ieşim prin f ereastră. Sarah ţipă iarăşi, încleştându-se de braţul meu, i ar ghearele câinelui mi se înfig în piept. Îmi ridic mâna căt re geam, îl fixez cu privirea, mă concentrez – şi sare din r amă, oferindu-ne deschiderea de care avem nevoie. Mă ui t la Sarah şi o lipesc de mine, într-o poziţie sigură.

— Ţine-te bine, îi spun.

Fac trei paşi şi sar. Flăcările ne înghit cu totul, dar zbur ăm prin aer ca un glonţ, drept către golul ferestrei. Mă te m că nu vom reuşi. Abia izbutim să trecem şi simt margini le sparte ale ramei zgâriindu-mi braţele şi partea cea mai proeminentă a gambelor. Îi ţin pe Sarah şi pe câine cât de bine pot şi-mi răsucesc corpul, astfel încât să aterizez pe spate, cu toţi ceilalţi deasupra mea. Lovim pământul cu o bufnitură. Dozer se îndepărtează de-a rostogolul. Abby lat ră scurt. Aud cum i se taie respiraţia lui Sarah. Suntem la vreo trei metri în spatele casei. Simt o tăietură în creştet, de la geamul spart al ferestrei. Dozer se ridică primul. Par e teafăr. Abby e ceva mai înceată. Şchiopătează, are ceva la o labă din faţă, dar cred că nu e nimic grav. Stau întins pe spate şi o strâng la piept pe Sarah. Ea începe să plâng

ă. Îi simt mirosul părului pârlit. Sângele îmi picură în josul
tâmplei şi mi se strânge în ureche.

Rămân aşezat pe iarbă şi îmi trag răsuflarea. Sarah e în
braţele mele. Tălpile pantofilor mi s-au topit. Cămaşa mi-a
ars cu totul, ceea ce s-a întâmplat, în mare parte, şi cu bl
ugii. Pe toată lungimea braţelor am tăieturi superficiale. D
ar n-am nicio arsură. Dozer se apropie şi îmi linge mâna. Î
l mângâi.

— Eşti băiat bun, îi spun, printre suspinele lui Sarah. Du
-te. Ia-o pe sora ta şi mergeţi în faţa casei.

În depărtare se aud sirenele unor maşini care vor fi aici
într-un minut sau două. Pădurea se află cam la o sută de
metri distanţă de spatele clădirii. Cei doi câini s-au aşeza
t, uitându-se la mine. Când fac semn din cap către curtea
din faţă se ridică amândoi, ca şi cum m-ar fi înţeles, şi se î
ndreaptă într-acolo. Sarah e încă în braţele mele. O răsuc
esc, cuibărind-o în ele, mă ridic şi mă îndrept spre pădur
e, purtând-o astfel în timp ce plânge pe umărul meu. Cân
d ajungem printre copaci, aud mulţimea izbucnind în ural
e. Probabil că Dozer şi Abby au fost văzuţi.

Pădurea e deasă. Luna plină continuă să strălucească,
dar ne dă prea puţină lumină. Îmi aprind palmele, ca să p
utem vedea. Încep să tremur. Sunt cuprins de panică. Ce-
o să-i spun lui Henri? Port ceea ce pare a fi o pereche pârl
ită de blugi tăiaţi. Capul îmi sângerează. Ca şi spatele, ca
şi numeroasele tăieturi de pe braţe şi de pe picioare. La fi
ecare respiraţie am senzaţia că-mi iau foc plămânii. Şi Sar
ah e în braţele mele. Probabil că acum ştie ce pot face, de
ce sunt în stare, măcar în parte. Va trebui să-i explic totul.
Va trebui să-i spun lui Henri că ea ştie. Împotriva mea s-a
u adunat deja prea multe. El o să spună că, la un moment
dat, cineva o să scape ceva. O să insiste să plecăm. N-am
cum să scap de asta.

O las pe Sarah jos. Nu mai plânge. Se uită la mine, deru
tată, speriată, uluită. Ştiu că trebuie să fac rost de nişte h
aine şi să mă-ntorc la petrecere, ca să nu se işte suspiciu

ni. Trebuie s-o duc pe Sarah înapoi, ca să nu se creadă că e moartă.

— Poţi să mergi? o întreb.

— Cred că da.

— Ţine-te după mine.

— Încotro?

— Trebuie să fac rost de nişte haine. Să sperăm că vreun fotbalist are ceva de rezervă, ca schimburi după antrenament.

O pornim prin pădure. Vreau să fac un ocol şi să caut în maşini ceva cu care să mă-mbrac.

— Ce s-a întâmplat adineauri, John? Ce s-a-ntâmplat?

— Ai fost prinsă într-un incendiu, şi eu te-am scos de-acolo.

— Ce-ai făcut tu nu e posibil.

— Pentru mine este.

— Ce vrea să-nsemne asta?

Mă uit la ea. Speram că n-o să fiu niciodată nevoit să-i spun ceea ce o să-i spun acum. Deşi ştiu că ideea nu era probabil realistă, speram să rămân ascuns în Paradise. Henri mi-a spus întotdeauna să nu mă apropii prea mult de nimeni. Fiindcă, dacă o faci, la un moment dat observă că eşti diferit, şi e nevoie de o explicaţie. Ceea ce înseamnă că trebuie să pleci. Inima îmi bate cu putere, mâinile îmi tremură, dar nu de frig. Dacă există vreo speranţă de a rămâne, de a scăpa cu bine după ceea ce am făcut în noaptea asta, atunci trebuie să-i povestesc.

— Nu sunt cine crezi că sunt, îi spun.

— Cine eşti?

— Sunt Numărul Patru.

— Şi asta ce-nseamnă?

— Sarah, ştiu că o să sune stupid, că o să pară o nebunie, dar o să-ţi spun adevărul. Trebuie să mă crezi.

Îmi atinge obrazul cu palma.

— Dacă tu spui că e adevărat, atunci o să te cred.

— Este.

— Atunci spune-mi.

— Sunt extraterestru. Sunt al patrulea dintr-un grup de nouă copii trimişi pe Pământ după ce planeta noastră a fost distrusă. Am puteri, puteri pe care nu le are niciun om, puteri care-mi permit să fac lucruri ca acelea pe care le-am făcut în casă. Iar aici, pe Pământ, mai sunt şi alţi extratereştri, care mă vânează, extratereştrii care ne-au atacat planeta şi care mă vor ucide dacă mă găsesc.

Mă aştept să-mi tragă o palmă, sau să-mi râdă-n nas, sau să ţipe, sau să-mi întoarcă spatele şi s-o rupă la fugă. Ea se opreşte şi se uită la mine. Drept în ochii mei.

— Îmi spui adevărul.

— Da, aşa e.

O privesc în ochi, dorindu-mi să mă creadă. Preţ de o clipă nesfârşită, mă învăluie într-o privire cercetătoare, apoi dă din cap.

— Îţi mulţumesc că mi-ai salvat viaţa. Nu-mi pasă ce eşti sau de unde eşti. Pentru mine rămâi John, băiatul pe care-l iubesc.

— Cum?

— Te iubesc, John, şi mi-ai salvat viaţa, şi asta e tot ce contează.

— Şi eu te iubesc. Şi te voi iubi întotdeauna.

O cuprind în braţe şi o sărut. Ea se desprinde cam după un minut.

— Hai să căutăm nişte haine şi să ne-ntoarcem, să ştie lumea că suntem OK.

Sarah găseşte haine de schimb în a patra maşină în care căutăm. Seamănă destul de bine cu ceea ce purtam eu – blugi şi o cămaşă cu nasturi – aşa că nimeni n-o să observe diferenţa. Când ajungem în preajma casei, stăm atât de departe cât e cu putinţă ca să vedem ce se petrece. Clădirea s-a surpat în ea însăşi şi nu mai e decât un morman contorsionat de cărbuni înnegriţi, muraţi de apă. Şuviţele de fum se înalţă sporadic, arătând fantomatic pe cerul n

opţii. Văd trei maşini de pompieri. Număr şase maşini de poliţie. Nouă seturi de lumini pâlpâitoare, dar niciun sunet care să le însoţească. Foarte puţini oameni, aproape niciu nul. Ceilalţi au fost împinşi la distanţă, casa e înconjurată cu bandă galbenă. Poliţiştii îi interoghează pe câţiva. Cinci pompieri stau în mijlocul tuturor, căutând prin moloz.

— Uite-l aici! aud pe cineva strigând din spatele meu.

Toate perechile de ochi din mulţime se întorc în direcţia mea. Şi am nevoie de cinci secunde ca să pricep că eu su nt persoana despre care e vorba.

Patru poliţişti vin către noi. În spatele lor e un bărbat cu un blocnotes şi cu un reportofon. În timp ce căutam hain e, Sarah şi cu mine am căzut de acord asupra unei poveşt i: eu am ocolit casa şi am ajuns în spate, de unde privea e a focul. Sărise pe fereastra de la etaj împreună cu câinii, c are fugiseră. Am privit incendiul rămânând departe de mu lţime, dar în final am plecat să ne alăturăm celorlalţi. I-am explicat că nu-i putem povesti nimănui ce s-a întâmplat, n ici măcar lui Sam sau lui Henri, că, dacă află cineva adevă rul, va trebui să plec imediat. Am stabilit că eu o să răspu nd la întrebări şi ea o să mă susţină, indiferent ce-aş spun e.

— Eşti John Smith? mă întreabă unul dintre poliţişti.

E de înălţime medie şi are umerii gârboviţi. Nu e suprap onderal, dar e departe de a fi în formă, cu pântecul ceva c am mare şi dând, în ansamblu, impresia de moliciune.

— Da, de ce?

— Doi oameni spun că te-au văzut intrând în fugă în ca să şi apoi ieşind în zbor prin spate, ca Superman, cu câinii şi cu fata în braţe.

— Serios? întreb, neîncrezător.

Sarah stă alături de mine.

— Asta au povestit ei.

Simulez un hohot de râs.

— Casa ardea. Arăt ca şi cum aş fi fost într-o casă în flă cări?

Poliţistul încruntă din sprâncene şi-şi sprijină palmele pe şolduri.

— Adică vrei să spui că n-ai fost înăuntru?

— M-am dus în spatele casei ca să-ncerc să dau de Sarah, zic eu. Reuşise să iasă, împreună cu câinii. Am stat acolo să privim focul, apoi ne-am întors aici.

El se uită la Sarah.

— E adevărat?

— Da.

— Ei, şi atunci cine-a dat buzna în casă? se amestecă reporterul din spatele lui.

Vorbeşte pentru prima oară. Mă priveşte cu ochi ageri, critici. Deja îmi pot da seama că nu-mi crede povestea.

— De unde să ştiu eu? întreb.

El dă din cap şi scrie ceva în blocnotes. Nu reuşesc să citesc ce notează.

— Prin urmare, vrei să spui că amândoi martorii sunt mincinoşi?

— Baines, zice ofiţerul, cu o mişcare dojenitoare a capului.

— N-am intrat în casă şi n-am salvat pe nimeni, nici pe ea, nici câinii, repet. Erau afară.

— Cine a spus că ai salvat-o sau că ai salvat câinii? întreabă Baines.

Ridic din umeri.

— Am crezut că asta sugeraţi.

— Eu n-am sugerat nimic.

Sam se apropie cu telefonul meu. Mă străduiesc să-l fixez cu privirea, dându-i de înţeles că nu şi-a ales bine momentul, dar nu pricepe şi îmi întinde celularul.

— Mulţumesc, îi spun.

— Mă bucur că eşti teafăr.

Poliţiştii îi aruncă priviri aspre şi el se îndepărtează pe nesimţite.

Baines se uită cu ochi îngustaţi. Mestecă gumă, încercând să coreleze informaţiile. Dă din cap pentru sine însuşi.

— Vasăzică i-ai lăsat prietenului tău telefonul înainte de a pleca la plimbare? mă întreabă.

— I l-am dat în timpul petrecerii. Mă incomoda în buzunar.

— Sunt convins, comentează reporterul. Şi unde te-ai dus?

— Gata, Baines, ajunge cu întrebările, spune poliţistul.

— Pot să plec? îl întreb.

Dă aprobator din cap. Mă îndepărtez cu telefonul în mână, formând numărul lui Henri, şi cu Sarah alături.

— Alo? răspunde Henri.

— Sunt gata de plecare, spun. Aici a fost un incendiu groaznic.

— Ce?

— Poţi veni să ne iei?

— Da. Vin imediat.

— Şi cum explici tăietura din creştetul tău? mă întreabă Baines, din spate.

M-a urmărit, mi-a ascultat convorbirea cu Henri.

— M-am tăiat într-o creangă, în pădure.

— Ce convenabil, zice el, şi scrie din nou ceva în blocnotes. Ştii că-mi pot da seama când sunt minţit, nu?

Îl ignor şi îmi văd de drum, cu Sarah de mână. Ne îndreptăm spre Sam.

— O să aflu adevărul, domnule Smith. Îl aflu întotdeauna, strigă Baines în spatele meu.

— Henri a pornit-o încoace, le spun lui Sam şi lui Sarah.

— Ce naiba a fost toată povestea asta? întreabă Sam.

— Cine ştie? Cineva a avut impresia că m-a văzut intrând în fugă în casă, probabil după ce-a băut prea mult, răspund, mai mult pentru Baines decât pentru Sam.

Aşteptăm în capătul aleii până când apare Henri. Opreşte, coboară din camionetă şi priveşte casa, care arde mocnit în depărtare.

— Ah, la naiba. Spune-mi că n-ai fost amestecat în asta.

— N-am fost, răspund eu.

Urcăm în camionetă. El demarează cu ochii la mormanul fumegând.

— Mirosiţi a fum, zice apoi.

Niciunul dintre noi nu răspunde, parcurgem drumul în tăcere. Sarah stă la mine în braţe. Îl lăsăm mai întâi pe Sam, apoi Henri iese de pe alee şi îndreaptă camioneta spre casa lui Sarah.

— Nu vreau să mă despart de tine în noaptea asta, îmi spune ea.

— Nici eu nu vreau să mă despart de tine.

Când ajungem, cobor împreună cu ea şi o conduc până la uşă. Nu mă lasă să plec până când n-o strâng în braţe, în loc de noapte bună.

— Mă suni când ajungi acasă?

— Bineînţeles.

— Te iubesc.

— Şi eu te iubesc.

Ea intră. Eu mă întorc la camionetă, unde mă aşteaptă Henri. Trebuie să găsesc un mod de a-l împiedica să afle adevărul despre cele petrecute în seara asta, de a-l împiedica să decidă că trebuie să plecăm din Paradise. El demarează, pornind spre casă.

— Ce s-a-ntâmplat cu haina ta? mă întreabă.

— Era în dulapul lui Mark.

— Şi ce s-a-ntâmplat cu creştetul tău?

— M-am lovit când am încercat să ies, imediat ce-a izbucnit incendiul.

Mă studiază neîncrezător.

— Tu eşti cel care miroase a fum.

Ridic din umeri.

— Era o grămadă de fum acolo.

— Ce-a declanşat incendiul?

— Beţia, aşa cred.

Dă din cap şi virează, intrând pe aleea noastră.

— Ei, spune el. O să fie interesant de văzut ce-o s-apar

ă în ziarele de luni.

Se răsuceşte şi se uită la mine, studiindu-mi reacţia.

Păstrez tăcerea.

Da, mă gândesc, *o să fie interesant, cu siguranţă.*

27

Nu pot să dorm, stau întins în pat, holbându-mă la tavan pe întuneric. O sun pe Sarah şi vorbim până la ora trei; închid şi rămân cu ochii larg deschişi. La patru mă dau jos din pat şi ies din cameră. Henri stă la masa din bucătărie, bând cafea. Îşi ridică privirea spre mine, are pungi sub ochi, părul e ciufulit.

— Ce faci? îl întreb.

— Nici eu n-am putut să dorm, răspunde. Studiam ştirile.

— Ai găsit ceva?

— Da, dar încă nu sunt sigur ce semnificaţie are pentru noi. Tipii care scriau şi publicau *Ei umblă printre noi,* tipii la care ne-am dus, au fost torturaţi şi ucişi.

Mă aşez în faţa lui.

— Ce?

— Poliţia i-a găsit când au sunat vecinii, după ce-au auzit ţipete venind din casa lor.

— Nu ştiau unde locuim.

— Nu, nu ştiau. Din fericire. Dar asta-nseamnă că mogadorienii prind din ce în ce mai mult curaj. Şi că sunt aproape. Dacă vedem sau auzim orice altceva ieşit din comun, trebuie să plecăm imediat, fără întrebări, fără nicio discuţie.

— OK.

— Ce-ţi face capul?

— Mă doare, spun eu.

A fost nevoie de şapte împunsături ca să se-nchidă tăietura. Mi-a cusut-o chiar Henri. Port o bluză largă de trening. Sunt sigur că şi una dintre tăieturile de pe spatele meu

ar trebui cusută, dar pentru asta ar trebui să-mi scot căm aşa, şi cum i-aş putea explica lui Henri ce e cu celelalte tă ieturi şi zgârieturi? O să-şi dea cu siguranţă seama ce s-a-ntâmplat. Încă-mi mai simt plămânii arzând. Dacă s-a schi mbat ceva, atunci durerea s-a înteţit.

— Deci focul a izbucnit la subsol?

— Da.

— Şi tu erai în camera de zi?

— Da.

— De unde ştii c-a pornit de la subsol?

— Fiindcă toată lumea ieşea de-acolo alergând.

— Şi când te-ai dus afară ştiai că ieşise toată lumea din casă?

— Da.

— De unde ştiai?

Îmi dau seama că-ncearcă să mă facă să mă contrazic, că e sceptic în privinţa poveştii mele. Cu siguranţă nu cre de că am stat pur şi simplu în faţa casei, privind ca toţi ce ilalţi.

— Nu m-am dus înăuntru, îi spun.

Mă doare s-o fac, dar îl privesc în ochi şi mint.

— Te cred, zice el.

Mă trezesc pe la amiază. Păsările ciripesc dincolo de ge amuri, lumina soarelui se revarsă înăuntru. Răsuflu uşura t. Dacă am fost lăsat să dorm atât de mult, înseamnă că n -a apărut nicio ştire care să mă incrimineze. Altminteri aş fi fost tras jos din pat şi mi s-ar fi spus să împachetez.

Mă rostogolesc pe spate şi atunci mă înjunghie durere a. E ca şi cum cineva mi-ar apăsa pieptul în jos, strivindu-mă. Nu pot să respir până la capăt. Când încerc, simt o du rere ascuţită. Ceea ce mă sperie.

Bernie Kosar sforăie, încovrigat lângă mine. Îl trezesc lu ându-l la trântă. Mai întâi mârâie, apoi ripostează. Aşa înc epe ziua noastră. Trezesc câinele care sforăie lângă mine. Dă din coadă şi mă linge, şi mă simt imediat mai bine. Du

rerea din piept nu contează. Nu contează ce mi-ar putea
aduce ziua.

Camioneta lui Henri lipseşte. Pe masă e un bilet: „Dau
o fugă până la magazin. Mă întorc la unu.” Ies din casă. M
ă doare capul şi am braţele roşii, pătate, cu tăieturile uşor
în relief, ca şi cum m-ar fi zgâriat o pisică. Nu-mi pasă nici
de ele, nici de durerea de cap, nici de arsura din piept. To
t ce contează e că mă aflu încă aici, în Ohio, că mâine o s
ă mă-ntorc la aceeaşi şcoală la care merg deja de trei luni
şi că deseară o s-o văd pe Sarah.

Henri se întoarce la unu. Are privirea oarecum buimac
ă, ceea ce-mi dă de înţeles că încă n-a dormit. După ce de
scarcă alimentele, se duce în dormitorul lui şi închide uşa.
Bernie Kosar şi cu mine mergem la plimbare în pădure. În
cerc să alerg, şi reuşesc pentru scurtă vreme, dar, după v
reun kilometru şi jumătate, durerea e prea puternică şi tr
ebuie să mă opresc. Ne plimbăm pe o distanţă care trebui
e să fie de vreo opt kilometri. Pădurea se sfârşeşte lângă
un alt drum de ţară, asemănător cu al nostru. Fac stânga-
mprejur şi mă întorc acasă. Când ajung, Henri e tot în ca
mera lui, cu uşa închisă. Mă aşez pe verandă. Mă crispez
ori de câte ori trece o maşină. Mă tot gândesc că una o să
oprească, dar asta nu se-ntâmplă.

Încrederea pe care am simţit-o la trezire se face ţăndări
pe măsură ce se apropie sfârşitul zilei. *Paradise Gazette* n
u are ediţie de duminică. Mâine o s-apară un articol? Cred
că mă aştept să primesc un telefon, sau să-l văd pe repor
terul ăla băgăcios făcându-şi apariţia la uşa noastră, sau s
ă sosească un poliţist care să-mi pună mai multe întrebăr
i. Nu ştiu de ce-mi fac atâtea griji din cauza unui ziarist fă
ră importanţă, dar a fost insistent – prea insistent. Şi ştiu
că nu mi-a crezut povestea.

Dar nu vine nimeni. Nu telefonează nimeni. Mă aştepta
m să se întâmple ceva şi, când acest ceva nu se întâmplă,
mă cuprinde pe nesimţite teama că o să fiu dat în vileag.

„O să aflu adevărul, domnule Smith. Îl aflu întotdeauna”, a spus Baines. Mă gândesc să dau o fugă în oraş, să-ncerc să-l găsesc, să-ncerc să-l conving că nimic nu e adevărat, dar ştiu că n-aş reuşi decât să-i întăresc suspiciunile. Nu pot decât să-mi ţin răsuflarea şi să sper că va fi bine.

N-am fost în casa aia.

N-am nimic de ascuns.

Seara, Sarah trece pe la mine. Mergem în camera mea şi o ţin în braţe, stând pe spate în pat. Îşi pune capul pe pieptul meu şi un picior peste mine. Mă întreabă cine sunt, întreabă despre trecutul meu, despre Lorien, despre mogadorieni. Sunt încă uimit de repeziciunea şi de uşurinţa cu care m-a crezut, de modul în care a acceptat totul. Îi dau numai răspunsuri sincere, ceea ce mă face să mă simt bine, după toate minciunile pe care le-am spus în ultimele câteva zile. Dar, când vorbim despre mogadorieni, încep să mă simt înspăimântat. Mă tem că ne vor găsi. Că am făcut ceva care ne-a expus. Aş face-o din nou, fiindcă altminteri Sarah ar fi moartă, dar mi-e frică. Mă tem şi de cum ar putea reacţiona Henri dacă ar afla. Deşi nu e tatăl meu biologic, îmi e tată în toate privinţele. Îl iubesc, şi el mă iubeşte, şi nu vreau să-l dezamăgesc. Şi, în timp ce stăm întinşi astfel, spaima mea începe să capete dimensiuni noi. Nu pot suporta să nu ştiu ce-o să aducă ziua următoare – incertitudinea mă sfâşie. În cameră e întuneric. Pe pervazul ferestrei, la vreo doi metri distanţă, arde pâlpâind o lumânare. Respir adânc, adică atât de adânc cât sunt în stare.

— Eşti OK? mă întreabă Sarah.

O cuprind cu braţele.

— Mi-e dor de tine, îi spun.

— Ţi-e dor de mine? Dar sunt chiar aici.

— E cel mai cumplit mod în care-ţi poate fi dor de cineva. Când e chiar lângă tine şi ţie ţi-e totuşi dor.

— Vorbeşti aiurea.

Întinde mâna, îmi apropie faţa de a ei şi mă sărută, cu

buzele ei catifelate peste ale mele. Nu vreau să se oprească. Vreau să mă sărute la nesfârşit. Atâta vreme cât o face, totul e perfect. Totul e aşa cum trebuie să fie. Dacă aş putea, aş rămâne în camera asta o veşnicie. Lumea poate merge înainte fără mine, fără noi. Atâta vreme cât putem sta aici, împreună, unul în braţele celuilalt.

— Mâine, spun.

Se uită la mine.

— Mâine, ce?

Clatin din cap.

— De fapt, nu ştiu. Cred că sunt pur şi simplu speriat.

Mă priveşte derutată.

— Speriat de ce?

— Nu ştiu, răspund. Doar speriat.

Când mă întorc, împreună cu Henri, după ce am lăsat-o pe ea acasă, intru din nou în dormitorul meu şi mă întind în locul în care a stat ea. Încă mai pot simţi mirosul ei în patul meu. N-o să dorm în noaptea asta. Nici măcar n-o să-ncerc. Măsor camera cu pasul. După ce se duce Henri la culcare, ies, mă aşez la masa din bucătărie şi scriu la lumina lumânării. Scriu despre Lorien, despre Florida, despre lucrurile pe care le-am văzut când am început antrenamentul – războiul, animalele, imaginile din copilărie. Sper c-o să simt un soi de eliberare psihică, dar nu apare. Nu reuşesc decât să mă-ntristez mai mult.

Când începe să mă doară mâna, ies din casă şi stau pe verandă. Aerul rece îmi domoleşte durerea pe care-o simt când respir. Luna e aproape plină, cu o parte ascunsă atât de subtil, ca întotdeauna. Până la răsăritul soarelui mai sunt două ore, şi odată cu răsăritul vine o nouă zi, vin ştirile din weekend. Ziarul ne este aruncat pe prag la ora şase sau uneori la şase treizeci. O să fiu deja la şcoală când soseşte şi, dacă apar la ştiri, refuz să plec fără s-o mai văd o dată pe Sarah, fără să-mi iau rămas-bun de la Sam.

Intru în casă, îmi schimb hainele, îmi pregătesc geanta.

Ies din nou, pe vârfuri, şi închid fără zgomot uşa în urma mea. Fac trei paşi pe verandă şi aud un zgrepţănat. Mă întorc, deschid uşa, şi Bernie Kosar iese alergând mărunt. *OK,* îmi spun, *să mergem împreună.*

Mergem încet, oprindu-ne des ca s-ascultăm liniştea. Noaptea e întunecoasă, dar, după o vreme, chiar când intru pe terenul şcolii, pe cer apare o strălucire palidă, la est. În parcare nu e nicio maşină şi toate luminile din interior sunt stinse. Chiar în faţa clădirii, în faţa piratului de pe perete, e o piatră imensă, pictată de generaţiile anterioare de absolvenţi. Mă aşez pe ea. Bernie Kosar se întinde în iarbă, la vreo doi metri distanţă. Stau acolo un sfert de oră înainte de a sosi primul vehicul, o furgonetă, şi presupun că e Hobbs, omul de serviciu, care vine mai devreme să facă ordine în şcoală, dar mă înşel. Furgoneta se opreşte în dreptul uşilor din faţă şi şoferul coboară, lăsând motorul în ralanti. Aduce un teanc de ziare legate cu sârmă. Ne salutăm dând din cap, el lasă teancul lângă uşă şi pleacă. Eu stau pe piatră. Mă uit dispreţuitor la ziare. Le blestem în gând, le ameninţ ca să n-aducă vestea rea, vestea care mă îngrozeşte.

— N-am fost în casa aia sâmbătă, rostesc cu glas tare, şi mă simt imediat ca un prost. Pe urmă mă uit în altă parte, oftez şi sar de pe piatră. Ei, îi spun lui Bernie Kosar. Fie ce-o fi, bun sau rău.

El deschide scurt ochii, apoi îi închide, reluându-şi somnul pe pământul rece.

Rup legătura şi iau ziarul de deasupra. Articolul e pe prima pagină. În partea de sus se vede o fotografie a dărâmăturilor arse, făcută în zorii zilei următoare. Are ceva sumbru, rău prevestitor. Cenuşă înnegrită în prim-plan, apoi copaci golaşi şi iarba plină de chiciură. Citesc titlul:

CASA FAMILIEI JAMES
ARSĂ DIN TEMELII

Îmi ţin răsuflarea, cu o senzaţie groaznică în măruntaie, simţindu-mă pe punctul să aflu vestea cumplită. Parcurg rapid articolul. Nu-l citesc, îmi caut doar numele. Ajung la sfârşit. Clipesc şi scutur din cap, să-mi limpezesc gândurile. Pe buze mi se conturează cu prudenţă un zâmbet. Verific din nou textul.

— Nici gând, spun. Bernie Kosar, numele meu nu e aici.

Câinele nu-mi dă nicio atenţie. Traversez în fugă întinderea ierbii şi sar înapoi, pe piatră.

— Numele meu nu e aici! strig din nou, de data asta din toate puterile.

Mă aşez din nou şi citesc articolul. Titlul îl parafrazează pe cel al filmului *Ars din temelii,* realizat de Cheech şi Ching, care e, după toate aparenţele, o poveste despre droguri. Poliţia crede că incendiul a fost declanşat de o ţigară cu marijuana, fumată la subsol. N-am idee cum s-a descoperit asta, mai ales că e atât de departe de adevăr. Articolul în sine e dur, răutăcios, aproape un atac la adresa proprietarilor casei. Nu-mi place reporterul. E evident că are ceva împotriva familiei James. Cine ştie de ce?

Stau pe piatră şi citesc textul de trei ori înainte de a sosi prima persoană şi de a descuia uşile. Nu pot să nu zâmbesc întruna. Rămân în Ohio, în Paradise. Numele oraşului nu mi se mai pare acum atât de prostesc. Dincolo de entuziasm, am senzaţia că trec ceva cu vederea, că am neglijat o componentă esenţială. Dar sunt atât de fericit încât nu-mi pasă. Ce rău mi s-ar putea întâmpla acum? Numele meu nu apare în articol. N-am dat buzna în casa aia. Dovada e aici, în mâinile mele. Nimeni nu poate spune altceva.

— De ce eşti atât de încântat? mă întreabă Sam la ora de astronomie.

Încă mai zâmbesc tot timpul.

— Ai citit ziarul în dimineaţa asta?

El dă din cap.

— Sam, nu eram în ziar! Nu trebuie să plec.

— De ce să te fi pus pe tine în ziar? se miră el.

Sunt uluit. Deschid gura să-i aduc argumente, dar Sarah intră chiar atunci în clasă. Se apropie agale pe culoarul dintre bănci.

— Bună, frumoaso, îi spun.

Ea se apleacă şi mă sărută pe obraz, un gest pe care nu sunt niciodată sigur c-o să-l facă.

— Cineva e fericit astăzi, remarcă ea.

— Sunt fericit să te văd, spun eu. Eşti nervoasă din cauza examenului pentru permisul de conducere?

— Poate un pic. De-abia aştept să se termine.

Se aşază lângă mine. *Ziua asta e a mea,* mă gândesc. *Aici vreau să fiu şi aici sunt. Cu Sarah într-o parte, cu Sam în cealaltă.*

Intru la ore, aşa cum fac în toate celelalte zile. Stau împreună cu Sam la masa de prânz. Nu discutăm despre incendiu. Probabil că suntem singurii doi oameni din şcoală care nu vorbesc despre asta. Aceeaşi poveste, repetată iară şi şi iarăşi. Nu-mi aud numele rostit nici măcar o singură dată. Aşa cum m-am aşteptat, Mark n-a venit astăzi. Se răspândeşte zvonul că el şi mai mulţi alţii vor fi exmatriculaţi temporar din cauza teoriei lansate în ziar. Nu ştiu dacă e adevărat sau nu. Nu ştiu dacă îmi pasă.

În momentul în care eu şi Sarah intrăm în bucătărie, la ora a opta, cea de gospodărie, convingerea că sunt în siguranţă a devenit foarte solidă. E atât de puternică, încât sunt sigur că e ceva în neregulă, că am trecut ceva cu vederea. Îndoiala mi s-a strecurat în suflet pe toată durata zilei, dar m-am tot grăbit s-o alung.

Facem budincă de tapioca. E o zi uşoară. Uşa bucătăriei se deschide la jumătatea orei. E elevul de serviciu de pe coridor. Îl privesc şi ştiu imediat care e semnificaţia apariţiei lui. E mesagerul cu veşti rele. Mesagerul morţii. Vine direct la mine şi-mi întinde un bileţel.

— Domnul Harris vrea să-ţi vorbească, îmi spune.

— Acum?

Dă din cap. Mă uit la Sarah şi ridic din umeri. Nu vreau să-mi vadă spaima. Îi zâmbesc şi mă îndrept spre uşă. Îna inte de a ieşi, mă întorc şi o privesc din nou. Amestecă in gredientele aplecată deasupra mesei, purtând acelaşi şorţ verde pe care i l-am legat în prima mea zi, ziua în care a m făcut clătite şi le-am mâncat din aceeaşi farfurie. Are p ărul prins într-o coadă de cal şi câteva şuviţe i se leagănă în faţa ochilor. Şi le dă după ureche şi în momentul acela mă vede stând în uşă şi privind-o. Continui s-o fixez, încer când să-mi întipăresc în minte fiecare amănunt al acestei clipe, felul în care strânge în mână lingura de lemn, aspec tul de fildeş al pielii în lumina ferestrei din spatele ei, blân deţea ochilor. Nasturele de la gât al bluzei e desfăcut. Mă întreb dacă ea ştie. Pe urmă elevul de serviciu spune cev a în spatele meu. Îi fac cu mâna lui Sarah, închid uşa şi o pornesc de-a lungul coridorului. Nu mă grăbesc, încerc să mă conving că nu e decât o formalitate, vreun document pe care-am uitat să-l semnez, vreo întrebare despre foaia matricolă. Dar ştiu că nu e vorba despre aşa ceva.

Când intru, domnul Harris e aşezat la biroul lui. Îmi adr esează un zâmbet care mă sperie, acelaşi zâmbet plin de mândrie pe care-l avea în ziua în care l-a luat pe Mark din clasă pentru interviu.

— Stai jos, îmi spune.

Mă aşez.

— Aşadar e adevărat? mă întreabă.

Aruncă o privire pe ecranul computerului, apoi se uită d in nou la mine.

— E adevărat?

Pe biroul lui e un plic cu numele meu scris de mână, cu cerneală neagră. Mă vede privindu-l.

— Oh, da, ăsta ţi-a fost trimis prin fax, acum vreo jumăt ate de oră.

Ia plicul şi mi-l aruncă. Îl prind.

— Ce este? întreb.

— N-am idee. Secretara mea l-a pus în plic şi l-a sigilat i

mediat ce a sosit.

Mai multe lucruri se petrec în acelaşi timp. Deschid plicul şi îi scot conţinutul. Două foi de hârtie. Cea de deasupra e o pagină de titlu, cu numele meu şi cu menţiunea „CONFIDENŢIAL” scrise cu litere mari, negre. Mă grăbesc s-o pun în spatele celei de a doua. O singură propoziţie, scrisă numai cu majuscule. Niciun nume. Doar trei cuvinte negre pe fundal alb.

— Prin urmare e adevărat, domnule Smith? Te-ai năpustit în casa care ardea ca s-o salvezi pe Sarah Hart şi ca să salvezi câinii? întreabă domnul Harris.

Sângele îmi năvăleşte în obraji. Îmi ridic privirea. El răsuceşte monitorul computerului spre mine, ca să pot citi pe ecran. E blogul afiliat la *Paradise Gazette.* Nu e necesar să mă uit la numele autorului ca să ştiu cine a scris articolul. Titlul e mai mult decât suficient.

INCENDIUL DIN CASA FAMILIEI JAMES: POVESTEA NEDEZVĂLUITĂ

Respiraţia mi se opreşte în gât. Inima îmi bate nebuneşte. Lumea încremeneşte sau cel puţin aşa mi se pare. Mă simt mort pe dinăuntru. Îmi cobor iarăşi privirea spre foaia de hârtie din mâna mea. Hârtie albă, netedă între vârfurile degetelor. Pe ea scrie:

EŞTI NUMĂRUL 4?

Ambele foi de hârtie îmi scapă din mână, se desprind una de alta şi plutesc către podea, unde rămân nemişcate. *Nu înţeleg,* îmi spun. *Cine-ar putea să le fi trimis?*

— Aşa e? întreabă domnul Harris.

Îmi cade falca, gura mi se deschide. Domnul Harris zâmbeşte, mândru, încântat. Dar nu mă uit la el. Privesc ceea ce este în spatele lui, mă uit pe fereastra biroului. O pată roşie, difuză, apărând de după colţ, mişcându-se mai repe

de decât e normal, decât e sigur. Scrâşnetul cauciucurilor când intră cu viteză în parcare. Camioneta azvârlind pietri şul când face un al doilea viraj. Henri aplecat peste volan ca un maniac scos din minţi. Calcă frâna cu atâta putere î ncât îi zvâcneşte întregul trup şi maşina se opreşte cu un scrâşnet.

Închid ochii. Îmi iau capul în mâini.

Prin fereastră aud portiera camionetei deschizându-se. O aud foarte aproape.

Henri o să fie în biroul ăsta peste un minut.

28

— Eşti OK, domnule Smith? mă întreabă directorul.

Îmi înalţ ochii spre el. Încearcă să-mi adreseze cea mai reuşită dintre privirile lui îngrijorate, o privire care nu durează decât o secundă înainte de a-i apărea pe faţă zâmbetul care-i dezvăluie dinţii.

— Nu, domnule Harris, răspund. Nu sunt OK.

Ridic foaia de hârtie de pe podea. O citesc încă o dată. De unde-a venit? Acum vor pur şi simplu să ne hărţuiască? Nu există niciun număr de telefon, nicio adresă, niciun nume. Nimic mai mult decât trei cuvinte şi un semn de întrebare. Îmi ridic privirea şi mă uit pe fereastră. Camioneta lui Henri e parcată, din ţeava de eşapament iese fum. El se mişcă repede, cât de repede poate. Mă uit din nou pe ecranul computerului. Articolul a fost postat la 11.50 a.m., aproape cu două ore în urmă. Sunt uimit că lui Henri i-a trebuit atât de mult timp ca să-şi facă apariţia. Am senzaţia că ameţesc. Mă simt legănându-mă.

— Ai nevoie de asistenţă medicală? mă întreabă domnul Harris.

Asistenţă medicală, mă gândesc. *Nu, n-am nevoie de asistenţă medicală.* Cabinetul medical e alături de bucătăria unde se ţine cursul de gospodărie. *Am nevoie să mă întorc acolo, domnule Harris, cu cincisprezece minute în urmă, înainte de sosirea elevului de serviciu.* Probabil că Sarah a pus de-acum budinca pe maşina de gătit. Mă-ntreb dacă a început să fiarbă. Oare ea se uită spre uşă, aşteptând să mă-ntorc?

Ecoul slab al uşilor şcolii, care se închid trântindu-se, ajunge în biroul directorului. Încă cincisprezece secunde şi

Henri o să fie aici. Apoi o să mergem în camioneta lui. Apoi acasă. Şi apoi unde? În Maine? În Missouri? În Canada? O altă şcoală, un nou început, un alt nume nou.

N-am dormit de aproape treizeci de ore şi abia acum simt cu adevărat oboseala. Însă odată cu ea apare şi altceva şi, în acea fracţiune de secundă dintre instinct şi acţiune, certitudinea că o să plec pentru totdeauna fără a avea ocazia să-mi iau rămas-bun e dintr-odată mai mult decât pot suporta. Mi se îngustează ochii, chipul mi se schimonoseşte de durere şi – fără să mă gândesc, fără să ştiu cu adevărat ce fac – sar peste biroul domnului Harris şi mă arunc în geamul ferestrei, care se sparge în urma mea într-un milion de cioburi. Aud un ţipăt şocat.

Aterizez în picioare, pe iarbă. Mă întorc spre dreapta şi străbat curtea şcolii în fugă, trecând pe lângă clase atât de repede încât imaginea lor e neclară, traversez parcarea şi intru în pădurea de dincolo de terenul de baseball. Geamul spart mi-a făcut tăieturi pe frunte şi pe cotul stâng. Plămânii îmi ard. La naiba cu durerea. Alerg mai departe, cu foaia de hârtie încă în mâna dreaptă. Mi-o îndes în buzunar. De ce mi-ar fi trimis mogadorienii un fax? De ce nu şi-au făcut pur şi simplu apariţia? Ăsta e principalul lor avantaj, sosirea pe neaşteptate, fără niciun avertisment. Avantajul surprizei.

În mijlocul pădurii o iau brusc la stânga, aici ieşind, aici intrând printre copaci, până când se termină şi începe câmpul. Vacile rumegă privindu-mă cu ochi goi când trec în goană pe lângă ele, alergând în linie dreaptă. Ajung acasă înaintea lui Henri. Bernie Kosar nu se vede nicăieri. Dau buzna pe uşă şi mă opresc brusc. Aerul îmi rămâne în gât. La masa din bucătărie, în faţa laptopului lui Henri, stă cineva. Mă gândesc imediat că e unul dintre ei. Au sosit aici înaintea mea, au reuşit să mă găsească singur, fără Henri. Intrusul se răsuceşte spre mine şi îmi strâng pumnii, gata de luptă.

Dar e Mark James.

— Ce cauţi aici? îl întreb.

— Încerc să pricep ce se petrece, spune el, cu o privire evident speriată. Cine naiba eşti?

— Despre ce vorbeşti?

— Uite, spune el, arătând către ecran.

Mă apropii, dar nu mă uit la ecran, privirea mi se focalizează în schimb pe foaia de hârtie de lângă computer. E copia exactă a celei din buzunarul meu, cu excepţia hârtiei, care e mai groasă decât cea de fax. Şi pe urmă mai observ ceva. În partea de jos a exemplarului lui Henri e un număr de telefon, scris de mână, cu caractere foarte mărunte. Bineînţeles că nu se aşteaptă să le telefonăm. „Da, sunt eu, Numărul Patru. Sunt aici, vă aştept. Ne ascundem de zece ani, dar veniţi, vă rog, ucideţi-ne acum; n-o să ne împotrivim.” N-are absolut niciun sens.

— Asta e a ta? îl întreb.

— Nu, spune el. Dar a sosit prin poştă, chiar în momentul în care am ajuns eu aici. Tatăl tău a citit-o în timp ce-i arătam filmuleţul, apoi a ieşit în fugă din casă.

— Ce filmuleţ?

— Uită-te, spune el.

Mă uit la computer şi văd că a intrat pe Youtube. El apasă butonul „Play”. Filmuleţul are granulaţie mare, e de proastă calitate, ca şi cum ar fi fost făcut cu un telefon mobil. Dar recunosc imediat casa, cu faţada în flăcări. Camera tremură, dar se aude lătratul câinilor, se aud icnetele din mulţime. Şi pe urmă cineva începe să se îndepărteze de grup, se îndreaptă spre partea laterală a casei şi ajunge în cele din urmă în spate. Camera se deplasează, arătând în prim-plan fereastra dinspre care se aud lătrăturile. Câinii tac, şi eu închid ochii, fiindcă ştiu ce va urma. Se scurg vreo douăzeci de secunde şi, în momentul în care zbor prin fereastră, ţinând-o pe Sarah cu un braţ şi câinele cu celălalt, Mark apasă butonul „pauză” al filmuleţului. Imaginea e în prim-plan şi feţele noastre sunt de neconfundat.

— Cine eşti?

Ignor întrebarea lui Mark, punând în schimb o alta:

— Cine-a filmat asta?

— N-am idee, răspunde el.

În faţa casei, pietrişul trosneşte sub cauciucurile camionetei oprite de Henri. Îmi îndrept spatele şi primul instinct îmi spune să fug, să ies din casă şi să mă-ntorc la şcoală, unde ştiu că o să rămână Sarah după ore, developând fotografii, până la examenul pentru permisul de conducere, de la patru şi jumătate. În filmuleţul ăla, faţa ei se vede la fel de clar ca a mea, şi asta ne pune pe amândoi într-un pericol la fel de mare. Dar ceva mă împiedică să fug, aşa că trec în schimb de partea cealaltă a mesei şi aştept. Portiera camionetei se trânteşte. Cinci secunde mai târziu, Henri intră în casă, cu Bernie Kosar alergând în faţa lui.

— M-ai minţit, spune, din cadrul uşii, cu trăsăturile asprite, cu muşchii maxilarelor încordaţi.

— Mint pe toată lumea, îi răspund. Am învăţat de la tine.

— Nu ne minţim între noi! ţipă el.

Ne ţintuim din priviri.

— Ce se-ntâmplă? întreabă Mark.

— Nu plec fără s-o găsesc pe Sarah, spun eu. E în pericol, Henri!

El se uită la mine clătinând din cap.

— Nu e momentul potrivit pentru sentimentalisme, John. Ai văzut asta?

Traversează încăperea, ridică foaia de hârtie şi o flutură în direcţia mea.

— De unde naiba crezi c-a venit?

— Ce dracu' se petrece? întreabă iarăşi Mark, aproape urlând.

Îl ignor, ignor şi hârtia şi rămân cu ochii în ochii lui Henri.

— Da, am văzut-o, şi de-aia trebuie să mă-ntorc la şcoală. O vor vedea pe Sarah şi vor veni după ea.

Henri se îndreaptă spre mine. După ce face al doilea pa

s, ridic mâna şi îl opresc acolo unde e, la vreo trei metri. Î ncearcă să-şi continue mersul, dar îl împiedic.

— Trebuie să plecăm de aici, John, îmi spune, pe un ton plin de suferinţă, aproape implorator.

În vreme ce îl ţin la distanţă, încep să mă îndrept spre c amera mea, înaintând cu spatele. El nu mai încearcă să s e mişte. Nu spune nimic, stă acolo, urmărindu-mă cu dure re în privire, ceea ce mă face să mă simt mai rău decât m -am simţit vreodată, în toată viaţa mea. Trebuie să mă uit în altă parte. Când ajung în pragul uşii mele, ochii ni se re întâlnesc. Are umerii căzuţi şi braţele îi atârnă pe lângă tr up, ca şi cum n-ar şti ce-ar putea face cu sine însuşi. Se m ulţumeşte să se holbeze la mine, părând gata să plângă.

— Îmi pare rău, spun, oferindu-mi un avans suficient ca să pot pleca, apoi mă întorc cu spatele, traversez în fugă dormitorul, înşfac din comoda mea un cuţit pe care-l folos eam în Florida ca să curăţ peştii de solzi, sar pe fereastră şi mă reped în pădure.

Mă urmăreşte lătratul lui Bernie Kosar şi nimic altceva. Alerg un kilometru şi jumătate şi mă opresc în luminişul u nde-am desenat îngeri în zăpadă împreună cu Sarah. În lu minişul nostru, cum l-a numit ea. Luminişul în care ar fi tr ebuit să facem picnicuri la vară. La gândul că la vară nu v oi mai fi aici simt o durere în piept, o durere atât de puter nică încât mă îndoi de mijloc şi scrâşnesc din dinţi. Măcar dac-aş putea s-o sun, s-o avertizez să plece de la şcoală. Telefonul meu e în dulapul de pe culoar, alături de tot ce am luat cu mine în dimineaţa asta. O s-o feresc de perico l, apoi o să mă-ntorc la Henri şi-o să plecăm.

Mă răsucesc şi alerg către şcoală, alerg atât de repede cât mi-o permit plămânii. Ajung chiar în momentul în care încep să plece autobuzele din parcare. Le privesc de la m arginea pădurii. Hobbs e afară, lângă fereastra din faţă, m ăsoară o coală mare de placaj cu care vrea să acopere ge amul spart de mine. Îmi încetinesc respiraţia, fac tot ce p ot ca să-mi limpezesc mintea. Privesc maşinile plecând un

a câte una, până ce mai rămân doar câteva. Hobbs astupă gaura şi dispare în clădire. Mă întreb dacă a fost avertizat în privinţa mea, dacă a fost instruit să cheme poliţia imediat ce mă vede. Mă uit la ceas. Deşi e numai trei şi jumătate, întunericul pare să se lase mai devreme decât de obicei, un întuneric mai dens, greu, copleşitor. În parcare s-au aprins luminile, dar par palide, sărăcăcioase.

Ies din pădure, traversez terenul de baseball şi intru în parcare. N-au mai rămas decât vreo zece maşini răzleţite. Uşa şcolii e deja încuiată. Strâng mânerul în palmă, închid ochii, mă concentrez şi aud pocnetul încuietorii. Intru şi nu văd pe nimeni. Numai jumătate dintre becurile de pe hol sunt aprinse. Aerul e neclintit. De undeva se aude zgomotul unei maşini de lustruit parchetul. Intru pe culoar şi uşa camerei obscure a atelierului fotografic îmi apare în câmpul vizual. Sarah. Avea de gând să developeze nişte fotografii, azi, înainte de examenul ei pentru permis. Trec pe lângă dulapul meu şi îl deschid. Telefonul nu e acolo. Dulapul e cu desăvârşire gol. Celularul e la cineva, sper că la Henri. Până când ajung în faţa camerei obscure, nu văd nici măcar o singură persoană. Unde sunt sportivii, elevii din orchestră, profesorii care rămân adesea până târziu să corecteze teste sau ce altceva or mai fi făcând? Am o presimţire urâtă, mă tem că lui Sarah i s-a întâmplat deja ceva îngrozitor. Îmi lipesc urechea de uşa camerei obscure, dar nu aud nimic în afară de zumzetul maşinii de lustruit venind din josul coridorului. Respir adânc şi încerc uşa. E încuiată. Îmi apăs din nou urechea în tăblie şi bat uşurel. Niciun răspuns, dar aud un foşnet slab în partea opusă. Trag aerul adânc în piept, mă încordez gândindu-mă ce s-ar putea afla în interiorul uşii şi o deschid.

În cameră e întuneric beznă. Îmi aprind luminile şi îmi mişc palmele dintr-o parte într-alta. Nu zăresc nimic şi mă gândesc că în încăpere nu e nimeni, dar desluşesc o uşoară mişcare într-un colţ. Mă ghemuiesc să arunc o privire, şi acolo, sub masă, e Sarah, străduindu-se să rămână ascu

nsă. Îmi micşorez luminile, ca să vadă că sunt eu. Ea îşi ri dică ochii din întuneric şi zâmbeşte, apoi respiră uşurată.

— Au ajuns aici, nu-i aşa?

— Dacă n-au ajuns încă, vor sosi în curând.

O ajut să se salte de pe podea şi ea mă cuprinde cu bra ţele şi mă strânge atât de tare încât mă gândesc că n-are de gând să-mi mai dea drumul vreodată.

— După ora a opta, am venit drept aici şi, imediat ce s-au terminat cursurile, de pe coridor au început să se audă zgomote ciudate. Şi s-a întunecat de-a binelea, aşa că m-am încuiat şi am stat sub masă, prea speriată ca să mă m işc. Am ştiut că s-a-ntâmplat ceva, mai ales după ce-am a uzit că ai sărit pe fereastră şi nu mi-ai răspuns la telefon.

— A fost inteligent din partea ta, dar acum trebuie să pl ecăm de-aici, şi încă repede.

Părăsim încăperea ţinându-ne de mână. Luminile de pe coridor pâlpâie şi se sting, şi toată şcoala e învăluită în înt uneric, cu toate că până la apusul soarelui mai e o oră sa u chiar două. După vreo zece secunde se reaprind.

— Ce se-ntâmplă? şopteşte Sarah.

— Nu ştiu.

Înaintăm pe coridor cât mai silenţios cu putinţă şi orice zgomot pe care-l facem pare estompat, înăbuşit. Cea mai apropiată ieşire e prin spate, pe uşa care dă în parcarea p rofesorilor, şi, când ne îndreptăm într-acolo, maşina de lu struit se aude din ce în ce mai tare. Presupun c-o să dăm peste Hobbs. Care ştie, mai mult ca sigur, că eu sunt cel c are a spart geamul. Oare-o să mă ţină la distanţă cu coad a măturii şi-o să cheme poliţia? Presupun că, în momentul ăsta, n-are nicio importanţă.

Când ajungem în holul din spate, luminile se sting din n ou. Ne oprim şi aşteptăm să se reaprindă, dar nu o fac. M aşina de lustruit continuă să funcţioneze, bâzâind unifor m. Nu o văd, dar e la numai vreo şase metri distanţă, în în tunericul de nepătruns. Mi se pare ciudat că nu s-a oprit, că Hobbs continuă să lustruiască parchetul pe întuneric. Î

mi aprind luminile, iar Sarah îmi lasă mâna şi stă în spatele meu, ţinându-mă de şolduri. Descopăr mai întâi priza din perete, apoi cablul, apoi maşina însăşi. Stă într-un singur loc, se loveşte de perete, mergând de una singură, fără s-o manevreze nimeni. Mă cuprinde panica, urmată îndeaproape de spaimă. Sarah şi cu mine trebuie să ieşim din şcoală.

Smulg cablul din priză şi zgomotul maşinii încetează, înlocuit de murmurul catifelat al tăcerii. Îmi sting luminile. Undeva, departe, pe coridor, se deschide o uşă, scârţâind încet. Mă ghemuiesc, cu spatele lipit de zid, cu Sarah strângându-mă cu putere de braţ. Suntem amândoi prea speriaţi ca să scoatem vreun cuvânt. Smulgerea cablului din priză, ca să opresc maşina de lustruit, a fost un gest instinctiv, şi acum mă simt îmboldit s-o pornesc din nou, dar ştiu că asta o să ne dea de gol dacă ei sunt aici. Închid ochii şi îmi încordez auzul. Scârţâitul uşii încetează. O adiere uşoară pare să înceapă din senin. Sigur nu e nicio fereastră deschisă. Mă gândesc că vântul intră, poate, pe cea pe care-am spart-o. Pe urmă uşa se trânteşte şi geamul se face ţăndări, împrăştiindu-se pe podea.

Sarah ţipă. Ceva ne atinge în treacăt, dar nu văd ce este şi nici nu mă sinchisesc să aflu. O smucesc pe Sarah de mână şi o luăm la fugă pe coridor. Deschid uşa cu umărul şi dăm buzna în parcare. Sarah scoate un icnet şi încremenim amândoi. Mi se taie răsuflarea şi simt fiori reci pe şira spinării. Luminile sunt încă aprinse, dar sunt foarte palide, par fantomatice în întuneric. Îl vedem amândoi sub cel mai apropiat felinar, cu trenciul unduind în vânt, cu pălăria îndesată pe cap, astfel încât nu i se zăresc ochii. Îşi saltă capul şi îmi adresează un rânjet.

Degetele lui Sarah îmi strâng mai tare mâna. Ne retragem amândoi cu un pas şi ne împiedicăm în graba noastră de a ne îndepărta. Parcurgem restul distanţei cu mers de crab, până ce ajungem la uşă.

— Haide! ţip, ridicându-mă în picioare.

Se ridică şi Sarah. Încerc mânerul, dar uşa s-a încuiat automat în urma noastră.

— Rahat! strig.

Văd un altul cu coada ochiului, stând la început nemişcat. Îl privesc făcând un prim pas către noi. În spatele lui mai e unul. Mogadorienii. După toţi aceşti ani, sunt în cele din urmă aici. Încerc să mă concentrez, dar mâinile îmi tremură prea tare ca să pot deschide uşa. Îi simt apropiindu-se, încolţindu-ne. Sarah se înghesuie în mine şi o simt tremurând.

Nu mă pot concentra să descui uşa. Ce s-a ales de eleganţa sub tensiune, de toate zilele de antrenament din curtea din spate? *Nu vreau să mor,* mă gândesc. *Nu vreau să mor.*

— John, spune Sarah, şi în vocea ei e o asemenea spaimă încât fac ochii mari şi îmi regăsesc fermitatea.

Aud ţăcănitul încuietorii. Uşa se deschide. Ne repezim înăuntru şi o trântim în urma noastră. De partea cealaltă răsună o bufnitură înfundată, ca şi cum unul dintre ei ar fi lovit-o cu piciorul. Alergăm pe coridor. Se aud zgomote. Nu ştiu dacă în clădirea şcolii e vreun mogadorian. O altă fereastră laterală se sparge şi Sarah ţipă, surprinsă.

— Nu trebuie să facem zgomot, îi spun.

Încercăm să deschidem uşile sălilor de clasă, dar sunt încuiate toate. Nu cred că am destul timp ca să descui vreuna. Undeva se trânteşte o uşă şi nu-mi pot da seama dacă e în faţa sau în spatele nostru. Zgomotele ne urmăresc îndeaproape, se strâng în jurul nostru, ne umplu urechile. Sarah mă ia de mână şi fugim mai repede, şi mintea îmi aleargă înaintea mea, reamintindu-mi planul clădirii, şi astfel îmi pot ţine luminile stinse, ca să nu fim văzuţi. În cele din urmă o uşă se deschide şi dăm buzna înăuntru. E sala de clasă pentru istorie, plasată în partea stângă a şcolii, cu vedere spre un deal scund, şi pentru că diferenţa de nivel este de şase metri, ferestrele au zăbrele. Întunericul apasă în geamuri, înăuntru nu pătrunde niciun strop de lumi

nă. Închid uşa fără zgomot şi sper că nu ne-au văzut. Măt ur încăperea cu luminile din palme şi mă grăbesc să le sti ng. Suntem singuri şi ne ascundem sub catedră. Încerc să -mi trag răsuflarea. Transpiraţia îmi curge pe faţă şi îmi p ătrunde în ochi, care încep să mă usture. Câţi sunt? Am v ăzut cel puţin trei. Sigur mai sunt şi alţii. Oare şi-au adus şi animalele, micile nevăstuici de care se temeau atât de mult jurnaliştii din Atena? Aş vrea să fie Henri aici, sau cel puţin Bernie Kosar.

Uşa se deschide încet. Îmi ţin respiraţia, ascultând. Sar ah se sprijină de mine şi ne luăm în braţe. Uşa se închide fără zgomot, cu un singur clic când îşi regăseşte locul. Nu se aud paşi. Cineva a deschis pur şi simplu uşa şi a băgat capul, să vadă dacă suntem înăuntru? Au plecat fără să in tre? Mi-au dat de urmă după atât de mult timp; sigur nu s unt atât de delăsători.

— Ce facem? şopteşte Sarah, după treizeci de secunde.

— Nu ştiu, răspund eu, tot în şoaptă.

Încăperea e învăluită în tăcere. Indiferent cine o fi desc his uşa trebuie să fi plecat sau aşteaptă pe coridor. Ştiu t otuşi că vor sosi tot mai mulţi, cu cât aşteptăm mai mult. Trebuie să ieşim de-aici. Va trebui să riscăm. Respir adân c.

— Trebuie să plecăm, spun. Aici nu suntem în siguranţ ă.

— Dar ei sunt afară.

— Ştiu că sunt şi nici n-au de gând să plece. Henri e ac asă şi e în pericol, la fel de mult ca noi.

— Dar cum o să ieşim?

N-am idee, nu ştiu ce să-i răspund. Singura cale de ieşir e e cea pe care am intrat. Ea continuă să mă strângă în br aţe.

— Suntem ţinte sigure, Sarah. Ne vor găsi şi, în clipa ac eea, vor fi aici cu toţii. În felul ăsta măcar o să-i luăm prin surprindere. Dacă reuşim să ieşim din şcoală, cred că pot porni o maşină. Dacă nu pot, va trebui să ne croim drum.

Ea încuviinţează dând din cap.

Respir adânc şi ies de sub catedră. Îi întind mâna lui Sarah şi ea se ridică, vine lângă mine. Facem împreună un pas, cât mai puţin zgomotos cu putinţă. Apoi încă unul. Avem nevoie de un minut întreg ca să traversăm încăperea şi nimic nu ne iese înainte în întuneric. Mâinile mele strălucesc uşor, aproape fără să emită lumină, numai atât cât e necesar ca să nu dăm peste vreo bancă. Fixez uşa cu privirea. O s-o deschid, o s-o pun pe Sarah să-mi sară în spate şi o s-alerg cât de repede pot, pe coridor, afară din şcoală şi în parcare, sau, dacă asta nu reuşeşte, în pădure. Cunosc pădurea şi ştiu drumul către casă. Ei sunt mai mulţi, dar noi o s-avem avantajul celui care joacă pe teren propriu.

Ne apropiem de ieşire şi îmi simt inima bătând atât de tare încât mă tem că mogadorienii o pot auzi. Sarah se încordează, strângându-mi mâna din toate puterile. Când ajung cu degetele la doi centimetri de uşă, atât de aproape de mâner încât îi simt răceala, suntem amândoi înşfăcaţi din spate şi trântiţi la podea.

Încerc să ţip, dar o mână îmi acoperă gura. Spaima îmi aleargă prin vene. O simt pe Sarah zbătându-se şi eu fac acelaşi lucru, dar strânsoarea e prea puternică. N-am anticipat niciodată asta, n-am bănuit că mogadorienii sunt mai puternici decât mine. I-am subestimat într-o extrem de mare măsură. Acum nu mai există speranţă. Am dat greş. I-am dezamăgit pe Sarah şi pe Henri, şi *îmi pare rău, Henri, sper că tu o să te lupţi cu mai mult curaj decât mine.*

Sarah respiră greu, iar eu încerc din toate puterile să mă eliberez, dar nu pot.

— Sst, nu vă mai zbateţi, îmi şopteşte în ureche o voce. Vocea unei fete. Ei sunt afară, aşteaptă. Nu faceţi zgomot, niciunul dintre voi.

E o fată şi are la fel de multă putere ca mine, dacă nu chiar mai multă. Nu înţeleg. Strânsoarea slăbeşte şi mă-ntorc s-o privesc. Ne studiem unul pe altul. Deasupra strălucirii mâinilor mele văd un chip cu puţin mai vârstnic decât

al meu. Ochi căprui, pometţi înalţi, păr lung şi negru, strâns în coadă de cal, o gură largă şi un nas puternic, piele măslinie.

— Cine eşti? o întreb.

Ea se uită la uşă, păstrând încă tăcerea. O aliată, mă gândesc. În afară de mogadorieni, mai ştie cineva de existenţa noastră. Cineva a venit să ne ajute.

— Sunt Numărul Şase, răspunde ea. Am încercat s-ajung aici înaintea lor.

29

— De unde-ai ştiut că sunt eu? întreb.
Ea aruncă o privire spre uşă.
— Am încercat să te găsesc încă de când a fost ucis Tre i. Dar o să-ţi explic totul mai târziu. Acum trebuie să ieşim de-aici.
— Cum ai intrat fără să te vadă?
— Mă pot face invizibilă.
Zâmbesc. Aceeaşi moştenire pe care o avea bunicul. In vizibilitatea. Abilitatea de a face invizibile şi lucrurile pe c are le atinge, aidoma casei din cea de-a doua zi de lucru a lui Henri.
— Cât de departe locuieşti? mă întreabă ea.
— La vreo cinci kilometri de aici.
O simt dând din cap în întuneric. Apoi îmi pune altă într ebare:
— Ai un cêpan?
— Da, bineînţeles. Tu n-ai?
Îşi schimbă greutatea de pe un picior pe altul şi face o pauză înainte de a vorbi, ca şi cum ar absorbi putere dintr -o entitate nevăzută.
— Am avut, răspunde. A murit acum trei ani. De-atunci sunt pe cont propriu.
— Îmi pare rău.
— Ăsta e un război, oamenii mor. Acum trebuie să plec ăm de-aici, altfel o să murim şi noi. Dacă şi-au făcut apari ţia în zonă, ştiu deja unde locuieşti, ceea ce înseamnă că au ajuns deja acolo, aşa că, odată ce ieşim, e inutil să mai încercăm să păstrăm secretul. Ăştia nu sunt decât nişte c ercetaşi. Soldaţii sunt pe drum. Au săbii. Animalele nu ap

ar cu mult în urma lor. Timpul e scurt. În cel mai bun caz, avem la dispoziţie o zi. În cazul cel mai nefavorabil, sunt d eja aici.

Primul meu gând: *Mogadorienii ştiu deja unde locuiesc.* Intru în panică. Henri e acasă, cu Bernie Kosar, iar soldaţii şi animalele lor monstruoase ar putea să fi ajuns acolo. Al doilea gând: Cêpanul ei, mort cu trei ani în urmă. Şase a f ost singură în tot timpul ăsta, singură pe o planetă străin ă, de când avea, cât, treisprezece ani? Paisprezece?

— El e acasă, spun.

— Cine?

— Henri, cêpanul meu.

— Sunt sigură că e în regulă. Nu se vor atinge de el atâ t timp cât eşti liber. Pe tine te vor, şi se vor folosi de el ca să te atragă acolo, spune Şase, apoi îşi ridică privirea spr e fereastra cu zăbrele.

Ne răsucim şi ne uităm în aceeaşi direcţie. O pereche d e faruri, atât de palide încât în lumina lor nu se zăreşte ni mic altceva, se deplasează în viteză pe şoseaua care ocol eşte şcoala, pentru a încetini apoi, ieşind de pe drum, virâ nd către intrare şi dispărând imediat.

Şase se întoarce spre noi.

— Toate uşile sunt blocate. Cum altcumva am putea ieş i?

Cad pe gânduri, spunându-mi că una din ferestrele nez ăbrelite din altă clasă ne-ar putea oferi cele mai mari şan se.

— Putem s-o luăm prin sala de gimnastică, spune Sara h. Sub scenă e un tunel care iese în spatele şcolii, are o u şă ca de pivniţă.

— Adevărat? întreb.

Ea dă din cap, iar în mine se trezeşte un sentiment de mândrie.

— Luaţi-mă fiecare de câte o mână, spune Şase.

Eu o prind de dreapta, Sarah de stânga.

— Faceţi cât mai puţin zgomot cu putinţă. Cât timp mă

ţineţi de mâini, o să fiţi amândoi invizibili. Nu vor putea să ne vadă, dar ne vor auzi. Când ajungem afară, fugim cât ne ţin puterile. N-o să reuşim niciodată să scăpăm de ei, nu şi acum, după ce ne-au găsit. Singura noastră şansă e să-i ucidem până la unul, înainte de sosirea celorlalţi.

— OK, spun.

— Ştii ce-nseamnă asta?

Clatin din cap. Nu sunt sigur că-i înţeleg întrebarea.

— Acum nu e vorba să fugim de ei, îmi explică. Înseamnă că va trebui să lupţi.

Vreau să-i răspund, dar paşii târşâiţi pe care i-am auzit ceva mai devreme se opresc dincolo de uşă. Tăcere. Pe urmă mânerul e zgâlţâit. Numărul Şase respiră adânc şi-mi dă drumul la mână.

— Nu vă mai gândiţi să ieşim pe furiş. Războiul începe acum.

Se năpusteşte, azvârlindu-şi braţele în faţă, şi uşa se desprinde din canaturi şi se face ţăndări, care se împrăştie pe coridor. Aşchii de lemn. Cioburi de sticlă.

— Aprinde-ţi luminile! strigă ea.

Le aprind brusc. În mijlocul a ceea ce a mai rămas din uşă stă un mogadorian. Zâmbeşte, cu sângele prelingându-i-se din colţul gurii, unde l-au lovit fragmentele de lemn. Ochi negri, piele palidă, de parcă n-ar fi atins-o niciodată o rază de soare. O creatură a cavernelor, ridicată din mormânt. Azvârle ceva pe care nu-l văd şi o aud pe Şase gemând lângă mine. Mă uit în ochii creaturii şi simt o durere sfâşietoare, care mă ţintuieşte locului, făcându-mă incapabil să mă mişc. Se lasă întunericul. Tristeţe. Trupul mi se crispează. Prin minte încep să-mi alerge imagini ceţoase din ziua invaziei: moartea femeilor şi a copiilor, bunicii mei; lacrimi, ţipete, sânge, mormane de cadavre în flăcări. Şase rupe vraja ridicându-l pe mogadorian în aer şi aruncându-l în perete. Când încearcă să stea în picioare îl ridică din nou, azvârlindu-l de data asta din toate puterile într-un perete şi apoi în altul. Cercetaşul se prăbuşeşte contorsionat ş

i zdrobit, pieptul îi tresaltă o singură dată, apoi rămâne ne mişcat. Se scurge o secundă sau două. Întregul lui trup se transformă într-o grămăjoară de cenuşă, acompaniat de u n zgomot ce pare al unui sac de nisip căzut la pământ.

— Ce naiba? mă mir, întrebându-mă cum e posibil ca u n corp să se dezintegreze astfel, în totalitate.

— Nu te uita în ochii lor! ţipă ea, ignorându-mi nedume rirea.

Mă gândesc la tipul care scria *Ei umblă printre noi.* Acu m înţeleg prin ce-a trecut când i-a privit în ochi. Mă întreb dacă şi-a întâmpinat cu bucurie moartea atunci când a ve nit în cele din urmă, dacă a primit-o cu braţele deschise, pur şi simplu ca să scape de imaginile care i se derulau fă ră oprire în minte. Nu pot decât să-mi imaginez cât de int ense ar fi devenit dacă nu rupea Şase vraja.

Ceilalţi doi cercetaşi se apropie cu repeziciune dinspre capătul holului. Îi înconjoară un val de întuneric, care mist uie parcă tot ce se află în jurul lor, preschimbându-l în bez nă. Şase stă în faţa mea, dreaptă, hotărâtă, cu capul sus. E cu cinci centimetri mai scundă decât mine, dar postura ei o face să pară cu cinci centimetri mai înaltă. Sarah e în spatele meu. Mogadorienii se opresc la intersecţia coridoa relor, cu dinţii dezgoliţi într-un rânjet dispreţuitor. Trupul meu e încordat, muşchii îmi ard de extenuare. Cei doi res piră adânc, hârâit, şi asta am auzit dincolo de uşă, răsufla rea lor, nu paşii. Ne urmăresc cu privirea. Apoi culoarul se umple de un cu totul alt sunet şi ambii mogadorieni îşi înd reaptă atenţia într-acolo. O uşă zguduită ca şi cum cineva ar încerca s-o forţeze. Se aude din senin detunătura unei arme, urmată de zgomotul uşii deschise cu piciorul. Cerce taşii par surprinşi şi, când se întorc, gata s-o ia la fugă, pe coridor răsună alte două bubuituri şi sunt amândoi trântiţi pe spate. Auzim cum se apropie paşii a două perechi de p antofi şi păcănitul ghearelor unui câine. Şase se încordeaz ă alături de mine, pregătindu-se pentru orice ar veni spre noi. Henri! Farurile pe care le-am văzut pătrunzând în curt

ea şcolii au fost ale camionetei lui. Are o armă de vânătoare cu două ţevi, pe care n-am mai văzut-o până acum. Bernie Kosar e lângă el şi vine în goană la mine. Mă ghemuiesc şi îl salt de pe podea. Mă linge pe faţă cu frenezie şi sunt atât de entuziasmat de apariţia lui încât aproape că uit să-i spun lui Şase cine e bărbatul cu puşca.

— Henri. Cêpanul meu.

El se apropie pas cu pas, vigilent, uitându-se la uşile claselor pe lângă care trece, iar în spatele lui, purtând Cufărul Loric în braţe, vine Mark. N-am idee de ce l-a adus Henri. Privirea cêpanului e înnebunită, e privirea unui om extenuat, înspăimântat şi îngrijorat. Ţinând cont de modul în care am plecat de-acasă, mă aştept la ce e mai rău, la un soi de mustrare, poate la o palmă peste obraz, dar el îşi mută în schimb arma în mâna stângă şi mă îmbrăţişează cu toată puterea. Îl strâng la rândul meu în braţe.

— Îmi pare rău, Henri. Nu ştiam c-o să se-ntâmple aşa.

— Ştiu. Sunt pur şi simplu fericit că eşti OK. Haideţi, adaugă el, trebuie să ieşim de-aici. Afurisita asta de şcoală e-nconjurată.

Sarah ne conduce în cea mai sigură încăpere la care se poate gândi, bucătăria în care se ţine cursul de gospodărie. Încuiem uşa în urma noastră. Şase mută în faţa ei trei frigidere, ca să nu poată pătrunde nimic înăuntru, iar Henri se grăbeşte să tragă toate storurile. Sarah se duce drept în compartimentul pe care-l folosim de obicei, deschide sertarul şi scoate cel mai mare cuţit de măcelărie pe care-l găseşte. Mark o urmăreşte cu privirea şi, urmându-i exemplul, lasă Cufărul pe podea şi înşfacă şi el un cuţit. Scotoceşte prin alte sertare şi ia un ciocan de frăgezit carnea, pe care şi-l îndeasă sub curea.

— Sunteţi OK? întreabă Henri.

— Da, răspund eu.

— Da, mă simt excelent, spune Şase, dacă fac abstracţie de pumnalul din braţ.

Îmi aprind luminile, dându-le o strălucire palidă, şi îi pri

vesc braţul. N-a glumit. Dintre biceps şi umăr îi iese un mic pumnal. De asta am auzit-o icnind înainte de a-l ucide pe cercetaş. Mogadorianul a aruncat în ea cu un cuţit. Henri întinde mâna şi i-l scoate. Ea geme.

— Din fericire nu e decât un pumnal, subliniază, uitându-se la mine. Soldaţii vor avea săbii a căror strălucire are alte puteri.

Vreau să-ntreb despre ce puteri e vorba, dar Henri mă întrerupe.

— Ţine asta, spune, întinzându-i lui Mark puşca.

El o ia în mâna liberă fără să protesteze, holbându-se cu veneraţie la tot ce se petrece în jur. Mă întreb cât de multe i-a povestit Henri. Mă întreb, în primul rând, de ce l-a adus cu el. Mă uit din nou la Şase. Henri îi apasă braţul cu o cârpă şi ea şi-o ţine pe rană. El se îndreaptă spre Cufăr, îl ridică şi îl pune pe cea mai apropiată masă.

— Vino aici, John, îmi spune.

Îl ajut să descuie lacătul fără să cer explicaţii. Saltă capacul cu o mişcare bruscă, îşi duce mâna înăuntru şi scoate o piatră plată, tot atât de neagră ca aura din jurul mogadorienilor. Şase pare să ştie la ce foloseşte piatra. Îşi scoate cămaşa. Pe dedesubt poartă un costum din cauciuc, negru cu gri, foarte asemănător cu cel argintiu cu albastru în care apare tata în viziunile mele din trecut. Respiră adânc şi întinde braţul spre Henri. El apasă piatra pe rană şi Şase, cu dinţii încleştaţi, geme şi trăsăturile i se schimonosesc de durere. Pe frunte îi apar broboane de sudoare, faţa i se înroşeşte de încordare, tendoanele gâtului se îngroaşă. Henri ţine piatra nemişcată timp de aproape un minut. Apoi o îndepărtează şi Şase se îndoaie de mijloc, respirând adânc ca să se linişească. Îi privesc braţul. În afară de o picătură de sânge care mai străluceşte încă, tăietura e complet vindecată, nu există nicio cicatrice, nimic în afară de o mică tăietură a costumului.

— Ce-i asta? mă mir eu, arătând cu capul către piatră.

— E o piatră vindecătoare, răspunde Henri.

— Aşa ceva există cu adevărat?

— Pe Lorien există, dar durerea pe care o simţi în timpul vindecării e de două ori mai puternică decât cea iniţială, provocată de indiferent ce s-ar fi întâmplat, iar piatra ajută numai atunci când rana a fost făcută cu intenţia de a provoca suferinţă sau de a ucide. Şi trebuie s-o foloseşti imediat.

— Cu intenţie? întreb. Adică piatra n-o să aibă efect dacă mă-mpiedic din întâmplare şi mă aleg cu o tăietură la cap?

— Nu, spune Henri. Asta e esenţa Moştenirilor. Apărare şi puritate.

— I-ar vindeca pe Mark şi pe Sarah?

— N-am idee, răspunde Henri. Şi sper că nu vom fi nevoiţi să aflăm.

Şase îşi trage răsuflarea. Îşi îndreaptă spatele, pipăindu-şi braţul. Roşeaţa feţei începe să-i dispară. În spatele ei, Bernie Kosar aleargă încoace şi încolo, de la uşa blocată la ferestre, care sunt prea sus ca să se poată uita afară, dar se saltă pe labele din spate şi se străduieşte oricum, mârâind la ceea ce simte că e dincolo de ele. *Poate nu e nimic,* mă gândesc. Are obiceiul să muşte uneori aerul.

— Mi-ai luat tu telefonul azi, când ai venit la şcoală? îl întreb pe Henri.

— Nu, zice el. N-am luat nimic.

— Nu mai era în dulap când m-am întors.

— Ei, oricum aici n-ar funcţiona. Le-au făcut ceva casei noastre şi şcolii. Curentul electric s-a întrerupt şi prin indiferent ce soi de scut or fi folosit nu pătrunde niciun semnal. Toate ceasurile s-au oprit. Până şi aerul pare stătut.

— N-avem prea mult timp, intervine Şase.

Henri dă din cap. Pe faţă îi apare un zâmbet uşor în timp ce o priveşte, o privire plină de mândrie, poate chiar de uşurare.

— Te ţin minte, spune el.

— Şi eu îmi aduc aminte de tine.

Henri întinde mâna şi Şase i-o strânge.

— E rahat de bine să te revăd.

— *Al naibii de bine,* îl corectez eu, dar el mă ignoră.

— Vă caut de ceva vreme, spune Şase.

— Unde e Katarina? întreabă Henri.

— N-a reuşit să supravieţuiască. A murit acum trei ani. De atunci îi caut pe ceilalţi, inclusiv pe voi.

— Îmi pare rău, zice Henri.

Ea dă din cap. Se uită în partea opusă a încăperii, la Bernie Kosar, care-a început să mârâie cu ferocitate. Pare să fi crescut destul de mare ca să privească prin partea de jos a ferestrei. Henri îşi ia puşca de pe podea şi se apropie de geam, oprindu-se la o distanţă de un metru şi jumătate.

— John, stinge-ţi luminile, îmi spune.

Mă supun.

— Acum, la semnalul meu, ridicaţi storurile.

Trec în partea laterală a ferestrei şi-mi înfăşor şnurul de două ori în jurul mâinii. Dau din cap către Henri şi, peste umărul lui, văd că Sarah şi-a dus deja palmele la urechi, anticipând detunătura. El înclină arma şi ţinteşte.

— E timpul să ne luăm revanşa, zice el, şi adaugă: Acum!

Trag de cordon şi storul zboară în sus. Henri trage. Detunătura e asurzitoare, îmi reverberează în urechi vreme de câteva secunde. El înclină din nou arma, păstrează linia de ochire. Mă răsucesc şi arunc o privire afară. Doi cercetaşi zac nemişcaţi pe iarbă. Unul se transformă în cenuşă cu aceeaşi bufnitură seacă pe care-am auzit-o pe coridor. Cu celălalt se-ntâmplă acelaşi lucru după ce Henri îl împuşcă încă o dată. În jurul lor par să mişune umbre.

— Adu un frigider, Şase, spune Henri.

Mark şi Sarah privesc uimiţi frigiderul care pluteşte către noi prin aer şi e plasat în faţa ferestrei, împiedicându-i pe mogadorieni să intre sau să vadă ce se petrece în încăpere.

— E mai mult decât nimic, zice Henri. Se întoarce spre Şase. Cât timp mai avem?

— Puţin, răspunde ea. Au un avanpost la trei ore de aici, într-un munte scobit în interior din vestul Virginiei.

Henri îşi deschide arma, împinge în interior două cartuşe noi şi o închide cu un pocnet.

— Câte gloanţe are? întreb eu.

— Zece, răspunde el.

Sarah şi Mark îşi vorbesc în şoaptă. Mă îndrept spre ei.

— Sunteţi OK?

Sarah dă din cap, iar Mark ridică din umeri, niciunul neştiind ce să spună, din cauza groazei. O sărut pe Sarah pe obraz şi o iau de mână.

— Nu vă faceţi griji, spun. O să scăpăm din asta.

Mă întorc spre Şase şi spre Henri.

— De ce stau acolo, afară, aşteptând? întreb. De ce nu sparg un geam ca să dea buzna înăuntru? Ştiu că sunt mult mai mulţi decât noi.

— Nu vor decât să ne ţină aici, răspunde Şase. Ne-au adus exact unde vor, suntem toţi laolaltă, închişi într-un singur loc. Acum aşteaptă să apară ceilalţi, soldaţii înarmaţi, antrenaţi să ucidă. Sunt disperaţi, fiindcă ştiu că Moştenirile noastre încep să se manifeste. Nu-şi pot permite să dea greş, să rişte să devenim mai puternici. Ştiu că unii dintre noi pot acum să riposteze.

— Atunci trebuie să ieşim de aici, insistă Sarah, cu vocea slabă, tremurătoare.

Şase o priveşte, dând încurajator din cap. Şi apoi îmi amintesc ceva de care, în toată agitaţia, uitasem.

— Staţi o clipă, fiindcă eşti aici, fiindcă suntem împreună, se rupe vraja. Toţi ceilalţi sunt acum o pradă uşoară. Ne pot ucide după bunul lor plac.

Văzând privirea îngrozită a lui Henri, îmi dau seama că asta i-a ieşit şi lui din minte.

Şase dă din cap.

— Trebuia să risc, spune ea. Nu putem să tot fugim într

una, şi m-am săturat de aşteptare. Devenim cu toţii mai p uternici, suntem cu toţii pregătiţi să ripostăm. Să nu uită m ce ne-au făcut în ziua aceea, iar eu n-am să uit ce i-au f ăcut Katarinei. Toţi cunoscuţii noştri sunt morţi, familiile n oastre, prietenii noştri. Cred că intenţionează să-i facă Pă mântului exact ceea ce i-au făcut Lorienului, şi acum sunt aproape gata să treacă la fapte. Să stăm cu braţele încruc işate, fără să acţionăm, înseamnă să permitem aceleaşi di strugeri, aceleaşi omoruri, aceeaşi anihilare. De ce să stă m deoparte, aşteptând să se întâmple toate acestea? Dac ă moare planeta asta, murim odată cu ea.

Bernie Kosar continuă să latre la fereastră. Aproape că-mi doresc să-i dau drumul afară, să văd ce-o să facă. Are botul plin de bale, cu colţii dezgoliţi, şi blana de pe spate r idicată. *Câinele e pregătit,* mă gândesc. *Întrebarea e dacă şi noi suntem.*

— Ei, acum eşti aici, spune Henri. Să sperăm că toţi ceil alţi sunt în siguranţă, că se pot apăra. Dacă nu pot, voi do i o s-o aflaţi imediat. Cât despre noi, războiul ne bate la u şă. Nu l-am chemat, dar e aici şi n-avem de ales, trebuie s ă-i ieşim în întâmpinare cu capul sus şi cu toată forţa. Îşi î nalţă fruntea şi ne priveşte, cu albul ochilor scânteind în î ntunericul din încăpere. Sunt de acord cu tine, Şase, adau gă. A sosit timpul.

30

Vântul dă buzna în sala destinată cursului de gospodărie prin fereastra spartă, frigiderul din faţa ei reuşind într-o prea mică măsură să oprească aerul rece. Fiindcă lipseşte curentul electric, în şcoală e deja frig. Şase poartă acum numai costumul de cauciuc, în întregime negru, cu excepţia benzii gri ce îi străbate în diagonală partea din faţă. Stă în mijlocul grupului nostru cu atât calm şi încredere în sine, încât îmi doresc să fi avut şi eu un costum loric. Deschide gura, gata să vorbească, dar e întreruptă de o detunătură puternică din exterior. Alergăm cu toţii la ferestre, dar nu reuşim să vedem ce se petrece. Urmează mai multe lovituri sonore, sunete care sugerează smulgerea, scrâşnete, ca şi cum ceva ar fi distrus.

— Ce se-ntâmplă? întreb.

— Luminile tale, spune Henri, acoperind zgomotul distrugerii.

Le aprind şi mătur cu ele curtea. Nu răzbat la o distanţă mai mare de trei metri înainte de a fi înghiţite de beznă. Henri se retrage cu un pas şi îşi înclină capul, ascultând zgomotele extrem de concentrat, apoi schiţează un gest de acceptare resemnată.

— Distrug toate maşinile de afară, inclusiv camioneta mea, ne spune. Dacă supravieţuim şi scăpăm din şcoala asta, va trebui să plecăm pe jos.

Pe feţele lui Mark şi Sarah apar expresii îngrozite.

— Nu mai putem pierde timpul, zice Şase. Indiferent dacă avem sau nu o strategie, trebuie să plecăm înainte de sosirea animalelor şi a soldaţilor. Ea a spus că putem ieşi prin sala de gimnastică, adaugă, dând din cap către Sara

h. E ultima noastră speranţă.
— O cheamă Sarah, spun eu.
Sunt aşezat pe un scaun din apropiere, demoralizat de insistenţa din glasul lui Şase. Ea pare să fie cea mai echilibrată, cea care a rămas calmă sub povara tuturor spaimelor de până acum. Bernie Kosar s-a întors la uşă, zgârie frigiderele care o blochează, mârâie şi chelălăie, nerăbdător. Luminile mele fiind aprinse, Şase îl poate vedea bine pentru prima oară. Se holbează la el, apoi îşi îngustează ochii şi îşi întinde uşor gâtul înainte. Se apropie de căţel şi se lasă în jos, mângâindu-l. Mă întorc şi o privesc. Zâmbetul ei mi se pare bizar.
— Ce e? întreb.
Ea îşi înalţă privirea spre mine.
— Nu ştii?
— Ce să ştiu?
Zâmbetul i se lărgeşte. Se uită din nou la Bernie Kosar, care fuge de lângă ea şi se repede la fereastră, zgrepţănând-o, mârâind şi uneori lătrând frustrat. Şcoala e înconjurată, suntem ameninţaţi de o moarte aproape sigură, iar Şase zâmbeşte. Asta mă irită.
— Câinele tău, spune ea. Chiar nu ştii?
— Nu, zice Henri.
Mă întorc spre el. Clatină din cap către Şase.
— Ce naiba? întreb. Ce e?
Şase se uită la mine, apoi la Henri. Dă să râdă şi deschide gura să vorbească. Dar ceva îi atrage privirea chiar înainte de a scoate primul cuvânt şi aleargă înapoi, la geam. O urmăm şi, la fel ca mai înainte, fasciculul extrem de slab al unor faruri mătură curba drumului şi pătrunde în parcarea şcolii. O altă maşină, poate a unui antrenor sau a unui profesor. Închid ochii şi respir adânc.
— E posibil să nu-nsemne nimic, spun.
— Stinge-ţi luminile, mi se adresează Henri.
Le sting şi îmi încleştez pumnii. Maşina de afară are ceva care mă umple de furie. La naiba cu epuizarea, cu trem

uratul care a apărut încă de când am sărit pe fereastra directorului. Nu mai suport să fiu închis în încăperea asta, ştiind că mogadorienii sunt acolo, afară, aşteptând şi punându-ne la cale osânda. Maşina care a venit ar putea fi a primilor soldaţi ajunşi la faţa locului. Dar, exact când îmi trece asta prin minte, luminile se retrag în grabă din parcare şi pleacă în mare viteză, fac cale-ntoarsă pe acelaşi traseu.

— Trebuie să ieşim din şcoala asta blestemată, zice Henri.

Cêpanul e aşezat pe un scaun, la trei metri de uşă, cu arma îndreptată către ea. Respiră lent, deşi e încordat, şi îi văd muşchii crispaţi ai maxilarelor. Nimeni nu scoate niciun cuvânt. Şase s-a făcut invizibilă şi s-a strecurat afară, în explorare. Noi aşteptăm, pur şi simplu, şi auzim în sfârşit ceea ce aşteptam. Trei bătăi uşoare în uşă, semnalul lui Şase, ca să ştim că e ea, nu unul dintre cercetaşi, încercând să pătrundă înăuntru. Henri lasă arma în jos, iar ea intră şi aduce înapoi un frigider, baricadând uşa în urma ei. A lipsit zece minute.

— Ai avut dreptate, îi spune lui Henri. Au distrus toate maşinile din parcare şi au mutat cumva resturile, au blocat cu ele toate uşile. Şi Sarah are dreptate: au trecut cu vederea trapa de pe scenă. Am numărat şapte cercetaşi afară şi cinci înăuntru, patrulând pe holuri. Era unul şi în faţa uşii noastre, dar a fost îndepărtat. Par să devină nervoşi. Cred că soldaţii ar fi trebuit probabil s-ajungă deja aici, ceea ce înseamnă că nu pot fi prea departe.

Henri se ridică în picioare, înhaţă Cufărul şi-mi face semn din cap. Îl ajut să-l deschidă. Bagă mâna înăuntru şi scoate câteva pietre mici, rotunde, pe care şi le pune în buzunar. N-am idee ce-ar putea fi. Pe urmă lasă capacul, încuie Cufărul, îl împinge într-unul dintre cuptoare şi închide uşa. Eu mut un frigider în faţa cuptorului, să nu poată fi deschis. Adevărul e că nu există nicio altă soluţie. Cufărul e g

reu, ar fi imposibil să luptăm cărându-l şi trebuie să avem toate mâinile libere ca să scăpăm din beleaua asta.

— Nu-mi place să-l las în urmă, spune Henri, scuturând din cap.

Şase încuviinţează cu un gest, stânjenită. Ideea de a-i l ăsa pe mogadorieni să pună mâna pe Cufăr are ceva care -i îngrozeşte pe amândoi.

— O să fie în siguranţă acolo, spun eu.

Henri ridică arma, o armează, apoi se uită la Sarah şi la Mark.

— Asta nu e lupta voastră, le spune. Nu ştiu la ce trebui e să ne aşteptăm acolo, afară, dar, dacă lucrurile merg ră u, întoarceţi-vă aici, în şcoală, şi ascundeţi-vă. N-au venit după voi şi nu cred că vă vor căuta, odată ce ne vor avea pe noi.

Sarah şi Mark par deopotrivă de copleşiţi de spaimă şi fiecare îşi strânge cuţitul în mâna dreaptă, cu încheieturil e degetelor albite. Mark a căutat prin sertare şi şi-a căptu şit cureaua cu toate obiectele care i-ar putea fi de ajutor – mai multe cuţite, ciocanul de frăgezit carnea, o răzătoare pentru brânză, o foarfecă.

— Ieşim de aici, o luăm la stânga şi, odată ce ajungem l a capătul coridorului, sala de gimnastică e la vreo şase m etri distanţă, dincolo de uşile duble de pe dreapta, îi expli c lui Henri.

— Chepengul se află chiar în mijlocul scenei, adaugă Şa se. E acoperit cu un covoraş albastru. În sala de gimnastic ă nu era niciun cercetaş, dar asta nu-nseamnă că acum n u s-ar putea afla prin apropiere.

— Aşadar ieşim pur şi simplu de aici şi-ncercăm să aler găm mai repede decât ei? întreabă Sarah.

În voce i se simte panica. Respiră greu.

— E singura noastră şansă, spune Henri.

O iau pe Sarah de mână. E cuprinsă de un tremur viole nt.

— O să fie OK, o liniştesc.

— De unde ştii? spune ea, pe un ton mai degrabă insistent decât întrebător.

— Nu ştiu, răspund.

Şase mută frigiderul din faţa uşii. Bernie Kosar începe imediat să zgrepţene şi să mârâie, încercând să iasă.

— Nu vă pot face pe toţi invizibili, spune Şase. Dacă dispar, o să fiu totuşi lângă voi.

Apoi apucă mânerul uşii, în timp ce, alături de mine, Sarah respiră adânc, tremurător, strângându-mă de mână cu toate puterile. Îi văd cuţitul vibrând în mâna dreaptă.

— Stai cât mai aproape de mine, o sfătuiesc.

— Nu plec de lângă tine.

Uşa se deschide şi Şase se avântă pe coridor dintr-un singur salt. Henri iese imediat după ea. Urmez eu, iar Bernie Kosar o ia la fugă înaintea tuturor, un ghem de furie care se îndepărtează în viteză. Henri îndreaptă arma într-o parte, apoi într-alta. Culoarul e gol. Bernie Kosar a ajuns deja la intersecţie. Dispare. Şase îi urmează exemplul şi se face nevăzută, iar noi, ceilalţi, alergăm către sala de gimnastică. Henri e în frunte. Îi pun pe Mark şi Sarah să o ia înaintea mea. Niciunul dintre noi nu vede absolut nimic, nu putem decât s-auzim paşii celorlalţi. Îmi aprind luminile, pentru orientare, şi asta e prima mea greşeală.

Uşa unei clase din dreapta se deschide brusc. Totul se petrece într-o fracţiune de secundă şi, înainte de a avea timp să reacţionez, sunt lovit în umăr cu ceva greu. Luminile mi se sting. Cad exact peste sticla unei vitrine. Mă tai în creştetul capului şi sângele începe aproape imediat să mi se prelingă pe partea laterală a feţei. Sarah ţipă. Indiferent ce m-a lovit mă pocneşte din nou, o lovitură seacă, în coaste, care mă lasă fără aer.

— Aprinde-ţi luminile! ţipă Henri.

O fac. Un cercetaş stă deasupra mea, ţinând în mână o bucată de lemn de aproape doi metri, pe care trebuie s-o fi găsit în clasa de artă industrială. O ridică în aer, vrând să mă lovească încă o dată, dar Henri, aflat la şase metri d

istanţă, reuşeşte să-l împuşte înainte. Capul cercetaşului
dispare, făcut mici fărâme. Restul trupului i se transformă
în cenuşă înainte de a atinge podeaua.

Henri lasă arma în jos.

— Rahat, spune, văzând sângele.

Face un pas spre mine şi în secunda următoare întrezăr
esc cu coada ochiului un alt mogadorian, în cadrul aceleia
şi uşi, cu un baros ridicat deasupra capului. Şarjează spre
mine şi mă folosesc de telekinezie, aruncând cel mai apro
piat obiect, fără să ştiu măcar ce e. Are o strălucire aurie
şi accelerează, străbătând aerul cu violenţă. Îl loveşte pe
cercetaş atât de tare încât îi crapă ţeasta şi îl trânteşte pe
duşumea, unde rămâne nemişcat. Henri, Mark şi Sarah se
apropie în fugă. Cercetaşul e încă în viaţă şi Henri ia cuţit
ul lui Sarah, pe care i-l înfige în piept, transformându-l într
-un morman de cenuşă. Îi înapoiază apoi cuţitul. Sarah îl ţi
ne la distanţă, în faţa ei, între degetul mare şi arătător, d
e parcă ar fi o piesă murdară de lenjerie intimă. Mark se a
pleacă şi ia obiectul pe care l-am aruncat, acum spart în t
rei.

— E trofeul meu din liga liceelor, spune, şi nu-şi poate r
eţine un chicotit, ca pentru sine însuşi. L-am primit luna tr
ecută.

Mă ridic în picioare. Vitrina pe care-am spart-o era cea
cu trofee.

— Eşti OK? întreabă Henri, cu ochii la tăietura mea.

— Da. Mă simt foarte bine. Să mergem.

Alergăm pe coridor şi intrăm în sala de gimnastică, o tr
aversăm în goană şi sărim pe scenă. Îmi aprind luminile şi
văd covoraşul albastru dându-se deoparte, parcă din prop
rie voinţă. Pe urmă chepengul se deschide brusc. Abia du
pă aceea renunţă Şase la invizibilitate.

— Ce s-a întâmplat afară? întreabă ea.

— Am dat peste un mic necaz, răspunde Henri, coborân
d primul scara, ca să se-asigure că drumul e liber.

Mark şi Sarah îl urmează.

— Unde e câinele? întreb.

Şase clatină din cap.

— Du-te, îi spun eu.

Coboară înaintea mea, lăsându-mă singur pe scenă. Fluier cât pot de tare, ştiind foarte bine că astfel îmi trădez poziţia. Aştept.

— Haide, John, strigă de jos Henri.

Mă las încet în trapă, cu picioarele pe scară, dar de la mijloc în sus sunt încă deasupra scenei, uitându-mă în jur.

— Haide! spun în sine mea. Unde eşti?

Şi, în acea fracţiune de secundă, când nu mai pot decât să renunţ, chiar înainte de a coborî, Bernie Kosar se materializează în capătul opus al sălii de gimnastică şi vine spre mine alergând, cu urechile pleoştite, lipite de cap. Zâmbesc.

— Haide! strigă de data asta Henri.

— Aşteaptă! ţip eu, drept răspuns.

Bernie Kosar sare pe scenă şi apoi în braţele mele.

— Ia-l, strig, şi-i întind câinele lui Şase.

Mă las în jos, închid chepengul şi îl încui, apoi îmi aprind luminile, aducându-le la strălucirea maximă.

Pereţii şi podeaua sunt din beton, umezi şi urât mirositori, mucegăiţi. Trebuie să mergem cât mai aplecaţi ca să nu ne lovim cu capetele de plafon. Şase deschide drumul. Tunelul are vreo treizeci de metri lungime şi n-am idee la ce o fi putut servi la un moment dat. Ajungem la capăt: câteva trepte urcă spre două uşi metalice, de pivniţă. Şase aşteaptă să ne strângem cu toţii laolaltă.

— Unde-o să ieşim? întreb.

— În spatele parcării, spune Sarah. Nu prea departe de terenul de fotbal.

Şase îşi lipeşte urechea de crăpătura minusculă dintre uşile închise, ascultând. Nu se aude decât vântul. Toate chipurile şiroiesc de sudoare, sunt pline de praf şi înspăimântate. Şase se uită la Henri şi dă din cap. Eu îmi sting luminile.

— Bun, spune ea, şi devine invizibilă.

Deschide încet uşa, exact atât cât e nevoie ca să scoat ă capul şi să arunce o privire. Noi, ceilalţi, o urmărim ţinâ ndu-ne răsuflarea, aşteptând, ascultând, toţi cu nervii înti nşi la maximum. Ea se întoarce într-o parte, apoi într-alta. Mulţumită că am reuşit să trecem neobservaţi, deschide u şile până la capăt şi ieşim pe rând.

Totul e numai întuneric şi tăcere, vântul nici măcar nu adie, în pădurea din dreapta noastră copacii sunt nemişca ţi. Mă uit în jur şi zăresc siluetele contorsionate ale maşini lor distruse stivuite în faţa uşilor şcolii. Nu sunt stele, nu e lună. Nu se vede cerul, de parcă ne-am afla sub o bulă de întuneric, într-un soi de dom unde n-au mai rămas decât umbre. Bernie Kosar începe să mârâie, la început încet, m otiv pentru care mă gândesc mai întâi că e vorba numai d e nelinişte; dar mârâitul sună din ce în ce mai feroce, mai ameninţător, şi ştiu că simte ceva. Toate capetele se întor c, toţi vrem să vedem la ce mârâie, dar nu se simte nicio mişcare. Fac un pas înainte, plasând-o astfel pe Sarah în s patele meu. Mă gândesc să-mi aprind luminile, dar ştiu că ne vor trăda într-o mai mare măsură decât mârâitul câinel ui. Bernie Kosar o rupe la fugă pe neaşteptate.

Aleargă vreo treizeci de metri înainte de a face un salt prin aer, înfigându-şi colţii într-unul dintre cercetaşii nevă zuţi, care se materializează ca prin farmec, ca şi cum o vr ajă a invizibilităţii s-ar fi rupt dintr-odată. Într-o fracţiune de secundă, îi putem vedea pe toţi, nu mai puţini de două zeci, înconjurându-ne, începând să-şi strângă cercul în jur ul nostru.

— A fost o cursă! strigă Henri, trăgând de două ori, şi d oi cercetaşi cad imediat.

— Întoarceţi-vă în tunel, ţip la Mark şi la Sarah.

Unul dintre cercetaşi se îndreaptă spre mine. Îl ridic în aer şi-l azvârl cu toată puterea într-un stejar aflat la două zeci de metri distanţă. Loveşte pământul cu o bufnitură, s e ridică repede şi aruncă un pumnal în direcţia mea. Îl de

viez, îl ridic din nou pe cercetaş şi îl arunc mai tare. Plesneşte, transformându-se în cenuşă la baza copacului. Arma lui Henri se descarcă de mai multe ori şi împuşcăturile reverberează. Din spate mă înşfacă două mâini. Aproape că le resping când îmi dau seama că e Sarah. Şase nu se vede nicăieri. Bernie Kosar a trântit la pământ un mogadorian în gâtul căruia îşi afundă acum colţii, cu vâlvătăile iadului arzându-i în ochi.

— Intră în şcoală! ţip eu la Sarah.

Ea nu-mi dă drumul. O bubuitură sparge tăcerea şi începe clocotul unei furtuni, cu nori negri adunându-ni-se deasupra capetelor, cu fulgere despicând cerul nopţii, cu tunete răsunătoare, fiecare dintre ele făcând-o pe Sarah să tresară. Şase a reapărut, stă la vreo nouă metri de noi, cu ochii la cer, cu trăsăturile schimonosite de încordare, cu braţele ridicate. Ea e cea care creează furtuna, controlând vremea. Trăsnetele încep să cadă, lovindu-i pe cercetaşi şi ucigându-i, generând explozii minuscule ce înalţă nori de cenuşă, spre a-i lăsa apoi să plutească apatici de-a lungul curţii. Henri stă deoparte, încărcându-şi arma. Cercetaşul sufocat de Bernie Kosar moare în cele din urmă, răbufnind într-un morman de cenuşă şi acoperind faţa câinelui. Animalul strănută o dată, îşi scutură cenuşa din blană şi aleargă după cel mai apropiat cercetaş până ce dispar amândoi în pădurea deasă de care ne despart cincizeci de metri. Mă cuprinde teama insuportabilă că l-am văzut pentru ultima oară.

— Trebuie să intri în şcoală, îi spun lui Sarah. Trebuie să pleci acum şi să te-ascunzi. Mark! strig apoi.

Îmi ridic privirea şi nu-l văd. Mă răsucesc brusc. Îl zăresc cu coada ochiului sprintând către Henri, care îşi mai încarcă încă puşca. La început nu înţeleg de ce, apoi văd ce se-ntâmplă: un mogadorian s-a apropiat de cêpan pe furiş, fără ca el să-şi dea seama.

— Henri! zbier eu, vrând să-i atrag atenţia.

Îmi ridic mâna, intenţionând să-l opresc pe cercetaşul c

u cuţitul ridicat în aer, dar Mark mi-o ia înainte şi sare asu pra lui. Începe o luptă corp la corp. Henri îşi închide carabi na cu un pocnet, iar Mark azvârle cuţitul din mâna cercet aşului cu o lovitură de picior. Henri trage şi mogadorianul explodează. Henri îi spune ceva lui Mark. Eu îl strig pe Ma rk din nou şi el vine în fugă, gâfâind.

— Trebuie s-o duci pe Sarah în şcoală.

— Vă pot ajuta aici, spune el.

— Nu e lupta ta. Trebuie să te-ascunzi! Intră în şcoală şi ascunde-te împreună cu Sarah!

— OK, încuviinţează el.

— Trebuie să rămâneţi ascunşi, indiferent ce s-ar întâm pla! urlu eu, acoperind furtuna. N-au venit după voi. Pe mi ne mă vor. Promite-mi, Mark! Promite-mi c-o să rămâi asc uns, împreună cu Sarah!

El dă în grabă din cap.

— Îţi promit!

Sarah plânge şi n-am timp s-o liniştesc. O altă lovitură de trăsnet, o altă împuşcătură. Ea mă sărută o singură da tă pe buze, apăsându-şi mâinile pe faţa mea atât de tare î ncât ştiu că şi-ar dori să rămână aşa o veşnicie. Mark o de sprinde de mine, începe s-o îndepărteze.

— Te iubesc, spune Sarah şi privirea îi zăboveşte asupr a mea aşa cum s-a oprit a mea asupra ei mai devreme, câ nd am plecat de la ora de gospodărie, gândindu-se că s-ar putea să mă vadă pentru ultima oară şi dorindu-şi să-şi în tipărească imaginea mea în memorie, ca să-i ajungă pent ru o viaţă.

— Şi eu te iubesc, răspund, chiar înainte ca ei doi să aju ngă la treptele tunelului, mimez cuvintele, şi, imediat ce mi se desprind de pe buze, Henri scoate un strigăt de dur ere.

Unul dintre cercetaşi i-a înfipt un cuţit în stomac. Sunt c uprins de groază. Cercetaşul smulge cuţitul, cu lama stră l ucind de sânge. Mâna îi coboară, pregătindu-se să înjung hie din nou. Întind braţul către el şi îi smulg arma în ultim

a clipă, aşa că Henri nu e lovit decât de un pumn. Geme, se adună, propteşte ţeava armei în bărbia mogadorianului şi trage. Cercetaşul cade la pământ, descăpăţânat.

Începe ploaia, o ploaie rece, deasă. Mă udă până la os cât ai clipi. Din pântecul lui Henri curge sânge. Ţinteşte în întuneric, dar toţi cercetaşii au dispărut în beznă, departe de noi, aşa că nu-i poate ochi. Nu-i mai interesează atacul, ştiind că doi dintre noi s-au retras, iar al treilea e rănit. Şase stă tot cu mâinile către cer. Furtuna a devenit mai puternică; vântul a-nceput să urle. Se pare că îi e greu s-o ţină sub control. O furtună de iarnă, cu tunete, în ianuarie. Tunetele, fulgerele, ploaia – toate par să-nceteze la fel de repede cum au început. Vântul se opreşte şi din depărtare se aude, tot mai puternic, un vuiet gros. Şase îşi coboară braţele, toţi trei ne încordăm auzul. Până şi mogadorienii se-ntorc în direcţia sunetului. Vuietul se înteţeşte, venind fără dubiu către noi, e un soi de geamăt profund, mecanic. Cercetaşii ies din întuneric şi încep să râdă. Deşi am ucis cel puţin zece, sunt mult mai mulţi decât înainte. În depărtare se zăreşte un nor de aburi, înălţându-se deasupra copacilor, de parcă pe şoseaua curbată ar trece o locomotivă. Cercetaşii dau din cap unul către altul, afişându-şi zâmbetele crude, şi refac cercul din jurul nostru, după toate aparenţele încercând să ne împingă înapoi, în clădirea şcolii. Şi e evident că n-avem de-ales. Şase vine lângă noi.

— Ce e asta? întreb eu.

Henri şchiopătează, cu arma atârnându-i pe lângă trup, în mâna lipsită de vlagă. Respiră greu, cu o tăietură în obraz, sub ochiul drept, şi cu o pată rotundă, băltind de sânge, pe puloverul gri, în dreptul rănii de cuţit.

— Sunt ceilalţi, nu-i aşa? o-ntreabă pe Şase.

Ea îl priveşte, copleşită, cu părul ud atârnându-i pe obraji.

— Animalele, spune. Şi soldaţii. Sunt aici.

Henri înclină arma şi respiră adânc.

— Şi începe adevăratul război, zice el. Nu ştiu ce credeţ

i voi doi, dar, dacă aşa a fost să fie, atunci să fie aşa. În c eea ce mă priveşte… adaugă, şi vocea i se stinge. Ei, să fi u al naibii dac-o să mă las ucis fără luptă.

Şase dă din cap.

— Ai noştri s-au împotrivit până-n ultima clipă. Asta o s ă fac şi eu, zice ea.

Aburul continuă să se înalţe, la vreun kilometru depărta re de noi. *Încărcătură vie,* mă gândesc. *Aşa le transportă, în semitrailere supradimensionate.* Şase şi cu mine cobor âm treptele în urma lui Henri. Îl strig pe Bernie Kosar, dar nu se vede nicăieri.

— Nu-l putem aştepta iarăşi, spune Henri. N-avem tim p.

Mă uit în jur pentru ultima oară, apoi trântesc uşile pivn iţei. Facem cale-ntoarsă prin tunel în grabă, urcăm pe sce nă, traversăm sala de gimnastică. Nu vedem nici măcar u n singur cercetaş, dar nici pe Mare şi pe Sarah, aşa că mă simt uşurat. Sper că s-au pitit bine şi sper că Mark se va ţi ne de cuvânt, că vor rămâne în ascunzătoare. Când reuşi m să ajungem înapoi, în sala pentru cursul de gospodărie, dau frigiderul deoparte şi înşfac Cufărul. Îl deschid împreu nă cu Henri. Şase ia piatra vindecătoare şi o apasă pe pân tecul lui. El tace, ţine ochii închişi, îşi ţine răsuflarea. Are f aţa roşie de încordare, dar nu-i scapă niciun sunet. Un mi nut se scurge astfel, apoi Şase îndepărtează piatra. Tăietu ra s-a vindecat. Henri expiră, cu fruntea brobonită de sud oare. Pe urmă e rândul meu. Ea îmi apăsă piatra pe rana din creştet şi sunt sfâşiat de o durere mai intensă decât o rice am mai simţit vreodată. Mormăi şi gem, toţi muşchii mi se încordează, nu pot să respir înainte de a se termina şi, când asta se întâmplă în sfârşit, mă aplec şi-mi trag ră suflarea un minut întreg.

Geamătul mecanic de afară a încetat. Semitrailerul e în afara câmpului nostru vizual. În timp ce Henri închide Cuf ărul şi îl pune tot în cuptor, mă uit pe fereastră, sperând s ă-l zăresc pe Bernie Kosar. Nu-l văd. O altă pereche de far

uri trece pe lângă şcoală. Nici de data asta nu pot spune dacă e un automobil sau un camion, şi încetineşte în dreptul intrării, după care se grăbeşte să accelereze, fără să pătrundă înăuntru. Henri îşi trage cămaşa în jos şi ia arma. Când ne îndreptăm spre uşă, un sunet ne face să încremenim.

De afară se aude un răget, puternic, animalic, un singur răget, altfel decât orice am mai auzit până acum, urmat de pocnetul metalic al unei uşi descuiate, doborâte, deschise. O bubuitură puternică ne atrage tuturor atenţia. Respir din nou adânc. Henri clatină din cap şi oftează, cu un gest aproape lipsit de speranţă, gestul pe care-l faci când lupta e pierdută.

— Există întotdeauna speranţă, Henri, îi spun.

El se întoarce şi mă priveşte.

— Încă mai sunt de aşteptat noi evoluţii ale evenimentelor. Încă nu avem toate informaţiile. E prea devreme ca să renunţi la speranţă.

El dă din cap, cu cea mai firavă umbră de zâmbet. Se uită la Şase. Ea reprezintă o nouă evoluţie a evenimentelor, pe care nu cred că şi-ar fi putut-o imagina vreunul dintre noi. Şi cine poate spune că nu mai urmează şi altele? Aşa că Henri continuă de unde am rămas eu, citând cu exactitate cuvintele rostite de el însuşi când eu eram cel descurajat, în ziua în care l-am întrebat cum ar fi cu puţină să sperăm că vom câştiga lupta, fiind singuri, copleşiţi numeric şi departe de casă – lupta împotriva mogadorienilor, pentru care războiul şi moartea sunt o plăcere.

— Speranţa moare ultima, spune el. Dacă o pierzi, pierzi totul. Iar când ai impresia că totul e pierdut, că totul e cumplit şi sumbru, speranţa continuă să existe, întotdeauna.

— Exact, aprob eu.

31

Un alt răget sfâşie aerul nopţii, răzbătând prin pereţii şcolii, un răget care-mi îngheaţă sângele în vene. Pământul bubuie sub paşii monstrului, acum probabil liber. Clatin din cap. În timpul viziunilor din războiul de pe Lorien mi-am dat singur seama cât de mare este.

— Pentru binele prietenilor voştri şi al nostru, spune Şase, ar fi cazul să ieşim naibii din şcoală cât mai e timp. Vor distruge toată clădirea încercând să dea de noi.

Dăm din cap unul către altul.

— Singura noastră speranţă e s-ajungem în pădure, zice Henri. Indiferent ce-ar fi creatura asta, am putea scăpa dacă am reuşi să rămânem invizibili.

Şase încuviinţează.

— Nu trebuie decât să mă ţineţi strâns de mână.

Îi urmăm imediat sfatul, neavând nevoie de vreo altă motivaţie.

— Să facem cât mai puţin zgomot cu putinţă, spune Henri.

Pe culoar e întuneric şi linişte. Înaintăm cu o grabă silenţioasă, mişcându-ne cât de repede putem şi evitând pe cât posibil zgomotele. Un alt răget, după care începe un al doilea. Încremenim. Nu e un singur monstru, sunt doi. Ne punem în mişcare şi intrăm în sala de gimnastică. Nici urmă de cercetaşi. Când ajungem în centru, Henri se opreşte. Ne uităm spre el, dar nu-l putem vedea.

— De ce ne-am oprit? şoptesc.

— Sst, răspunde el. Ascultă.

Îmi încordez auzul, dar n-aud nimic în afara vâjâitului neîncetat al propriului meu sânge, care îmi umple urechil

e.

— Monştrii stau locului, zice Henri.

— Şi ce dacă?

— Sst, repetă el. Acolo mai e ceva.

Şi atunci auzim şi noi, scheunături uşoare, piţigăiate, părând ale unor animale mici. Sunt înăbuşite, dar e evident că devin tot mai sonore.

— Ce naiba? întreb.

Ceva începe să bată în chepengul de pe scenă, chepengul prin care sperăm că vom scăpa.

— Aprinde-ţi luminile, îmi spune el.

Dau drumul mâinii lui Şase, le aprind şi le îndrept spre scenă. Henri se uită în jos, spre capătul ţevii armei. Trapa tresaltă, ca şi cum ceva ar încerca să intre, dar n-are destulă putere*. Nevăstuicile,* mă gândesc, *creaturile mărunte, vânjoase, care i-au îngrozit pe tipii din Atena.* Una dintre ele izbeşte chepengul cu atâta forţă încât îl desprinde şi-l face să cadă zăngănind pe podea. Gata, nu mă mai gândesc că n-au putere. Două dau buzna şi, când ne zăresc, se reped spre noi atât de iute încât abia le pot desluşi conturile. Henri le priveşte cu arma pregătită şi cu un zâmbet amuzat. Traiectoriile li se despart şi amândouă sar de la şase metri, una către el, alta către mine. Henri trage o singură dată şi nevăstuica explodează, acoperindu-l cu sângele şi cu măruntaiele ei, şi, tocmai când sunt pe punctul s-o spintec pe a doua prin telekinezie, e smulsă din aer de mâna nevăzută a lui Şase, care-o trânteşte de podea ca pe o minge de fotbal, omorând-o pe loc.

Henri înclină ţeava armei.

— Ei, n-a fost chiar aşa de rău, spune el, dar, înainte de a apuca să-i răspund, întregul perete din lungul scenei e sfărâmat de laba unui monstru.

Creatura se retrage şi mai loveşte încă o dată, făcând bucăţi scena şi lăsând la vedere cerul nopţii. Impactul ne azvârle pe mine şi pe Henri înapoi.

— Fugiţi! strigă el, şi se grăbeşte să tragă, descărcându

-şi arma în monstru.

Gloanţele n-au niciun efect. Animalul se apleacă în faţă şi rage atât de tare încât îmi simt hainele fluturând. O mâ nă se întinde şi mă înşfacă, făcându-mă invizibil. Fiara ata că, îndreptându-se direct spre Henri, şi sunt ţintuit de gro ază când mă gândesc ce-ar putea face.

— Nu! ţip eu. La Henri, du-te la Henri!

Mă răsucesc în strânsoarea lui Şase, reuşind în final s-o prind şi s-o împing de lângă mine. Devin vizibil; ea rămân e ascunsă. Fiara se năpusteşte la Henri, care stă neclintit şi o priveşte apropiindu-se. Fără gloanţe. Fără să aibă nici o opţiune.

— Du-te la el! urlu din nou. Du-te la el, Şase!

— Fugi în pădure! îmi strigă ea, drept răspuns.

Nu pot decât să mă uit. Monstrul trebuie să aibă nouă metri înălţime, sau poate chiar doisprezece, dominându-l pe Henri. Rage, cu o furie sălbatică în privire. Labele mus culoase, bombate, se avântă în aer, atât de sus încât trec direct prin grinzi şi prin acoperişul sălii de gimnastică. Şi a poi se lasă la pământ, accelerând până la o asemenea vit eză încât se transformă într-o pată, aidoma paletelor unui ventilator în mişcare. Scot un ţipăt de groază, ştiind că He nri o să fie strivit. Nu-mi pot lua ochii de la el, pare minus cul, aşa, cu arma atârnându-i pe lângă trup. Când de laba fiarei nu-l mai desparte decât o fracţiune de secundă, dis pare. Laba distruge podeaua sălii de gimnastică, trecând prin ea şi făcând-o ţăndări, iar impactul mă azvârle pe bă ncile de pe margine, la şase metri distanţă. Monstrul se în toarce spre mine, împiedicându-mă să văd locul în de a st at cêpanul.

— Henri! strig.

Monstrul rage, acoperind orice răspuns pe care l-aş fi p utut primi. Face un pas către mine. În pădure, a spus Şas e. Du-te în pădure. Mă ridic în picioare şi alerg cât pot de repede către peretele din spate al sălii, cel prin care tocm ai a trecut monstrul. Mă întorc să văd dacă e pe urmele m

ele. Nu e. Poate Şase a făcut ceva ca să-i distragă atenţia. Tot ce ştiu e că acum sunt pe cont propriu, singur.

Sar peste mormanul de moloz şi sprintez, îndepărtându-mă de şcoală, alergând către pădure cât de repede pot. Umbrele mişună în jurul meu, urmărindu-mă ca nişte spectre duşmănoase. Ştiu că pot alerga mai repede decât ele. Monstrul rage şi aud un alt zid dărâmându-se. Ajung la lizieră şi furnicarul de umbre pare să fi dispărut. Mă opresc şi ascult. Copacii se leagănă în bătaia unei adieri uşoare. Aici e vânt! Am scăpat din indiferent ce soi de dom au creat mogadorienii! Ceva cald mi se adună sub betelia pantalonilor. Tăietura de pe spinare cu care m-am ales acasă la Mark James mi s-a redeschis.

Din locul de unde o privesc, silueta şcolii e estompată. Sala de gimnastică a dispărut în întregime, e un morman de cărămizi. Umbra monstrului cade, neclintită, peste ruinele bufetului. De ce n-a fugit după mine? Şi unde e a doua fiară pe care am auzit-o? Labele animalului cad iarăşi, dărâmând o altă încăpere. Mark şi Sarah sunt acolo, undeva. Eu le-am spus să se-ntoarcă şi-mi dau seama ce prostie am făcut. Nu mi-am închipuit că, ştiind că nu sunt acolo, monstrul o să distrugă totuşi şcoala. Trebuie să-l îndepărtez cumva. Respir adânc, adunându-mi toată puterea, şi, imediat ce fac primul pas, ceva greu mă izbeşte în ceafă. Cad cu faţa în jos, în noroi. Îmi duc mâna la locul lovit şi mi se umple de sânge, iar picăturile mi se scurg de pe degete. Mă răsucesc şi la început nu văd nimic, apoi îl zăresc ieşind din întuneric şi zâmbind.

Un soldat. Aşa arată. Mai înalt decât cercetaşii – doi metri şi douăzeci, poate chiar doi patruzeci şi cinci – cu muşchii reliefându-se sub o mantie neagră, zdrenţuită. Vene lungi, proeminente, pe fiecare braţ. Cizme negre. Niciun acoperământ pentru cap, părul căzându-i pe umeri. Aceeaşi piele palidă, ca de ceară, ca a cercetaşilor. Un zâmbet sugerând încredere de sine, finalitate. Într-o mână are o sabie. Lungă şi licărind, dintr-un soi de metal pe care nu l-am

mai văzut niciodată, nici pe Pământ, nici în amintirile despre Lorien, o sabie ce pare să pulseze, de parcă ar fi cumva vie.

Încep să mă îndepărtez târâş, cu sângele picurându-mi în josul gâtului. Fiara din şcoală scoate un alt urlet, şi întind mâna către crengile joase ale unui copac din apropiere, apoi mă trag în sus. De soldat mă despart trei metri. Îmi strâng pumnii. Îşi îndreaptă sabia cu nonşalanţă către mine şi din vârful ei iese ceva, ceva care seamănă cu un mic pumnal. Îl privesc răsucindu-se în aer, trasând o dâră firavă, ca urma lăsată de un avion. Lumina aruncă o vrajă, nu-mi pot lua ochii de la ea.

O străfulgerare strălucitoare devorează totul, lumea păleşte, pierzându-se într-un vid lipsit de sunete. Niciun zid. Niciun zgomot. Nici podea, nici plafon. Formele obiectelor îşi recapătă foarte încet conturul, copacii sunt neclintiţi ca nişte efigii antice, vorbind despre o lume care a existat cândva, într-un tărâm alternativ, locuit numai de umbre.

Întind braţul, dând să pipăi cel mai apropiat trunchi, singura fărâmă de gri dintr-o lume de altminteri albă. Mâna îmi trece prin el şi, pentru o clipă, copacul licăreşte de parcă ar fi lichid. Inspir adânc. Când expir, durerea îmi revine în tăietura din ceafă şi în cele de pe braţe şi de pe trup, urmările incendiului. De undeva se aude picurând apă. Soldatul capătă încet formă, la şase sau poate nouă metri de mine. Pare uriaş. Ne întipărim fiecare în minte imaginea celuilalt. Sabia lui e mai strălucitoare în această nouă lume. I se îngustează ochii şi eu îmi strâng din nou pumnii. Am ridicat obiecte mai grele decât el; am despicat copaci, am provocat distrugeri. Puterea mea e, cu siguranţă, pe măsura puterii lui. Îmi împing în miezul fiinţei toate senzaţiile, tot ceea ce sunt şi tot ceea ce voi fi, până când am impresia că explodez.

— Iahhhh! urlu, şi îmi azvârl braţele înainte.

Forţa brută îmi părăseşte corpul, năpustindu-se cu furie către soldat. El îşi trece în aceeaşi clipă sabia prin faţa tru

pului, ca şi cum ar strivi o muscă. Forţa e deviată către copaci, care dansează pentru o scurtă clipă, ca spicele dintr-un lan de grâu unduind sub o adiere uşoară, apoi rămân neclintiţi. Mogadorianul îmi râde în nas, un râs gros, gutural, batjocoritor. Ochii lui roşii încep să strălucească, învolburându-se de parcă ar fi plini cu lavă. Îşi ridică mâna liberă şi mă încordez, pregătindu-mă să-nfrunt necunoscutul. Şi, fără să ştiu cum s-a întâmplat, gâtul meu e în strânsoarea lui, cu spaţiul care ne despărţea dispărând cât ai clipi. Mă saltă cu o singură mână, respirând cu gura deschisă, ca să-i simt duhoarea răsuflării, mirosul de putreziciune. Mă zvârcolesc, încerc să-i desfac degetele din jurul gâtului meu, dar sunt ca de fier.

Pe urmă mă aruncă.

Cad pe spate, la doisprezece metri distanţă. Mă ridic şi se repede asupra mea, legănându-şi sabia către capul meu, pe care-l las în jos şi ripostez împingându-mi adversarul cu toată puterea. Dă înapoi împleticindu-se, dar rămâne în picioare. Încerc să-l ridic prin telekinezie, dar nu se-ntâmplă nimic. În lumea asta alternativă, puterile mele sunt micşorate, aproape inutile. Aici avantajele sunt de partea mogadorianului.

Ineficienţa eforturilor mele îl face să zâmbească şi îşi ridică sabia cu ambele mâini. Arma prinde viaţă, argintiul ei strălucitor se preschimbă într-un albastru glacial. Pe lamă se plimbă flăcări albăstrui. O sabie a cărei strălucire aduce putere, exact aşa cum a spus Şase. O repede spre mine şi un alt pumnal i se desprinde din vârf, zburând în direcţia mea. *Asta o pot face,* îmi spun. Toate orele petrecute în curtea din spatele casei, unde Henri m-a pregătit exact pentru aşa ceva. Şi întotdeauna cuţite, mai mult sau mai puţin asemănătoare cu un pumnal. Henri ştia că le folosesc mogadorienii? Cu siguranţă, deşi în viziunile mele despre invazie n-au apărut niciodată. Dar nici asemenea creaturi n-au apărut. Pe Lorien erau altfel, nu arătau atât de sinistru. În ziua invaziei păreau bolnavi şi înfometaţi. Oare Pă

mântul poartă vina convalescenţei lor, resursele acestei planete i-au ajutat să devină mai puternici, mai sănătoşi?

Pumnalul urlă literalmente, năpustindu-se cu violenţă către mine. Creşte şi e învăluit de flăcări. Exact când sunt pe punctul să-l deviez, explodează într-o minge de foc şi vâlvătăile sar la mine. Sunt prins în ele, înghiţit de flăcările ce alcătuiesc o sferă perfectă. Oricine altcineva ar arde, dar nu şi eu, şi asta îmi readuce cumva puterile. Pot să respir. Fără s-o ştie, soldatul mi-a dat mai multă forţă. Acum e rândul meu să zâmbesc, văzând zădărnicia eforturilor sale.

— Asta e tot ce poţi? îi strig.

Furia îi schimonoseşte faţa. Îşi întinde sfidător un braţ peste umăr şi şi-l readuce înapoi cu o armă ca un tun, care începe să se adapteze la corpul lui, cuprinzându-i antebraţul. Tunul şi braţul s-au contopit. Îmi scot cuţitul din buzunarul din spate, cuţitul pe care l-am luat de acasă înainte de a mă reîntoarce la şcoală. Mic, ineficient, dar mai bun decât nimic. Îl deschid, scoţându-i lama, şi şarjez. Globul de foc atacă odată cu mine. Soldatul îşi îndreaptă umerii şi coboară sabia cu putere. O deviez cu briceagul, a cărui lamă se rupe în două sub greutatea ei. Ridic bucata rămasă şi lovesc cu toată forţa de care sunt în stare. Pumnul meu izbeşte în pântecul mogadorianului. Se îndoaie de mijloc, dar îşi revine imediat şi îşi avântă din nou sabia. Mă ghemuiesc, evitând lama în ultima clipă. Îmi pârleşte părul din creştet. Imediat în urma ei vine tunul. N-am timp să reacţionez. Mă nimereşte în umăr, şi cad pe spate cu un mormăit. Soldatul se retrage şi îşi înalţă tunul în aer. La început sunt derutat. Siluetele cenuşii ale copacilor sunt smulse şi absorbite de armă. Atunci înţeleg. Arma. Trebuie să fie reîncărcată înainte de o nouă tragere, trebuie să fure esenţa planetei ca să poată fi utilizată. Cenuşiul copacilor nu e o umbră; e viaţa lor, la cel mai elementar nivel. Şi acum e jefuită, e consumată de mogadorieni. O rasă extraterestră care, în căutarea progresului, a secătuit resursele planete

i sale şi care acum face aici acelaşi lucru. De aceea au atacat Lorienul. Şi din acelaşi motiv vor ataca Pământul. Copacii se prăbuşesc pe rând, fărâmiţându-se, prefăcându-se în mormane de cenuşă. Arma devine tot mai strălucitoare, atât de strălucitoare încât îmi îndurerează ochii. N-am timp de pierdut.

Atac. Mogadorianul ţine tunul înălţat spre cer şi mânuieşte sabia. Mă ghemuiesc şi mă reped în el. Se crispează şi se zvârcoleşte de durere. Focul din jurul meu îl arde. Dar m-am lăsat descoperit. Sabia lui coboară fără vlagă, cu prea puţină forţă ca să mă taie, dar nu pot face nimic ca să-i împiedic căderea. Mă izbeşte şi sunt aruncat pe spate, la cincisprezece metri distanţă, ca lovit de trăsnet. Zac la pământ, cu trupul zguduit de tremurul care urmează şocului electric. Îmi salt capul. Suntem înconjuraţi de treizeci de grămezi de cenuşă, rămase în locul copacilor năruiţi. De câte alte ori o să-i permită asta să mai tragă? Se stârneşte o adiere şi cenuşa începe să se împrăştie în spaţiul gol dintre noi. Reapare luna. Lumea în care m-a adus mogadorianul începe să se surpe. El o ştie. Arma e pregătită. Mă străduiesc să mă ridic de la pământ. La ceva mai mult de o jumătate de metru de mine, încă strălucind, e unul dintre pumnalele pe care le-a aruncat. Îl iau.

Îşi lasă tunul în jos şi ţinteşte. Albul care ne înconjoară începe să pălească, se reîntorc culorile. Pe urmă trage tunul, o străfulgerare de lumină strălucitoare care conţine siluetele fantomatice ale tuturor celor pe care i-am cunoscut vreodată – Henri, Sam, Bernie Kosar, Sarah – cu toţii morţi în acest univers alternativ, iar lumina e atât de strălucitoare încât nu pot vedea decât spectrele lor, încercând să mă ia cu ele, năpustindu-se asupra mea într-un glob de energie ce se măreşte din ce în ce mai mult pe măsură ce se apropie. Încerc să-l deviez, dar e prea puternic. Lumina albă reuşeşte s-ajungă până la învelişul meu de foc şi atunci când îl atinge declanşează o explozie care mă trânteşte pe spate. Aterizez cu o bufnitură surdă. Îmi fac inventar

ul. Sunt nevătămat. Globul de foc s-a stins. Dar a absorbit cumva lovitura, m-a salvat de la ceva care ar fi fost cu siguranţă moartea. Nu mă îndoiesc că aşa funcţionează tunul, cere moartea unei fiinţe pentru moartea alteia. Puterea controlului asupra creierului, o manipulare bazată de spaime, posibilă ca urmare a distrugerii elementelor vitale ale lumii. Cercetaşii au învăţat s-o facă într-o manieră firavă, folosindu-şi mintea. Soldaţii se bazează pe arme cu un efect mult mai puternic.

Mă ridic, având încă în mână cuţitul strălucitor. Soldatul scoate un fel de levier din partea laterală a tunului, părând că vrea să-l reîncarce. Sprintez spre el. Când sunt suficient de aproape, îi ţintesc inima şi arunc cuţitul cu toată puterea. El trage a doua oară. O torpilă portocalie năpustindu-se, certitudinea unei morţi albe, venind spre mine. Trece prin aer pe lângă cuţit, fără să se-atingă. Tocmai când m-aştept să mă nimerească a doua lovitură, aducându-mi moartea pe care o poartă, se întâmplă altceva.

Cuţitul meu loveşte primul.

Lumea dispare. Umbrele pălesc, frigul şi întunericul se reîntorc, ca şi cum n-ar fi dispărut niciodată. Tranziţia se derulează cu repeziciune. Fac un pas în spate şi cad. Ochii mi se obişnuiesc cu lumina slabă. Mi-i îndrept spre silueta întunecată a soldatului, conturată ameninţător deasupra mea. Lovitura de tun n-a ajuns aici, cu noi. Dar pumnalul strălucitor ne-a însoţit şi lama se împlântă adânc în inima mogadorianului, cu mânerul pâlpâind portocaliu în lumina lunii. Soldatul se clatină, apoi trupul lui absoarbe cuţitul, care dispare. El scoate un mormăit. Din rana deschisă ţâşnesc jeturi de sânge negru. Ochii îşi pierd expresia, i se dau peste cap. Cade la pământ, zace nemişcat, apoi explodează într-un nor de cenuşă care-mi acoperă pantofii. Un soldat. Primul pe care l-am ucis. Sper să nu fie şi ultimul.

Tărâmul alternativ a avut ceva care m-a vlăguit. Vreau să-mi sprijin palma de un copac din apropiere, încercând să mă calmez şi să-mi recapăt răsuflarea, dar copacul nu

mai e acolo. Mă uit în jur. Toţi arborii din preajmă s-au nărăuit, au devenit mormane de cenuşă, exact aşa cum s-a întâmplat în lumea alternativă, exact aşa cum se întâmplă cu mogadorienii morţi.

Aud răgetul monstrului şi ridic ochii, să văd ce-a mai rămas în picioare din clădirea şcolii. Însă zăresc altceva, la patru metri şi jumătate depărtare, stând drept, cu o sabie într-o mână şi cu arma asemănătoare tunului în alta. Tunul e îndreptat exact spre inima mea, un tun care a fost deja încărcat, strălucind de forţă. Un alt soldat. Nu cred că am putere să mă bat cu el, aşa cum m-am luptat cu celălalt.

Nu există nimic pe care să-l pot arunca şi distanţa care ne desparte e prea mare ca să-l pot ataca înainte ca el să tragă. Pe urmă braţul îi zvâcneşte şi focul de armă răsună în aer. Trupul îmi tresare instinctiv, aşteptându-se ca lovitura să-l rupă în două. Dar sunt viu şi nevătămat. Îmi ridic nedumerit privirea şi acolo, în fruntea soldatului, e o gaură cât o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi, prin care ţâşneşte sângele lui oribil. Apoi mogadorianul se prăbuşeşte şi se dezintegrează.

— Asta e pentru tata, aud în spatele meu.

Mă întorc. E Sam, cu un pistol argintiu în mâna dreaptă. Îi zâmbesc. El lasă arma în jos.

— Au trecut chiar prin centrul oraşului, îmi spune. Am ştiut că sunt ei imediat ce-am văzut semitrailerul.

Încerc să-mi trag răsuflarea, holbându-mă la el cu veneraţie. Cu numai câteva clipe în urmă, când a tras în primul soldat, era un cadavru descompus, ivit din iad ca să mă ia cu el. Şi acum tocmai mi-a salvat viaţa.

— Eşti OK? mă întreabă.

Dau din cap.

— De unde-ai apărut?

— I-am urmărit în camioneta tatei, după ce-au trecut de casa mea. Am oprit aici acum cincisprezece minute şi am văzut cât de mulţi se adunaseră deja. Aşa că am plecat

şi am parcat pe câmp, la un kilometru şi jumătate distanţă, şi m-am întors pe jos, prin pădure.

A doua pereche de faruri pe care-am văzut-o pe fereastra şcolii era a camionetei lui Sam. Mă pregătesc să-i răspund, dar un tunet cutremură cerul. O altă furtună e gata să-nceapă, şi mă simt cuprins de uşurare fiindcă Şase trăieşte încă. Un fulger despică bolta şi norii încep să se-adune din toate direcţiile, contopindu-se într-unul singur, imens. Întunericul se accentuează, urmat de o ploaie atât de deasă încât trebuie să-mi mijesc ochii ca să-l văd pe Sam, aflat la un metru şi jumătate de mine. Şcoala nu se mai zăreşte. Însă urmează un trăsnet puternic şi, într-o fracţiune de secundă, observ că fiara a fost lovită. Se aude un răget de agonie.

— Trebuie s-ajung la şcoală, strig. Mark şi Sarah sunt undeva, înăuntru.

— Dacă te duci tu, merg şi eu, îmi răspunde Sam, ţipând ca să acopere tunetele.

Nu facem mai mult de cinci paşi înainte de a începe să urle vântul, împingându-ne înapoi, şi ploaia torenţială ne biciuieşte feţele. Suntem uzi leoarcă şi tremurăm, înfriguraţi. Dar, dacă tremur, ştiu că sunt viu. Sam cade în genunchi, apoi se întinde pe burtă, ca să nu fie trântit pe spate. Fac acelaşi lucru. Privesc cu ochi mijiţi norii – grei, negri, ameninţători – învârtejindu-se în cercuri strânse, concentrice, iar în centru, acolo unde încerc cu toată forţa să pătrund, începe să se contureze un chip.

E o faţă bătrână, purtând urmele timpului, cu barbă, cu o expresie calmă, de parcă ar dormi. O faţă ce pare mai bătrână decât Pământul însuşi. Norii încep să coboare, îngustând încet spaţiul şi înghiţind totul, totul se întunecă, bezna e atât de deasă, de impenetrabilă, încât e greu să-ţi imaginezi că undeva, oriunde, mai există încă vreun soare. Un alt răget, de furie şi de moarte. Încerc să mă ridic, dar sunt imediat trântit înapoi, vântul e prea puternic. Chipul. Prinde viaţă. Se trezeşte. Ochii se deschid, faţa se înalţă,

strâmbându-se. Oare l-a creat Şase? Se transformă într-o imagine a furiei înseşi, privirea cere răzbunare. Se lasă în jos cu repeziciune. Totul pare suspendat, în echilibru. Şi apoi gura se deschide, flămândă, buzele se încreţesc, dezvăluind dinţii, şi ochii se îngustează, într-o expresie ce nu poate fi descrisă decât drept răutate pură. Furie deplină, cumplită.

Iar când chipul atinge solul, pământul e zguduit de o explozie sonică, o explozie ce se întinde deasupra şcolii, scăldând totul în lumini roşii, portocalii şi galbene. Sunt aruncat pe spate. Copacii crapă în două. Pământul huruie. Aterizez cu o bufnitură, peste mine cad crengi şi noroi. Urechile îmi ţiuie cum nu mi-au mai ţiuit niciodată. Bubuitura a fost atât de puternică încât trebuie să se fi auzit pe o rază de o sută de kilometri. Pe urmă ploaia încetează şi totul e cuprins de tăcere.

Zac în noroi, ascultându-mi bătăile inimii. Norii se risipesc, lăsând la vedere luna, suspendată de boltă. Nu se simte nicio boare de vânt. Mă uit în jur şi nu-l văd pe Sam. Îl strig, dar nu răspunde. Tânjesc după un sunet, orice sunet, un alt răget, puşca lui Henri, dar nu se aude nimic.

Mă salt de pe solul pădurii, mă curăţ de noroi şi de crenguţe cât de bine pot. Ies dintre copaci pentru a doua oară. Stelele au reapărut, un milion de stele, clipind sus, pe cerul nopţii. S-a terminat? Am câştigat? Sau nu e decât un moment de acalmie? Şcoala, mă gândesc. Trebuie să ajung la şcoală. Fac un pas înainte, şi atunci îl aud.

Un alt răget, venind din pădurea din spatele meu.

Zgomotele se reîntorc. Mai multe împuşcături succesive răsună în noapte, reverberând, aşa că nu-mi dau seama din ce direcţie au venit. Sper din toată fiinţa mea că au fost trase cu puşca lui Henri, că e încă viu, că luptă încă.

Pământul începe să se cutremure. Fiara aleargă, vine după mine, e clar, nu există niciun dubiu, în spatele meu copacii sunt frânţi şi smulşi din rădăcini. Nu par s-o încetinească nicidecum. Oare e mai mare decât cealaltă? Nu vre

au să aflu. O rup la fugă în direcţia şcolii, apoi îmi dau sea ma că e cel mai nepotrivit loc în care m-aş putea duce. Sa rah şi Mark sunt încă acolo, încă se mai ascund. Sau cel p uţin aşa sper.

Totul îşi recapătă înfăţişarea dinaintea furtunii, umbrele mă urmăresc, ameninţătoare. Cercetaşi. Soldaţi. O iau la dreapta şi alerg pe aleea mărginită de copaci care duce s pre terenul de fotbal, cu fiara la mică distanţă în urma me a. Chiar pot spera că sunt în stare să fug mai repede decâ t ea? Dacă ajung în pădurea de dincolo de teren, poate re uşesc. Cunosc pădurea aia, pădurea care se întinde spre casa noastră. Acolo deţin avantajul terenului propriu. Mă uit în jur şi desluşesc siluetele mogadorienilor în curtea şc olii. Sunt prea mulţi. Suntem depăşiţi numeric într-o mult prea mare măsură. Chiar am crezut vreodată cu adevărat că îi putem învinge?

Un pumnal zboară pe lângă mine, o străfulgerare roşie, ratându-mi faţa cu numai câţiva centimetri. Se înfige în tr unchiul unui copac de alături, care izbucneşte în flăcări. U n alt răget. Fiara ţine pasul. Cine-o să reziste mai mult? In tru pe stadion, sprintez traversând linia de cincizeci de m etri şi străbat partea destinată echipei oaspete. Un alt pu mnal şuieră pe lângă mine, de data asta unul albastru. Pă durea e aproape şi, când încep în sfârşit să alerg printre c opaci, pe faţă îmi apare un zâmbet. Am îndepărtat monstr ul de ceilalţi. Dacă sunt cu toţii în siguranţă, atunci mi-am îndeplinit misiunea. Exact în clipa în care în mine înfloreşt e un sentiment de triumf, mă loveşte al treilea pumnal.

Ţip şi cad cu faţa în jos. Simt lama între omoplaţi. Durer ea a atât de ascuţită încât mă paralizează. Încerc să-l prin d cu mâna şi să-l scot, dar e mult prea sus. Am senzaţia c ă se mişcă, înfigându-se tot mai adânc, iar durerea se răs pândeşte de parcă aş fi fost otrăvit. Căzut pe burtă, în ag onie, nu reuşesc să-l smulg folosind telekinezia, puterile mele par să mă fi părăsit. Încep să înaintez târându-mă. U nul dintre soldaţi – sau poate e un cercetaş, nu reuşesc să

-mi dau seama – îmi pune un picior pe spate, se apleacă ş i trage pumnalul. Scot un mormăit. Lama nu mai e, dar du rerea a rămas. Mogadorianul îşi ridică piciorul, dar contin ui să-i simt prezenţa, aşa că mă străduiesc să mă răsuces c cu faţa în sus, să-l pot vedea.

E un alt soldat, plin de sine şi zâmbind cu ură. Aceeaşi privire pe care-am văzut-o în ochii celui dinainte, acelaşi t ip de sabie. Pumnalul scos din spatele meu se răsuceşte î n strânsoarea lui. Şi asta simt, lama răsucindu-se, părând încă împlântată în carnea mea. Îmi ridic mâna către el, în cercând să-l deplasez, dar ştiu că e zadarnic. Nu mă pot c oncentra, totul e neclar. Soldatul îşi înalţă sabia. Lama mi roase a moarte, cu stelele strălucind pe cerul nopţii, dinco lo de ea. *S-a zis cu mine, îmi spun.* Nu pot face nimic. Mă uit în ochii mogadorianului. Zece ani de fugă, şi iată cu câ tă uşurinţă se sfârşeşte totul, pe tăcute. Dar în spatele lui pândeşte altceva. Ceva mult mai ameninţător decât un m ilion de soldaţi, cu un milion de săbii. Colţi pe atât de lung i pe cât de înalt e soldatul, colţi strălucind, albi, într-un bo t prea mic ca să-i cuprindă. Fiara cu ochi demonici, contur ându-se ameninţătoare deasupra noastră.

Aerul inspirat brusc mi se opreşte în gât, privesc cu och i măriţi de spaimă. O să ne ucidă pe amândoi, mă gândes c. Soldatul habar n-are. Se încordează, se strâmbă la min e şi îşi coboară sabia, pregătindu-se să mă spintece-n dou ă. Dar se mişcă prea încet şi fiara atacă prima, fălcile i se strâng ca o capcană pentru urşi. Nu se opresc până ce nu li se unesc dinţii, trupul mogadorianului fiind tăiat perfect în două chiar de sub şolduri, nemailăsând în urmă decât d ouă cioturi încă în poziţie verticală. Fiara mestecă de dou ă ori şi înghite. Picioarele soldatului cad cu un zgomot se c, unul în dreapta, celălalt în stânga, şi se dezintegrează i mediat.

Am nevoie de ultimul strop de putere care mi-a mai ră mas ca să-ntind mâna şi să-nşfac pumnalul căzut la picioa rele mele. Mi-l îndes în cureaua blugilor şi încep să mă înd

epărtez târându-mă. Simt monstrul asupra mea, ameninţător, îi simt răsuflarea în ceafă. Miroase a moarte şi a carne putredă. Intru într-un mic luminiş, aşteptându-mă ca furia fiarei să se dezlănţuie în orice clipă, mă aştept să mă sfâşie-n bucăţi cu colţii şi cu ghearele. Mă împing înainte până când nu mai am unde să mă duc, rămânând cu spatele proptit de un stejar.

Monstrul stă în mijlocul luminişului, la vreo nouă metri de mine. Îl privesc din cap până-n picioare pentru prima oară. O creatură ameninţătoare, neclară în întunericul şi în frigul nopţii. E mai înaltă şi mai mare decât cea din şcoală, are doisprezece metri când stă ridicată pe labele din spate. Piele groasă, cenuşie, bine întinsă peste muşchii bombaţi. Fără gât, cu capul în unghi, astfel încât falca de jos e mai proeminentă decât cea de sus. Un set de colţi îndreptat spre cer, un altul către pământ, picurând de sânge şi de salivă. Membre lungi şi groase, atârnând până la vreo jumătate de metru deasupra solului chiar şi atunci când stă dreaptă, dând impresia că e uşor aplecată înainte. Ochi galbeni. Discuri rotunde în părţile laterale ale capului, zvâcnindu-i în ritmul pulsului, ca unică dovadă că are un soi de inimă.

Se apleacă şi îşi sprijină laba din stânga pe pământ. E ca o mână, se termină cu degete scurte, noduroase, cu gheare de pasăre de pradă, făcute să sfâşie orice. Fornăie către mine, apoi rage. Un răget care sparge timpanele şi care m-ar fi aruncat pe spate dacă n-aş fi fost deja sprijinit de copac. Gura i se deschide, scoţând la lumină alţi dinţi, în jur de cincizeci, unul mai ascuţit decât altul. Laba liberă împinge totul la o parte, despicând în două fiecare copac pe care-l atinge, zece sau cincisprezece cu totul.

Nu mai fug. Nu mai lupt. Din rana de cuţit îmi curge sânge, prelingându-mi-se în josul spatelui, mâinile şi picioarele îmi tremură deopotrivă. Pumnalul e tot în cureaua pantalonilor, dar ce rost are să-l scot? Ce încredere poţi să ai într-o lamă de zece centimetri, când trebuie să-nfrunte un

monstru de doisprezece metri? Ar fi totuna cu o aşchie. N-ar reuşi decât să îl înfurie mai tare. Singura mea speranţă e să sângerez până la moarte înainte de a fi ucis şi mâncat.

Închid ochii şi îmi accept sfârşitul. Îmi ţin luminile stinse. Nu vreau să văd ce-o să se-ntâmple. Aud o mişcare în spatele meu. Îmi ridic pleoapele. La început mă gândesc că e unul dintre mogadorieni, venit să se uite mai de aproape, dar îmi dau seama imediat că mă-nşel. Mersul săltăreţ are ceva familiar, recunosc sunetul respiraţiei. Şi apoi intră în luminiş.

Bernie Kosar.

Zâmbesc, dar zâmbetul mi se şterge repede. Dacă n-am scăpare, e lipsit de sens să moară şi el. *Nu, Bernie Kosar. N-ai ce căuta aici. Trebuie să pleci şi trebuie s-alergi ca vântul, să fugi cât de departe poţi. Închipuie-ţi că tocmai am terminat alergarea noastră de dimineaţă până la şcoală şi trebuie să te-ntorci acasă.*

Câinele se uită la mine şi continuă să înainteze. *Sunt aici,* pare să spună. *Sunt aici şi rămân cu tine.*

— Nu, spun, cu glas tare.

El se opreşte atât cât e nevoie ca să-mi lingă încurajator mâna. Se uită în sus, la mine, cu ochii lui mari, căprui. *Pleacă de-aici, John,* aud în mintea mea. *Târăşte-te, dacă altfel nu poţi, dar pleacă.* Pierderea de sânge îmi provoacă halucinaţii. Bernie pare să comunice cu mine. Oare e într-adevăr aici sau îmi imaginez şi asta?

Câinele se aşază în faţa mea, ca şi cum ar vrea să mă apere. Începe să mârâie, mai întâi încet, apoi la fel de feroce ca răgetul fiarei. Ochii ei îl ţintuiesc. Se uită în jos, la el. Încearcă să-l înfricoşeze din priviri. Blana lui Bernie Kosar s-a zbârlit pe spinare, urechile cafenii îi sunt lipite de cap. Loialitatea şi curajul lui sunt gata să mă facă să plâng. E de o sută de ori mai mic decât fiara şi cu toate astea stă neclintit, arătându-se gata de luptă. Şi totul se poate încheia cu o singură lovitură grăbită a monstrului.

Întind mâna spre căţel. Aş vrea să pot să mă ridic, să-l înşfac şi să plec. Mârâie cu atâta ferocitate încât i se cutremură tot corpul, e străbătut de frisoane.

Şi apoi se întâmplă ceva.

Bernie Kosar începe să crească.

32

După tot acest timp, de-abia acum înţeleg. Dimineaţa, când alerg prea repede şi nu poate ţine pasul. Dispare în pădure şi apare peste câteva secunde în faţa mea. Şase a încercat să-mi spună. I-a fost de-ajuns să-l privească o sin gură dată şi şi-a dat seama imediat. În timpul alergărilor, Bernie Kosar se ducea în pădure ca să se preschimbe, să se transforme în pasăre. Şi cum ieşea în fiecare dimineaţă din casă, mergând cu nasul în pământ, patrulând prin curt e. Ne proteja, pe mine şi pe Henri. Căuta urmele mogador ienilor. Şopârla gecko din Florida. Cea care mă privea de pe zid, când luam micul dejun. De câtă vreme e împreună cu noi? *Chimærele,* cele pe care le-am văzut urcate în rac hetă – au reuşit până la urmă să ajungă pe Pământ?

Bernie Kosar continuă să crească. Îmi spune să fug. Pot să comunic cu el. Nu, asta nu e tot. Pot să comunic cu toa te animalele. E o altă Moştenire. A început cu cerbul din Fl orida, în ziua plecării. Fiorul care mi-a străbătut şira spină rii când mi-a transmis ceva, un sentiment. L-am pus pe se ama tristeţii din momentul plecării, dar m-am înşelat. Câi nii lui Mark James. Vacile pe lângă care treceam în timpul alergărilor de dimineaţă. Acelaşi lucru. Mă simt ca un idiot fiindcă descopăr asta abia acum. Ceva care ieşea atât de ostentativ în evidenţă, chiar sub nasul meu. Un alt aforis m al lui Henri: Tocmai lucrurile cele mai evidente sunt ace lea pe care e cel mai probabil să le trecem cu vederea. D ar Henri ştia. De aceea n-a lăsat-o pe Şase să-mi explice.

Bernie Kosar a crescut: i-a căzut părul, care a fost înloc uit de solzi alungiţi. Seamănă cu un dragon, dar nu are ari pi. Muşchii îi îngroaşă trupul. Colţi şi gheare zimţate, coar

ne curbate, ca de cerb. E mai gros decât fiara, dar mult mai scurt. Însă arată la fel de ameninţător. Doi giganţi în capetele opuse ale luminişului, răgând unul la altul.

Fugi, îmi spune. Încerc să-i explic că nu pot. Nu ştiu dacă mă-nţelege. *Poţi,* insistă el. *Trebuie.*

Fiara se avântă. E mişcarea unui ciocan care cade din nori, cu putere. Bernie Kosar o opreşte cu coarnele şi atacă imediat, înainte ca monstrul să se poată arunca din nou. Impactul e teribil, chiar în mijlocul luminişului. Bernie Kosar se saltă brusc şi-şi înfige colţii în coastele fiarei. Ea ripostează izbindu-l. Amândoi sunt atât de rapizi încât sfidează logica. Amândoi au deja răni sângerânde în părţile laterale ale trupurilor. Îi privesc cu spatele sprijinit de copac. Încerc să ajut. Dar tentativele mele de telekinezie continuă să nu se materializeze. Sângele mi se prelinge în continuare pe spate. Îmi simt membrele grele, de parcă prin vene mi-ar curge plumb. Am senzaţia că leşin.

Fiara e încă ridicată în două picioare, în timp ce Bernie Kosar trebuie să lupte stând pe patru. Ea atacă. El îşi lasă capul în jos şi se lovesc unul de altul, prăbuşindu-se printre copacii din dreapta mea. Fiara sfârşeşte cumva prin a ajunge deasupra. Îşi împlântă adânc colţii în gâtlejul lui. Se răsuceşte, încercând să i-l sfâşie. Bernie Kosar se contorsionează sub muşcătura ei, dar nu reuşeşte să se elibereze. Îi sfâşie pielea cu labele, dar ea nu-i dă drumul.

Pe urmă din spatele meu se întinde o mână, mă prinde de braţ. Încerc s-o resping, dar nu sunt în stare nici măcar de-atât. Bernie Kosar are ochii strâns închişi. Se încordează sub muşcătura fiarei, cu gâtul contractat, nereuşind să respire.

— Nu! ţip eu.

— Vino! strigă vocea din spatele meu. Trebuie să plecăm de-aici.

— Câinele, spun, fără să-mi dau seama a cui e vocea. Câinele!

Bernie Kosar e muşcat şi sufocat, e pe moarte, iar eu n

u pot face absolut nimic. Nu vreau să mă îndepărtez. Mi-aş sacrifica viaţa pentru el. Ţip. Bernie Kosar îşi răsuceşte capul şi se uită la mine, cu faţa încreţită de durere, de chinul agoniei, de moartea pe care şi-o simte probabil aproape.

— Trebuie să plecăm! strigă vocea din spatele meu, şi mâna mă saltă de la pământ.

Ochii lui Bernie Kosar mă fixează. *Pleacă,* îmi spune. *Pleacă de aici, acum, cât mai poţi. N-a mai rămas prea mult timp.*

Reuşesc cumva să mă ridic în picioare. Sunt ameţit, în jurul meu lumea e aruncată în ceaţă. Numai ochii lui Bernie Kosar se văd limpede. Ochi care strigă „Ajutor!”, chiar dacă gândurile lui spun altceva.

— Trebuie să plecăm! urlă din nou vocea.

Nu mă întorc în direcţia ei, dar ştiu a cui e. A lui Mark James, care nu mai e ascuns în şcoală, care-ncearcă să mă salveze din încleştarea asta. Dacă el se află aici, înseamnă că Sarah e OK, şi îmi permit să mă simt uşurat pentru o clipă, însă senzaţia dispare la fel de repede cum a apărut. E momentul în care nu contează decât un singur lucru. Bernie Kosar, întins pe o parte, privindu-mă cu ochi sticloşi. El m-a salvat. E rândul meu să-l salvez.

Mark îşi întinde mâna de-a curmezişul pieptului meu şi începe să mă tragă înapoi, afară din luminiş, departe de luptă. Mă răsucesc, eliberându-mă. Ochii lui Bernie Kosar încep să se închidă încet. Se pierde, mă gândesc. *N-o să te privesc murind,* îi spun. *Vreau să văd multe lucruri de pe lumea asta, dar să fiu blestemat dac-o să te privesc pe tine murind.* Nu primesc niciun răspuns. Muşcătura fiarei devine mai apăsată. Simte că moartea e aproape.

Fac un pas nesigur şi-mi scot pumnalul de sub cureaua pantalonilor. Îl strâng cu putere între degete şi capătă viaţă, începe să strălucească. N-o să fiu niciodată în stare să nimeresc fiara aruncându-l, iar toate Moştenirile mele au dispărut. E uşor să iau o hotărâre. Singura şansă e atacul

direct.

Respir adânc, tremurător. Mă înclin spre spate, mă încordez în ciuda suferinţei trupului epuizat de oboseală, în mine nu există nici măcar un centimetru netorturat de vreo durere.

— Nu! strigă Mark în spatele meu.

Fac un salt înainte şi sprintez spre fiară. Are pleoapele lăsate şi-şi strânge cu putere fălcile în jurul gâtului lui Bernie Kosar, aşa că lumina lunii străluceşte în bălţile de sânge dimprejur. Ne despart nouă metri. Apoi şase. Monstrul deschide brusc ochii exact în clipa în care sar. Ochi galbeni care se rotesc cu furie spre mine imediat ce mă zăresc plutind prin aer către ei, cu pumnalul în ambele mâini ridicate cu mult deasupra capului, ca într-un vis eroic din care nu vreau să mă mai trezesc niciodată. Fiara dă drumul gâtului lui Bernie Kosar şi face o mişcare, pregătindu-se să muşte, dar ştie cu siguranţă că m-a simţit prea târziu. Lama pumnalului străluceşte, anticipând, şi i-o apăs în adâncul ochiului. Răbufneşte imediat un lichid vâscos. Monstrul scoate un urlet care îngheaţă sângele în vene, atât de puternic încât ţi-e greu să-ţi imaginezi că nu trezeşte morţii.

Cad lat, pe spate. Îmi salt capul şi privesc fiara clătinându-se deasupra mea. Încearcă zadarnic să-şi smulgă pumnalul din ochi, e prea mic şi labele ei sunt prea mari. Armele mogadoriene funcţionează într-un mod pe care nu cred c-o să-l înţeleg vreodată, din cauza porţilor mistice dintre tărâmuri. Pumnalul nu e o excepţie, întunericul nopţii dă năvală în ochiul animalului ca un nor pâlnie, un soi de vortex, o tornadă a morţii.

Fiara amuţeşte în sfârşit când imensul nor negru îi pătrunde în întregime în ţeastă, iar pumnalul e absorbit odată cu el. Membrele îi cad moi pe lângă trup. Labele încep să-i tremure. Un tremur violent, care îi reverberează în trupul masiv. Când încetează convulsiile, tresaltă şi cade la pământ, cu spatele sprijinit de copaci. E aşezată, dar contin

uă totuşi să mă domine, fiind cu vreo opt metri mai înaltă
decât mine. În jur e linişte, totul pare suspendat, în aştept
area celor ce vor urma. Se aude un singur foc de armă, fo
arte aproape, aşa că urechile îmi ţiuie apoi timp de câtev
a secunde. Fiara respiră adânc şi îşi ţine răsuflarea, de pa
rcă ar medita, apoi capul îi explodează brusc, acoperind t
otul cu o ploaie de fărâme de creier, de carne şi de os, ca
re se transformă cu repeziciune în cenuşă şi în praf.

În pădure se lasă tăcerea. Întorc capul şi mă uit la Berni
e Kosar, îl văd zăcând în continuare nemişcat pe o parte,
cu ochii închişi. Nu-mi dau seama dacă mai trăieşte sau n
u. În vreme ce îl privesc, începe să-şi schimbe din nou for
ma, micşorându-se până la dimensiunile lui obişnuite, dar
rămâne tot fără viaţă. Aud în preajmă zgomot de frunze s
trivite şi pocnet de crengi rupte.

Am nevoie de toată puterea care mi-a mai rămas ca să-
mi salt capul cu doi centimetri de la pământ. Deschid ochi
i şi mă uit în sus, în ceaţa nopţii, aşteptându-mă să-l văd
pe Mark James. Dar nu e el cel care stă deasupra mea. Re
spiraţia mi se opreşte în gâtlej. O siluetă ameninţătoare,
neclară în lumina lunii ce pare să planeze exact deasupra
ei. Pe urmă face un pas înainte, astupând astrul, şi mă hol
bez cu ochi măriţi de presimţiri sumbre şi de groază.

33

Imaginea ceţoasă capătă contur şi, strecurându-se printre extenuare, durere şi spaimă, pe faţă mi se aşterne un zâmbet, însoţit de un sentiment de uşurare. Henri. Îşi aruncă arma în tufişuri şi se lasă într-un genunchi, alături de mine. Are faţa plină de sânge, cămaşa şi blugii zdrenţuiţi, tăieturi de-a lungul ambelor braţe şi pe gât şi, dincolo de toate astea, îi văd ochii îngroziţi de starea în care mă găseşte.

— S-a terminat? întreb.

— Sst, face el. Spune-mi, ai fost înjunghiat de vreun pumnal de-al lor?

— Da, în spate.

El închide ochii şi clatină din cap. Îşi duce mâna la buzunar şi scoate una dintre micile pietre rotunde pe care l-am văzut luându-le din Cufărul Loric înainte de a pleca din bucătărie. Mâinile îi tremură.

— Deschide gura, spune. Îmi strecoară piatra printre buze. Ţine-o sub limbă. N-o înghiţi.

Mă saltă, luându-mă de subsuori. Mă ridic în picioare şi el continuă să mă susţină cu un braţ în timp ce îmi recapăt echilibrul. Mă răsuceşte şi se uită la tăietura din spatele meu. Îmi simt faţa caldă. Un soi de regenerare pare să-mi înflorească în tot trupul, datorită pietrei. Membrele continuă să mă doară de oboseală, dar mi-am recăpătat puterea într-o destul de mare măsură ca să mă pun în mişcare.

— Ce e asta?

— Sare lorică. Încetineşte şi blochează efectele pumnalelor, îmi explică el. O să simţi o explozie de energie, dar n-o să dureze mult, şi trebuie să ne-ntoarcem în şcoală cât

de repede putem.

Simt piatra rece în gură, dar n-are gust de sare – adevărul e că n-are niciun gust. Mă uit în jos şi-mi fac inventarul, apoi îmi scutur mâinile de cenuşa rămasă de la fiara doborâtă.

— E toată lumea OK? întreb.

— Şase a fost grav rănită, spune el. Sam o duce chiar acum la camionetă; pe urmă-o să vină la şcoală să ne ia. De-aia trebuie să ne-ntoarcem acolo.

— Ai văzut-o pe Sarah?

— Nu.

— Mark James a fost adineauri aici, spun, uitându-mă la Henri. Când ai venit, am crezut că e el.

— Nu l-am văzut.

Mă uit pe lângă cêpan, către câine.

— Bernie Kosar, spun.

Încă se mai micşorează, solzii îi dispar – părul cafeniu şi negru le ia locul –, se reîntoarce la forma în care l-am ştiut în ultima vreme: urechi atârnând, picioare scurte, trup lunguieţ. Un copoi cu nasul cald şi umed, întotdeauna gata s-alerge.

— Tocmai mi-a salvat viaţa. Tu ştiai, nu-i aşa?

— Bineînţeles că ştiam.

— De ce nu mi-ai spus?

— Pentru că el veghea asupra ta când nu puteam eu.

— Dar cum a ajuns aici?

— A fost pe navă, cu noi.

Şi apoi îmi amintesc de ceea ce credeam că e un animal împăiat, care obişnuia să se joace cu mine. Mă jucam chiar cu Bernie Kosar, deşi pe atunci se numea Hadley.

Ne apropiem împreună de câine. Mă ghemuiesc şi-mi plimb mâna pe lateralul trupului lui.

— Trebuie să ne grăbim, spune iarăşi Henri.

Bernie Kosar nu mişcă. Pădurea e vie, mişună de umbre care nu pot însemna decât un singur lucru, dar nu-mi pasă. Îmi apropii capul de coastele câinelui. Îi aud inima băt

ând, deşi mai slab de atât nu cred că se poate. I-a mai ră mas un licăr de viaţă. E plin de tăieturi adânci şi de răni, s ângele pare să i se scurgă de pretutindeni. Piciorul drept din faţă e rupt, îndoit într-un unghi nefiresc. Dar trăieşte î ncă. Îl salt cu toată delicateţea de care sunt în stare, îl iau în braţe ca pe un copil. Henri mă ajută să mă ridic, apoi îşi duce mâna la buzunar, scoate un alt cristal de sare şi şi-l aruncă în gură. Ceea ce mă face să mă întreb dacă nu s-a gândit cumva la el însuşi când a spus că n-avem prea mul t timp. Amândoi ne clătinăm pe picioare. Şi apoi altceva î mi atrage privirea către coapsa lui. O rană, strălucind într-un albastru întunecat sub sângele adunat în jur. Şi el a fos t înjunghiat de pumnalul unui mogadorian. Mă întreb dacă acum se poate ţine pe picioare numai datorită sării lorice, la fel ca mine.

— Dar puşca ta? îl întreb.

— Nu mai am muniţie.

Ieşim din luminiş fără să ne grăbim. Bernie Kosar stă ne mişcat în braţele mele, dar simt că nu l-a părăsit viaţa. Nu încă. Ieşim din pădure, lăsând în urmă crengile proeminen te, tufişurile şi mirosul de umezeală şi de frunze putrede.

— Crezi că poţi s-alergi? mă-ntreabă Henri.

— Nu. Dar o s-alerg oricum.

Drept în faţa noastră se aud zgomotele unei agitaţii int ense, mai multe mormăituri urmate de zăngănit de lanţur i.

Apoi auzim un răget, la fel de sinistru precum celelalte, dar destul de puternic ca să ştim că nu înseamnă decât u n singur lucru: un alt monstru.

— Nu se poate, spune Henri.

În pădurea din spatele nostru trosnesc crengi. Ne răsuc im amândoi, dar copacii sunt prea deşi ca să vedem ceva. Îmi aprind brusc lumina din palma stângă şi mătur cu ea li ziera. La intrarea în pădure sunt şapte sau opt soldaţi şi, i mediat ce cade lumina asupra lor, îşi scot cu toţii săbiile c are prind viaţă, începând concomitent să strălucească în

diverse culori.

— Nu! strigă Henri. Nu-ţi folosi Moştenirile: o să te lase fără vlagă.

Dar e prea târziu. Îmi sting lumina. Ameţeala şi slăbiciu nea mă cuprind din nou, apoi reapare durerea. Îmi ţin res piraţia şi aştept atacul soldaţilor. Dar nu ne atacă. Nu se mai aude niciun sunet, nimic cu excepţia zgomotelor lupt ei care se desfăşoară evident în faţa noastră. Urmează un vacarm de strigăte, venind din spate. Mă întorc să prives c. La doisprezece metri de noi, săbiile strălucitoare încep să-nainteze, semeţe. Se aude râsul plin de încredere al un uia dintre soldaţi. Sunt nouă, înarmaţi până în dinţi, împot riva noastră, toţi trei slăbiţi şi zdrobiţi, fără vreo altă armă în afară de propriul curaj. Fiara într-o parte, soldaţii în cea laltă. Cu asta trebuie să ne luptăm acum.

Henri nu pare tulburat. Scoate alte două pietricele din b uzunar şi îmi întinde una.

— Ultimele două, spune, cu voce tremurătoare, ca şi cu m ar avea nevoie de un efort imens numai ca să vorbeasc ă.

Îmi arunc pietricica în gură şi mi-o adâncesc sub limbă, deşi acolo a mai rămas o fărâmă din prima. Mă simt străb ătut de o forţă reînnoită.

— Ce părere ai? mă întreabă Henri.

Suntem înconjuraţi. El, eu şi Bernie Kosar suntem singu rii rămaşi. Şase e rănită, dusă de aici de Sam. Mark a fost prin preajmă, dar acum e de negăsit. Mai rămâne Sarah, ş i mă rog să fie ghemuită undeva, la loc sigur, în şcoala afl ată la o sută cincizeci de metri în faţa noastră. Respir adâ nc şi accept inevitabilul.

— Nu cred că are importanţă, Henri, spun, cu ochii la e l. Dar şcoala e în faţa noastră şi de acolo o să vină în curâ nd Sam.

Reacţia lui mă ia prin surprindere: zâmbeşte. Întinde m âna şi mă strânge de umăr. Are ochii obosiţi şi înroşiţi, da r văd în ei uşurare şi o anumită seninătate, ca şi cum ar şt

ii că urmează să se sfârşească totul.

— Am făcut tot ce ne-a stat în puteri. Şi ce s-a făcut e b un făcut. Sunt al naibii de mândru de tine, îmi mărturiseşt e. Astăzi ai fost uimitor. Am ştiut dintotdeauna că aşa va fi. În mintea mea n-a existat niciodată vreo îndoială.

Îmi aplec fruntea. Nu vreau să mă vadă plângând. Strâ ng în braţe câinele. Pentru prima oară de când l-am luat, dă un uşor semn de viaţă, ridicându-şi botul exact atât câ t e nevoie ca să mă lingă pe obraz. Îmi transmite un singu r cuvânt, numai unul, ca şi cum n-ar avea putere pentru mai multe. *Curaj,* îmi spune.

Îmi salt capul. Henri face un pas înainte şi mă îmbrăţişe ază. Închid ochii şi îmi îngrop faţa în gâtul lui. Încă mai tre mură, cu trupul slăbit şi fragil în strânsoarea mea. Sunt si gur că nici eu nu par mai puternic. *Aşadar asta e,* mă gân desc. Vom traversa terenul de fotbal cu fruntea sus, către indiferent ce ne-ar aştepta în partea opusă. Vom da cel p uţin dovadă de demnitate.

— Te-ai descurcat al naibii de bine, spune el.

Deschid ochii. Văd, peste umărul lui, că soldaţii sunt ap roape, acum la numai şase metri de noi. S-au oprit. Unul ţ ine în mână un pumnal care pulsează, argintiu şi cenuşiu. Îl aruncă în aer, îl prinde şi îl azvârle către spatele lui Hen ri. Ridic mâna, îl deviez şi-şi ratează ţinta cu treizeci de ce ntimetri. Puterea mă părăseşte aproape imediat, cu toate că pietricica nu s-a dizolvat decât pe jumătate.

Henri îmi ia braţul liber şi mi-l pune în jurul umerilor lui, apoi îmi cuprinde mijlocul cu braţul lui drept. Înaintăm clă tinându-ne. Fiara iese la vedere, conturându-ni-se amenin ţătoare chiar în faţă, în mijlocul terenului de fotbal. Mogad orienii merg în urma noastră. Poate sunt curioşi să vadă monstrul în acţiune, să vadă cum ucide. Fiecare pas îmi c ere un efort mai mare decât cel dinaintea lui. Inima îmi ba te cu un zgomot surd. Moartea e aproape, şi asta mă îngr ozeşte. Dar Henri e aici. Şi Bernie Kosar. Mă bucur că nu t rebuie s-o înfrunt singur. De cealaltă parte a fiarei stau m

ai mulţi soldaţi. Chiar dacă am reuşi să trecem de ea, ar trebui să ne continuăm drumul chiar în direcţia lor, care ne întâmpină cu săbiile scoase.

N-avem de ales. Ajungem pe terenul de fotbal şi mă aştept ca monstrul să se năpustească spre noi în orice clipă. Dar nu se-ntâmplă nimic. Ne oprim când ajungem la mai puţin de cinci metri. Ne sprijinim unul de celălalt, susţinându-ne reciproc.

Fiara nu e decât pe jumătate cât cealaltă, dar e totuşi destul de mare ca să ne ucidă pe toţi fără prea mare efort. Piele palidă, aproape translucidă, întinsă peste coaste proeminente şi încheieturi noduroase. Mai multe cicatrice rozalii pe membre şi în lateralul corpului. Ochi albi, orbi. Îşi mută greutatea de pe o labă pe alta şi îşi leagănă capul la mică distanţă deasupra ierbii, vrând să miroasă ceea ce ochii nu pot să vadă. Ne simte în faţa ei. Scoate un mormăit gros. Nu desluşesc nimic din furia şi răutatea pe care o radiau ceilalţi doi monştri, nici urmă de sete de sânge şi de moarte. Aici e vorba de teamă, de tristeţe. Îmi deschid mintea în faţa fiarei. Văd imagini ale torturii şi înfometării. O văd închisă, pe tot timpul vieţii ei, aici, pe Pământ, într-o peşteră umedă, unde ajunge prea puţină lumină. Tremură noaptea ca să-şi păstreze căldura trupului, stă întotdeauna în frig şi umezeală. Văd cum întărâtă mogadorienii monştrii unul împotriva altuia, cum îi silesc să se lupte, ca să-i antreneze, ca să devină tot mai rezistenţi, să se înrăiască.

Henri se desprinde de mine. Eu nu-l mai pot ţine pe Bernie Kosar. Îl aşez cu delicateţe pe iarba de la picioarele mele. În ultimele câteva minute nu l-am mai simţit mişcându-se şi n-aş putea spune dacă mai e sau nu în viaţă. Fac un pas înainte şi cad în genunchi. Soldaţii ţipă în jurul nostru. Nu le înţeleg limba, dar îmi dau seama după tonul vocilor că sunt nerăbdători. Unul îşi leagănă sabia şi un pumnal mă ratează, o străfulgerare de alb care îmi face cămaşa să fluture, sfâşiindu-i partea din faţă. Rămân în genunchi

şi mă uit în sus, la fiara care mă domină, ameninţătoare. O armă trage, dar proiectilul ne trece pe deasupra capete lor. Un foc de avertizare, menit să pună monstrul în acţiu ne. Fiara se înfioară. Un al doilea pumnal săgetează aerul şi o loveşte sub umărul stâng. Îşi înalţă capul şi urlă de du rere.

Îmi pare rău, mă străduiesc să-i spun. *Îmi pare rău pent ru viaţa pe care te-au silit s-o duci. Te-au nedreptăţit. Nici o făptură nu merită un asemenea tratament. Te-au silit să treci prin iad, te-au smuls de pe planeta ta, ca să lupţi într -un război care nu e al tău. Te-au bătut, te-au torturat şi t e-au înfometat. Vina pentru toată durerea şi pentru tot ch inul pe care le-ai trăit le aparţine. Noi doi, tu şi cu mine, s untem legaţi. Amândoi am fost nedreptăţiţi de monştrii ăş tia.*

Mă străduiesc din toate puterile să-i transmit imaginile din mintea mea, tot ce am văzut şi tot ce-am simţit. Fiara nu-şi fereşte privirea. Pe un anumit nivel, gândurile mele ajung la ea. Îi arăt Lorienul, oceanul întins şi pădurile des e, şi dealurile înverzite, mişunând de viaţă şi mustind de v italitate. Animale bând din ape reci, albastre. Un popor m ândru, mulţumit să-şi trăiască viaţa în armonie. Îi arăt iad ul care a urmat, măcelărirea bărbaţilor, femeilor şi copiilo r. Mogadorienii. Ucigaşi cu sânge rece. Criminali draconic i, distrugând tot ce le stă în cale, din cauza propriei lor ne păsări şi a credinţelor lor patetice. Distrugându-şi propria planetă. Până unde poate merge asta? I-o arăt pe Sarah, î i arăt toate sentimentele pe care le am pentru ea. Fericire şi extaz, asta simt alături de Sarah. Şi asta e durerea pe c are o simt fiindcă trebuie s-o părăsesc, numai şi numai di n cauza lor. *Ajută-mă,* spun. *Ajută-mă să pun capăt morţii şi măcelului. Să luptăm împreună. Mi-a mai rămas atât de puţină putere, dar, dacă eşti alături de mine, voi fi alături de tine.*

Fiara îşi înalţă fruntea către cer şi rage. Prelung şi adân c. Mogadorienii văd ce se petrece şi le e suficient. Armele

lor încep să tragă. Îmi ridic privirea şi observ că unul dintre tunuri e îndreptat exact spre mine. Trage, şi moartea albă se năpusteşte, dar monstrul îşi lasă capul în jos la timp şi primeşte lovitura în locul meu. Faţa i se schimonoseşte de durere, strânge puternic din ochi, dar îi redeschide aproape imediat. De data asta îi desluşesc furia.

Cad în iarbă, cu faţa în jos. Ceva mă zgârie în treacăt, dar nu văd ce e. În spatele meu, Henri urlă de durere şi e aruncat prin aer la vreo zece metri distanţă, şi trupul îi zace în noroi, cu faţa în sus, fumegând. N-am idee ce l-a lovit. Ceva imens şi letal. Sunt cuprins de panică. *Nu, Henri,* mă gândesc. *Te rog, nu, Henri.*

Fiara izbeşte cu putere, măturând totul cu laba, ucigând câţiva soldaţi şi amuţind mai multe arme. Un alt răget. Îmi ridic privirea şi văd că are ochii roşii, arzând de furie. Răzbunare. Răzvrătire. Se uită o singură dată în direcţia mea şi se repede în urmărirea temnicerilor ei. Armele trag, dar cele mai multe sunt reduse imediat la tăcere. *Ucide-i pe toţi,* mă gândesc. *Luptă cu nobleţe şi onoare, şi fie să-i omori până la unul.*

Îmi salt capul. Bernie Kosar zace nemişcat. La zece metri de mine, Henri e la fel de neclintit. Îmi înfig mâna în iarbă şi mă trag înainte, de-a lungul terenului de fotbal, centimetru cu centimetru, mă târăsc către Henri. Când ajung, ochii lui sunt întredeschişi; fiecare respiraţie e o luptă. Din gură şi din nas i se prelinge sânge. Îl iau în braţe, mi-l trag în poală. Trupul lui e moale, slăbit, şi simt că moare. Deschide ochii cu o fluturare de pleoape. Se uită la mine, ridică mâna şi mi-o apasă pe obraz. În clipa aceea încep să plâng.

— Sunt aici, spun.

El încearcă să zâmbească.

— Îmi pare atât de rău, Henri. Îmi pare atât de rău. Ar fi trebuit să plecăm când ai vrut tu.

— Sst, zice el. Nu e vina ta.

— Îmi pare atât de rău, repet, printre suspine.

— Te-ai descurcat excelent, şopteşte el. Te-ai descurcat atât de bine. Am ştiut întotdeauna că aşa va fi.

— Trebuie să te ducem în şcoală, spun. Sam ar putea fi acolo.

— Ascultă-mă, John. Tot, zice el. Tot ce trebuie să ştii e în Cufăr. Scrisoarea.

— Nu s-a terminat. Încă mai avem şanse.

Îl simt începând să se piardă. Îl zgâlţâi. Redeschide ochii fără tragere de inimă. Din gură i se scurge un firicel de sânge.

— Venirea noastră aici, în Paradise, n-a fost întâmplătoare.

Nu înţeleg ce vrea să spună.

— Citeşte scrisoarea.

— Henri.

Îmi las mâna în jos şi îi şterg sângele de pe bărbie.

Mă priveşte în ochi.

— Tu eşti Moştenirea Lorienului, John. Tu şi ceilalţi. Singura speranţă a planetei. Secretele, spune, şi un acces de tuse îi înăbuşă cuvintele.

Mai mult sânge. Ochi i se închid iarăşi.

— Cufărul, John.

Îl trag mai aproape de mine, strângându-l în braţe. Trupul lui începe să-şi piardă vlaga. Respiraţia îi e atât de superficială încât aproape nu se mai simte.

— O să ne-ntoarcem împreună, Henri. Tu şi cu mine, îţi promit, spun eu, şi închid ochii.

— Fii puternic, zice el, copleşit de accese uşoare de tuse, deşi încearcă să vorbească printre ele. Războiul ăsta… Putem învinge… Găseşte-i pe ceilalţi… Şase… Puterea… adaugă, şi vocea i se stinge.

Încerc să mă ridic cu el în braţe, dar nu mai am niciun pic de forţă, abia mai reuşesc să respir. În depărtare se aude răgetul fiarei. Tunurile continuă să tragă, zgomotul şi lumina proiectilelor trec peste tribunele stadionului, dar scad cu fiecare minut ce trece, până când nu mai rămâne d

ecât unul. Îl las pe Henri în jos, ţinându-l în braţe. Îi pun mâna pe obraz şi el deschide ochii, uitându-se la mine, şi ştiu că e pentru ultima oară. Inspiră uşor, expiră şi închide ochii.

— N-aş fi vrut să pierd nicio secundă din tot ce-a fost, puştiule. Nici pentru tot Lorienul. Nici pentru această întreagă lume blestemată, îmi spune şi, când i se desprinde de pe buze ultimul cuvânt, ştiu că s-a dus.

Îl strâng în braţe, îl zgâlţâi, plâng, cuprins de disperare şi de deznădejde. Mâna lui cade fără viaţă în iarbă. Îi sprijin capul în căuşul palmei şi îl strâng la piept, îl legăn şi plâng cum n-am mai plâns niciodată. Pandantivul de la gâtul meu capătă o strălucire albăstruie, se îngreunează pentru o fracţiune de secundă, apoi păleşte, revenind la normal.

Stau în iarbă, cu Henri în braţe, în timp ce amuţeşte şi ultimul tun. Durerea îmi părăseşte trupul şi, odată cu frigul nopţii, simt că propriul meu sine începe să pălească. Luna şi stelele îmi strălucesc deasupra capului. Aud un râs hârâit, adus de vânt. Urechile îmi intră în rezonanţă cu el. Întorc capul. Dincolo de ameţeală şi de ceaţa dinaintea ochilor, văd un cercetaş, la mai puţin de cinci metri de mine. Trenci lung, pălărie trasă pe ochi. Îşi lasă trenciul să alunece şi îşi scoate pălăria, arătându-şi ţeasta palidă, fără păr. Îşi duce mâna la partea din spate a curelei şi scoate un cuţit de vânătoare, cu lama de treizeci de centimetri. Închid ochii. Nu-mi mai pasă. Răsuflarea hârâită a cercetaşului se apropie de mine, e la trei metri, apoi la unul şi jumătate. Şi pe urmă paşii se opresc. Mogadorianul mormăie de durere şi începe să bolborosească.

Deschid ochii, şi el e atât de aproape încât îi simt mirosul. Cuţitul de vânătoare îi scapă din mână şi în pieptul lui, acolo unde presupun că îi e inima, e vârful unui cuţit de bucătărie. Cuţitul e smuls. Cercetaşul cade în genunchi, se prăbuşeşte pe o parte şi explodează într-o trombă de cenuşă. În spatele lui, ţinând cuţitul cu ambele mâini tremurătoare, cu lacrimi în ochi, stă Sarah. Lasă cuţitul să cadă şi

aleargă spre mine, îşi înfăşoară braţele în jurul meu, în vr eme ce ale mele sunt în jurul lui Henri. Îl strâng pe Henri î n braţe când îmi cade capul şi lumea păleşte, pierzându-s e în neant. Urmările războiului, şcoala distrusă, copacii nă ruiţi şi mormanele de cenuşă în iarba de pe terenul de fot bal, şi eu încă strângându-l în braţe pe Henri. Iar Sarah m ă strânge în braţe pe mine.

34

Imaginile pâlpâie, aducându-şi fiecare propria tristeţe şi propriul zâmbet. Uneori pe amândouă. În cel mai rău caz, o întunecime oarbă, impenetrabilă, iar în cel mai bun, o fericire atât de strălucitoare încât îţi îndurerează ochii, venind şi plecând, aduse de un proiector nevăzut acţionat fără încetare de o mână invizibilă. Una, apoi alta. Păcănitul găunos al întrerupătorului. Şi acum opreşte. Stop-cadru. Extrage-l, reţine-l şi lasă-te osândit de ceea ce vezi. Preţul unei rememorări e amintirea tristeţii pe care ţi-o aduce, asta o spunea Henri întotdeauna.

O zi caldă de vară, în iarba răcoroasă, cu soarele sus, pe cerul fără nori. Vântul suflând dinspre apă, aducând prospeţimea mării. Un bărbat se apropie de casă, cu o servietă în mână. Un bărbat mai tânăr, cu părul castaniu tuns scurt, proaspăt bărbierit, îmbrăcat neglijent. O oarecare nervozitate, trădată de modul în care-şi mută servieta dintr-o mână în cealaltă şi de stratul subţire de transpiraţie care-i străluceşte pe frunte. Bate la uşă. Bunicul se duce într-acolo, i-o deschide, o închide în urma lui. Eu reîncep să zburd prin curte. Hadley îşi schimbă forma, zburând, ferindu-se, apoi atacând. Ne luăm la trântă şi râd până când râsul devine dureros. Ziua trece aşa cum trece timpul numai atunci când te abandonezi cu nesăbuinţă în voia invincibilităţii copilăriei, a inocenţei ei.

Se scurg cincisprezece minute. Poate mai puţine. La vârsta aceea, o zi poate dura la nesfârşit. Uşa se deschide şi se închide. Îmi ridic privirea. Bunicul stă alături de bărbatul pe care l-am văzut apropiindu-se, şi amândoi se uită în jos, la mine.

— E aici cineva pe care mi-ar plăcea să-l cunoşti, spune el.

Mă ridic din iarbă şi-mi lovesc palmele una de alta, scuturând ţărâna.

— El e Brandon, zice bunicul. E cêpanul tău. Ştii ce înseamnă asta?

Clatin din cap. Brandon. Ăsta era numele lui. După toţi aceşti ani, abia acum mi-a revenit în minte.

— Înseamnă că, de acum înainte, o să petreacă o grămadă de timp împreună cu tine. Înseamnă că voi doi sunteţi conectaţi. Legaţi unul de altul. Înţelegi?

Dau din cap, mă apropii de bărbat şi îi întind mâna, aşa cum am văzut de multe ori că fac adulţii. El zâmbeşte şi se lasă într-un genunchi. Ia mâna mea mică în mâna lui dreaptă şi-şi strânge degetele în jurul ei.

— Încântat de cunoştinţă, domnule, spun eu.

Ochii lui strălucitori, blânzi şi plini de viaţă, privesc într-ai mei, ca şi cum mi-ar face o promisiune, ca şi cum ar stabili o legătură, dar sunt mult prea mic ca să cunosc adevărata semnificaţie a acestor două cuvinte.

El dă din cap şi-şi pune mâna stângă peste dreapta, cu mânuţa mea pierdută cumva între ele. Apoi, către mine, încă zâmbind:

— Dragul meu copil, îmi spune. Plăcerea e de partea mea.

Mă trezesc cu o tresărire. Sunt întins pe spate, cu inima bătându-mi nebuneşte şi respirând cu greutate, de parcă aş fi alergat. Ochii îmi rămân închişi, dar îmi dau seama că soarele abia a răsărit după umbrele lungi şi după prospeţimea aerului din încăpere. Durerea se reîntoarce, am membrele încă grele. Şi odată cu durerea aceea revine şi o alta, mult mai intensă decât orice suferinţă fizică de care aş putea fi torturat vreodată: amintirea orelor de mai înainte.

Inspir adânc şi expir. O singură lacrimă mi se rostogole

şte pe obraz. Îmi ţin pleoapele strânse. O speranţă iraţion ală îmi spune că, dacă eu nu găsesc ziua, atunci nici ziua nu mă găseşte pe mine, că întâmplările din timpul nopţii vor fi anulate. Trupul mi se cutremură, un strigăt mut se t ransformă într-unul puternic. Clatin din cap şi îl accept. Şti u că Henri e mort şi că toată speranţa din lume nu poate schimba asta.

Simt o mişcare alături de mine. Mă crispez, încerc să ră mân nemişcat ca să nu fiu descoperit. O mână se întinde şi-mi atinge obrazul. O atingere delicată, plină de dragost e. Ochii mi se deschid, se obişnuiesc cu lumina care le ur mează zorilor, până când se pot focaliza asupra tavanului unei încăperi străine. N-am idee unde mă aflu, nici cum a m ajuns aici. Sarah stă lângă mine. Îşi pune mâna pe obra zul meu şi îmi urmăreşte linia sprâncenei cu degetul mar e. Se apleacă şi mă sărută, un sărut catifelat, prelung, pe care îmi doresc să-l pot îmbutelia, păstrându-l pentru veş nicie. Se retrage şi eu respir adânc, închid ochii şi o sărut pe frunte.

— Unde suntem? o întreb.

— Într-un hotel, la cincizeci de kilometri de Paradise.

— Cum am ajuns eu aici?

— Ne-a adus Sam, cu maşina, răspunde ea.

— Voiam să-ntreb cum am plecat de la şcoală. Ce s-a-n tâmplat? Îmi amintesc că erai cu mine azi-noapte, dar nu mai ţin minte absolut nimic din tot ce-a fost pe urmă, spu n eu. Pare aproape ca un vis.

— Am aşteptat pe terenul de fotbal, împreună cu tine, până când a venit Mark şi te-a dus în camioneta lui Sam.

N-am mai suportat să rămân deoparte. Era ucigător să stau ascunsă în şcoală, fără să ştiu ce se petrece afară. Şi aveam senzaţia că aş fi putut fi cumva de ajutor.

— Ai fost, fără nicio îndoială, zic eu. Mi-ai salvat viaţa.

— Am ucis un extraterestru, spune ea, ca şi cum încă n u s-ar fi putut obişnui cu asta.

Mă cuprinde cu braţele, cu mâna odihnindu-i-se pe ceaf

a mea. Încerc să mă ridic în capul oaselor. Reuşesc s-o fa
c pe jumătate de unul singur, apoi mă ajută Sarah, împing
ându-mă din spate, dar având grijă să nu atingă rana de c
uţit. Îmi rotesc picioarele peste marginea patului, întind m
âna în jos şi-mi pipăi cicatricele din jurul gleznei, numărân
du-le cu vârfurile degetelor. Au rămas tot trei, şi aşa ştiu c
ă Şase a supravieţuit. Mi-am acceptat deja soarta de prib
eag singuratic pentru tot restul vieţii, fără niciun loc în car
e să mă duc. Dar n-o să fiu singur. Şase e încă aici, încă î
mpreună cu mine, legătura mea cu o lume din trecut.

— Şase e OK?

— Da, spune Sarah. A fost înjunghiată şi împuşcată, dar acum pare să fie OK. Nu cred c-ar fi supravieţuit dacă n-ar fi dus-o Sam în camionetă.

— Unde e?

— În camera de alături, cu Sam şi cu Mark.

Mă ridic în picioare. Muşchii şi încheieturile mă înjunghi
e, parcă protestând, totul e înţepenit şi dureros. Port un tr
icou curat şi o pereche de pantaloni scurţi. Pielea mea e c
urată şi miroase a săpun. Rănile mi-au fost curăţate şi ba
ndajate, iar câteva au fost cusute.

— Tu ai făcut toate astea? întreb.

— În cea mai mare parte. Cusăturile au fost dificile. N-a
m avut-o drept model decât pe a rănii din creştetul tău, fă
cută de Henri. Sam m-a ajutat în privinţa asta.

Mă uit la Sarah, aşa cum stă pe pat, cu picioarele sub e
a. Altceva îmi atrage atenţia, un mic morman care s-a miş
cat sub pătură, la celălalt capăt. Mă încordez şi mă duc im
ediat cu gândul la nevăstuicile care alergau în viteză prin sala de gimnastică. Sarah vede la ce mă uit şi zâmbeşte. Se îndreaptă într-acolo mergând în patru labe.

— Aici e cineva care vrea să te salute, îmi spune, apoi s
altă colţul păturii şi o trage cu delicateţe, arătându-mi-l p
e Bernie Kosar, care doarme dus.

De-a lungul unui picior din faţă i se întinde o atelă meta
lică, iar trupul lui e plin de răni şi de tăieturi care au fost c

urăţate, ca şi ale mele, şi încep deja să se vindece. Ochii i se deschid încet, obişnuindu-se cu lumina, ochi tiviţi cu roşu, plini de extenuare. Îşi ţine capul pe pat, dar coada lui se mişcă uşor, lovind în saltea.

— Bernie, spun, şi mă las în genunchi în faţa lui.

Îi pun uşor mâna pe cap. Nu mă pot împiedica să zâmbesc şi în ochi îmi apar lacrimi de bucurie. Trupul lui mărunt e încovrigat, cu capul odihnindu-i-se pe labele din faţă, cu ochii sorbind imaginea mea, purtând urmele luptei, rănit, dar încă aici, ca să-şi spună povestea.

— Bernie Kosar, ai supravieţuit. Îţi datorez viaţa, spun, şi îl sărut pe cap.

Sarah îl mângâie pe spate.

— Eu l-am adus în camionetă, în timp ce Mark te aducea pe tine.

— Mark. Îmi pare rău că m-am îndoit cândva de el, spun.

Ea saltă una dintre urechile lui Bernie Kosar. Căţelul se întoarce, îi adulmecă mâna şi apoi o linge.

— Aşadar e adevărat ce-am auzit, că Bernie Kosar a crescut înalt de nouă metri şi a ucis o fiară aproape de două ori cât el?

Zâmbesc.

— Era de trei ori cât el.

Bernie Kosar se uită la mine. *Mincinosule,* îmi spune. Îmi cobor privirea spre el şi-i fac cu ochiul. Mă ridic şi mă uit din nou la Sarah.

— Toate astea, îi spun. Toate astea s-au petrecut atât de repede. Cum faci faţă?

Ea dă din cap.

— La ce să fac faţă? Faptului că m-am îndrăgostit de un extraterestru, lucru pe care l-am aflat abia acum trei zile, şi că pe urmă s-a-ntâmplat pur şi simplu să nimeresc valvârtej drept în mijlocul unui război? Da, fac faţă foarte bine.

Îi zâmbesc.

— Eşti un înger.

— Nu, mă contrazice ea. Doar o fată îndrăgostită nebun eşte.

Se ridică din pat şi-şi înfăşoară braţele în jurul meu, şi stăm în mijlocul camerei, strângându-ne la piept unul pe altul.

— Trebuie într-adevăr să pleci, nu-i aşa?

Dau din cap.

Ea inspiră adânc şi expiră cu un tremur, impunându-şi să nu plângă. În ultimele douăzeci şi patru de ore am avut parte de mai multe lacrimi decât am văzut în toată viaţa mea.

— Nu ştiu unde trebuie să pleci şi ce trebuie să faci, dar o să te-aştept, John. Fiecare fărâmă din inima mea îţi aparţine, indiferent dacă o vrei sau nu.

O trag mai aproape.

— Iar inima mea îţi aparţine, îi spun.

Traversez încăperea. Pe masa de scris sunt Cufărul Loric, trei valize pline, computerul lui Henri şi toţi banii scoşi de el din bancă ultima dată. Probabil că Sarah a recuperat Cufărul din sala pentru cursul de gospodărie. Îmi aşez mâna pe el. Toate secretele, a spus Henri. Toate sunt aici, înăuntru. Cu timpul, îl voi deschide şi le voi afla, dar acum nu e, cu siguranţă, momentul potrivit. Şi ce-a vrut să spună despre Paradise, despre faptul că venirea noastră aici n-a fost întâmplătoare?

— Tu mi-ai făcut bagajele? o întreb pe Sarah, care stă în spatele meu.

— Da, şi a fost probabil cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată.

Îmi ridic geanta de pe masă. Sub ea e un plic din hârtie manila, pe care e scris numele meu.

— Ce e asta? întreb.

— Nu ştiu. L-am găsit în dormitorul lui Henri. După ce-am plecat de la şcoală ne-am dus acolo şi ne-am străduit s

ă luăm tot ce-am putut, apoi am venit aici.

Deschid plicul şi-i scot conţinutul. Sunt toate documentele create de Henri pentru mine: certificate de naştere, carduri de asigurări sociale, paşapoarte şi tot aşa. Le număr. Şaptesprezece identităţi, şaptesprezece vârste. Pe prima foaie e un bileţel adeziv, cu scrisul lui Henri: „Pentru orice eventualitate.” În spatele ultimei foi e un alt plic, pe care cêpanul a scris numele meu. O scrisoare, probabil cea despre care vorbea chiar înainte de moarte. Nu mă simt în stare s-o citesc acum.

Mă uit pe fereastra camerei de hotel. O ninsoare uşoară se cerne din norii joşi, cenuşii. Pământul e prea cald ca să se lipească. Maşina lui Sarah şi camioneta albastră a tatălui lui Sam stau una lângă alta în parcare. În timp ce privesc în jos, spre ele, se aude o bătaie în uşă. Sarah deschide şi în încăpere intră Sam şi Mark, iar Şase şchiopătează în urma lor. Sam mă îmbrăţişează, îmi spune că-i pare rău.

— Mulţumesc, îi răspund.

— Cum te simţi? mă întreabă Şase.

Nu mai poartă costumul, acum e îmbrăcată cu blugii în care-am văzut-o prima oară şi cu o bluză de trening a lui Henri.

Ridic din umeri.

— Sunt OK. Am dureri şi sunt ţeapăn. Şi-mi simt corpul greu.

— Senzaţia de greutate e de la pumnal. Însă până la urmă o să dispară.

— Cât de grave sunt rănile tale de cuţit? o întreb.

Îşi saltă bluza şi îmi arată rana din coastă, apoi o alta, din spate. A fost înjunghiată în total de trei ori noaptea trecută, asta ca să nu mai vorbim de diversele tăieturi de pe trupul ei sau de împuşcătura care i-a lăsat o rană adâncă în coapsa dreaptă, acum strâns înfăşurată în tifon şi leucoplast, ăsta fiind motivul pentru care şchiopătează. Îmi spune că-n momentul în care am reuşit să plecăm era prea târziu ca să mai fie vindecată cu piatra. Sunt uimit că mai e

încă în viaţă.
Sam şi Mark sunt îmbrăcaţi cu aceleaşi haine din ziua precedentă, amândoi murdari, plini de noroi şi de pământ, în care se văd urme de sânge. Amândoi au ochii grei de nesomn, ca şi cum încă n-ar fi apucat să doarmă. Mark stă în spatele lui Sam, mutându-şi stânjenit greutatea de pe un picior pe altul.
— Sam, am ştiut dintotdeauna că eşti specialist în depanări.
El râde, nesigur.
— Eşti OK?
— Da, sunt bine, îi spun. Dar tu?
— Sunt OK.
Mă uit peste umărul lui, la Mark.
— Sarah mi-a povestit că m-ai scos azi-noapte de pe terenul de fotbal.
El dă din umeri.
— Am fost încântat să dau o mână de ajutor.
— Mi-ai salvat viaţa, Mark.
Mă priveşte în ochi.
— Cred că azi-noapte am salvat cu toţii la un moment dat pe cineva. La naiba, Şase m-a salvat de trei ori. Iar tu mi-ai salvat cei doi câini sâmbătă. Să zicem că suntem chit.
Reuşesc cumva să zâmbesc.
— De acord, spun. Sunt pur şi simplu încântat să descopăr că nu eşti un bădăran, cum am crezut.
El schiţează un zâmbet.
— Să zicem doar că m-aş fi purtat mai frumos cu tine în acea primă zi, dac-aş fi ştiut că eşti un extraterestru care mă poate bate măr oricând are chef.
Şase traversează camera şi se uită la bagajele mele de pe masă.
— Chiar trebuie să plecăm, spune ea, apoi mă priveşte cu o îngrijorare subînţeleasă, cu chipul îmblânzindu-i-se. De fapt n-a mai rămas de făcut decât un singur lucru. Nu

ştiam sigur cum ai vrea să procedăm.

Dau din cap. Nu e nevoie să pun întrebări ca să ştiu des pre ce vorbeşte. Mă uit la Sarah. O să se-ntâmple mult m ai curând decât am crezut. Mi se întoarce stomacul pe do s. Am senzaţia c-o să vomit. Ea întinde braţul şi mă ia de mână.

— Unde e?

Zăpada topită a umezit pământul. Ţin mâna lui Sarah în tr-a mea, în tăcere, în timp ce mergem tăcuţi prin pădure, la un kilometru şi jumătate de hotel. Sam şi Mark deschid drumul, călăuzindu-se după urmele pline de noroi pe care le-au lăsat cu câteva ore în urmă. Chiar în faţa noastră vă d un mic luminiş, în centrul căruia e trupul lui Henri, întins pe o placă de lemn. E înfăşurat în pătura gri de pe patul l ui. Mă apropii de el. Sarah mă urmează şi-mi pune mâna pe umăr. Ceilalţi stau în spatele meu. Trag pătura în jos, s ă-l văd. Are ochii închişi, faţa ca de cenuşă şi buzele învin eţite de frig. Îl sărut pe frunte.

— Ce vrei să facem, John? mă întreabă Şase. Îl putem î ngropa, dacă preferi. Dar putem şi să-l incinerăm.

— Cum îl putem incinera?

— Pot da naştere unui foc.

— Credeam că poţi doar să controlezi vremea.

— Nu vremea. Elementele.

Mă uit în sus, la chipul ei blând, pe care se citeşte nu n umai îngrijorarea, ci şi stresul timpului care ne presează, fiindcă trebuie să plecăm înainte de a sosi întăririle. Nu ră spund. Îmi feresc privirea şi îl strâng pe Henri la piept pen tru ultima oară, cu faţa lipită de a lui, şi mă las cuprins de amărăciune.

— Îmi pare rău, Henri, îi şoptesc la ureche. Închid ochii. Te iubesc. Nici eu n-aş fi vrut să pierd nici măcar o secund ă din timpul nostru împreună. Pentru nimic în lume. Am s ă te duc totuşi înapoi. Cumva, am să te duc înapoi, pe Lor ien. Am glumit întotdeauna în privinţa asta, dar ai fost tat

ăl meu, cel mai bun tată pe care mi l-aş fi putut dori. N-o să te uit niciodată, nici măcar pentru un singur minut, atât timp cât voi trăi. Te iubesc, Henri. Te-am iubit întotdeauna.

Mă desprind de el, îi trag pătura din nou peste faţă şi îl întind uşor pe placa de lemn. Mă ridic şi o îmbrăţişez pe Sarah. Ea mă ţine în braţe până când mă opresc din plâns. Îmi şterg lacrimile cu dosul palmei şi dau din cap către Şase.

Sam mă ajută să îndepărtez crenguţele şi frunzele, apoi întindem trupul lui Henri pe pământ, astfel încât nimic să nu impurifice cenuşa. Sam aprinde o margine a păturii şi Şase face focul să se dezlănţuie. Îl privim arzând şi niciunul dintre noi nu rămâne cu ochii uscaţi. Plânge până şi Mark. Nimeni nu spune niciun cuvânt. Când se sting flăcările, adun cenuşa într-o cutie de cafea din tablă, adusă de la hotel de Mark, care s-a dovedit destul de perspicace pentru asta. O să găsesc ceva mai bun la primul nostru popas. Când ne întoarcem, pun cutia pe bordul camionetei tatălui lui Sam. Mă simt alinat de gândul că Henri va călători totuşi împreună cu noi, că va cerceta drumul cu privirea când vom pleca spre un alt oraş, aşa cum am făcut-o amândoi de atâtea ori.

Ne încărcăm lucrurile în spatele camionetei. Sam pune şi două valize de-ale lui alături de lucrurile lui Şase şi de ale mele. La început sunt derutat, însă apoi înţeleg că el şi Şase au făcut un soi de înţelegere şi că Sam va merge cu noi. Ceea ce mă încântă. Eu şi Sarah ne întoarcem în camera de hotel. În clipa în care se închide uşa, îmi ia mâna şi mă întoarce spre ea.

— Mi se frânge inima, îmi spune. Vreau să fiu tare acum, pentru tine, dar gândul că pleci ucide totul în mine.

O sărut pe creştet.

— Inima mea e deja frântă, îi răspund. O să-ţi scriu imediat ce mă instalez undeva. Şi-o să fac tot ce pot ca să te sun, când o să ştiu că nu e niciun pericol.

Şase îşi strecoară capul pe uşă.

— Chiar trebuie să plecăm, spune.

Schiţez un gest de încuviinţare. Ea închide uşa. Sarah îş
i înalţă faţa spre mine şi ne sărutăm acolo, stând în picioa
re în camera de hotel. Gândul că mogadorienii s-ar putea
întoarce înainte de plecarea noastră şi că asta ar pune-o
pe ea din nou în pericol e singura sursă de putere pe care
-o pot găsi. Altminteri m-aş prăbuşi. Altminteri aş rămâne
aici pentru totdeauna.

Bernie Kosar e încă întins la picioarele patului. Dă din c
oadă când îl iau cu grijă în braţe şi îl duc afară, la camion
etă. Şase porneşte motorul şi îl lasă să meargă în ralanti.
Mă întorc şi ridic privirile spre hotel, întristându-mă fiindc
ă în locul lui nu e casa, pe care ştiu că n-o s-o mai revăd n
iciodată. Şindrila care se jupoaie, ferestrele sparte, ţiglele
înnegrite, strâmbate din cauza expunerii excesive la soar
e şi la ploaie. Seamănă a Paradis, cum i-am spus cândva l
ui Henri. Dar n-o să mai fie ăsta adevărul. Va fi Paradisul
pierdut.

Mă răsucesc şi dau din cap către Şase. Ea se urcă în ca
mionetă, închide portiera şi aşteaptă.

Sam şi Mark îşi strâng mâinile, dar nu aud ce-şi spun. S
am intră în camionetă şi aşteaptă alături de Şase. Îi strân
g mâna lui Mark.

— Îţi datorez prea mult ca să mă pot revanşa vreodată,
îi spun.

— Nu-mi datorezi nimic, zice el.

— Nu-i adevărat, insist eu. Într-o bună zi.

Îmi feresc privirea. Mă simt gata să mă prăbuşesc sub t
risteţea despărţirii. Hotărârea mea atârnă de o funie zdre
nţuită, gata să se rupă.

Dau din cap.

— O să ne revedem într-o bună zi.

— S-aveţi grijă de voi, oriunde v-aţi duce.

O iau pe Sarah în braţe şi o strâng cu putere, dorindu-
mi să nu-i mai dau drumul niciodată.

— O să mă-ntorc la tine, o asigur. Îţi promit, o să mă-ntorc la tine, chiar dac-o să fie ultimul lucru pe care o să-l fac.

Ea are faţa îngropată în gâtul meu. Dă din cap.

— O să număr minutele până atunci, spune.

Un ultim sărut. O las jos şi deschid portiera camionetei. Ochii nu mi se desprind de ai ei nicio clipă. Îşi acoperă gura şi nasul cu mâinile apăsate laolaltă, şi niciunul dintre noi nu e în stare să-şi întoarcă privirea. Închid portiera. Şase cuplează maneta de viteze în marşarier şi iese din parcare, se opreşte, intră în viteza întâi. Mark şi Sarah vin până la marginea parcării şi ne urmăresc cu privirea, cu lacrimile şiroind pe obrajii ei. Mă răsucesc în scaun şi mă uit prin geamul din spate. Ridic mâna şi mi-o flutur, şi Mark îmi răspunde cu acelaşi gest, dar Sarah se mulţumeşte să mă privească. Rămân cu ochii la ea atât cât se poate, o văd micşorându-se, devenind o pată neclară, pierzându-se în depărtare. Camioneta încetineşte şi virează, şi cei doi dispar din vedere. Mă răsucesc la loc şi privesc câmpul derulându-se pe lângă noi. Închid ochii, îmi imaginez chipul lui Sarah şi zâmbesc. *Vom fi totuşi împreună,* îi spun. *Iar până în ziua aceea te voi purta în inimă şi în toate gândurile mele.*

Bernie Kosar îşi saltă capul şi şi-l sprijină pe genunchii mei, iar eu îi pun mâna pe spate. Camioneta înaintează hurducându-se, mergând către sud. Noi patru, împreună, îndreptându-ne spre următorul oraş. Indiferent care ar putea fi.

---- Sfârşit ----